

Giới thiệu Tham Luyến

Thể loại: Nữ truy, đại thúc(chênh lệch 8 tuổi), sủng ngọt, 1v1, nam thâm tình, nữ ngọt ngào.

Tình trạng: Hoàn raw (64 chương)- đang edit.

Tag: Cô gái trần nhỏ đáng yêu ngọt ngào vs Tổng giám đốc bá đạo bị cô gái nhỏ ăn đến gất gao.

Ngày đặt gạch: 7/7/2019.

Đám bạn ai cũng biết Hàn Triệt tâm mắt rất cao, định rằng khó có cô gái nào có thể khiến anh rung động. Không ai ngờ được anh chàng ấy cuối cùng lại bị gục ngã vì một tiểu nha đầu.

Chu Tề bỗng nhớ tới mấy ngày trước ghé qua nhà Hàn Triệt, nhìn thấy một khung cảnh sinh động: cô gái nhỏ mặc váy trắng, chân trần đang ngồi trên sàn chơi đùa với cún.

Hàn Triệt lập tức đi đến ôm cô đứng dậy, đi lên lầu: "Đã nói mấy lần rồi, trên nền đất rất lạnh, đừng có ngồi rồi lại theo sau anh than đau bụng."

Cô gái nhỏ ôm chặt eo anh, giọng nói mang theo một chút được yêu chiều mà kiêu ngạo: "Đau bụng thì anh thay em xoa chứ sao."

Tag: Cô gái trần nhỏ đáng yêu ngọt ngào vs Tổng giám đốc ngang ngược bị cô gái nhỏ ăn sạch sẽ.

*

Nếu như không phải là cô, anh sẽ không biết mình thế mà cũng tham luyến chuyện tình nam nữ nhân gian.

Một cuộc gặp gỡ bất ngờ, một câu chuyện tình sủng tận tâm cam

Chênh lệch tám tuổi.

Tag: Đô thị tình duyên, tình yêu sâu sắc, ngọt văn.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edit: Mini

Beta: Min

Hạ Đàm vừa từ bên ngoài trở về, trên tay còn mang theo hai con cá, là do Bà nội Lưu ở thôn Tây tặng cô.

Bà nội Lưu tuổi đã lớn lại cô đơn một mình, không có con cái. Hạ Đàm cảm thấy bà một mình lẻ loi, ngày thường nếu không bận việc thì sẽ qua trò chuyện với bà, giúp bà làm chút việc vặt trong nhà. Bà nội Lưu biết cô tốt bụng, mỗi lần đều tìm mọi cách đưa cô vài thứ đồ để cô mang về.

Hai con cá này là do bà kiên quyết đưa cho cô, đùn đẩy qua lại mãi không xong, bà bảo nếu cô không nhận thì không cho cô đến thăm bà nữa.

Hạ Đàm mang hai con cá vui vẻ trở về nhà.

Nhà cô ở một trấn nhỏ Giang Nam, vùng này là một khu du lịch nổi tiếng, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến du lịch, theo thành đoàn cũng có, đi tự do cũng có, có nhóm kết hợp ba đến năm người, đôi khi chỉ có một người thôi.

Gia đình của Hạ Đàm có mở một khách sạn trong trấn. Dù sao khu du lịch này cũng thu hút rất nhiều khách, hơn nữa vị trí và dịch vụ của khách sạn rất tốt, cho nên không lo không sinh lời.

Đương nhiên, khách sạn của gia đình cô thuộc vào loại thoải mái dễ chịu, nên cũng không thể so với khách sạn năm sao sát bên.

Hạ Đàm mang theo hai con cá về khách sạn, Tiểu Trương và Thanh Thanh đứng ngoài cổng, hai người hết sức chăm chú nhìn ra ngoài, khuôn mặt còn có một chút kích động.

Tiểu Trương là nhân viên dọn phòng, còn Thanh Thanh làm ở quầy lễ tân, cả hai cô nàng đều đã hai mươi tuổi.

Hai người này bình thường không có sở thích gì khác, chỉ thích ngắm trai đẹp.

Hạ Đàm cười tủm tỉm đi qua, đặt tay lên vai của Thanh Thanh, theo ánh mắt của các cô ấy nhìn ra bên ngoài, "Lại thấy anh chàng đẹp trai nào sao?"

"Bờ sông, có nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz không?" Thanh Thanh giờ tay chỉ chỉ, "Người đứng kế bên chiếc xe đó."

Thật ra không cần Thanh Thanh chỉ, Hạ Đàm liếc mắt một cái cũng đã thấy được.

Đó là một người đàn ông mặc Tây trang màu đen, thân hình rất cao, chân dài vai rộng, dáng người cũng đẹp hơn rất nhiều so với mấy người mẫu trên TV.

Quan trọng nhất là khuôn mặt đó, đường nét cứng rắn, đôi mắt thâm thúy, sóng mũi cao thẳng, môi mỏng hơi hé mở.

Người đàn ông đang gọi điện thoại, lông mày hơi nhíu lại, dường như có chút không vui.

Hạ Đàm nhìn đến say mê, cô chưa từng thấy một người đàn ông nào có dáng dấp đẹp đến như vậy. Trong đời chưa từng thấy qua, trên TV cũng không gặp nổi.

Trên người anh có một loại khí chất mà chỉ cần là phụ nữ, đều sẽ bị nó hấp dẫn.

Cái khí chất đó gọi gì nhỉ? Là người đàn ông thành thực trái đời.

Hạ Đan cảm thấy người này rất có hương vị đàn ông, không giống như các bạn học nam trong trường của cô.

Đôi mắt cô đảo qua đảo lại, không biết đang suy nghĩ cái gì. Cô nhét hai con cá vào tay của Thanh Thanh, quay đầu chạy lên lầu.

Không bao lâu sau đi xuống lầu, lúc này cô đã thay bộ váy vừa mới mua để mặc khi đi học Đại học.

Là một chiếc chiffon bó sát thân người màu hồng nhạt, làm nổi bật vòng eo nhỏ gọn chỉ cần một tay có thể ôm hết của cô, lộ ra cái cổ trắng nõn cùng xương quai xanh xinh đẹp.

Mái tóc ban đầu được cột lên phía sau giờ cũng đã được thả xuống, xõa ra trên vai, nhìn thành thực hơn mấy phần.

Phối hợp với chiếc váy là đôi giày cao gót màu trắng dưới chân.

Đây là lần đầu tiên cô ăn mặc như vậy, đi trên đường có đôi chút khó khăn.

Nhìn cô từ trên lầu đi xuống, Thanh Thanh che miệng cười, "Em mặc như vậy định đi đâu đấy?"

Hạ Đan nắm váy, cúi đầu vừa đi xuống vừa nói: "Chị không thấy hả? Em đang tập đi giày cao gót đó, một tháng nữa là khai giảng rồi, em phải luyện tập cho tốt."

Hạ Đan "luyện tập" một hồi luyện ra đến bên ngoài, sau đó luyện tiếp đến chỗ người đàn ông đứng kế bên xe Mercedes-Benz.

Hàn Triệt đang đứng ở bờ sông gọi điện thoại, "Tìm không thấy là có ý gì? Tin tức không sai, địa chỉ cũng không sai, mà trần Thiệu lại nhỏ như vậy, cậu dám nói với tôi là tìm không thấy?"

Đầu dây bên kia không biết nói cái gì, người đàn ông nhíu mày càng chặt hơn, sau đó anh cố nén tức giận mà nói: "Cho cậu thêm nửa giờ, nếu vẫn không tìm thấy thì tự động từ chức đi."

Hàn Triệt cúp máy, vừa định gọi một cuộc điện thoại khác, bên tai đột nhiên nghe thấy một giọng nói trong trẻo.

"Anh đang tìm người sao?"

Hàn Triệt sững sờ, quay đầu nhìn theo hướng giọng nói.

Đó là một cô gái nhỏ mặc váy màu hồng nhạt, ngồi bên bờ sông đang nhìn anh.

Cô hơi nghiêng đầu, đôi mắt to tròn trong trẻo mang theo chút nghi hoặc.

Mặc dù cách ăn mặc nhìn qua rất trưởng thành, nhưng nhìn ra được cô gái này nhiều nhất cũng chỉ mới mười tám mười chín tuổi.

Ánh mắt rất trong suốt, chính xác là một tiểu nha đầu.

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, vừa thu hồi tầm mắt, vừa chuẩn bị gọi điện thoại tiếp.

Giọng nói đó lại vang lên, "Vậy anh hỏi tôi đi, tôi là người của trần Thiệu, không phải khoác lác chứ chỉ cần là người ở đây, tôi hầu như đều quen biết hết đó."

Động tác gọi điện thoại của Hàn Triệt dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía cô gái đang ngồi bên bờ sông.

Gió sông thổi làm tóc của cô hơi rối một chút, cô gái nhỏ cong cong mắt liếc sang, cười giảo hoạt như một con hồ ly nhỏ, "Tôi giúp anh tìm người, anh xem xét đến chuyện làm ăn của nhà tôi được không?"

Hàn Triệt hí híp mắt, giọng điệu có chút không vui, "Cô dám bàn điều kiện với tôi?"

Hạ Đan chớp chớp mắt, "Chẳng qua chỉ là muốn anh xem xét đến chuyện làm ăn của nhà chúng tôi thôi, nếu anh không đồng ý thì thôi vậy."

Hạ Đan khẽ nhún vai bày ra dáng vẻ chẳng có chuyện gì quan trọng.

Hàn Triệt nhìn cô chằm chằm, lát sau mới hỏi: "Vậy nhà cô làm gì?"

Trong lòng Hạ Đan vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn giữ bình tĩnh, thuận tay chỉ về phía sau một chút, "Đó là khách sạn của nhà tôi."

Hàn Triệt nhìn theo hướng ngón tay của cô.

Cái khách sạn kia anh cũng vừa chú ý tới. Nhiều người ra ra vào vào, rõ ràng làm ăn rất tốt.

Thu hồi tầm mắt, ánh mắt lại rơi xuống người Hạ Đan.

"Thế nào?" Hạ Đan thấy anh nhìn mình chằm chằm nhưng lại không nói gì, có chút sốt ruột hỏi.

Hàn Triệt dán mắt nhìn cô, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng trả lời, "Được."

Đáy mắt Hạ Đan đột nhiên hiện lên một tia vui mừng, nhưng cũng che giấu rất nhanh, nói: "Tôi sẽ chuẩn bị cho anh một căn phòng sang trọng! Anh yên tâm đi, phòng nhà chúng tôi cũng không thua kém khách sạn kế bên đâu!"

Hàn Triệt nhướng mày, "Thật sao? Khách sạn nhà cô cũng là năm sao à?"

Hạ Đan lập tức nghẹn họng, không nhịn được trừng mắt nhìn Hàn Triệt. Người này sao mà độc miệng như vậy chứ?

Hàn Triệt lần đầu tiên phát hiện có người trùng mắt với bộ dáng như vậy, con mắt mở căng to tròn, rõ ràng đang trùng người khác nhưng bộ dạng lại rất đáng yêu.

Anh không khỏi buồn cười, "Lần sau có muốn khoác lác, nhớ soạn trước bản nháp."

Hạ Đan: "....."

Đôi phương cười nhạo cô xong, xoay người bước đi.

Hạ Đan sốt ruột hô lên, "Này, anh đi đâu vậy?"

Hàn Triệt dừng bước, quay đầu lại hỏi, "Không phải nói quan tâm tới chuyện làm ăn của nhà cô sao?"

Hạ Đan sùng sốt.

Hàn Triệt lại nói: "Không phải cô nói giúp tôi chuẩn bị phòng sang trọng sao? Còn đứng ngốc ở đó làm gì?"

"À, vâng..." Hạ Đan hoàn hồn, nhìn chằm chằm Hàn Triệt hai giây, có điều vẫn ngồi yên ở đấy không nhúc nhích.

Hàn Triệt nhủ mày, lại đột nhiên nghe cô nói: "Anh có thể lại đây đỡ tôi một chút được không? Tôi vừa mới bị trật chân rồi."

Hàn Triệt sùng sốt.

Hạ Đan nói tiếp: "Nếu anh cảm thấy không tiện, vậy anh vào khách sạn gọi người ra giúp tôi cũng được?"

Chiều này gọi là lấy lui làm tiền.

Trong lòng Hạ Đan dương dương tự đắc nghĩ Hàn Triệt chắc chắn sẽ qua đỡ cô, nhưng lại nghe anh nói: "Chờ."

Sau đó anh liền xoay người, một mình bước về phía khách sạn.

Hạ Đan nhìn theo bóng lưng của anh, há miệng, sững sờ ngây ngốc.

Cô vẫn ngồi ở đấy, tro mắt nhìn Hàn Triệt bước vào khách sạn, rồi lại nhìn thấy Tiểu Trương bước ra.

Cô không khỏi bĩu môi, cúi đầu nấp váy.

Tiểu Trương còn chưa kịp chạy đến trước mặt của cô đã hô lớn. "Trời đất ơi, em nói cái gì với anh đẹp trai đó vậy? Sao cuối cùng anh ta lại đến khách sạn của chúng ta rồi?"

Lái Mercedes Benz, toàn thân đều mang hơi thở cao quý, đáng lẽ ra nên ở khách sạn năm sao kế bên nha!

Hạ Đan đứng lên, "Cao nhân ắt có diệu kế."

Tiểu Trương chỉ vào chân cô, ghen hống nhìn trần trời, "Chân chân chân... chân em bị làm sao vậy? Anh đẹp trai đó nói em bị trật chân, bảo chị ra đây đỡ em."

Hạ Đan cúi đầu sửa lại váy một chút, hết sức bình tĩnh nói: "Giã vờ thôi."

"....."

Hạ Đan dầm dẫm lên giày cao gót, ung dung chậm rãi đi về phía khách sạn.

Tiểu Trương hơn nửa ngày mới đuổi theo, "Hạ Đan, sao em gạt người ta vậy?"

Hạ Đan nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái.

Tiểu Trương mở to hai mắt, đột nhiên hiểu ra, "Không phải, không phải em coi trọng người ta đấy chứ?"

Hạ Đan vội vàng che miệng cô ấy lại, "Chị nói nhỏ một chút!"

Tiểu Trương không vui vẻ nổi, "Em được lắm, mặt hàng cực phẩm này chỉ được nhìn từ xa chứ không thể đùa bỡn, em đừng có học người người khác mà đi tìm sự diễm lệ, tình một đêm với người ta, ba em mà biết được, không đánh chết em mới lạ đó!"

Hạ Đan: "Em không có mà."

Tiểu Trương như một chị gái tri kỷ, sâu xa nói: "Kiểu đàn ông như thế này, chỉ có thể đứng từ xa nhìn thôi, người ta cũng chỉ ở vài ngày rồi đi, em có thể theo đuổi được sao? Hơn nữa, nhìn đẹp trai như vậy, nói không chừng đã sớm kết hôn rồi."

Hạ Đan bước chậm lại, nghiêm túc nói: "Em có nhìn kỹ rồi, anh ấy không có mang nhãn cưới mà."

Tiểu Trương chế nhạo cười một cái, lấy tay chỉ chỉ vào trán cô, "Thật là ngây thơ, có một số người họ chỉ đơn giản là không thích mang nhãn cưới mà thôi."

"....."

Tác giả có lời muốn nói:

Ngọt văn, không ngược.

Đây là một hồi nhàm chán trước khi bước vào câu chuyện, tạm thời mở hồ, cũng chưa có ý định lấp lại, nếu mọi người thích thì lưu lại nha ~ ~ ~

Bà Mìn có lời muốn nói:

Ngọt văn, ngọt không ngấy.

Ngược văn, ngược chết cầu FA.

Chính thức khai máy bộ Tham Luyến rồi, hy vọng mọi người ủng hộ em nó, tạo động lực cho edit và beta sớm hoàn thành nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Editor: Mini

Beta-er: Min

Hạ Đan quay trở lại khách sạn thì nhìn thấy Hàn Triệt đứng ở quầy lễ tân, Thanh Thanh đang chuẩn bị làm thủ tục nhận phòng cho anh.

"Em về rồi!" Hạ Đan vô thức hô lên một tiếng, người làm trong khách sạn đều bị giật mình hoảng sợ, đồng loạt nhìn về phía Hạ Đan.

Hàn Triệt cũng nhìn cô, ánh mắt tràn đầy hứng thú.

Hạ Đan lúc này mới ý thức được bản thân phản ứng thái quá, có hơi xấu hổ, đành nhẹ nhàng khụ một tiếng.

Đi vòng qua phía sau quầy lễ tân, nhận phần việc trong tay Thanh Thanh, đưa tay ra nói với Hàn Triệt, "Thẻ chứng minh."

Hàn Triệt nhìn cô một cái, lấy ví tiền từ trong túi quần ra, sau đó rút thẻ chứng minh trong ví đưa cho cô.

Hạ Đan nhận lấy, ánh mắt dừng lại trên tấm hình của anh.

Trong mắt không thể che giấu được sự kinh ngạc. Nhìn bên ngoài đã rất đẹp rồi thì thôi đi, ngay cả hình chụp trên chứng minh cũng đẹp trai đến vậy.

Cô lại nhìn xuống tên của anh: Hàn Triệt.

Ngày sinh.....

Năm 1987, năm nay mới có hai mươi bảy tuổi.

Hạ Đan lặng lẽ tính toán.

Hai mươi bảy tuổi, vẫn còn trẻ lắm.

Sau khi đăng ký xong tên và thông tin chứng minh, Hàn Triệt đang muốn lấy thẻ về, chợt có một bàn tay dè lại phía trên.

Anh ngược mắt lên nhìn Hạ Đan.

Hạ Đan nhìn anh hỏi: "Anh đã kết hôn chưa?"

Tiểu Trương ở bên cạnh nghe được, xém chút nữa là học máu. Đại tiểu thư, cô làm như thế này không phải là quá trắng trợn rồi sao!

Hàn Triệt nhướn mày, "Sao vậy? Ở khách sạn cũng điều tra hộ khẩu sao?"

Hạ Đan mặt không đỏ tím không đập nói, "Anh cũng biết đây là khu du lịch mà, có vài người viện có ngoại tình, cho nên chúng tôi phải hỏi rõ tình trạng hôn nhân của khách hàng, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì chúng tôi còn có thể giải thích rõ ràng được."

Ánh mắt Hàn Triệt sâu thẳm và sắc bén nhìn cô chăm chăm, dường như nhìn thấu được ý đồ của cô.

Hạ Đan có chút chột dạ, ngón tay lặng lẽ nắm chặt cây bút.

Vài giây sau, mới nghe được Hàn Triệt nói: "Chưa kết hôn."

Hạ Đan vui vẻ trong lòng, cơ hồ theo phản xạ có điều kiện mà hỏi: "Vậy còn bạn gái thì sao?"

Hàn Triệt: "Sao đây? Cái này cũng muốn kiểm tra?"

Đôi mắt anh dán chặt vào cô, Hạ Đan chột dạ cào cào váy, "Cái này...có thể không cần..."

Tay cầm lấy thẻ phòng, chuẩn bị đưa cho anh, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy hai từ, "Không có."

Hạ Đan sững sốt, đột nhiên ngẩng đầu.

Hàn Triệt nhìn cô, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Anh vươn tay về phía cô, "Chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, có thể vào ở được chưa?"

Hạ Đan nhìn anh, vô cùng vui vẻ nhưng cũng có chút lúng túng, mờ mịt mà gật đầu, sau đó đặt thẻ phòng lên tay anh, "...Lầu ba, phòng đầu tiên bên phải."

Hàn Triệt cầm lấy thẻ, lại nhìn Hạ Đan, "Cô dẫn đường."

"Sao?"Hạ Đan nhất thời không phải ứng kịp, sững sờ nhìn chăm chăm Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhắc nhở cô, "Cô vừa mới đồng ý giúp tôi."

Hạ Đan ngẩn ra, lúc này mới nhớ đến, "Vâng vâng, được."

Cô vòng qua quầy lễ tân bước ra, đi đến phía trước, "Anh đi theo tôi."

Hạ Đan dẫn Hàn Triệt đi lên lầu hai.

Cửa phòng mở ra, bên trong trang trí theo phong cách cổ điển, trần nhà làm bằng gỗ, vách tường cũng là gỗ, cùng chất liệu và màu sắc với sàn nhà.

Ga và chăn mền màu trắng xếp gọn trên giường, trắng nõn như mới.

Là một phòng lớn, ngoài phòng ngủ ra, còn dùng một bức bình phong để ngăn cách với khu vực làm việc.

Trong phòng còn có mùi đàn hương nhàn nhạt.

Hạ Đan nhìn phòng của khách sạn nhà mình, có chút tự hào hát cảm nhìn Hàn Triệt nói, "Thấy sao? Phòng nhà chúng tôi cũng đâu kém năm sao đúng không?"

Hàn Triệt cười ra tiếng, "Cũng không tệ lắm."

Anh cởi áo khoác ngoài, thuận tay để lên sô pha.

Phía trong là cái áo sơ mi trắng, anh giờ tay cởi bỏ hai cúc áo, yết hầu chuyển động lên xuống.

Hạ Đan đứng ở một bên, ánh mắt không tự chủ mà nhìn vào yết hầu gợi cảm của người đàn ông, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch không ngừng.

Cô vội dời tầm mắt, vô thức sờ vào gương mặt đang nóng lên của mình.

Hàn Triệt cởi hai nút áo, sau đó mới ngồi lên sô pha.

Anh nâng mắt nhìn thấy Hạ Đan đang ngây ngốc đứng ngăn người ở một bên.

Ánh mắt dời xuống, dừng lại ở chân cô.

Cô vẫn còn đang đi đôi giày cao gót màu trắng đó.

Khóe môi Hàn Triệt hơi cong lên, "Chân không sao à?"

"A?" Hạ Đan đang xuất thần, bất thình lình nghe một câu này, trong nhất thời không phản ứng kịp lại, mờ mịt nhìn về phía Hàn Triệt.

Cánh tay Hàn Triệt chống lên đầu gối, thuận tay chỉ vào chân cô, "Chân của cô, không phải bị trật sao?"

Hạ Đan đột nhiên hoàn hồn, "À, đúng vậy, trật chân."

Cô vừa nói vừa trợ chân xuống, khắp khiễng đi đến sô pha đối diện Hàn Triệt ngồi xuống.

Hơi nghiêng người xoa xoa cổ chân, "Có chút đau, một lát nữa chắc phải đi khám bác sĩ."

Cô ngẩng đầu, phát hiện Hàn Triệt đang nhìn mình chăm chăm.

Có một khoảnh khắc, cô cảm thấy ánh mắt của Hàn Triệt tựa như đang nhìn thấu cô, trong lòng nhảy dựng, không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ,thể là vội vàng ngồi thẳng lưng, chuyển chủ đề, "Người anh muốn tìm là ai vậy?"

Hàn Triệt lấy một tờ chứng minh từ trong ví tiền ra, để lên bàn trà đưa cho Hạ Đan, "Là bà ấy."

Ảnh chụp thẻ chứng minh là ảnh trắng đen, chứng tỏ đã rất lâu năm rồi.

Hạ Đan cảm lên, chỉ liếc nhìn một cái liền sợ hãi không thôi, ngẩng đầu hỏi: "Anh tìm bà ấy làm gì? Anh là gì của bà ấy?"

"Chuyện này cô không cần quan tâm." Hàn Triệt chỉ vào bức ảnh, giương mắt nhìn Hạ Đan chăm chăm, "Sao thế? Cô biết à?"

Hạ Đan im lặng hai giây, mờ mịt lắc đầu, "Không biết."

Nếu dẫn anh đi tìm người nhanh như vậy, thì chẳng phải anh sẽ lập tức rời đi sao?

Hạ Đan lặng lẽ mím môi, lại cúi đầu nhìn vào ảnh chụp, sau đó mới ngẩng đầu, khờ dại nói: "Có điều tôi có thể giúp anh tìm người, tôi là người của trấn Thiệu, lớn lên ở đây, quen biết rộng rãi, khẳng định sẽ tốt hơn là các anh tự tìm."

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm, cũng không nói gì, không biết có phải không tin lời cô nói hay không?

Hạ Đan chột dạ, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt, lại nói: "Anh yên tâm ở lại đây vài ngày đi, chỉ cần người ở trấn Thiệu thì nhất định sẽ tìm được thôi."

Cô vừa dứt lời, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, "Hàn tổng."

"Vào đi."

Hà Vũ đẩy cửa đi vào, mồ hôi đầy đầu. Thấy Hàn Triệt thì lập tức đi đến, vừa định mở miệng, đột nhiên nhìn thấy Hạ Đan ngồi ở đối diện.

Anh ta hơi sững sốt nhìn Hạ Đan, lại quay sang nhìn Hàn Triệt, "Hàn tổng, vị này là..."

Hàn Triệt nhìn về phía Hạ Đan.

Lúc này Hạ Đan mới nhớ chưa giới thiệu tên của mình cho Hàn Triệt, vội nói: "Tôi là Hạ Đan."

Hạ Đan.

Hàn Triệt gật gù đầu, sau đó chỉ vào Hạ Đan rồi giới thiệu cho Hà Vũ, "Hạ tiểu thư, là bà chủ của khách sạn này."

Hạ Đan có chút ngượng ngùng, cười hi hi, lại nói "Khách sạn này là của ba mẹ tôi, tôi cùng lắm chỉ là cô chủ nhỏ thôi."

Hàn Triệt khẽ nhướn mày, trong mắt lộ ra ý cười gần như không phát hiện được.

Hạ Đan từ sô pha đứng dậy, "Chuyện tìm người tôi sẽ phụ trách, anh an tâm ở đây đi."

Hàn Triệt gật đầu, "Vậy làm phiền Hạ tiểu thư."

Hạ Đan cong mắt cười, "Không phiền, vậy tôi đi xuống trước đây."

Hàn Triệt: "Được."

Bước đi được hai bước, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói "Anh cần gì cứ gọi, mỗi ngày tôi đều ở đây."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, "Cảm ơn."

Hạ Đan lại cong cong mắt, vui vẻ xoay người đi, bước chân nhẹ nhàng chạy ra bên ngoài.

Ánh mắt Hàn Triệt dừng lại ở chân của cô.

Dường như phát hiện bản thân bị lộ tẩy, vừa mới chạy đi, đột nhiên lại trở nên khập khiễng, cong người, chậm chạp mà hướng ra cửa.

Hàn Triệt cười khẽ.

Già bộ cũng giống đấy.

Đội Hạ Đan đi khỏi, Hàn Triệt vẫn còn nhìn chằm chằm cửa phòng đã đóng đến xuất thần, con người sâu thẳm, giống như đang nghĩ cái gì.

Hà Vũ vẫn có chút sợ Hàn Triệt, hơn nữa vừa nãy mới bị mắng trong điện thoại, lúc này lại thấy anh tựa như đang suy tính chuyện gì đó, chỉ dám đứng một bên, cũng không dám thờ ơ.

Mãi cho đến khi Hàn Triệt ngẩng đầu, hỏi anh ta, "Thuê phòng khách sạn ở khu du lịch, cần phải báo tình trạng đã kết hôn hay chưa sao?"

Hà Vũ "a" một tiếng, vẻ mặt mờ mịt, "Không...Không có quy định đó ạ." Ngừng một lát lại lo lắng hỏi: "Bọn họ vừa mới hỏi ngài vấn đề này sao?"

Hàn Triệt nhớ đến đôi mắt tròn xoe của Hạ Đan, khoe miệng không khỏi gọi lên ý cười, nói: "Không có gì."

Tác giả có lời muốn nói: ~

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Mini

Beta-er: Min

Hạ Đan từ trên lầu đi xuống, tất cả nhân viên trong khách sạn đều xông đến.

Thanh Thanh giữ chặt cô lại, tò mò hỏi: "Anh ta tìm em làm gì vậy?"

Hạ Đan chớp chớp mắt, thần bí mỉm cười, "Chỉ đoán xem."

Tiểu Trương hỏi: "Anh ta nói em đã đồng ý giúp anh ta, em muốn giúp việc gì vậy?"

Hạ Đan thoát khỏi vòng vây của mọi người đi vào trong quầy bar, kéo ghế dựa ngồi xuống. Cầm lấy một tờ giấy từ trên bàn lên nhìn, là tên và giấy chứng minh của Hà Triệt mà cô vừa đăng ký xong.

Tay cầm tờ giấy, cô nâng cằm cười tủm tỉm nhìn một hồi.

Tiểu Trương nằm sấp lên trên bàn, vẫn chưa hết hy vọng hỏi: "Nói xem nào, anh ta nhờ em giúp cái gì?"

Cuối cùng Hạ Đan cũng chịu đặt tờ giấy xuống, hai tay chống cằm, cong mắt nói: "Anh ấy.....anh ấy nhờ em giới thiệu bạn gái."

"Ha ha ha, vậy không phải em định dâng mình lên giới thiệu cho anh ta đấy chứ?"

Hai mắt Hạ Đan sáng rực lên, ngồi thẳng lưng nghiêm túc hỏi: "Chị cảm thấy như vậy được không?"

Tiểu Trương cười ra tiếng, đưa tay nheo nheo khuôn mặt Hạ Đan: "Em nằm mơ đi."

Ba bốn nhân viên trong khách sạn trong nháy mắt đều cười rộn lên.

"Đang cười gì vậy, một đám người đều tụ tập ở quầy bar làm gì đấy?" Mẹ Hạ Đan ra ngoài mua thức ăn vừa trở về, thấy nhân viên trong nhà mình đều tập trung ở quầy bar đồng loạt cười, khiến bà cũng cười theo.

Thanh Thanh quay đầu lại, cười nói: "Hạ Đan, em ấy...."

"Mẹ, mẹ về rồi à." Hạ Đan đột nhiên đứng dậy đi vòng ra quầy bar, lúc ngang qua Thanh Thanh còn lặng lẽ dùng tay nheo cô ấy một cái, ý nhắc cô không được nói lung tung.

"Hạ Đan làm sao?" Mẹ Hạ cũng tò mò, nghi hoặc hỏi.

Thanh Thanh nhận được "tín hiệu nhắc nhở" của Hạ Đan, nên cũng không nói gì thêm, chỉ cười cười: "Hạ Đan nhà chúng ta trưởng thành rồi à."

Mẹ Hạ không suy nghĩ sâu xa, cũng chỉ cười theo, "Chuyện này không phải đương nhiên sao, cũng sắp lên đại học rồi còn gì."

Hạ Đan bấu môi đi về phía mẹ. Liếc mắt nhìn vào bên trong giỏ đi chợ, "Aaaa, có gà."

"Đúng rồi, không phải con la trời la đất muốn ăn gà cay sao, buổi tối sẽ nấu cho con ăn."

Mẹ Hạ nấu ăn rất ngon, khách sạn có không ít khách quen, mà tất cả đều là bởi vì không cưỡng lại được tài nấu nướng của mẹ Hạ mà đến.

Vào dịp tối, Hạ Đan mang một thân bụng đói đi vào nhà bếp tìm thức ăn, chưa tới cửa đã ngửi được mùi đồ ăn thơm phức, bụng lại càng đói hơn.

Vừa đi vừa lớn tiếng hỏi: "Còn bao lâu mới được ăn đây, đói bụng quá đi."

Đi đến sau lưng mẹ, từ phía sau nũng nịu ôm lấy bà, cảm giác lên vai mẹ, mềm mại nhỏ nhẹ nói, "Còn bao lâu mới được ăn vậy mẹ."

Mẹ Hạ cười nói: "Nhanh lắm, đợi thêm một lát nữa thôi."

Hạ Đan méo mồm: "Dạ."

"Đúng rồi, hai con cá kia con lấy từ đâu về vậy?" Hạ mẹ đột nhiên hỏi.

Hạ Đan "dạ" một tiếng, nói: "Là của bà nội Lưu cho con đó."

"Mẹ biết ngay mà. Con đó, không bận việc gì thì đến giúp bà nội Lưu là chuyện tốt, nhưng mà sau này không nên lấy đồ của bà nội Lưu nữa, bà cũng lớn tuổi rồi, kiếm được một đồng tiền cũng không dễ dàng gì."

"Con biết rồi." Hạ Đan ngoan ngoãn nghe lời, ánh mắt rơi xuống bếp lửa, lửa đang được vọn nhỏ, hình như đang hầm gì đó.

Cô buống mẹ ra đi đến bên bếp. Cúi đầu nhìn thì phát hiện ra là đang hầm canh cá.

Mở nắp nồi, mùi thơm của canh cá ủa lên, Hạ Đan vô thức nuốt nước miếng.

"Chút nữa mẹ sẽ gỏi lại một phần, tối nay con đem đưa cho bà nội Lưu đi."

Hạ Đan lấy chén từ trong tủ khử trùng, nghe lời gật gật đầu nói, "Con biết rồi."

Cô cầm chén quay lại bếp, lấy muối múc ra một chén canh lớn. Bưng lên nhưng lại không uống mà đi ra ngoài.

"Ồi chao, con bưng đi đâu đó?" Mẹ Hạ thấy cô bưng chén canh đi ra ngoài, vội hỏi.

"Con bưng ra ngoài uống." Hạ Đan đáp trả một câu rồi bước ra ngoài.

Hàn Triệt vừa mới tắm xong, lúc ra khỏi phòng tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Anh vừa lau tóc vừa đi tới cửa phòng hỏi: "Ai đó?"

"Là tôi, Hạ Đan."

Hạ Đan bưng canh cá đứng ở cửa, khi nghe thấy tiếng bước chân, không hiểu sao lại có chút khản trương.

Cô khẽ mỉm cười, không khỏi đứng thẳng lưng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hạ Đan theo bản năng mở miệng: "Tôi bưng cho anh một chén...."

Lời còn chưa dứt, cô đột nhiên ngất người. Đôi mắt không tự giác mà trừng lớn, ngây ngây ngốc ngốc nhìn chăm chăm vào ngực Hàn Triệt.

Anh không mặc áo, trên người vẫn còn giọt nước, lồng ngực rộng lớn, cơ bắp rắn chắc.

Trong đầu Hạ Đan trống rỗng, bên tai chỉ có thể nghe được một giọng nói: Đáng người đẹp.... rất tốt...

"Có việc gì?" Giọng nói trầm thấp của Hàn Triệt cuối cùng cũng mang Hạ Đan quay về hiện thực, cô giật mình một cái, lúc này mới lấy lại tinh thần, nhưng bởi vì quá bối rối nên lúc nói chuyện có chút lắp bắp, "Tôi.. Tôi bưng cho anh... cho anh một chén canh cá."

Hàn Triệt cup mắt nhìn xuống, thấy Hạ Đan dùng cả hai tay bưng chén canh.

Trong chén còn bốc lên hơi nóng, chắc là vừa mới hầm xong.

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, một tay nhận lấy: "Cảm ơn."

Hạ Đan lắc đầu, "Không cần cảm ơn."

Hạ Đan buông tay ra thả lỏng bên người.

Hàn Triệt nhận xong chén canh, thế nhưng cô bé trước mặt vẫn còn đứng ở cửa, không hề có ý định rời đi.

Anh nhìn cô chăm chăm: "Cô còn có việc gì sao?"

Hạ Đan hơi sững sốt.

"Không. Không có việc gì." Hạ Đan chần chờ một lát, sau đó mới xoay người.

Mới đi về trước được nửa bước chợt nghĩ đến cái gì đấy, thế là quay đầu lại chỉ vào chén canh cá trên tay Hàn Triệt, "Nếu anh thích có thể gọi xuống lễ tân, tôi sẽ đem lên cho anh, phòng bếp còn rất nhiều."

Hàn Triệt khách sáo nói: "Được."

Lúc này Hạ Đan mới xoay người bước đi. Trong khoảnh khắc xoay người đó, ánh mắt lơ đãng quét qua cơ bụng của anh, săn chắc gợi cảm, đáng người so với mấy người mẫu nam trên TV còn đẹp hơn.

Tìm Hạ Đan đập tình thích như muốn nhảy ra ngoài, mặt cũng đỏ bừng lên. Cô che mặt, thẹn thùng chạy về phòng.

Thiếu nữ mới biết yêu, mùa xuân đã đến rồi.

...

Buổi tối, nhân viên của khách sạn đều tập trung ở đại sảnh ăn cơm.

Đúng bảy giờ, cũng chính là lúc cảnh đêm của trấn nhỏ bắt đầu, khách trọ trong khách sạn phần lớn đều ra ngoài dạo chơi.

Ngoại trừ Hàn Triệt.

Anh không ra ngoài, cũng không xuống lầu ăn cơm.

"Hạ Đan, con đang nhìn gì vậy?" Mẹ Hạ thấy con gái mình ăn cơm mà cứ không ngừng nhìn trên lầu, nên cũng thuận theo tầm mắt của cô nhìn mấy lần, nhưng mà không có gì cả.

Hạ Đan còn chưa trả lời, mấy người Tiểu Trương và Thanh Thanh đã cười khúc khích.

Dưới gầm bàn Hạ Đan đá Thanh Thanh một cái.

Thanh Thanh lúc này mới nhin cười, cúi đầu ăn cơm.

Mẹ Hạ quét mắt nhìn mấy người trên bàn cơm một lượt, buồn bực nói: "Mấy đứa đang cười gì vậy, sao mẹ không biết gì thế này?"

Hạ Đan gấp một miếng thịt gà vào chén cơm của mẹ, "Mẹ ăn cơm đi."

Mẹ Hạ ngờ vực nhìn con gái mình, cứ cảm thấy nha đầu này rất kỳ lạ.

Hạ Đan sợ mẹ phát hiện ra tâm tư của mình, lúc ăn cơm cũng không nhìn lên lầu nữa, cúi đầu nghiêm túc mà ăn cơm.

Ăn nhanh để hết cơm, đột nhiên nghe Thanh Thanh nói một câu, "Anh muốn ra ngoài sao?"

Hạ Đan bỗng nhiên ngẩng đầu lên liền thấy Hàn Triệt từ trên lầu đi xuống.

Anh không mặc tây trang, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hai nút áo trên cùng được cởi ra, tay áo cũng xắn lên hai vòng, thoát nhìn bớt hẳn sự nghiêm túc thường thấy, lại mang thêm vài phần nhàn nhã.

Ánh mắt Hạ Đan nhìn thẳng vào anh.

Anh cũng nhìn lại cô, ánh mắt hai người gặp nhau, nhưng chỉ một giây đó anh đã dời mắt sang chỗ khác, đi thẳng ra ngoài cửa.

Hạ Đan nhìn thấy anh ra khỏi khách sạn, bụng chén lên ăn vội hai ba miếng đã xong, bỏ đĩa chạy ra ngoài.

Mẹ Hạ ở phía sau kêu: "Hạ Đan, con đi đâu vậy?"

Hạ Đan đã chạy đến cửa, lớn tiếng trả lời: "Con ra ngoài đi dạo."

Hạ Đan chạy ra khỏi khách sạn, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hàn Triệt.

Anh đứng bên bờ sông, trên tay còn kẹp một điếu thuốc.

Hạ Đan cúi đầu chỉnh lại váy, vuốt vuốt nếp nhăn trên váy cho nó thẳng ra, sau đó mới chấp tay ra sau, chậm rãi ung dung bước qua Hàn Triệt.

Hàn Triệt đứng ở bờ sông hút thuốc, từng đợt khói trắng phun ra lại nhanh chóng bị gió sông thổi ra tứ phía.

Hạ Đan còn chưa đến gần đã ngửi được mùi khói thuốc của anh.

Cô cong cong khoe môi, đi lên phía trước hóng gió, đứng bên cạnh Hàn Triệt.

"Sao anh không đi dạo?" Cô hơi nghiêng đầu, cười khanh khách mà nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt cup mắt nhìn cô, cô đã thay một chiếc váy lụa màu xanh, mái tóc mềm mại tùy ý xõa trên vai, đôi mắt vẫn như trước trong suốt linh động.

Hàn Triệt thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng về phía trước, giữa hai ngón tay cầm đầu thuốc đưa lên miệng, hít một hơi thật sâu.

Khói thuốc chậm rãi phun ra, một hồi lâu sau, anh mới nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Đan, "Trên trán này có cái gì vui sao?"

"Có chứ, đương nhiên có rồi!" Cô kích động, trong vô thức đã nắm lấy tay Hàn Triệt, "Để tôi dẫn anh đi chơi."

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, tầm mắt dời xuống, ánh mắt dừng lại ở phía trên tay Hạ Đan.

Bàn tay nhỏ trắng nõn mềm mại, không để móng tay, cũng không sơn móng, nhìn rất sạch sẽ.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt cup mắt, sững sờ vài giây mới đột nhiên phản ứng lại, vội vàng buông tay ra, có chút xấu hổ nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Hàn Triệt nâng mắt nhìn cô, đôi mắt tối đen thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Trong nháy mắt đó, Hạ Đan nhìn thẳng vào ánh mắt anh, tim đập trống trống.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Vẫn còn giữ lại một chút bản thảo ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Mini

Beta: Min

Hạ Đan xưng phong đảm nhiệm chức vụ hướng dẫn viên du lịch cho Hàn Triệt, dẫn anh đi dạo một vòng trấn nhỏ, dọc đường còn giới thiệu lịch sử của trấn Thiệu, phong tục và các món ngon đặc sắc ở đây.

Trên đường đều là cô nói chuyện, giọng nói ngân thơ trong trẻo, một khắc cũng không ngừng vang lên bên tai, thật ra cũng không cảm thấy phiền chán mà ngược lại còn rất êm tai.

Nghe cô nói chuyện, giống như nghe hát vậy.

"Hàn Triệt, anh có muốn ăn gì không?" Hạ Đan nhanh nhẹn chạy nhanh về phía trước, đột nhiên dừng lại, chỉ vào cửa hàng bên đường, quay đầu lại nói với Hàn Triệt: "Quán này làm bánh mít táo rất ngon."

Hàn Triệt đi qua, liếc mắt nhìn cửa hàng một cái, trước gian hàng có không ít người đang xếp hàng chờ mua bánh.

Anh nâng tay xoa nhẹ phía sau gáy, rồi mới nói với Hạ Đan: "Tôi không ăn đồ ngọt."

"À, bánh đó ăn ngon lắm." Hạ Đan có chút tiếc nuối, nhìn về phía quầy hàng một cái, bánh mít táo nóng hổi thơm ngào ngạt, cô thèm đến nỗi nuốt nước miếng.

"Tôi muốn ăn, anh chờ tôi một chút nha." Hạ Đan chen vào trong đám người, "Chú Cát, cháu mua mười đồng."

Hạ Đan đứng là không khoác lác, người ở trấn nhỏ này cô đều biết cả.

Dù đang bận rộn gói bánh cho khách hàng, chú Cát vừa nghe được giọng nói trong trẻo lành lốt của cô liền ngừng đầu lên cười ha hả, "Nhóc Đan đó sao, lại ra ngoài đi dạo à."

Hạ Đan cười tủm tỉm, "Dạ."

Chú Cát: "Khi nào cháu khai giảng?"

Hạ Đan trả lời: "Đầu tháng chín ạ."

Thím Cát cũng đi đến, vừa tìm tiền lẻ thối lại cho khách vừa cười nói với Hạ Đan: "Lên đại học thì có thể yêu đương rồi, mau mau tìm bạn trai dẫn về giới thiệu cho chúng ta nhìn nữa chứ."

"Được ạ." Hạ Đan cũng không thẹn thùng, cong cong khoe miệng, vô thức quay đầu lại nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt đứng ở bên ngoài, cúi đầu đốt đầu thuốc. Ban đêm gió lớn, anh nâng tay để cản gió giữ lửa.

Đang nhán bật lửa xuống, tựa như phát hiện có người đang nhìn mình, anh ngược mắt lên.

Hạ Đan thấy anh nhìn qua, đuôi mắt khẽ cong, nhếch miệng lên cười với anh.

Hàn Triệt sững sờ một chút, tay đang châm lửa cũng dừng lại.

Giây tiếp theo, liền thấy Hạ Đan xách túi bánh vui vẻ chạy lại.

Anh im lặng hai giây, thuận tay đem điều thuốc còn chưa kịp đốt vứt vào thùng rác, cắt bật lửa vào túi quần.

Trong túi giấy là bánh mít táo, Hạ Đan giống như xem túi bánh là đồ quý giá mà mở ra. Bánh nóng hôi hôi vẫn còn đang tỏa khói nghi ngút, mùi táo đỏ thơm phưng phức.

Hai tay Hạ Đan cầm bánh, đưa đến trước mặt Hàn Triệt, "Anh nếm thử đi."

Hàn Triệt cup mắt, nói: "Tôi không ăn đồ ngọt, cô tự ăn đi."

Nói xong, xoay người bước đi về phía trước.

Hạ Đan vội vàng chạy theo, sóng vai đi với anh, "Anh muốn đi du hồ không? Tôi có thể dẫn anh đi."

Cô ôm túi giấy to đi cạnh anh, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Triệt.

Anh dường như không có hứng thú cho lắm, đưa mắt nhìn sang nơi khác.

Hạ Đan nhìn theo tầm mắt của anh nhìn sang, phát hiện ra nơi anh đang nhìn là quán bar đối diện bờ sông.

Ở khu du lịch thì quán bar là không thể thiếu được, chỗ này vào buổi tối đặc biệt náo nhiệt.

Hạ Đan không hề muốn dẫn Hàn Triệt đi quán bar đó chút nào, nơi đó là thánh địa của mấy chuyện uớt át.

Không chờ cô đưa ra lý do để ngăn anh đến quán bar, Hàn Triệt đã nói với cô: "Cô về đi, cảm ơn cô đêm nay đã dẫn tôi đi chơi."

Phía trước là cây cầu nối liền hai bên bờ sông. Một bên đầu cầu là phố ăn vặt, một bên còn lại là quán bar.

Hàn Triệt nói với cô một tiếng, sau đó tự mình đi lên cầu.

Hạ Đan thấy anh thực sự đi về phía đối diện, vội vàng theo sau nói, "Anh muốn đi quán bar sao?"

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, "Cô trở về đi."

"Anh đi uống rượu à?" Hạ Đan lo lắng, đột nhiên nâng cao giọng hỏi.

Hàn Triệt nghiêng đầu.... nhìn cô.

Hạ Đan có chút không vui, nắm chặt váy, nhìn anh, nhỏ giọng hỏi, "Anh đến quán bar để làm gì vậy?"

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, cười như không cười: "Đi quán bar ngoại trừ uống rượu, còn có thể làm cái gì?"

Hạ Đan sững sờ.

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, nói: "Cô trở về đi."

Xoay người đi về phía đầu cầu bên kia.

Hạ Đan lấy lại tinh thần, ôm túi bánh mít táo của mình vội vàng chạy theo sau.

Hàn Triệt dừng bước chân, nghiêng đầu nhìn cô.

Hạ Đan mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn thẳng vào mắt anh, "Tôi... Tôi cũng đi uống rượu."

Hàn Triệt nheo mắt, hỏi: "Trưởng thành chưa?"

Hạ Đan dường như đối với hoài nghi của Hàn Triệt rằng cô chưa trưởng thành rất bất mãn, lớn giọng nói: "Tôi đã mười tám rồi!"

Vẫn cảm thấy chưa đủ, lại bổ sung thêm một câu: "Sắp tới sẽ lên Đại học rồi!"

Hàn Triệt không nghĩ chỉ một câu hỏi trưởng thành chưa, Hạ Đan lại kích động như vậy, anh chỉ có thể cười cười, đi về phía trước.

Hạ Đan chạy chậm hai bước, đi theo phía sau anh.

Hạ Đan tuyệt đối không hề thích cuộc sống của phía bên cầu đối diện này.

Vừa ồn ào lại vừa phức tạp.

Vẫn là phố ăn vặt bên sông thích hợp với cô hơn.

Bên trong xa hoa trụy lạc, trên sân khấu của quán bar có ca sĩ đang đánh đàn ghi-ta ca hát, bài hát đến đoạn **(*), bên dưới cổ vũ nồng nhiệt.

() Raw để ** nên Min không chắc ở đây nghĩa là gì, chắc có thể là đoạn cao trào...*

Hạ Đan lặng lẽ bầu môi: Không hay chút nào cả.

Mặc dù Hạ Đan là người trần Thiệu, nhưng cô lại rất ít khi đến quán bar chơi, duy chỉ có một lần vào tháng trước, khi nhận được giấy trúng tuyển Đại học, các bạn tốt nói phải ăn mừng, kiên quyết kéo cô đến quán bar này.

Lúc ấy ngồi bên trong tận nửa tiếng, ngoài cảm giác ồn ào đến đau đầu, một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, còn không bằng đi đến con phố ăn vặt yêu thích để ăn no nê một bữa.

"Tháng trước tôi cũng đến quán bar này rồi." Hạ Đan và Hàn Triệt ngồi cùng một bàn trên một cái ghế dài bên cửa sổ.

Hai người ngồi đối diện nhau, Hạ Đan nhào người về phía trước, thỉnh thoảng nhìn lại trước mặt của Hàn Triệt, giọng thấp, thần thần bí bí nói: "Nơi này rất loạn."

Hàn Triệt rót rượu vào ly, nghe Hàn Hạ nói như vậy, cười một cái, chỉ hững hờ hỏi: "Thật sao?"

Hạ Đan nghiêm túc gật đầu, nhìn chăm chăm Hàn Triệt nói: "Lần trước tôi ở nơi này chỉ có nửa tiếng, mà đã có vài người đàn ông đến bắt chuyện với tôi rồi."

Hàn Triệt đặt chai rượu xuống bàn, cầm ly rượu lên lắc nhẹ.

Nghe thấy Hạ Đan nói như vậy, không khỏi giương mắt, khóe môi gợn lên nụ cười nhàn nhạt, "Thật không."

Hạ Đan gật gù, vô cùng nghiêm túc nói: "Thật đó, có vài người."

Hàn Triệt khẽ cười, cầm ly rượu lên uống.

"Mặc dù bọn họ không nói rõ, nhưng tôi biết, bọn họ muốn lên giường với tôi."

"Phụt ---" Lời nói này của Hạ Đan đúng là kinh sợ chết người không thôi, ngụm rượu Hàn Triệt vừa uống còn chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa là bị sặc mà phun ra ngoài.

Rượu lạnh vẫn còn mắc nơi cổ họng, anh nắm tay che lên môi, liên tiếp ho khan vài cái.

Hạ Đan vội đứng lên, tay trái chống lên bàn, cả người nghiêng về phía Hàn Triệt, tay phải để ra sau lưng anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ, "Anh có sao không?"

Hàn Triệt lắc đầu, kéo tay cô ra.

Hạ Đan thuận thế liền ngồi lại trên ghế.

Hàn Triệt sắc nửa ngày, cuối cùng cũng ngừng lại, lúc này mới nghiêm túc nhìn về phía Hạ Đan.

Thấy Hạ Đan nằm gục trên bàn, vẻ mặt hoang mang nhìn anh, muốn nói gì đó, lại cảm thấy buồn cười, nửa cười nửa châm chọc nói: "Tuổi không lớn, cũng hiểu biết không ít đấy."

Hạ Đan nheo mắt, nhấn mạnh: "Tôi mười tám rồi."

Hàn Triệt nhướng mày: "Ừm?"

Gương mặt Hạ Đan nghiêm túc, nói: "Tôi, tuổi rất lớn."

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan banh gương mặt nhỏ nhắn bày ra dáng vẻ nghiêm túc, không khỏi cười cười, lắc đầu, nâng ly rượu lên uống.

Hạ Đan thấy anh không phản ứng lại với mình, bĩu môi, cúi đầu cắn ống hút trong ly của cô.

Cô thật sự không thích uống rượu, cho nên lúc Hàn Triệt hỏi cô muốn uống gì, cô dứt khoát gọi một ly nước chanh.

Hạ Đan cắn ống hút uống nước chanh, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn xung quanh.

Đột nhiên, cô mở to mắt, nhìn chăm chăm về hướng đối diện.

Một người phụ nữ trang điểm đậm, mặc áo hai dây màu đen, quần ngắn nóng bỏng, cô ta cầm ly rượu đi thẳng về hướng của Hàn Triệt.

Hạ Đan lập tức ngồi thẳng người, cảnh giác mà nhìn đối phương chăm chăm.

Người phụ nữ này quả nhiên là tìm Hàn Triệt.

Cô ta đi đến trước mặt Hàn Triệt, đặt tay lên vai của anh, cười đến mị hoặc, "Anh đẹp trai, chúng ta kết bạn đi."

Hàn Triệt cũng không thèm liếc cô ta một cái, mặt vô cảm mà cầm cánh tay của cô ta hất ra, cầm ly rượu lên tiếp tục uống.

Người phụ nữ sùng sốt hai giây. Đại khái ý thức được bản thân đã chọc phải người khó chơi, ngượng ngùng rời đi.

Là một người phụ nữ thường dạo đêm ở quán bar, cô ta liếc mắt một cái cũng thể phân biệt được người đàn ông nào có thể quyến rũ và người nào không thể.

Người đàn ông anh tuấn lạnh lùng trước mắt hiển nhiên chính là thuộc về về sau.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt cự tuyệt người phụ nữ đó, trong lòng lập tức vui mừng rạo rức, cắn ống hút tiếp tục vui sướng uống nước trái cây của cô.

Đang uống nước, bỗng nhiên cô ngẩng đầu lên hỏi Hàn Triệt, "Vì sao anh không đồng ý kết bạn với cô ấy?"

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, trả lời: "Tại sao tôi phải kết bạn với cô ta."

Hạ Đan sùng sốt. À, Tại sao nhỉ?

Hàn Triệt cầm chai rượu rót vào ly, ánh mắt nhìn dòng chất lỏng từ từ chảy xuống, nhàn nhạt nói: "Tôi đến đây là để uống rượu."

Hạ Đan nghe được thì tâm tình sung sướng, mắt lạng lẽ cong thành hình trăng khuyết.

Hai người ngồi ở quán bar thêm một giờ, lúc trở về đã là mười giờ đêm.

Hạ Đan và Hàn Triệt cùng nhau về khách sạn, Thanh Thanh và Tiểu Trương còn ngồi ở bên trong quầy bar, đang xem phim trên máy tính.

Thấy Hạ Đan trở về với Hàn Triệt, Thanh Thanh đứng lên, mặt đầy tươi cười hỏi Hàn Triệt, "Hàn tiên sinh đi chơi vui vẻ."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, nói: "Hướng dẫn viên không tệ."

Hạ Đan khẽ giật mình, nhất thời đứng sững sờ tại chỗ.

Đợi đến khi lấy lại tinh thần, Hàn Triệt đã đi lên lầu rồi.

Giọng nói từ phía trên truyền xuống: "Buổi sáng ngày mai dẫn tôi ra ngoài tìm người."

Hạ Đan nhớ đến bức ảnh kia, một hồi lâu sau mới gật đầu: "Biết rồi."

Trên lầu truyền đến âm thanh đóng cửa.

Hạ Đan không khỏi có chút rối rắm.

Người trên ảnh chụp đó cô có thể lập tức dẫn anh tìm được ngay, nhưng vấn đề là, tìm được người rồi, anh sẽ rời đi sao?

Cô đang trầm tư suy nghĩ, Thanh Thanh ở quầy bar đẩy nhẹ vai cô một cái, cười mập mờ, "Hướng dẫn Hạ, người ta có trả phí hướng dẫn cho em không vậy?"

Hạ Đan hoàn hồn, đặc ý nâng cằm lên: "Anh ấy mời em uống nước trái cây."

Nói xong, xách váy, vui vẻ chạy lên lầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Đan mắt như sao sáng: "Em đáng yêu như thế này, anh không muốn cân nhắc sao?"

Hàn Triệt...

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Mini

Beta: Min

Tám giờ sáng ngày thứ hai, Hàn Triệt từ trên lầu đi xuống, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hạ Đan.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, tóc được búi củ tỏi trông rất hoạt bát đáng yêu, cả người đều tràn ngập sức sống thanh xuân.

Lúc này là thời điểm dùng bữa sáng, Hạ Đan bụng khay gỗ, đi qua từng bàn ăn để mang bữa sáng lên cho khách, mỗi khi đưa một món cô đều tùm tùm cười nói: "Mời cô chú dùng bữa."

Hạ Đan mặc váy màu vàng nhạt đứng giữa đám người, đôi mắt cong cong tươi cười.

Hàn Triệt nhìn cô, không biết tại sao lại nghĩ đến vịt con nhỏ, cũng có màu vàng nhạt.

Hạ Đan đưa cho khách một đĩa bánh bao chiên, tự hào giới thiệu: "Đây là món tủ của mẹ cháu, cực kỳ ngon, nhưng chỗ khác không thể bằng đâu."

Bốn cái bánh bao chiên nóng hổi, phía mặt trên của mỗi cái bánh đều được phủ một lớp mè đen và một ít hành lá, hương thơm phưng phức.

Một cái ghế được kéo ra, phát ra tiếng động.

Hạ Đan nhìn theo hướng âm thanh, ánh mắt lập tức bùng sáng lên, ôm lấy khay vui vẻ chạy đến: "Anh dậy rồi."

Hàn Triệt ngồi dựa vào cửa sổ, nghe vậy "ừ" một tiếng: "Bữa sáng có món gì vậy?"

Hạ Đan lập tức gật đầu, "Có có có! Anh chờ chút! Tôi đem lên liền."

Hàn Triệt ngẩng đầu, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ nhìn thấy được làn váy màu vàng nhạt trong nháy mắt đã chạy đến sân sau, chạy nhảy còn nhanh hơn cả thỏ.

Hàn Triệt lắc đầu nở nụ cười, liếc mắt nhìn sang nơi khác.

Lật ngược cái cốc đặt trên đĩa lên, cảm ẩm trà rót cho mình một chén nước.

Hạ Đan đi đến phòng bếp lấy cho Hàn Triệt một chén cháo gạo kê nóng hổi, lại cho anh 4 cái bánh bao chiên, lại suy nghĩ, sợ anh ăn không đủ nên lấy thêm 4 cái bánh nữa.

Đặt hết đồ ăn lên khay, đang muốn bung ra ngoài, đột nhiên thấy mẹ vừa nướng xong bánh nướng, mùi thơm khiến cô phải nuốt nước miếng mấy lần, thế là vội cầm đĩa lấy một cái.

Mẹ Hạ liếc mắt nhìn cái khay của Hạ Đan, đầy ắp không còn chỗ chứa.

Bà tưởng do nhiều khách gọi nên cũng không nói gì, thấy Hạ Đan bụng khay chạy ra ngoài, dặn dò cô: "Con đi chậm một chút, coi chừng ngã."

"Con biết mà!"

Mẹ Hạ nhìn bóng lưng của con gái, lắc đầu cười: "Đã là cô gái lớn rồi mà vẫn còn háp tấp như vậy."

Hạ Đan đến đại sảnh thì đi thẳng đến trước mặt Hàn Triệt.

Cô đặt khay lên bàn, sau đó bắt đầu bày từng đĩa lên.

Cô đặt chén cháo gạo kê lên trước. Sợ Hàn Triệt ăn không đủ, cố ý múc một chén đầy, nóng hổi hấp, khói tỏa nghi ngút.

Cô bùng lên nhưng vì quá nhiều, suýt nữa đổ ra ngoài.

"Đề tôi." Hàn Triệt sợ cô bị bỏng, lên tiếng ngăn cản, anh tự tay bùng chén cháo đến trước mặt mình.

Hạ Đan cười hi hi, lại lấy thêm hai đĩa bánh bao chiên đề lên, nói: "Đây là do mẹ tôi làm, cực kỳ ngon."

Hàn Triệt "ừ", thuận miệng hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Hạ Đan nhìn xung quanh, sau đó cúi thấp người, nhỏ giọng nói với Hàn Triệt: "Không tốn tiền, miễn phí."

Hàn Triệt trước giờ chỉ ở khách sạn cao cấp, bữa sáng đều đã được tính chung với tiền phòng, nghe Hạ Đan nói vậy, cũng không nghĩ nhiều.

Hạ Đan đặt đĩa bánh nướng cuối cùng lên bàn, nói: "Bánh này vừa nướng xong, cũng ngon lắm."

Hàn Triệt gật đầu, "Cảm ơn."

Anh cầm muỗng khuấy cho cháo bớt nóng, sau đó mới múc một muỗng, chậm rãi ăn.

Hạ Đan đứng bên cạnh, nhìn Hàn Triệt ăn cơm, cảm thấy anh lại có thêm điểm tốt nữa rồi. Anh ăn cơm rất yên tĩnh, vừa nhìn đã biết là người người đàn ông có thái độ đúng mực.

Không giống như các bạn nam ở trường học của cô, mỗi lần ăn cơm trông chẳng khác nào sói đói chực mồi.

Hàn Triệt không có thói quen để người khác nhìn mình ăn cơm, nhưng mà Hạ Đan lại đứng bên cạnh không đi, anh im lặng một lát, cuối cùng vẫn ngẩng đầu, nhìn cô: "Hạ tiểu thư còn có việc gì sao?"

Hạ Đan vẫn đang chìm đắm trong ảo tưởng của mình, đột nhiên nghe Hàn Triệt gọi, lúc này mới giật mình lấy lại tinh thần, "A, không... không có gì." Cô bùng khay lên, nói với Hàn Triệt: "Anh từ từ ăn, có việc gì thì gọi tôi."

Nói xong, quay đầu lại chỉ vào bên trong quầy bar, "Tôi ở đó."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, trả lời cô: "Được."

Hạ Đan cong cong mắt, ôm khay vui vẻ chạy đến bên kia.

Trên thực tế, Hạ Đan chuẩn bị đồ ăn cho Hàn Triệt cực kỳ nhiều.

Bình thường ở nhà anh ăn rất thanh đạm, nhìn mấy món ăn toàn dầu mỡ này anh thật sự không có hứng thú.

Nhưng mà cũng may chén cháo này xem như hợp khẩu vị của anh.

Ăn được một nửa, đột nhiên nghe bàn bên cạnh gọi một tiếng, "Tĩnh tiền."

"Ồi! Đến đây!" Tiểu Trương đang lau bàn, nghe khách gọi tĩnh tiền thì vội vàng chạy tới.

Hàn Triệt không khỏi sững sờ, nghiêng đầu hỏi bàn bên cạnh, "Bữa sáng không phải miễn phí sao?"

Người đàn ông bàn bên cạnh trả lời: "Sao có thể chứ, tiền phòng ở khách sạn này đã rất rẻ rồi, không bao bữa sáng."

Hàn Triệt ngớ ra, nhìn bữa sáng trước mặt mình.

Vài phút trước, Hạ Đan còn khẳng định chắc chắn với anh, miễn phí, không tốn tiền.

Anh không khỏi nhú mày, nhìn chằm chằm đĩa bánh trên bàn, một lúc sau, lại "chặc" một tiếng.

Tiểu Trương đang tính tiền ở bàn bên cạnh, Hàn Triệt gõ lên bàn, nói: "Tĩnh tiền cho tôi luôn đi."

Tiểu Trương sững sờ, lập tức quay sang phía quầy bar gọi lớn, "Hạ Đan, em lại đây."

Hạ Đan đang ở quầy bar thử màu son mới với Thanh Thanh, nghe Tiểu Trương gọi cô, nâng mắt nhìn lại thấy Tiểu Trương đang đứng ở bàn Hàn Triệt, cô lập tức ném thoi son, nhanh như thỏ chạy đến, "Có chuyện gì vậy? Có phải không đủ ăn không, phòng bếp còn...."

"Tĩnh tiền đi." Hàn Triệt cắt ngang lời cô.

Hạ Đan sững sờ, nhìn Hàn Triệt nói: "Không cần trả tiền đâu mà."

Hàn Triệt liếc mắt nhìn thoáng qua cô, "Tôi thấy người khác đều phải trả tiền."

Hạ Đan "á" một tiếng, đôi mắt sạch sẽ nhìn Hàn Triệt nói: "Đây là tôi mời anh."

Hàn Triệt lấy ví tiền móc ra 100 đồng đặt lên bàn, sau đó đứng lên, "Mở quán là để làm ăn, nếu mỗi khách hàng đều mời như vậy, thì có còn muốn buôn bán nữa không."

Nói xong liền đi ra ngoài.

Hạ Đan nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Hàn Triệt, một lúc lâu sau mới nói với anh, "Vì ngày hôm qua anh mời tôi nước trái cây, nên tôi mời lại anh."

Hàn Triệt cũng không trả lời cô, đi thẳng ra cửa.

Hạ Đan nhìn ra ngoài cửa sổ, Hàn Triệt lại ra bờ sông hút thuốc.

Cô cúi đầu nhìn đồ ăn còn thừa lại trên bàn, không khỏi bủi bùi, tức giận mà nắm chặt váy.

Tiểu Trương đồng tình mà vỗ vai cô, thở dài nói: "Vị Hàn tiên sinh này hình như không nhận ra tình cảm của em thì phải."

Hạ Đan mím môi, đi nhanh ra bên ngoài.

Hàn Triệt vẫn còn đứng ở bờ sông, Hạ Đan lập tức chạy về phía anh.

Hàn Triệt thấy cô đến, quét mắt nhìn cô một cái: "Hết bận rồi?"

Hạ Đan "ừ" một tiếng, nhìn anh chăm chú.

Hàn Triệt hút một hơi, sau đó dập tàn thuốc và ném vào thùng rác.

"Đi thôi." Nói xong thì đi về phía trước.

Hạ Đan đuổi theo anh, "Đi đâu?"

Hàn Triệt dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, "Dẫn tôi đi tìm người, quên rồi sao?"

Hạ Đan không quên. Cô chỉ đơn giản là không muốn đưa anh đi tìm mà thôi.

Nhưng mà anh đã nói rõ như vậy rồi, cô cũng chỉ có thể gật đầu, "Tôi dẫn anh đi."

Cô đi ở phía trước dẫn đường, Hàn Triệt đi đến sóng vai cùng cô.

Lúc này vẫn còn sáng sớm, đa số du khách vẫn chưa ra ngoài tham quan, trấn nhỏ hiếm khi im lặng được như vậy.

Hạ Đan và Hàn Triệt đi cạnh nhau, sáng sớm gió sông bắt đầu thổi mạnh.

Mái tóc ở hai bên thái dương của Hạ Đan bị thổi bay, cô nâng tay lên vén tóc ra sau tai, hỏi Hàn Triệt: "Lần này anh đến trấn Thiệu, chỉ đặc biệt tìm người thôi sao?"

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

Hạ Đan nghiêng đầu nhìn anh, "Người trong bức ảnh là gì của anh?"

Hàn Triệt nói: "Chuyện này không liên quan đến cô."

Hạ Đan sùng sốt, cúi đầu lặng lẽ thì thầm trong miệng.

Người mà Hàn Triệt muốn tìm là bà nội Lưu, bức ảnh trên giấy chứng minh đã lâu năm rồi, nhưng chỉ cần vừa nhìn qua cô đã lập tức nhận ra được.

Bà nội Lưu không ở trong trấn, tất nhiên bọn họ sẽ không tìm được.

Hơn nữa bà nội Lưu quanh năm đều ở nhà, không thường xuyên ra ngoài, người biết bà không nhiều. Hạ Đan tính toán sơ qua.

Bà nội Lưu ở thôn Tây bên ngoài thị trấn, cách trấn này hơn nửa giờ đi đường, con đường trong thôn chưa được tu sửa bằng xi măng, chỉ được lát bằng đá sỏi, gồ ghề, không bằng phẳng.

Từ thôn Đông đến thôn Tây, phải đi ngang một con đường ruộng.

Đường bờ ruộng rất hẹp, chỉ có thể cho một người đi.

Hạ Đan vén váy dẫn đường đi ở phía trước, Hàn Triệt theo phía sau cô. Nhưng mà càng đi thì càng cảm thấy kỳ lạ.

Theo thông tin anh biết được, bà nội hẳn là phải ở trấn Thiệu, nhưng Hạ Đan lại cố tình dẫn anh ra khỏi trấn.

Anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hạ Đan, không khỏi nhíu mày, vừa định hỏi cô muốn giờ trò gì, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng "Ồi."

Hạ Đan không cẩn thận dẫm phải cục đá, trượt chân.

Cô đau đến mức ngồi xồm xuống, vô thức nhìn xuống mắt cá chân của mình.

Cô lấy tay xoa xoa, lập tức nhíu mày lại.

Đau quá.

Hàn Triệt đi đến bên cạnh cô, từ trên cao liếc xuống nhìn cô, "Không sao chứ?"

Lời nói là quan tâm, giọng điệu lại hết sức lạnh lùng.

Nhưng mà Hạ Đan không nghe ra, cô gật gật đầu, "Trượt chân rồi, anh đỡ tôi với."

Cô vẫn còn đang cúi đầu xoa mắt cá chân, tay kia đưa ra trước mặt Hàn Triệt.

Nhưng mà vuron tay cả nửa ngày, Hàn Triệt cũng không kéo cô lên.

Hạ Đan sững sờ, ngẩng đầu.

Vừa mới nhấc đầu lên, liền nhìn thấy được đôi mắt lạnh lùng.

Hạ Đan không khỏi giật mình, nghi hoặc mà nhìn Hàn Triệt: "Làm sao vậy?"

Hàn Triệt đã cảm thấy có chút mệt mỏi, đi thẳng vào vấn đề: "Hạ Đan, tôi không có thời gian dây dưa với cô, nếu có thể thì giúp, còn không thể giúp thì tôi sẽ tự mình tìm. Cô đừng giở trò này nọ trước mặt tôi, nếu cô muốn thù lao, không sao cả, cô ra giá tiền đi...."

"Ý anh là gì?" Hạ Đan nghe nói vậy, đột nhiên từ mặt đất đứng dậy, tức giận trừng mắt với Hàn Triệt, có chút kích động nói: "Ai muốn tiền của anh! Ai thèm khát gì tiền của anh chứ! Với lại không phải tôi đang dẫn anh đi tìm người sao!"

Hàn Triệt nhú mày, rũ mắt, ánh mắt dừng lại ở trên chân cô.

Ánh mắt đó giống như đang nói, cô đang giả bộ, giờ trò lừa bịp với anh.

Hạ Đan ghét nhất là người khác đổ oan cho cô, tức đến phát khóc, "Tôi chỉ là bị trẹo chân thôi! Anh không muốn giúp thì đừng giúp, hung dữ với tôi làm gì!"

Hàn Triệt nhú mày, nhìn cô.

Hạ Đan đột nhiên cảm thấy anh thật đáng ghét, xoay người, chạy về phía trước.

Hàn Triệt thấy cô chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, lông mày nhíu càng chặt hơn.

Còn dám nói với anh không phải giả bộ?

Nói dối đầy mình.

Hạ Đan lúc trước còn đi chậm rãi, nghĩ muốn có thêm thời gian ở bên cạnh Hàn Triệt.

Lúc này lại tuyệt đối không còn cái suy nghĩ đó nữa, cô chạy nhanh đến nhà bà nội Luru, gõ gõ cửa: "Bà nội Luru, là con! Tiểu Đan!"

"A, tiểu Đan đến sao!" Một giọng nói hiền lành được truyền ra từ bên trong, một lát sau, cửa được mở ra.

Nhà nông thôn kiểu cũ, bên trong cửa gỗ có khoảng sân nhỏ, trong sân có một cái giếng, một ít hoa cỏ, một chú chó nhỏ đáng yêu, còn có mấy con gà.

Bà nội Luru đã hơi hoa mắt, trên người mặc chiếc áo vải bông màu xanh đậm, quần đen, chân mang một đôi giày vải màu đen. Ăn mặc dù mộc mạc, đơn giản nhưng rất sạch sẽ.

Hạ Đan kéo tay bà nội Luru, chỉ vào Hàn Triệt đứng bên cạnh cô, nói: "Bà ơi, hôm nay không phải con tìm bà, là anh ta."

Khi nói chuyện, cũng không thêm nghiêng đầu nhìn Hàn Triệt, nói xong liền buông tay bà nội Luru ra: "Con còn có việc, con về trước nha bà!"

Dứt lời, quay đầu chạy về hướng đi đến lúc này, lúc đi ngang qua Hàn Triệt thật sự không thèm liếc mắt nhìn anh chút nào.

Hạ Đan chạy một hơi về đến nhà, đầu tóc bù xù, đôi giày vải màu trắng lúc chạy đi cũng đầy bùn đất.

Cô vừa vào cửa, Thanh Thanh ở quầy bar đã ngẩng đầu lên, chỉ thấy một mình Hạ Đan, nhìn ra phía sau cô hỏi: "Hàn tiên sinh đâu? Em không phải cùng anh ta ra ngoài sao?"

Hạ Đan đi lên lầu "Đừng nhắc đến nữa, em không thích anh ta."

Thanh Thanh cùng Tiểu Trương liếc nhau, trong mắt hai người đều tràn đầy tò mò.

Thanh Thanh cất giọng hỏi: "Làm sao vậy? Anh ta bắt nạt em sao?"

Hạ Đan không hề rảnh, đi thẳng lên lầu ba.

Về tới phòng, lập tức ngồi lên trên giường, cởi giày ra kiểm tra chân mình.

Không xem còn đỡ, bây giờ nhìn mới thấy thôi xong rồi.

Lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng quay về nên vẫn cố gắng chịu đau, bây giờ cả mắt cá chân đều đã sưng lên.

Cô nhú nhú mày, trong miệng thầm mắng "thật xui xẻo".

Không nghĩ đến Hàn Triệt lại nói có giờ trò lừa gạt, còn nói cô cần tiền của anh, tức giận không nhịn được cầm lấy cái gối hung hăng đập lên giường mấy cái!

Ai thèm muốn gì tiền của anh ta chứ!

Hạ Đan ngồi ở trong phòng một lát, lấy nước lạnh đắp lên chân, kết quả đắp hồi lâu vẫn không giảm được chút nào, mắt cá chân của cô đã sưng lên giống như cái móng heo luôn rồi.

Hạ Đan trầm nghĩ thôi xong đòi rồi, vội vàng mang dép lê vào, khắp khiêng đi xuống lầu.

Thanh Thanh đang ở quầy bar đăng ký phòng cho khách trọ, ngẩng đầu lên thấy Hạ Đan khắp khiêng bước xuống, vội vàng hỏi: "Em bị làm sao vậy? Đang yên lành sao biến thành người què rồi?"

Tiểu Trương cũng vội vàng qua đỡ cô: "Em ra cửa có một chuyến mà biến thành thương binh rồi?"

Hạ Đan nói: "Dẫm phải cục đá nên trẹo chân, chị giúp em lấy rượu thuốc lại đây xoa chút."

Tiểu Trương đỡ Hạ Đan ngồi lên ghế, sau đó xoay người vào quầy bar tìm rượu thuốc.

Hạ Đan ngồi trên ghế, một chân buông thông, một chân dể lên mặt ghế.

Tiểu Trương mang rượu thuốc đến, đưa cho cô: "Có ổn không đấy?"

Cô ngồi xồm xuống, nhìn mắt cá chân Hạ Đan sưng đỏ lên, nhủ mày, "Em dầm đá tẹo chân thôi mà sao sưng lên như móng heo vậy?"

Hạ Đan vừa dùng bông gòn thấm rượu thuốc vừa thờ ơ mà nói: "Tẹo chân, lại chạy một đoạn."

Tiểu Trương mở to hai mắt, "Đã tẹo chân mà em còn chạy, không thấy đau sao?"

"Ai da, chị không cần lo cho em, cứ làm việc trước đi." Hạ Đan lấy bông đã thấm rượu thuốc xoa lên vết sưng đỏ trên mắt cá chân, sức lực vừa phải.

Khách sạn tràn ngập mùi rượu thuốc, Hàn Triệt vừa đến cửa đã nghe được mùi.

Vừa bước vào đã nhìn thấy Hạ Đan ngồi trên ghế bên cạnh cầu thang.

Thị lực Hàn Triệt rất tốt, liếc mắt qua đã nhìn thấy mắt cá chân sưng đỏ của Hạ Đan, cô đang dùng rượu thuốc tự mình xoa nắn.

Anh không khỏi run lên.

Thì ra lúc nãy thật sự bị tẹo chân.

Anh bước đến chỗ cô, cúi đầu nhìn xuống, lông mày không khỏi nhăn lại, "Sao mà nghiêm trọng đến vậy?"

Hạ Đan đột nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt Hàn Triệt. Nghĩ đến cô có lòng tốt dẫn anh đi tìm người, anh lại hung dữ với cô, lúc đó còn lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt nhỏ nhắn tức khắc căng chặt, "Không liên quan đến anh."

Cô đóng nắp bình rượu thuốc lại, mang dép lê vào đứng dậy, sau đó cầm bình rượu thuốc lên, xoay người khập khiễng bước lên lầu.

Hàn Triệt theo sau, giữ chặt cánh tay cô, Hạ Đan giống như bị điện giật, lập tức né tránh.

Hàn Triệt: ".....Tôi đỡ cô lên."

Hạ Đan mấp môi, "Tôi tự đi."

Hàn Triệt vẫn đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng khập khiễng của Hạ Đan, đột nhiên cảm thấy rất đau đầu.

A, tiểu nha đầu thật sự rất khó dỗ dành.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hàn tổng, những ngày khó dỗ vẫn còn ở phía sau ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Edit: Mini

Beta: Min

Vào lúc ăn cơm chiều, Hạ Đan mới khập khiễng từ trên lầu đi xuống.

Ba Hạ mới vừa từ nhà ga xe lửa đón khách về, lúc này mới thấy con gái của mình. Nhìn qua chân cô, mở to hai mắt kinh ngạc nói: "Chân con bị làm sao vậy?"

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt đang ngồi bên cửa sổ ăn cơm chiều, căng khuôn mặt nhỏ nhắn, lớn tiếng nói một câu: "Bị chó cắn!"

Hàn Triệt đang uống nước, xem chút nữa bị sặc, cuộn tay để lên môi, liên tiếp ho khan vài tiếng.

Hạ Đan thấy anh sặc như vậy, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái, vui rạo rức mà nhếch khóe miệng lên.

Khập khiễng đi xuống lầu, lúc đi ngang Hàn Triệt, còn cố tình lấy cái chân không bị thương dùng sức giẫm mạnh lên chân Hàn Triệt một cái.

Hàn Triệt ngừng đầu, nhìn cô chăm chăm.

Hạ Đan "ai da" một tiếng, đôi mắt to tròn vô tội, thành thật nhận lỗi: "Thật xin lỗi Hàn tiên sinh, đập trúng anh rồi, tôi không phải cố tình đâu."

"....."

Nếu là người khác, Hàn Triệt đã sớm đen mặt rồi. Không, vốn dĩ không có ai cả gan đắc tội với anh như vậy.

Nhưng mà ai bảo Hàn Triệt vừa mới dỗ oan cho cô gái nhỏ người ta chứ, giờ phút này bị trả thù cũng chỉ có thể giả câm điếc ăn hoàng liên, vô cùng rộng lượng nói một câu, "Không có gì."

Hạ Đan hừ một tiếng, xoay người bước đi.

Hàn Triệt: "....."

Người làm trong khách sạn đang ăn cơm trên một cái bàn tròn lớn đối diện Hàn Triệt.

Hạ Đan đi đến ngồi xuống, mẹ Hạ cúi đầu nhìn chân cô, "Sao lại sưng đến vậy? Xương có bị đau không? Nếu vẫn không bớt sưng thì con nên đến bác sĩ khám đi, đừng để cho nó nghiêm trọng thêm."

Lúc này Hạ Đan đang mặc vớ, chân dẫm lên dép lê, vốn dĩ là một bàn chân nho nhỏ, thế mà bây giờ lại sưng lên giống như cái bánh bao.

Ba Hạ cũng vội vàng nói: "Đúng đúng, lát nữa ăn cơm xong thì đến phòng khám xem, tự thoa thuốc cũng không thể lành được."

Hạ Đan gật gật đầu, nói: "Lát nữa con sẽ tự đi."

Mẹ Hạ nói: "Một mình con đi thì thế nào được, để Thanh Thanh dẫn con đi."

Vào thời điểm cơm chiều, trong khách sạn rất bận rộn, mẹ Hạ không thể đi được, đành phải cho Thanh Thanh đi cùng cô.

Hạ Đan "vâng" một tiếng: "Con biết rồi."

Cơm nước xong, Thanh Thanh liền đỡ Hạ Đan chuẩn bị qua phòng khám của bác sĩ Trương ở đối diện.

Mối từ trong khách sạn bước ra, chợt nghe thấy một tiếng gọi: "Hạ tiểu thư."

Hạ Đan hơi sững sốt, nghiêng đầu nhìn theo hướng của giọng nói.

Hàn Triệt đứng dưới mái hiên bên phải của khách sạn, dựa lưng vào tường, một tay rút trong túi quần, đang dõi theo cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Đan căng lên, trừng mắt nhìn anh: "Anh đứng đây làm gì?"

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, bước tới, nói với Thanh Thanh: "Cô bận việc thì đi đi, tôi sẽ dẫn cô ấy đến phòng khám."

Hạ Đan vẫn còn tức giận, nói chuyện cũng không nể mặt anh, "Tôi không cần anh đưa, đừng ở đây giả vờ tốt bụng."

Nhưng Hàn Triệt căn bản không phải tới để hỏi ý kiến cô, trực tiếp giữ chặt cánh tay cô, dắt cô đi về phía trước, "Mãng tôi là chó, lại đạp chân tôi một cái, cô có câu giận âm ỉ cũng đủ rồi."

Hàn Triệt sức lớn, Hạ Đan như con vịt nhỏ gần như là bị Hàn Triệt xách lên. Cô vừa vội vừa giận, đẩy anh ra, "Anh buông ra, tôi tự đi được!"

Hạ Đan tránh cả nửa ngày, khi đến trên cầu, Hàn Triệt rốt cục cũng buông cánh tay cô ra.

Cánh tay Hạ Đan bị kéo rất đau, nheo mắt trừng anh, "Có ai đỡ người khác như anh không?"

Hàn Triệt liếc mắt, nhìn cô, "Nếu tôi đỡ cô như bình thường, cô sẽ thành thật mà đi theo sao?"

Anh chưa từng thấy cô nhóc nào như thế cả, chỉ có một việc nhỏ xíu mà ghi hận lớn đến vậy.

Hạ Đan buồn bực ngồi vào trụ cầu, đầu xoay sang hướng khác, mím môi không nói lời nào.

Hàn Triệt đứng đối diện cô, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chằm chằm.

Qua một lát sau, Hạ Đan cuối cùng cũng mở miệng: "Tôi ghét nhất là bị người khác đổ oan cho mình, tôi đã đồng ý giúp thì nhất định sẽ giúp, không cần thù lao từ anh, tôi không phải loại người như vậy. Lúc đó tôi thật sự dẫn anh đi tìm bà nội Lưu, chân tôi đúng là bị trật thật, tôi không có giờ trò lừa gạt anh."

Hàn Triệt đứng đối diện, nhìn chằm chằm Hạ Đan một hồi lâu. Về mặt cô rất âm ức, nhếch miệng nhìn sang chỗ khác.

Đáy lòng Hàn Triệt hít một hơi, sau một lúc lâu, cuối cùng nói ra một câu, "Thật xin lỗi, là tôi đã trách lầm cô."

Hạ Đan sùng sốt, lúc này mới quay đầu lại.

Nhìn chằm chằm Hàn Triệt, qua một lát mới nói: "Không có gì."

Hạ Đan tính tình thẳng thắn, lúc tức giận thì thật sự khó chịu, nhưng chỉ cần đối phương xin lỗi với mình, cô sẽ xem như không có chuyện gì.

Cô đưa tay ra với Hàn Triệt, nhìn anh nói: "Anh đỡ tôi đi."

Hàn Triệt liếc mắt nhìn cô một cái, cười ra một tiếng, "Không phải vừa nãy còn không cho người khác đỡ sao."

Hạ Đan nói: "Lúc nãy còn chưa hết giận."

Hàn Triệt: "....."

Chân Hạ Đan bị thương không tính là nhẹ, nhưng mà không nặng lắm, bác sĩ già lấy bông tẩm rượu thuốc và xoa bóp huyết vị cho cô, sau đó lại bó thuốc, dùng băng gạc quấn chân cô lại, lúc này mới thật sự trở thành cái móng heo.

Hạ Đan có chút buồn bực nhìn chân mình, hỏi bác sĩ: "Ông Trương, chân con khi nào thì có thể lành ạ? Con sắp phải lên Đại học rồi."

Cô vẫn còn muốn đi giày cao gót đó.

Bác sĩ già nói: "Thương gân động cốt một trăm ngày, tạm thời dưỡng thương đi."

Hạ Đan kêu rên, "Phải một trăm ngày à? Trời đất ơi!"

Không mang được giày cao gót thì thôi không nói, nhưng cô không muốn phải mang móng heo này đi báo danh đại học đâu???

Hạ Đan rất muốn khóc, cô sao lại xui xẻo thế này chứ.

Đột nhiên nhớ đến, nhận không được nghiêng đầu trông mắt tên đầu sỏ kể bên, "Đều là do anh làm hại."

Hàn Triệt không hiểu vì sao lại nhận một cái nỗi như vậy, nhú mày, "Không phải tự cô làm trẹo chân sao?"

Hạ Đan nói: "Là vì tôi giúp anh tìm bà nội Luru!"

Hàn Triệt: "....."

Lúc quay về, trời cũng đã tối.

Cảm xúc bị thương của Hạ Đan đến nhanh mà đi cũng nhanh, dù gì thì chân bị thương là chuyện đã rồi, cô đâu còn cách nào khác, nói không chừng còn có thể tránh được huấn luyện quân sự nữa!

Vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên vô cùng vui vẻ.

Cùng Hàn Triệt quay về khách sạn, vui vẻ hỏi anh, "Anh tìm bà nội Luru làm gì vậy? Bà là gì của anh vậy?"

Hàn Triệt suy nghĩ một chút, trả lời với cô: "Người thân."

Hạ Đan đột nhiên dừng bước chân, kinh ngạc mà nhìn anh, "Thật sao?"

Hàn Triệt "ừ".

Hạ Đan há hốc mồm, sững sốt hồi lâu cũng không nói được gì.

"Bà nội Luru không phải không có con cái sao? Anh làm sao mà...."

"Cô hỏi nhiều như vậy làm gì." Hàn Triệt không muốn nói nhiều, cắt ngang lời cô, "Đây không phải chuyện cô cần biết."

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt, trên mặt anh không có biểu tình gì, nhưng có chút lạnh lùng.

Hạ Đan nhắm nghiền mắt và Hàn Triệt cũng không phải thân thiết gì, hỏi thăm chuyện riêng nhà người ta dường như không được tốt lắm.

Vì vậy nhẹ gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Trở về khách sạn vừa vặn chín giờ.

Đại sảnh cũng không có người, Thanh Thanh một mình ngồi ở quầy bar.

Thấy Hạ Đan đã về, vội vàng đi từ bên trong bước ra, "Sao rồi? Chân không sao chứ?"

Hạ Đan lắc đầu, "Không sao đây, có điều ông Trương nói thương gân động cốt một trăm ngày, bảo em phải dưỡng thương."

Thanh Thanh "A" một tiếng, "Phải lâu như vậy sao?"

Hạ Đan gật gật đầu, lại nói: "Có điều vậy cũng tốt mà, em sẽ tránh được huấn luyện quân sự."

Hàn Triệt đang đi lên lầu, nghe thấy cô nói vậy không khỏi sững sốt, không nhận được mà cười. Tinh thần tự sướng này quả thật không tồi.

Hàn Triệt đã tìm được người cần tìm, ngày hôm sau lập tức rời đi.

Lúc Hạ Đan xuống lầu, nhìn thấy một người khá quen mặt đứng ở quầy bar.

Cô bước qua nhìn kỹ, "Ồi, anh không phải đi cùng với Hàn Triệt sao?"

Hà Vũ gật gật đầu, "Đúng vậy."

Hạ Đan vẫn muốn nói thêm gì đó, Thanh Thanh ở quầy bar đánh lên tay cô một cái.

Cô nghiêng đầu: "Sao vậy?"

Thanh Thanh nói: "Vị này muốn giúp Hàn tiên sinh trả phòng."

Hạ Đan mở to hai mắt: "Trả phòng?"

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Hà Vũ: "Các anh lại đi sớm như vậy ư?"

Hà Vũ gật đầu: "Đúng vậy, Hạ tiểu thư."

Hạ Đan vội hỏi: "Hàn Triệt đâu?"

Hà Vũ nói: "Hàn tổng ở bên ngoài."

Hạ Đan không rảnh lo đến cái chân đau của mình, cất bước chạy ra ngoài.

Hàn Triệt dừng xe ở bờ sông, anh đứng ở đấy đang gọi điện thoại, tựa như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh vậy.

Hạ Đan chạy tới, đứng bên cạnh Hàn Triệt, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hàn Triệt cúi mắt nhìn lướt qua cô, nói vài câu trong điện thoại, sau đó liền cúp máy.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt đã tắt máy, lập tức hỏi: "Anh phải đi sao?"

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, nói: "Cảm ơn cô đã giúp tôi tìm người."

Hạ Đan lắc đầu, trong lòng không tránh khỏi khó chịu, "Anh còn quay lại đây không?"

Hàn Triệt lắc đầu, "Chắc là sẽ không."

Hạ Đan nghe vậy, trong lòng lại càng khó chịu hơn, "Bà nội Lưu không phải người thân của anh sao? Anh không định về thăm bà sao?"

Hàn Triệt nói: "Bà nội sẽ đi cùng với tôi."

Hạ Đan ngẩn ngơ đứng đó, nhìn Hàn Triệt lại bỗng nhiên không biết phải nói gì.

Cô nhấp môi, nhìn thật lâu, sau đó nhẹ nhàng hỏi một câu: "Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?"

Tâm tư của cô gái không thể nào che giấu được nữa.

Hàn Triệt nhìn cô, một lúc lâu sau đó nói: "Chắc là sẽ không."

"....."

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Mọi người đã đợi lâu rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chút tâm tư thiếu nữ của Hạ Đan mới vừa nảy nờ đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Từ lúc Hàn Triệt rời đi, khách sạn lập tức có thêm một pho tượng mang tên "Hòn vọng phu", Hạ Đan mỗi ngày đều ngồi trên băng ghế đá nhỏ trước cửa, nhìn bờ sông đối diện đến gần người, lâu lâu còn than ngán thờ dài vài tiếng.

Vốn dĩ là một cô chủ nhỏ hoạt bát sáng sủa lại đột nhiên trở thành người có tâm sự nặng nề, có vài khách trọ ở lâu tại khách sạn tò mò, hỏi Thanh Thanh, "Cô chủ nhỏ nhà các cô bị làm sao vậy? Lúc trước không phải hoạt bát lắm sao, mấy ngày nay sao lại ầu sầu như vậy?"

Thanh Thanh cười thành tiếng, lắc đầu nói: "Haizzz, cô gái mười tám mười chín tuổi là khó hiểu nhất."

Có người nói đùa: "Thất tình sao."

Thanh Thanh không nhận được cười, nhìn về phía Hạ Đan đang ngồi trước cửa.

Đâu có được tính là thất tình, căn bản là chưa bắt đầu đã thất bại rồi.

Chờ khách trọ đi rồi, Thanh Thanh từ quầy bar bước ra, ngồi vào cái ghế bên cạnh Hạ Đan, "Vẫn nhớ sao?"

Hạ Đan thờ dài, chỉ tay về phía bờ sông nhỏ đối diện, "Lúc Hàn Triệt ở đây, bình thường không có việc gì thì rất thích đứng đó hóng gió."

"Ôi trời đất ơi, em thật sự đúng là vẫn còn nhớ."

Hạ Đan nhếch miệng, ánh mắt vẫn nhìn về bờ sông đối diện.

Thanh Thanh cười thờ dài, "Em đừng suy nghĩ nữa, người ta cũng đã đi mười ngày rồi, em có ngồi đây trông mòn con mắt thế này thì anh ta cũng không xuất hiện đâu."

Nghĩ đến cái gì đó, lại nghiêng đầu nhìn Hạ Đan, "Em thật sự thích đến vậy, sao không xin số điện thoại của anh ta."

Nhắc đến chuyện này Hạ Đan càng thêm buồn bực, bĩu môi nói: "Em có hỏi, anh ấy nói là bất tiện."

Thanh Thanh cười ha ha không ngừng.

Hạ Đan nghiêng đầu qua liếc nhìn cô ấy: "Chị còn cười nữa."

Thanh Thanh không nhận được, tay đặt lên vai của Hạ Đan, cười nói: "Em đó, chị đã sớm nói với em, loại đàn ông đấy chỉ có thể đứng xa mà nhìn, người ta chỉ đến ở hai ngày rồi đi, làm sao có thể phát sinh tình cảm với em được chứ."

Hạ Đan khẽ hừ một tiếng, mím môi không nói lời nào.

Thanh Thanh lại nói: "Hàn Triệt thì thôi bỏ qua đi, kiểu đàn ông có sức hấp dẫn này đoán chừng sẽ không thích cô nhóc con như em, nếu em thật sự muốn yêu đương, sắp vào đại học rồi đấy, trong trường học vẫn còn nhiều nam sinh mà."

Hạ Đan bĩu môi: "Bọn họ cũng đâu đẹp trai bằng Hàn Triệt."

"Không ngờ em vậy mà lại vừa ý bộ dạng đẹp trai của người ta?"

"Đáng người rất tốt, đã vậy lại còn cao nữa chứ, mặc tây trang hay áo sơ mi cũng đều đẹp cả, mà quan trọng nhất là khí chất đó, sống đến tận bây giờ em thật sự chưa từng gặp được người đàn ông nào như vậy." Dứt lời, nghiêng đầu nhìn Thanh Thanh, vô cùng nghiêm túc mà nói: "Khí chất đó chị hiểu không? Chính là anh ấy chỉ cần đứng trong đám người cũng có thể làm lu mờ tất cả mọi người xung quanh đấy."

Thanh Thanh nói: "Hiểu chứ, sao mà không hiểu được."

Hạ Đan lại nhìn về bờ sông đối diện, thờ dài một hơi: "Vậy nên là, em vừa nhìn thấy anh ấy đã rung động mất rồi."

Thanh Thanh cười, than thở mà vỗ vỗ vai Hạ Đan, "Loại đàn ông này cũng đâu phải chỉ khiến mỗi mình em rung động đâu, nhưng mà thật sự là không thực tế, vậy nên em không cần nghĩ nhiều làm gì."

Ngừng một lát, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô ấy nghiêng đầu nhìn Hạ Đan cười: "Ai dà, sao bỗng nhiên chị lại nhớ tới lần trước em bị trọ chán, nổi giận dùng dùng trở về rồi nói không thích Hàn Triệt nhì."

Hạ Đan: "Đó là vì anh ấy chọc em tức giận."

"....."

"Sau đó anh ấy nhận lỗi với em, em chẳng phải cũng đã tha thứ cho anh ấy rồi đấy sao."

"....."

Có điều mặc kệ thế nào đi nữa thì Hàn Triệt đã thành một vị khách qua đường xuất hiện chớp nhoáng trong cuộc sống của Hạ Đan, hai người bọn họ đời này có thể sẽ không còn cơ hội cùng xuất hiện chung với nhau nữa.

Nửa tháng ở trấn Thiệu sau khi Hàn Triệt rời đi, Hạ Đan cũng bắt đầu hành trình mới trong cuộc đời của cô -- đến thành phố B học Đại Học.

Cuộc sống đại học so với tưởng tượng của cô càng muôn màu muôn vẻ hơn nhiều, Hạ Đan làm quen với bạn mới, cũng có cuộc sống mới, mỗi ngày ngoài đi học còn tham gia hàng loạt các hoạt động xã đoàn, bận rộn đến mức sắp quên Hàn Triệt.

Chính là thỉnh thoảng nhìn vào bức ảnh trong điện thoại, tận sâu trong lòng vẫn cảm thấy có chút nuối tiếc.

Đó là vào một buổi tối, Hàn Triệt đứng ở bờ sông hóng gió, cô đứng từ phía sau len lén chụp trộm.

Người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần tây đen, thân hình cao ngất thẳng tắp, vai rộng eo hẹp. Chỉ chụp được mỗi bóng lưng thôi nhưng cũng đã đủ mê người.

Trong một thời gian rất dài rất dài, Hạ Đan đã nghĩ cả đời này không bao giờ...có thể gặp lại Hàn Triệt.

Tựa như Thanh Thanh đã từng nói, anh chỉ ở khách sạn nhà cô hai ngày, tựa như bèo nước gặp nhau, có lẽ ngay cả bạn bè cũng không phải, có chăng thì cũng chỉ đơn giản là khách trọ. Vừa đến liền đi, ngay cả một chút vết tích cũng không lưu lại, thậm chí ngay cả số điện thoại di động của anh mà cô cũng không có tư cách hỏi.

Thế nhưng lúc này Hạ Đan không hề hay biết, duyên phận kỳ lạ của cô và Hàn Triệt chỉ vừa mới bắt đầu.

Vào một ngày trong tháng mười một, sau một hồi mưa rất to, nhiệt độ không khí bất chợt giảm hơn mười độ.

Sáng sớm mở cửa ban công ra rửa mặt, gió lạnh từ ngoài cửa sổ tràn vào, lạnh đến mức cả người Hạ Đan đông cứng, thét chói tai chạy vào bên trong ký túc xá.

"Lạnh Lạnh Lạnh! Lạnh quá!!!" Hạ Đan vốn vừa mới rời giường, lại bị trận gió lạnh thấu xương bên ngoài dọa cho sợ hãi, nhanh như chớp chui lại vào chăn, cuộn mình thành một cục, lúi kéo chăn đắp kín mít mình như quả bóng.

Lý Kỳ ở giường đối diện mơ màng từ màn ngủ thò đầu ra, hỏi: "Sao đấy?"

Hạ Đan nằm trong chăn run rẩy, hai hàm răng lập cập va vào nhau, "Bên ngoài lạnh lắm, lạnh chết mình rồi."

Hạ Đan lớn lên ở trấn nhỏ Giang Nam, từ bé chưa từng đi quá xa nhà, lại càng không sống thành phố nào khác. Dù mùa đông ở trấn Thiệu cũng lạnh, nhưng cái lạnh ở đây lại tương đối là ẩm ướt, không có nhiều gió. Không giống như mùa đông ở phương Bắc, gió lạnh đến thấu xương, khi thổi vào mặt thì chẳng khác nào dao cắt.

Lý Kỳ dụi dụi mắt, từ trên giường bước xuống, mặc thêm một bộ áo ngủ mới đẩy cửa bước ra ngoài ban công.

Bên ngoài cửa sổ, gió thổi cây cối nghiêng ngả, gào thét, vô cùng hùng vĩ.

Lý Kỳ đứng bên ngoài một lát rồi mới quay vào phòng nói: "Hôm nay chúng ta đi dạo phố đi, mình muốn mua quần áo mùa đông."

Hạ Đan rất thích làm đẹp và chưng diện, nghe cô ấy nói muốn mua quần áo, cuối cùng cũng chui đầu từ trong chăn ra, vén màn nhìn Lý Kỳ hỏi: "Cậu muốn mua cái gì?"

Lý Kỳ lắc đầu: "Không biết, đi shopping dạo xem thế nào."

Hạ Đan bọc chăn ngồi xuống giường, nói: "Mình cũng muốn cái áo lông, cũng muốn mua thêm đôi giày đi tuyết."

Cô sờ sờ mặt mình: "Mình còn phải mua mặt nạ nữa chứ, thời tiết ở đây khô quá."

"Vậy thì cần đi đó, khi nào đi đấy?" Lý Kỳ hỏi.

Hôm nay là thứ bảy nên trường học không có tiết, Hạ Đan lấy điện thoại dưới gối nhìn thời gian, vừa đúng chín giờ.

Trường học của các cô cách nội thành có chút xa, đi tàu điện ngầm phải đổi ba tuyến, cả thầy mất hơn tiếng rưỡi.

Hạ Đan nói: "Vậy thì bây giờ chúng ta bắt đầu chuẩn bị đi, đến đó cũng khoảng mười một giờ, vừa đúng thời gian ăn trưa, sau đó sẽ đi dạo."

Lý Kỳ gật gật đầu, "Vây đi, mình đi chuẩn bị đã." Nói xong đi đến ban công rửa mặt, quay đầu lại thấy Hạ Đan còn bọc chăn ngồi trên giường, cười la to: "Cậu cũng mau đứng lên đi nào."

"Đi ngay đây." Hạ Đan rút đầu vào, chui tọt vào trong chăn mặc nội y. Thầm nghĩ mùa đông phương Bắc thật sự quá lạnh, thế này thì qua thêm mấy ngày nữa chi sợ là cô sẽ không dám ra ngoài cửa mắt.

Hai người thu thập xong xong liền đi ra ngoài.

Hạ Đan mặc một chiếc áo lông màu trắng ngà, quần jean sạm màu, bên ngoài mặc thêm một áo khoác màu đen. Quàng một cái khăn choàng cổ nhung màu lam, tóc đuôi ngựa cột cao, cả người trông rất có sức sống.

Tuy đã mặc nhiều đến vậy nhưng vừa ra khỏi cửa ký túc xá vẫn bị gió lạnh thổi cho run cầm cập, cô ôm chặt cánh tay Lý Kỳ.

Lý Kỳ cười: "Sao mà cậu sợ lạnh dữ vậy?"

Hạ Đan kéo Lý Kỳ, đi về phía đầu gió, nói: "Ồ quê mình mùa đông không lạnh như thế này."

"Vây chờ khi tuyết rơi sợ là cậu không dám ra cửa luôn đó." Lý Kỳ cười nói.

Hạ Đan gật gật đầu, "Đến lúc đó mình sẽ đóng người trong ký túc xá thôi."

Hai người đi bộ đến cổng trường để đi tàu điện ngầm. Có lẽ vì nhiệt độ đột nhiên hạ thấp, tất cả mọi người ở ký túc xá đều không muốn ra ngoài nên trên tàu vẫn còn nhiều chỗ ngồi trống.

Vào tàu điện ngầm cuối cùng cũng ấm áp, sau khi Hạ Đan ngồi xuống thì theo bản năng chà xát đôi bàn tay lạnh lẽo vào nhau.

Bởi vì đi vào nội thành phải đi hơn một tiếng rưỡi bằng tàu điện ngầm, cho nên Hạ Đan cũng không thường qua đó đi dạo, khai giảng đã hơn hai tháng nhưng trước nay cũng chỉ đi được một lần.

Đến khu thương mại nội thành cũng vừa vặn mười một giờ rưỡi, Hạ Đan kéo tay Lý Kỳ đi ra cửa tàu điện ngầm.

Hạ Đan có chút mù mờ đường xá, vì cô vốn không phải sống ở thành phố lớn, hơn nữa chỉ mới đến đây có một lần, thế nên khi vừa ra khỏi cửa tàu điện ngầm đã hoàn toàn không phân rõ được đông tây nam bắc, "Bây giờ chúng ta phải đi hướng nào đây?"

"Đi trung tâm mua sắm trước, ăn cơm ở B1, ăn xong thì lên lầu từ từ đi dạo mua sắm." So với Hạ Đan thì Lý Kỳ khá hơn một chút, đã đến vài lần, cho nên cũng xem như biết đường, lôi kéo Hạ Đan đi đến khu thương mại trước mặt.

Bởi vì là thứ bảy nên trung tâm thương mại rất đông người, Hạ Đan từ nhỏ đã thích chưng diện, hoàn toàn không có sức chống cự với những quầy bộ quần áo xinh đẹp lung linh, kích động lôi kéo Lý Kỳ chỉ vào gian hàng đối diện, "Chút nữa chúng ta đến đây dạo nhé, mình muốn thử cái áo lông màu xanh da trời đó."

"Được, chúng ta đi ăn cơm trước đã."

Khu ẩm thực B1 có rất nhiều nhà hàng, hai người Hạ Đan và Lý Kỳ cân nhắc một lát, quyết định chọn quán ăn có món mì gạo Vân Nam

Mười một giờ rưỡi là giờ cao điểm của bữa trưa, trong cửa hàng người đông tấp nập, hai người đứng bên trong nhìn nửa ngày mới tìm được bàn ngồi.

Cái bàn sát bên cửa sổ, sau khi ngồi xuống còn có thể nhìn thấy được con đường bên ngoài.

Tuy rằng vị trí có hơi chật hẹp chen chúc, nhưng được cái tầm nhìn tốt, còn có thể nhìn ra xung quanh.

Lý Kỳ nâng cằm nhìn ra cửa sổ, "Vẫn là nội thành có nhiều soái ca, khai giảng lâu như vậy rồi mà mình vẫn chưa tìm thấy ai đẹp trai trong trường cả."

Hạ Đan cúi đầu chọn món, cười nói: "Đó là bởi vì trường chúng ta ít nam sinh thôi."

Hạ Đan học trường đại học sư phạm, có tiếng là âm thịnh dương suy.

Lí Kỳ buông tiếng thở dài, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mình gọi cho cậu hương vị truyền thống nhé?" Hạ Đan gọi món, ngẩng đầu hỏi Lý Kỳ.

Lý Kỳ gật gật đầu, "Có thể, cậu ăn gì thì mình ăn như vậy."

Hạ Đan "ừ" một tiếng, gạch hai món lên trên thực đơn, sau đó trả lại cho người phục vụ.

Người phục vụ giúp các cô rót nước trà, Hạ Đan ngẩng đầu, cong cong mắt cười, "Cảm ơn."

Đối phương cũng nhìn cô mỉm cười một cái, "Không có gì."

Đội người phục vụ cũng cầm ấm trà đi, Hạ Đan mới bung ly nước lên uống, nước trà có chút nóng, cô rử mi chuyên chú thổi nhẹ.

Lý Kỳ nhìn ngoài cửa sổ một lát, rót cục cũng chịu thu hồi tầm mắt.

Cô ấy nhìn Hạ Đan, bỗng nhiên sáp lại phía trước bàn, nhỏ giọng hỏi: "Hạ Đan, cậu có muốn hẹn hò với ai đó không?"

Con gái mười tám mười chín tuổi là thời điểm tâm xuân này nở, luôn có một sự khát khao tự nhiên dành cho tình yêu.

Hạ Đan đang uống nước, nghe cô ấy nói mới ngẩng đầu lên, ánh mắt cong cong, rất tự nhiên mà đáp: "Mình muốn chứ, đặc biệt muốn."

Tuy nói là tâm sự thiếu nữ, nhưng Hạ Đan trả lời rất thẳng thắn, cô không thấy có gì phải thẹn thùng. Muốn chính là muốn thôi.

Có điều cô chỉ muốn muốn yêu đương cùng với Hàn Triệt mà thôi.

Lý Kỳ kinh ngạc nhìn cô, "Cậu đã có người thích rồi sao?"

Hạ Đan gật gật đầu, "Có."

"À? Là trong trường học chúng ta sao?" Lý Kỳ càng nghe càng kinh ngạc, "Khai giảng đã lâu vậy rồi, mình cũng đã thấy có ai đẹp trai ở trong trường mình đâu."

Hạ Đan nói: "Không phải trong trường của chúng ta, anh ấy là ----"

Lời nói còn chưa dứt, Hạ Đan đột nhiên bất động, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm ngoài ra ngoài cửa sổ.

"Anh ấy là ai?" Lý Kỳ thấy Hạ Đan đột nhiên im lặng, tò mò nhìn không nổi hỏi cô.

Hạ Đan vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cả người tựa như người mất hồn.

Lí Kỳ có chút kỳ quái, thuận theo ánh mắt của cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đó là một người đàn ông mặc tây trang màu đen, vừa bước xuống từ chiếc ô-tô màu đen có rèm che, thân hình cao ngất thẳng tắp, vẻ mặt lạnh lùng.

Trên người anh có một loại khí chất, chính là chỉ cần đứng một chỗ nơi đấy thôi, cũng khiến cho người ta không thể dời tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Editor: Mini

Beta: Min

Hạ Đan trước đây không hề tin vào mấy chuyện duyên phận, cho đến ngày hôm nay cô lại bắt đầu hết sức tin tưởng vào nó.

Bởi vì nếu như không phải hôm nay tiết trời đột ngột hạ nhiệt, Lí Kỳ sẽ không nghĩ đến chuyện mua quần áo mùa đông, cũng không kéo cô đến trung tâm thương mại đi dạo.

Như vậy cô sẽ không thể gặp lại Hàn Triệt, hoặc có lẽ cả đời này cũng sẽ không bao giờ nhận thêm được bất kỳ sự trùng hợp nào với anh.

Vậy nên cô đã nghĩ, có rất nhiều chuyện vốn đã được định sẵn sẽ là duyên phận với nhau.

Bọn họ tại trấn Thiệu quen biết nhau, lại trùng phùng nơi thủ đô.

Nội tâm Hạ Đan không thể kiềm chế được vui sướng, cô cảm thấy đây là có lẽ chính là chuyện vui nhất trong suốt hai tháng qua.

Chỉ là lúc này cô đã chờ trong gió rét hơn hai tiếng đồng hồ rồi, nhưng mà vẫn chưa thấy Hàn Triệt bước ra khỏi tòa nhà văn phòng kia.

Vừa nãy ở trong nhà hàng, chính mắt cô nhìn Hàn Triệt bước xuống từ chiếc xe, rồi lại tận mắt thấy anh tiến vào một cửa hàng bên cạnh tòa văn phòng.

Hạ Đan đã lạnh đến mức phát run, nhưng lại không dám đi vào bên trong trung tâm thương mại tìm, sợ sẽ bỏ lỡ anh ra.

Giữa biển người mênh mông thế này, nếu bỏ lỡ ngày hôm nay, cô thật sự không biết phải đi đâu mới tìm được anh.

Nhưng thật sự lúc này có hơi lạnh, cô không thể không buộc chặt áo khoác lại, ôm chặt hai cánh tay.

Thân thể gầy gò, đáng vẻ ôm lấy cánh tay của cô trông chẳng khác nào một đứa bé đáng thương.

Dưới đất có những đường phân chia của gạch lát đường, rất giống ô vuông để nhảy lò cò khi còn bé.

Cô dứt khoát nhảy lên nhảy xuống ở chỗ này, từ đầu này nhảy đến đầu kia, xong quay người lại, từ đầu kia nhảy về điểm ban đầu. Nhảy tới nhảy lui nửa ngày trời, vận

động cơ thể một hồi lâu rốt cuộc đã không còn thấy lạnh nữa.

Cô chơi đến nghiện, cứ như vậy mà nhảy lên nhảy xuống, vì xung quanh cũng không có người nên cô nhìn không được mà bật cười khanh khách.

Hàn Triệt ở trên lầu hai đã nhìn thấy Hạ Đan. Anh lúc đầu chỉ là đứng ở trước cửa sổ gọi điện thoại, nhưng bởi vì đối tác nói chuyện quá lâu khiến anh cảm thấy nhàm chán, lơ đãng nhìn ra bên ngoài.

Sau đó ánh mắt anh liền dừng trên người một cô gái nhỏ đang nhảy lò cò ở ven đường.

Liếc qua lần đầu anh đã cảm thấy có hơi quen thuộc, cho đến khi cô gái ấy quay người lại, mới phát hiện hóa ra là Hạ Đan từng gặp ở trấn Thiệu.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào bóng dáng nhảy tới nhảy lui của Hạ Đan, không khỏi nhú mày.

Sao cô lại ở chỗ này?

Hàn Triệt đứng ở trước cửa sổ khoảng chừng ba phút, Hạ Đan vẫn còn nhảy lò cò.

Hàn Triệt nhìn chăm chăm cô giấy lát, đôi mắt dần sâu thẳm thâm thúy, ánh mắt phảng phất như có thể hiểu rõ hết thấy.

Người ở đầu dây bên kia thao thao bất tuyệt một hồi cuối cùng cũng ngừng lại, Hàn Triệt nâng tay xoa xoa huyệt thái dương, nói: “Chuyện này sẽ thương lượng lại, bây giờ tôi có việc bận, tối lại nói chuyện sau.”

Anh cúp điện thoại, xoay người bước ra ngoài.

Hà Vũ ở bên ngoài vội đuổi theo, “Hàn tổng, bây giờ đi đâu ạ?”

Hàn Triệt nói: “Chuyện còn lại cậu hãy xử lý, tôi có việc phải về tổng công ty một chuyến.”

Hàn Triệt từ trên lầu bước xuống, còn chưa kịp đi ra đại sảnh đã nhìn thấy Hạ Đan, cô vẫn còn nhảy ở đó.

Xe dừng ở ven đường, anh cũng không định sẽ để ý đến Hạ Đan, lấy chìa khóa ra đi thẳng về phía chiếc xe đang đỗ.

Mới vừa đi được hai bước, đột nhiên một giọng nói truyền đến: “Hàn Triệt!”

Hàn Triệt dừng chân lại, yên lặng vài giây, cuối cùng cũng nghiêng đầu nhìn về hướng Hạ Đan.

Hạ Đan mặt tràn đầy tươi cười, kích động chạy về phía Hàn Triệt, “Hàn Triệt, thật khéo quá đấy, vậy mà có thể gặp được anh ở nơi này!”

Hàn Triệt: “.....”

Hạ Đan cười tươi như hoa ẩn hiện hai cái lúm đồng tiền, phối hợp với câu chuyện ban nãy tiếp tục nói: “Tôi mới vừa đi dạo ở trung tâm thương mại xong chuẩn bị đón xe về trường học rồi, thật không ngờ vừa quay đầu lại gặp được anh!”

Hạ Đan bày vẻ ngẫu nhiên gặp mặt, mắt cười cong thành hình trăng khuyết, vui vẻ mà nói: “Chúng ta thật sự có duyên quá đi mất.”

Đôi mắt Hàn Triệt tối đen nhìn cô chăm chú, thấy gương mặt hồn nhiên tươi cười của Hạ Đan. Không hiểu sao đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu.

Trầm ngâm một lát, cuối cùng anh vẫn quyết định không vạch trần chuyện cô vẫn luôn nhảy lò cò ở chỗ kia.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt vẫn nhìn cô chăm chú mà không nói gì, không biết nghĩ thế nào lại đột nhiên trợn to hai mắt, “Anh. ... Anh không nhớ tôi sao?! Tôi là Hạ Đan đây mà, lúc ở trấn Thiệu, tôi có giúp anh tìm bà nội Lưu đó.”

“Nhớ rõ.” Hàn Triệt bất đắc dĩ mà ngắt lời cô, “Hạ tiểu thư học ở đây sao?”

Hạ Đan nghe Hàn Triệt nói nhớ rõ cô thì lập tức vui vẻ lại ngay, vội gạt đầu không ngừng, “Đúng vậy, tôi học ở Đại học Sư phạm XX, khoa ngôn ngữ và văn học Trung Quốc.”

Hàn Triệt gạt đầu: “Vậy là có hơi xa.”

Anh nhìn về phía sau lưng Hạ Đan: “Cô một mình đến đây sao?”

Hạ Đan gạt đầu, mở to đôi mắt hết sức chân thành nói: “Đúng vậy, tôi đến một mình.”

Hàn Triệt gạt đầu, “Cô vừa mới nói phải trở về trường học?”

Hạ Đan: “.....”

Hàn Triệt: “Vậy quay về sớm chút, hôm nay trời lạnh.”

Hạ Đan: “.....”

Hàn Triệt nói xong, lấy điện thoại ra nhìn thời gian rồi nói: “Cũng không còn sớm nữa, tôi còn có việc bận.”

Anh ngắt đầu lên, nhìn Hạ Đan nói: “Vậy Hạ tiểu thư, tôi đi trước đây.”

Nói xong, gạt đầu với Hạ Đan rồi xoay người đi về hướng chiếc xe dừng ở bên đường.

Hạ Đan đã hoàn toàn ngây ngốc, há hốc mồm, nghẹn họng trân trối mà chết lặng nhìn bóng lưng của Hàn Triệt.

Cô chịu đựng đứng chờ trong gió lạnh những hai giờ, chỉ nói vài câu là xong rồi sao???

Mắt nhìn thấy Hàn Triệt đã mở cửa xe, Hạ Đan như một chú thỏ chạy nhanh qua.

Hàn Triệt thấy Hạ Đan bất thành linh chạy đến, sững sờ dừng lại, “Hạ tiểu thư còn có việc gì?”

Hạ Đan vẫn còn trong trạng thái ngây ngốc như thỏ ban nãy, nghe thấy Hàn Triệt hỏi mới gạt gạt đầu.

Hàn Triệt: “Có việc gì?”

Hạ Đan chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn Hàn Triệt nói: “Tôi có thể đi thăm bà nội Lưu được không? Lần trước anh đi vội như thế, tôi còn chưa kịp nói lời tạm biệt với bà, trước kia khi còn ở trong trấn tôi cũng thường đi tìm bà nội Lưu nói chuyện phiếm nhảm.”

Cô liếc mắt nhìn Hàn Triệt một cái, lại nói: “Kết quả anh vừa đến đã dẫn theo bà nội Lưu đi mất, ngay cả chào một tiếng cũng không có.”

Hạ Đan nói đến cuối cùng, trong giọng nói có ý tứ oán trách, nhin không được trùng mắt liếc Hàn Triệt một cái.

Ngày đó cô vốn thật sự muốn tìm bà nội Lưu nói lời tạm biệt, dù sao cũng đã nhiều năm như vậy, bà nội Lưu ở thôn Tây không có nhiều bạn bè, cô thường xuyên theo bà nói chuyện

phiếm, tình cảm giữa hai người rất tốt.

Cuối cùng vào cái ngày mà Hàn Triệt tìm được bà xong thì lập tức phái chuyên cơ đón bà nội Luru đi, nói là muốn dẫn bà trở về chữa bệnh.

Khẩn cho cô ngay cả cơ hội được nói lời tạm biệt với bà nội Luru cũng không có.

Hàn Triệt không hiểu vì sao lại bị Hạ Đan trừng mắt, chăm chú nhìn cô trong chốc lát, nói: “Nhưng bây giờ tôi có việc bận, không thể đưa cô đến đó.”

“Không sao cả!

"Anh cho tôi địa chỉ của bà, tôi sẽ tự đi." Hạ Đan dương dương tự đắc hất cằm, dáng vẻ rất sảng khoái.

Nghĩ một chút lại nói: “Hoặc là anh cho tôi số điện thoại của bà nội Luru, tôi sẽ tự gọi điện thoại cho bà.”

Lúc trước bà nội Luru không dùng điện thoại di động, cũng không biết bây giờ Hàn Triệt đã mua cho bà hay chưa.

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan chăm chăm một hồi lâu, đúng thật là bà nội cũng thường xuyên nhắc đến cái tên Hạ Đan này.

Suy nghĩ một lát, đưa tay ra với Hạ Đan: “Đưa điện thoại cho tôi.”

“Chờ tôi một chút!” Đẩy lòng Hạ Đan vui vẻ, vội vàng lấy điện thoại từ trong ba lô ra đưa cho Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhìn điện thoại Hạ Đan đưa đến, màu hồng nhạt, ốp điện thoại còn có một cái lông mềm mại.

Hàn Triệt không khỏi bật cười, quả nhiên là một tiểu nha đầu.

Anh nhận lấy điện thoại, Hạ Đan vội vàng nói với anh: “Mật khẩu là 951228”

Đôi mắt giương lên, lấp lánh như có ánh sáng nhìn Hàn Triệt: “Sinh nhật của tôi đó.”

Hàn Triệt mở khóa điện thoại, sau đó mở danh bạ nhanh chóng nhập vào số điện thoại của bà nội xong mới trả điện thoại lại cho cô.

Hạ Đan thật vui vẻ nhận lại điện thoại, rạo rức lưu lại dãy số với ba chữ “Bà nội Luru”.

Hàn Triệt nheo mắt liếc nhìn cô, thấy dáng vẻ vui sướng của cô thì cảm thấy không khỏi buồn cười, nói: “Bà nội cũng thường nhắc đến tên cô, nếu có thời gian cô có thể gọi điện thoại cho bà.”

Hạ Đan gật gật đầu: “Nhất định rồi.”

Hàn Triệt ừ một tiếng, không nhiều lời thêm với Hạ Đan, mở cửa lên xe.

Hạ Đan cúi người xuống, bàn tay phải siết lại thành nắm đấm gõ gõ trên cửa kính xe.

Hàn Triệt hạ cửa sổ xuống, nhìn Hạ Đan.

Hạ Đan cong mắt cười, giơ tay vẫy vẫy với Hàn Triệt, “Lần sau gặp lại nhé Hàn Triệt.”

Hàn Triệt: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Editor: Mini

Beta: Mèo Ú

Hạ Đan nhìn theo xe Hàn Triệt đã đi xa khỏi tầm mắt.

Cô cười vui vẻ, trên gương mặt tươi như hoa nở.

Cô không thể nào diễn tả được vui sướng trong lòng mình. Khi Hàn Triệt rời khỏi trấn Thiệu, vốn dĩ cô đã nghĩ cả đời này không bao giờ có thể gặp lại anh lần nữa. Giống như Thanh Thanh đã nói với cô, anh chỉ ở lại khách sạn hai ngày mà thôi, vội vã đi qua, thậm chí cũng không tính là duyên phận.

Nhưng cô nào biết, duyên phận của bọn họ lại có thể khắc sâu đến tận đây!

Trung Quốc rộng lớn như thế, hơn một tỷ người, thành phố B to lớn như thế, vậy mà bọn họ giữa biển người bao la lại có thể gặp nhau lần thứ hai.

Cái này còn không phải là duyên phận sao?

Đây chính xác đã định sẵn là duyên phận mà!

Hạ Đan vui vẻ mà chạy về hướng trung tâm thương mại, sau đó gọi điện thoại cho bạn cùng phòng Lý Kỳ.

Lúc ăn cơm đột nhiên thấy Hàn Triệt từ trên xe bước xuống, cô gấp đến độ không kịp giải thích với Lý Kỳ liền vội vàng chạy ra ngoài.

Khi đứng bên ngoài tòa nhà văn phòng chờ Hàn Triệt, cô đã gọi điện thoại cho Lý Kỳ, chỉ giải thích vài câu đơn giản rồi bảo cô ấy đi dạo trước.

Lý Kỳ nhận điện thoại và thông báo cho cô rằng mình đang ở lầu ba.

Hạ Đan vui vẻ chạy lên lầu ba, chợt nghe một tiếng, "Hạ Đan, chỗ này!"

Hạ Đan nhìn qua theo hướng giọng nói, Lý Kỳ đang đứng ở bên ngoài quầy hàng, trong tay vẫn còn đang xách hai túi giấy.

Hạ Đan chạy qua, "Cậu mua quần áo xong rồi à?"

Cô cúi đầu nhìn túi giấy của Lý Kỳ và nói: "Cái áo lông này đẹp quá."

"Đúng đó, mình rất thích." Lý Kỳ cười hi hi, kéo cánh tay của Hạ Đan, "Đi, chúng ta đi dạo tiếp nào."

"Được."

Hạ Đan vốn định mua một chiếc áo lông, nhưng khi gặp Hàn Triệt, cô đột nhiên không muốn mua nữa.

Đi dạo cả buổi trời, cô nhìn trúng một chiếc váy.

Là một chiếc váy màu trắng, phía trên có in hoa anh đào nhỏ, ở cổ và tay áo được viền lá sen. Cô cảm thấy rất đẹp.

Sau khi mặc thử, Lý Kỳ cuống quýt gạt đầu, "Đẹp đẹp, mùa đông mặc váy này ở phía trong, bên ngoài lại mặc thêm một cái áo khoác rất phù hợp đó."

Hạ Đan cong cong mắt, "Mình cũng thấy vậy."

Cả hai đều là cô gái đã mười tám mười chín tuổi, đang là độ tuổi đẹp nhất đời người, khó có dịp đi dạo trong nội thành, vẫn tiếp tục đi dạo ở trung tâm thương mại đến hơn bảy giờ tối mới lên tàu điện ngầm quay về trường học.

Hạ Đan mua một chiếc váy, sau đó mua thêm một cái áo lông màu xanh da trời.

Trở lại ký túc xá, Lý Kỳ phát loa lớn nói với hai bạn cùng phòng khác: "Hôm nay mình gặp được người trong lòng của Hạ Đan đó."

"Ai? Hạ Đan thích ai vậy?" Trịnh Di từ trong màn dò đầu ra hỏi, "Là trong trường học chúng ta, hay là khoa công nghệ kế bên vậy?"

"Không phải đâu." Hạ Đan ngồi trên giường đôi giày, cười hi hi nói.

Lý Kỳ nói: "Ánh mắt Hạ Đan của chúng ta cao lắm nha, nhìn rất đẹp trai."

Khi Hàn Triệt từ trên xe bước xuống, Lý Kỳ cũng đã nhìn thấy được.

Người đàn ông đó với khí chất và khí thế như vậy, đừng nói là trường học của bọn họ và khoa công nghệ kế bên, thậm chí cả thành phố B này cũng không có được mấy người.

Hạ Đan lấy chậu nước vào phòng tắm để gội đầu tắm rửa, sau đó lau tóc và ra ngoài ban công để giặt đồ, sau khi thu dọn tất cả hoàn tất liền chui vào bên trong ổ chăn.

Hạ Đan lấy điện thoại ra nhìn thời gian, mới chín giờ.

Không biết bà nội Luru đã ngủ chưa.

Cô mở số của bà ra, thử bấm gọi qua.

Điện thoại vang lên vài tiếng, sau đó đã có người nhắc máy.

"Bà nội Luru còn nhớ con không ạ? Con là Hạ Đan."

Hạ Đan nói xong, đầu dây bên kia cả nửa ngày cũng không có âm thanh trả lời.

Hạ Đan buồn bực, nhìn lại điện thoại rồi lại lẩm bẩm nói: "Đã kết nối rồi mà."

Nghĩ bà nội Luru lớn tuổi cho nên nghe không được rõ ràng, cô cúi đầu, nói lớn vào micro của điện thoại, "Bà nội Luru! Là con đây ạ! Con là Hạ Đan!"

Ở đầu dây bên kia điện thoại, Hàn Triệt bị giọng nói của Hạ Đan làm chấn động mà lấy điện thoại ra xa chút.

Anh nâng tay xoa xoa trán.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ điện thoại mình có vấn đề....."

Hạ Đan nhỏ giọng nói thì thầm được truyền qua điện thoại bên đây, Hàn Triệt nhin cười, cuối cùng cũng lên tiếng, "Hạ tiểu thư."

Đột nhiên nghe được giọng nói của Hàn Triệt, mắt Hạ Đan đều trừng lớn, "Hàn Triệt? Sao lại là anh vậy?"

Hàn Triệt nói: "Bà nội đã nghỉ ngơi, cô muốn nói chuyện với bà, ngày mai gọi lại sau đi."

Nói xong cũng muốn cúp điện thoại.

"A vâng vâng!" Hạ Đan cũng đoán được Hàn Triệt muốn cúp máy, vội vàng trả lời anh.

"Ừm? Còn có việc gì sao?" Giọng nói Hàn Triệt tràn đầy lời cuốn, trầm ấm xuyên qua tai nghe điện thoại.

Hạ Đan chỉ nghe được giọng nói của Hàn Triệt, cũng đã vui vẻ nâng cao khóe miệng, cô lắc đầu nói: "Không có việc gì, anh ngủ ngon nha."

Hàn Triệt sững sờ, một lúc lâu sau đó, "ừ" một tiếng, "Ngủ ngon."

Anh cúp điện thoại.

Hạ Đan ném điện thoại lên gối, nằm lên trên giường, kéo chăn che mặt lại, buồn bực mà nở nụ cười.

Cười ngáy ngồ nửa ngày, qua một hồi lâu mới rút cuộc đem chăn kéo xuống, lộ ra cái đầu.

cô nằm nghiêng người, hai tay ôm lấy điện thoại, bấu môi hôn lên màn hình điện thoại, vui vẻ đến cong cả mắt, nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon nha."

.....

Ngày hôm sau là chủ nhật, buổi tối các bạn cùng phòng hẹn nhau đi ăn lẩu, Hạ Đan ngồi trước gương trang điểm, nói: "Mình không đi đâu, hôm nay mình muốn đi gặp bà."

Buổi sáng Hạ Đan đã gọi cho Bà nội Luru, bà vừa nghe là cô rất vui vẻ cùng trò chuyện với cô rất lâu, quân gia cũng đưa địa chỉ nhà cho cô, hẹn cô nếu rảnh lại ghé chơi.

Hôm nay là chủ nhật, Hạ Đan nói với bà nội Luru là buổi chiều cô sẽ ghé qua.

Cô có chút nghỉ muốn gặp bà nội Luru, cũng muốn gặp Hàn Triệt.

Ngày hôm nay Hạ Đan đã mặc chiếc váy mới kia, bên ngoài thêm chiếc áo khoác màu xanh.

Váy dài qua đầu gối một chút, chân trần không đi tất, thêm đó là đôi giày nhỏ màu đen.

Lúc ra khỏi cửa, Lý Kỳ nói với cô: "Hạ Đan, cậu có muốn mặc nhiều thêm chút không, bên ngoài gió lớn lắm, hình như đêm nay sẽ có mưa to đó."

"Không sao đâu, vào nhà sẽ không còn lạnh nữa." Hạ Đan là điển hình cho người vì đẹp thì cái gì cũng không màng, trước kia không có người thích thì sao cũng được, nhưng hiện tại đã gặp lại Hàn Triệt, liền vô cùng chú ý đến điều này.

Nơi bà nội Luru cách rất xa, Hạ Đan phải ngồi tàu điện ngầm hơn một tiếng, xuống tàu điện lại phải bắt xe đi thêm hai mươi phút, cuối cùng cũng đến địa chỉ bà nội Luru đã cung cấp.

Đến nơi cô mới phát hiện bà nội Luru đang ở trong biệt thự trên sườn núi.

Đây là một nơi yên tĩnh, cách thành phố không xa, nhưng vì ở giữa núi, không khí rất tốt, rất thích hợp cho người già nghỉ dưỡng thân thể.

Hơn nữa nơi này có vài bệnh viện tư nhân nổi tiếng, Hàn Triệt đã lo nghĩ thật sự chu đáo.

Hạ Đan đi dọc theo con đường sạch sẽ và rộng rãi ở phía trước. Qua vài ngôi nhà, cuối cùng cũng đến được căn thứ bảy.

Cổng sắt biệt thự đóng chặt, cô đứng bên ngoài nhìn xung quanh một lát.

Trong sân không có ai, bên trong có rất nhiều hoa và cây cảnh, tràn đầy sức sống.

Cô bấm chuông cửa và đứng bên ngoài chờ chốc lát.

Cô kỳ vọng có thể là Hàn Triệt ra mở cửa hay không?

Sự thật chứng minh, cô đã suy nghĩ nhiều rồi.

Ra mở cửa là một người phụ nữ trung niên hiền lành, cô đoán chắc là người chăm sóc cho bà nội.

Bà từ trong cửa mở ra, nhiệt tình bắt chuyện với cô: "Hạ tiểu thư mau vào trong đi, bà lão đã chờ cô lâu rồi."

"Bà nội Luru dạo gần đây sức khỏe có tốt không ạ?" Hạ Đan có mua chút trái cây, có vài quả rất to và chín mọng, nhìn rất nặng.

Di Hoa nhận lấy trái cây từ trên tay cô, cười nói: "Rất tốt rồi. Mau vào bên trong đi, ở ngoài lạnh lắm."

Hôm nay đúng là rất lạnh, từ lúc ở chân núi Hạ Đan cũng đã cảm nhận được.

Bây giờ đã lên núi, nhiệt độ lạnh hơn ít nhất là hai ba độ so với bên dưới.

Hạ Đan hơi hối hận vì để chân trần.

Cũng may bên trong nhà có máy sưởi, vào trong phòng cũng sẽ không còn lạnh nữa.

"Tiểu Đan đến à, mau lại đây nào." Hạ Đan vào phòng khách đã thấy bà nội Luru ngồi trên sofa vẫy tay gọi cô.

Hạ Đan đổi dép lê, vội vàng chạy qua, "Bà nội Luru."

Bà nội Luru vui vẻ kéo Hạ Đan ngồi xuống kế bên mình, "Lúc này bà hay nhớ con, không ngờ con lại gọi điện thoại đến cho bà."

Lúc trước còn ở thôn Tây, Hạ Đan thấy bà không có con cái bên cạnh, ngày thường không có việc gì sẽ chạy tới tiếp chuyện tán gẫu với bà, cô cũng thường phụ giúp việc nhà, nhà cô có món gì ngon cũng không ngại đường xa mà mang đến cho bà.

Bà nội Luru rất thích Hạ Đan, nói với cô: "Bây giờ tốt rồi, con đi học ở đây, sau này nếu có thời gian thường đến đây với bà nha."

Hạ Đan cong mắt cười: "Dạ được. Bà ở chỗ này đã quen chưa ạ?"

Bà nội Luru gật đầu, "Đã quen rồi."

Hạ Đàn nhìn xung quanh ngôi nhà, "Hàn Triệt cũng ở chỗ này à?"

Bà nội Lưu lắc đầu, "A Triệt không ở chỗ này, nhưng nó cũng thường xuyên ghé qua đây."

Hạ Đàn "oh" một tiếng, "Vậy hôm nay anh ấy có đến đây không ả?"

"Chắc sẽ đến, nó nói tối nay sẽ đến ăn cơm."

Lúc Hàn Triệt trở về đã là bây giờ, Hạ Đàn đang bụng đói đồ ăn từ trong nhà bếp ra.

Hàn Triệt vừa vào nhà, nhìn thấy Hạ Đàn, không khỏi sùng sốt.

Hạ Đàn cong cong mắt nhìn anh, "Hàn Triệt, xin chào."

Hàn Triệt: "....."

Hàn Triệt lên lầu thay đổi quần áo và đi xuống, Hạ Đàn đang dọn chén đĩa trên bàn ăn.

Hàn Triệt đi qua, hỏi cô: "Sao cô lại ở đây?"

Hạ Đàn nói: "Tôi đi thăm bà nội Lưu."

Nói xong đi đến sofa đỡ bà nội Lưu đến đây.

Kéo ghế dựa ra, đỡ bà nội Lưu ngồi xuống, "Bà nội Lưu, bà uống canh trước đi ả."

Hạ Đàn bụng chén lên, lấy muỗng múc cho bà nội Lưu hơn nửa chén canh cá, để trên bàn trước mặt bà.

Bà nội Lưu vui vẻ nói: "Con ngồi đi, mau ngồi xuống ăn cơm."

"Dạ." Hạ Đàn đáp một tiếng, kéo ghế dựa ra và ngồi xuống đối diện Hàn Triệt.

Cô lại bụng tiếp một chén và múc cho Hàn Triệt chén canh, đưa cho anh, "Anh cũng uống chút canh đi."

Hàn Triệt nâng mắt nhìn, "Là cô nấu sao?"

Anh nâng tay nhận lấy.

Hạ Đàn lắc đầu, nói: "Tôi không biết nấu ăn."

"Nhà cô không phải mở khách sạn sao?" Hàn Triệt thuận miệng hỏi.

Hạ Đàn không biết nghĩ đến cái gì, rướn người chồm lên phía trước, mắt trong suốt nhìn chăm chăm Hàn Triệt, hỏi: "Anh muốn ăn đồ tôi nấu sao?" Mặc dù cô không biết nấu ăn, nhưng nếu Hàn Triệt muốn ăn thức ăn cô nấu, vậy thì cô sẽ đi học.

Hàn Triệt đang chuẩn bị uống canh, dừng lại một lát, nâng mắt nhìn về phía Hạ Đàn, bình tĩnh nói: "Hạ tiểu thư hiểu lầm rồi, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Hạ Đàn: "....."

Ăn cơm xong, Hàn Triệt phải đi lên thư phòng trên lầu, Hạ Đàn không có cơ hội nói thêm vài câu với anh.

Mắt thấy đã hơn tám giờ, mà anh vẫn chưa đi xuống, Hạ Đàn nhìn lên lầu vài lần, lặng lẽ bủi môi.

Trời đã tối, nếu cô không đi sẽ không kịp giờ tàu điện để về.

"Bà nội Lưu, con phải về trường rồi, hôm khác con lại đến thăm bà ả."

"A, đã nhanh vậy rồi sao."

Hạ Đàn gật đầu, "Dạ, nếu trễ quá sẽ không tàu điện con về nữa ả."

Bà nội Lưu nói: "Bà gọi A Triệt đưa con về." quay sang nói với dì Hoa: "Tiểu Hoa, cô đi lên nói với A Triệt một tiếng, bảo nó lấy xe đưa tiểu Đan về đi."

Bà nội Lưu vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên có tiếng sấm sét lớn, dùng một cái, giống như trời sắp sập.

Thân thể Hạ Đàn sợ run lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài sấm chớp nhanh như nháy mắt, trên bầu trời đen kịt, vô cùng đáng sợ.

Gió thổi mạnh ào ào, cây cối gần như bị thổi bay.

Hàn Triệt nghe dì Hoa báo phải đưa Hạ Đàn về, từ trên lầu đi xuống, nói: "Đi thôi, tôi đưa cô về."

Hạ Đàn nhìn anh, từ trên sofa đứng lên.

"Mưa to quá, đi đường cũng không an toàn." Bà nội Lưu vô cùng lo lắng, hỏi Hạ Đàn, "Hay là đêm nay con ngủ lại đây đi, sáng mai Hàn Triệt sẽ đưa con về."

Hạ Đàn sùng sốt nhìn về phía Hàn Triệt.

Hàn Triệt cũng nhìn lại cô.

Hạ Đan: "..... có thể không?"

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, "Tôi đi lên làm việc tiếp."

Bà nội Lưu vui vẻ kéo Hạ Đan ngồi lại trên sô pha, "Giờ tốt rồi, không cần lo lắng phải đi về, con có thể theo bà lão này nói chuyện thêm chút nữa."

Hạ Đan cong cong mắt, "Dạ được ạ."

Bên ngoài sấm chớp vẫn đang đánh ầm ầm, Hạ Đan có chút sợ hãi, cô nhấn tin cho các bạn cùng phòng, nói rằng tối nay cô sẽ ở lại nhà bà nội, sau đó lập tức tắt máy.

Cô sợ sét đánh nổ máy điện thoại.

Hạ Đan tiếp chuyện với bà nội Lưu đến chín giờ, bà lão cảm thấy buồn ngủ, dì Hoa liền đỡ bà lên lầu nghỉ ngơi, thuận tiện dẫn Hạ Đan đến phòng của cô, "Chăn và ga trải giường đều mới cả, hôm nay Hạ tiểu thư ngủ ở đây, nếu cần cái gì có thể gọi tôi, tôi ở ngay trên lầu thôi."

Hạ Đan gật đầu, "Cảm ơn dì Hoa."

Căn phòng rất rộng rãi, trang trí rất đơn giản hầu như đều là màu trắng.

Ga trải giường có hoa văn màu xanh và trắng, nhìn rất thoải mái và sạch sẽ.

Hạ Đan đi chuyển một vòng trong phòng, sau đó mới vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa xong cô chỉ mặc chiếc váy trắng bên trong, vải voan, có in hoa anh đào nhỏ, đường viền lá sen ở cổ và tay áo.

Mái tóc dài mềm mại được thả thẳng xuống lưng, cô đứng nhìn trước gương một hồi, tự cảm thấy mình rất xinh đẹp.

Cô xoay người đi, trở lại phòng ngủ, ôm lấy chăn trên giường bước ra cửa.

Hàn Triệt đang làm việc ở thư phòng, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

"Vào đi."

Hạ Đan một ôm chăn, một tay mở cửa.

Hàn Triệt nâng mắt, nhìn ra cửa phòng.

Thấy Hạ Đan ôm chăn đứng ở bên ngoài, không khỏi nhu nhai.

Cô nhóc này lại muốn giờ trò gì với anh đây.

Hạ Đan ôm chăn bước vào, đôi mắt mong đợi nhìn Hàn Triệt, "Hàn Triệt, tối nay tôi có thể ngủ ở chỗ này được không?"

Hàn Triệt nhìn cô, "Không thích căn phòng kia?"

Hạ Đan lắc đầu, "Tôi có chút sợ sấm sét, không muốn ngủ một mình."

Vừa nói vừa chỉ vào sô pha bên cạnh, "Tôi ngủ ở chỗ này là được."

Đôi mắt Hàn Triệt tối sầm, nhìn chằm chằm vào Hạ Đan.

Hạ Đan mở to đôi mắt trong suốt nhìn anh, ôm chăn đứng trước bàn làm việc, trông có chút ngây thơ và đáng yêu.

Hàn Triệt nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, đáy mắt lơ đãng hiện lên ý cười.

Hắn cúi đầu tiếp tục làm việc, nói: "Cô muốn thì ngủ đi."

P/s: Chương đầu tiên nhà tự làm... cảm ơn các bạn đã ủng hộ. <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Hạ Đan nhận được sự đồng ý, lập tức cười tươi, cô cong cong đôi mắt vui vẻ nói với Hàn Triệt: "Anh thật sự là người tốt! Ông trời nhất định sẽ phù hộ anh, sẽ tặng cho anh một cô vợ nhỏ xinh đẹp!"

Hàn Triệt đang uống trà, vừa nghe thế suýt chút nữa đã bị sặc nước.

Anh ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy Hạ Đan ôm chăn vui mừng chạy đến sô pha.

Bộ dạng như vậy, đâu có chút nào giống như sợ sấm sét.

Hạ Đan chạy đến sô pha, tung chăn ra trải lên trên ghế, hỏi Hàn Triệt: "Anh còn làm việc bao lâu nữa vậy?"

Hàn Triệt cũng không ngẩng đầu lên nói: "Một chút nữa."

Nghe như vậy Hạ Đan liền vui vẻ.

Cô xoay người lại, đi đến trước mặt Hàn Triệt và nói: "Vậy tôi làm cùng với anh nhé."

Cô đặt hai tay lên bàn làm việc, rướn người nhìn trộm xem Hàn Triệt đang làm cái gì.

Anh đang xem một phần tài liệu, phía trên còn có một vài lời phê bình kèm chú giải được anh viết bằng bút máy, chữ viết vừa mạnh mẽ lại cứng rắn.

"Chữ viết của anh nhìn thật đẹp." Hạ Đan khen ngợi một câu từ tận đáy lòng, cô có chút vui vẻ, bởi cô lại phát hiện thêm một ưu điểm của Hàn Triệt.

Cô rất thích đàn ông viết chữ đẹp.

Chữ viết của anh cũng giống như con người anh, kiên cường mạnh mẽ và thẳng thắn.

Hàn Triệt còn không thèm ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ nói: "Cô mau đi ngủ sớm một chút đi, tôi không cần giúp đỡ."

"Bên ngoài trời vẫn còn đang sấm sét, tôi không ngủ được." Hạ Đan bịa ra một cái cớ, xoay người, chắp hai tay để ra phía sau lưng, bước chân ung dung chậm rãi bắt đầu tham quan thư phòng của Hàn Triệt.

Thư phòng của Hàn Triệt rất lớn, ngoài cái kệ chất đầy sách trên bức tường bên ngoài, còn có một số đồ vật nhìn qua giống như là bình lọ cổ và bình gốm bằng đồng.

Hạ Đan nhìn chằm chằm trên giá sách có một cái chén rượu nhỏ màu xanh, cô cảm thấy hơi đẹp, không nhận được mà cầm lên, "Cái này là đồ cổ sao?"

Hàn Triệt ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn qua, sau đó "ừ" một tiếng.

"Bao nhiêu tiền vậy?" Hạ Đan hỏi.

"Không có bao nhiêu tiền cả." Hàn Triệt nói

Hạ Đan gật gật đầu, tin là thật.

Cô đặt chén rượu trở lại, nói: "Loại chén rượu này trên trấn chúng tôi cũng có bán, chỉ cần mười tệ thôi là có thể mua được rất nhiều cái, có điều những cái kia chỉ là giả, không được xinh đẹp như cái của anh."

Hạ Đan lại chắp tay sau lưng tiếp tục dạo xung quanh phòng.

Thư phòng Hàn Triệt xác thực rất lớn, nhưng ngoài sách và một số đồ cổ, cũng dường như không còn cái gì khác.

Điều làm cho cô vui vẻ chính là không có vật dụng của phụ nữ, một chút cũng không có.

Hạ Đan dạo qua một vòng, tâm tình vô cùng tốt.

"Hàn Triệt, anh không cảm thấy hai chúng ta rất có duyên sao." Trong thư phòng không có dư cái ghế nào nên Hạ Đan đành phải trở lại ngồi trên sô pha.

"Phải không." Hàn Triệt thờ ơ mà trả lời, nhưng cũng vẫn không ngẩng đầu lên.

Hạ Đan gật đầu: "Đương nhiên rồi, hai chúng ta có thể giữa biển người mệnh mông gặp lại nhau, chẳng lẽ không phải là có duyên sao?"

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, qua loa nói cho có lệ: "Tạm thời xem như vậy."

Hạ Đan: "....."

Hạ Đan đụng phải cây đinh lạnh lùng, rất không vui kéo khóe miệng xuống.

Thư phòng trở nên yên tĩnh, Hàn Triệt vẫn còn cúi đầu rất nghiêm túc làm việc.

Hạ Đan sợ quấy rầy đến công việc của Hàn Triệt nên cũng không nói thêm gì nữa.

Cô an vị ngồi trên sô pha, hai tay chống cằm, nghiêng đầu, ánh mắt sáng ngời mà nhìn Hàn Triệt.

Đèn bàn đặt trên bàn làm việc chiếu sáng nửa bên mặt của Hàn Triệt, hiện lên đường nét cứng rắn, rất có hương vị nam tính.

Hạ Đan nhìn nhìn, khóe miệng không tự giác mà vênh lên.

Sao ánh mắt cô lại tốt đến như vậy nhỉ.

Cô thực cảm thấy Hàn Triệt chính là người đẹp trai nhất trong tất cả người đàn ông mà cô từng gặp.

Mắt cô vô thức rơi xuống đôi môi của Hàn Triệt.

Cô nghiêng nghiêng đầu, không biết cảm giác hôn môi anh sẽ như thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô che miệng cười ra tiếng.

Thư phòng yên lặng chợt vang lên tiếng cười của Hạ Đan, Hàn Triệt đang đọc tài liệu cũng phải ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt đột nhiên nhìn qua, sợ đến mức tim đập thình thịch. Cô vội vàng thu lại nụ cười, khuôn mặt căng cứng, lưng không tự giác mà thẳng tắp, hai tay đặt lên đầu gối, có chút chột dạ nhìn về phía Hàn Triệt.

Tư thế ngồi có vẻ có nếp, trông chẳng khác nào một cô học trò ngoan ngoãn đang chờ nghe thầy cô giáo dạy dỗ.

Hàn Triệt: "....."

Ban đầu Hạ Đan có suy nghĩ sẽ nói chuyện với Hàn Triệt thêm chút nữa, nhưng anh vẫn luôn bận rộn làm việc, cô cũng không muốn tiếp tục quấy rầy anh.

Ngồi nhàm chán hơn nửa giờ, mắt cô cũng đã híp lại, cuối cùng không chịu nổi nữa mới nói với Hàn Triệt: "Hàn Triệt, tôi ngủ đây."

Hàn Triệt vẫn vui đầu làm việc, nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Sau khi chào Hàn Triệt một tiếng, cô bỏ dép ra nằm trên sô pha, kéo chăn đắp lên người, mà chăn kéo tới tận cằm, chỉ lộ mỗi cái đầu ra ngoài.

Sô pha có hơi chật hẹp, mặt cô nằm hướng ra bên ngoài, quần chân co rút lại thành một cục.

Giấc ngủ của Hạ Đan vẫn luôn tốt, bình thường cô đều ngủ lúc mười giờ rưỡi.

Lúc này đã qua hơn mười một giờ, cơn buồn ngủ đã kéo đến, trèm kín chán rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Trong phòng ngoài cây đèn đặt trên bàn làm việc của Hàn Triệt đang lóe sáng ra, thì các nơi khác đều đã chìm vào bóng đêm.

Ánh sáng mờ nhạt của đèn bàn lan đến sô pha, Hạ Đan cuộn tròn thân mình như giấu mình vào bóng tối.

Hàn Triệt nâng mắt nhìn Hạ Đan, thấy cô cuộn mình thành một cục, không khỏi có chút buồn cười.

Anh cười khẽ một tiếng, rồi lại tiếp tục vui đầu vào công việc.

Hàn Triệt làm việc đến gần rạng sáng cuối cùng cũng dừng bút, từ trên ghế đứng dậy.

Anh tắt đèn bàn, chỉ để lại một chiếc đèn mờ trên sàn cho Hạ Đan.

Vào lúc đang muốn đi ra ngoài, Hạ Đan trên sô pha trở mình một cái.

Hàn Triệt dừng bước, ánh mắt lướt qua trên người Hạ Đan.

Hạ Đan quay lưng về phía Hàn Triệt, mặt hướng vào phía trong sô pha.

Tướng ngủ của cô không được tốt, không biết khi nào đã bỏ chân ra ngoài gác lên trên chăn.

Cô mặc một cái váy trắng, trong lúc ngủ mơ màng váy bị kéo lên tận mông, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết.

Tầm mắt Hàn Triệt dừng lại ở trên đùi trắng như tuyết của Hạ Đan, ánh mắt hơi trầm xuống.

Lại dời mắt nhìn lên trên, tầm mắt rơi vào khuôn mặt Hạ Đan.

Cô nhắm hai mắt ngủ rất say

Đứng ở nơi bóng tối mờ mờ sáng, Hàn Triệt nhìn chăm chăm Hạ Đan rất lâu, cuối cùng khẽ cắn môi dưới, đi thẳng ra khỏi thư phòng.

Cửa phòng được mở sau đó đóng lại.

Thư phòng tối mờ, trong khoảnh khắc khi cánh cửa được đóng lại, Hạ Đan mở to mắt ra.

Cô không thể giải thích được mà buông tiếng thở dài, đôi chân cố ý bỏ ra ngoài giờ cô đặt trở lại vào trong chăn.

Ngày hôm sau là thứ hai, Hạ Đan nhờ bạn cùng phòng điếm danh giúp, vì thế cô ngủ dậy trễ một chút, lúc thức dậy cũng đã hơn tám giờ sáng. Cô gấp chăn gọn gàng, ôm ra khỏi thư phòng, sau đó trở lại căn phòng mà di Hoa đã sắp xếp cho cô ngày hôm qua.

Đặt chân ngay ngắn chỉnh tề trên giường, sau đó đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Đợi cô thu thập thỏa đáng, lúc đi xuống lầu đã trông thấy Hàn Triệt ngồi trên sô pha đọc báo giấy.

Cô vui vẻ chạy qua, nằm sấp lên ghế sô pha mà Hàn Triệt đang dựa lưng, nhìn tờ báo trong tay anh và dò đầu ra hỏi: "Anh đang xem cái gì vậy?"

Hàn Triệt trả lời cô: "Đọc báo."

Hạ Đan: "..... Tôi biết là anh đọc báo."

Hàn Triệt gấp tờ báo lại. "Vậy mà cô còn hỏi."

Hạ Đan bĩu môi, đi vòng qua Hàn Triệt, ngồi lên một cái sô pha khác, "Anh đúng là già rồi."

Hàn Triệt: "....."

Hạ Đan lấy điện thoại từ trong túi áo ra, quơ quơ trước mặt Hàn Triệt, "Bây giờ ai ai cũng đều lên mạng xem tin tức, có mấy người còn xem báo giấy nữa đâu."

Hàn Triệt: "....."

Hạ Đan thở dài tuyệt vọng. "Người lớn tuổi rồi đúng là không theo kịp thời đại mà."

Người lớn tuổi??

Hàn Triệt có chút buồn bực, nhìn chăm chăm Hạ Đan, vô cùng nghiêm túc mà sửa lại lời nói của cô, "Hạ tiểu thư, năm nay tôi chỉ mới hai mươi bảy tuổi."

Hạ Đan nở nụ cười sáng lạn với anh, "Tôi biết mà, năm nay tôi cũng mười chín."

Hàn Triệt: "....."

Hạ Đan thấy Hàn Triệt ăn mệt, tâm trạng vô cùng tốt.

Hạ Đan lấy điện thoại và ngồi xuống cái ghế nhỏ kế bên chân anh, ngẩng đầu lên hỏi, "Hàn Triệt, anh có wechat không?"

Hàn Triệt: "Không có."

Hạ Đan cười tủm tỉm, "Tôi đoán đúng rồi, tôi giúp anh tải về."

Hàn Triệt nâng mắt liếc nhìn cô một cái, "Thôi khỏi, người lớn tuổi không hiểu được mấy trò chơi tiên tiến của người trẻ tuổi."

Hạ Đan: "....."

Lúc này đến lượt Hạ Đan ăn mệt.

Hạ Đan vội vàng cười với Hàn Triệt, "Tôi trừu anh thôi, anh không già chút nào cả, anh vẫn còn trẻ lại vừa đẹp trai nữa."

Hàn Triệt cười ra tiếng, "Tôi biết, cảm ơn."

Hạ Đan kéo tay áo và tủm tỉm cười với anh, "Vậy thì chúng ta thêm wechat đi, cũng đã quen thuộc rồi."

Hàn Triệt nhũn mày, cười: "Tôi với Hạ tiểu thư quen thuộc lắm sao?"

Hạ Đan nói: "Anh đừng gọi tôi là Hạ tiểu thư nữa, anh gọi tôi là Hạ Đan đi, chúng ta cũng đã quen thuộc như vậy rồi."

Hạ Đan nổi một câu đều nói chúng ta quen thuộc như thế làm Hàn Triệt không khỏi buồn cười, anh cầm ấm trà đặt lên bàn, rót hơn nửa ly trà và bung lên, đưa cho Hạ Đan: "Uống nước không?"

Hạ Đan vội gật đầu, ôm lấy ly trà, rồi lại nói tiếp đề tài lúc này, "Vậy chúng ta thêm wechat đi."

Hàn Triệt: "Không thêm"

Hạ Đan: "....."

Hàn Triệt nheo mắt nhìn khuôn mặt có vẻ mất mát của Hạ Đan, rốt cuộc không nhịn được cười, "Tôi thật sự không có chơi cái đó."

Hạ Đan vội hỏi: "Vậy anh chơi cái gì?"

Hàn Triệt: "Cái gì cũng không chơi."

Hạ Đan: "....."

Hàn Triệt bỗng nhiên cảm thấy trêu chọc Hạ Đan rất thú vị, thấy cô đã hoàn toàn ngây ngốc, khuôn mặt ngờ ngác nhìn anh, không khỏi bật cười, anh từ trên sofa đứng dậy và đi ra đến phòng ăn, cười nói: "Đi ăn sáng thôi, ăn xong tôi sẽ đưa cô về trường học."

"....."

Ăn sáng xong, Hạ Đan liền tạm biệt với bà nội Luru.

Bà nội Luru đưa cô ra đến tận cửa, kéo cánh tay của cô không nỡ buông ra, "Tiểu Đan, nếu rảnh con lại đến chơi nhé."

Hạ Đan dùng sức gật đầu, "Con hứa với bà, con sẽ thường xuyên ghé thăm bà ạ."

Bà nội Luru hơi gật đầu, vỗ vỗ lên tay của Hạ Đan, sau đó quay sang Hàn Triệt, "A Triệt, chạy xe chú ý an toàn."

Hàn Triệt: "Con đã biết rồi bà nội, bà trở về nghỉ ngơi sớm đi ạ." lại dặn dò đi Hoa bên cạnh, "Di Hoa, hãy chăm sóc tốt cho bà nội."

Di Hoa "vâng" một tiếng, vội gật đầu, "Cậu yên tâm, tôi sẽ chú ý."

Hạ Đan ngồi ở ghế phụ, ghé vào cửa kính xe vẫy vẫy tay chào với bà nội Luru.

Xe đã đi rất xa, cho đến khi không còn nhìn thấy được hình bóng của bà nữa thì cô mới thu đầu trở về.

Từ chỗ này đến trường học của Hạ Đan có chút xa, Hàn Triệt nói: "Nếu cô cảm thấy nhàm chán có thể ngủ, đến nơi tôi sẽ gọi cô."

Hạ Đan lắc đầu, "Tôi không cảm thấy buồn ngủ."

Hạ Đan không muốn đi ngủ, cô ghé đầu vào cửa kính xe, nhìn chăm chú ra bên ngoài một lúc, lại cảm thấy có chút buồn chán, vì thế thu hồi tầm mắt.

Hạ Đan không biết sau lần này thì bao lâu nữa mới có thể gặp lại Hàn Triệt, do đó cô hỏi anh: "Bình thường anh đều sẽ ở lại chỗ bà nội Luru sao?"

Nếu đúng như thế, vậy thì cô có thể thường xuyên đi tìm anh.

Đôi mắt Hàn Triệt vẫn nhìn thẳng vào con đường phía trước, lạnh nhạt lên tiếng nói: "Không có."

Hạ Đan lại hỏi: "Vậy thường thì bao lâu anh sẽ đến một lần?"

Hàn Triệt nói: "Không cố định."

Hạ Đan: "....."

Hạ Đan trầm nghĩ anh nói không cố định, vậy lần này cô là do cô may mắn.

Ai ngờ rằng vận khí của cô thật sự không may mắn lắm, những ngày tiếp theo, cô liên tiếp đến ba lần trong hai tuần, nhưng đều không gặp được Hàn Triệt một lần.

Gọi điện thoại về nhà nói chuyện với Thanh Thanh, cô ấy ở đầu dây bên kia cười cô, "Cái này chứng minh duyên phận của hai người vẫn chưa đủ nha."

Hạ Đan rất đau lòng.

Nhưng thật ra đều làm cô đau lòng nhất chính là, cô lấy được số điện thoại của Hàn Triệt từ chỗ của bà nội Luru, cô cũng đã gửi cho anh vài tin nhắn nhưng anh vẫn không có một tin trả lời.

Bạn cùng phòng với cô nói: "Có thể anh ấy phát hiện cậu thích anh ấy, cho nên muốn đối phó lạnh nhạt với cậu."

Hạ Đan buồn chán đến mức cơm cũng ăn không vô.

Cô vẫn chưa thổ lộ đâu, anh liền chán ghét cô như vậy sao?

Kể từ lúc gặp Hàn Triệt ở trong nhà bà nội Luru, cho đến hiện tại cô vẫn chưa gặp lại anh.

Tin nhắn Hạ Đan gửi cho anh đều như đá chìm dưới đáy biển, về sau cô cũng không liên lạc lại với anh nữa.

Hạ Đan thích Hàn Triệt, cô sẽ chủ động tạo cơ hội để gặp anh, nhưng cô không phải là loại người sẽ đeo bám người khác.

Nếu đối phương đã không muốn trả lời mình, cô cũng sẽ không tiếp tục dây dưa.

Kỳ thật từ lúc gặp nhau đến hiện tại, Hàn Triệt chưa từng có chút biểu hiện nào thích cô cả.

Lúc trước khi anh phải rời khỏi trấn Thiệu, cô đã hỏi số điện thoại của anh nhưng anh nói bất tiện.

Ngày đó ở chỗ ở của bà nội Luru, cô muốn thêm wechat của anh thì anh cũng nói không chơi.

Có thể anh căn bản không muốn liên lạc với cô.

Hạ Đan thừa nhận điểm này, cô liền tỉnh táo.

Cô không còn nghĩ về Hàn Triệt mỗi ngày nữa, cũng dần dần quên đi anh.

Cuộc sống Đại học kỳ thật rất phong phú, ngoại trừ phải lên lớp học, còn có các câu lạc bộ như là thi đấu bóng rổ, bóng chuyền, cầu lông vãn...vãn, còn có các loại hoạt động bên ngoài, các loại hoạt động quan hệ hữu nghị.... Tóm lại là cần cái gì sẽ có cái đó.

Hạ Đan vì muốn quên đi Hàn Triệt, tích cực tham gia vào các loại hoạt động xã hội khác nhau, mỗi ngày đều rất mệt mỏi.

Cần đây cô tham gia hoạt động của câu lạc bộ bóng chuyền, mỗi ngày đều phải luyện bóng xong mới về ký túc xá, tắm xong liền ngã đầu ra ngủ.

Cần đây cô cũng nghĩ đến Hàn Triệt, chỉ cần không nhớ đến thì còn may, nhưng mà nhớ đến vẫn cảm thấy rất khổ sở.

Đây là lần đầu tiên trong mười chín năm cô thật lòng thích một người, ở trong lòng cô chính là mối tình đầu.

Thật đáng tiếc là chỉ có mình cô thích, Hàn Triệt căn bản không để ý đến cô. Cô nghĩ, có lẽ anh rất chán ghét mình, chán ghét đến mức ngay cả một tin nhắn cũng không muốn trả lời.

"Hạ Đan, ngày mai chúng ta đi đạp xe đi." Hạ Đan đang nằm trên giường nghĩ đến Hàn Triệt, chợt nghe giọng nói của Lý Kỳ ở đối diện truyền tới.

Hạ Đan xoa xoa nước mắt, "ừ" một tiếng, "Được."

Cần đây có bất kỳ hoạt động gì Hạ Đan đều tham gia, dù sao chỉ cần gọi cô thì sẽ đồng ý.

Vì vậy trong vòng một tháng ngắn ngủi, vòng bạn bè của Hạ Đan đã lên rất nhiều. Ví dụ như, cô đi đánh bóng chuyền, sẽ quen biết các bạn học trong đội bóng chuyền. Lại ví dụ như, cô vào đội cô vũ cho đội bóng rổ của trường, cũng quen được rất nhiều nam sinh trong đội, cũng có người muốn theo đuổi nhưng lại bị cô từ chối.

Tóm lại, Hạ Đan sau lần thất tình này, hoạt động xã giao trở nên muôn màu muôn vẻ.

Coi như là một chuyện tốt đi.

Ai mà ngờ vui quá hóa buồn, ngay sau khi Hạ Đan cảm thán hoạt động xã giao của mình phong phú nhiều màu, ngày hôm sau liền xui xẻo tột cùng.

Thật sự là xui xẻo tột cùng mà!

Kỹ thuật chạy xe đạp của Hạ Đan không được tốt lắm. Nhà cô ở trấn nhỏ như vậy nhưng cũng là địa phương rộng lớn, bình thường cũng không cần phải dùng xe đạp để đi lại.

Thế cho nên ngày hôm sau lúc cùng bạn bè đi xe đạp, chạy đến một đoạn dưới chân núi, cô không biết nên bóp phanh trước hay phanh sau, khi xuống dốc, bóp sai phanh, cả người bay thẳng khỏi xe văng ra ngoài.

Hạ Đan thật sự rất may mắn, sườn núi cũng không dốc lắm, cũng có thể xem như là một sườn núi nhỏ bằng phẳng.

Khoảnh khắc cô rơi ra khỏi xe đạp, phía sau lưng hét vang lên chói tai.

Hạ Đan cảm thấy cả người đều đau, cánh tay, đầu gối, sau lưng.... không có chỗ nào là không đau cả.

Lúc Hạ Đan bị té trong nháy mắt, các bạn học phía sau lưng đều xuống xe, lập tức rối rít chạy về phía Hạ Đan.

"Hạ Đan!" Lý Kỳ chạy đến đầu tiên, nhìn thấy Hạ Đan nằm trên mặt đất, theo bản năng kéo Hạ Đan dậy, cô bị đau kêu lớn, "Đau đau đau ----"

"A? Làm sao bây giờ? Cậu bị thương chỗ nào? Có nặng lắm không? Lý Kỳ nhìn thấy Hạ Đan nằm thẳng không nhúc nhích, sợ đến mức khóc lên.

Các bạn học bên cạnh vội vàng lấy điện thoại gọi xe cấp cứu.

Hạ Đan xua xua tay, đau đớn lắm cho giọng nói có chút run rẩy, "Không... Không có việc gì, chờ mình từ từ"

Cô cảm giác đau nhất chính là đầu gối, vừa mới đụng vào mặt đất, bây giờ cảm thấy rất rát dường như đã chảy máu.

Cô nằm một hồi, bạn học nâng cô dậy, đỡ đến ngồi ở ven đường.

Bọn họ đạp xe ở khu ngoại thành, đừng nói là bệnh viện, ngay cả xe đi về nội thành cũng không có.

Hạ Đan ngồi trên tảng đá ở ven đường, kéo ống quần lên.

May mắn là hôm nay cô không mặc quần jean, hơn nữa lại mặc cái quần có ống hơi rộng.

Kéo ống quần lên trên đầu gối, vết thương ở trên đầu gối thật sự nghiêm trọng, máu chảy đầm đìa một mảng, máu thịt lẫn lộn dính vào nhau.

Lý Kỳ khóc lên, "Đều là tại mình không tốt, đang êm đẹp lại muốn đi đạp xe ở xa." Cô ô ô khóc, che miệng lại không ngừng rơi nước mắt.

Hạ Đan nói: "Không sao, chút nữa vào bệnh viện băng bó là được rồi."

Hạ Đan cúi đầu, nhìn đầu gối chằm chằm, lông mày cô nhíu chặt.

Thật là đau, cũng rất rát, cô cảm thấy cả đời này chưa từng đau đến vậy.

"Hàn tông, đối diện có phải là Hạ tiểu thư không ạ?" Xe Hàn Triệt chạy từ ngoại thành ngang qua, anh đang ngồi ở ghế sau nhắm mắt dưỡng thần.

Ngược lại Hà Vũ đang lái xe ở phía trước chú ý đến mấy học sinh ở đối diện, trong đó có một người nhìn rất quen mặt.

Giống như cô chủ nhỏ của khách sạn ở trấn Thiệu.

Lúc trước anh nghe Hàn Triệt thuận miệng có nói qua, rằng Hạ Đan đến thành phố B đi học.

Hàn Triệt đã gần một tháng không gặp lại Hạ Đan, nghe được tên của cô, mở mắt ra, theo bản năng mà nhìn ra cửa sổ.

Xe đi thật sự chậm, cũng đủ để Hàn Triệt nhìn rõ được người ở đối diện.

Hạ Đan mặc một chiếc áo ngắn màu hồng nhạt bằng vải nỉ, quần thể thao màu trắng.

Ống quần của cô được kéo cao lên, trên đầu gối đầy máu.

Hàn Triệt nhíu mày, hét lớn: "Dừng xe!"

Hà Vũ vội vàng dừng xe lại bên đường, Hàn Triệt đẩy cửa xe bước xuống, khuôn mặt trầm xuống, đi nhanh qua về phía của Hạ Đan.

Hạ Đan vẫn đang cúi đầu, dùng khăn giấy lau đi máu trên đầu gối của cô.

Cô đau đến độ muốn khóc.

Nước mắt đọng lại ở vành mắt, cô nâng đầu lên, muốn kìm nén không cho chảy ra.

Tầm mắt bị nước mắt làm cho nhìn không rõ, nhưng sau khi ngẩng đầu lên, cô vẫn thấy được người đứng đối diện.

Thân hình người đàn ông cao ngất, cả người mặc tây trang màu đen, gương mặt sắc bén, bước đến về phía cô.

Hạ Đan cho rằng cô đau quá nên sinh ra ảo giác.

Lúc còn ở trên xe nhìn không được rõ lắm, chỉ nhìn thấy đầu gối Hạ Đan chỉ toàn là máu.

Bây giờ đến gần, mới phát hiện thậm chí mức không dám nhìn, máu thịt lẫn lộn

Lông mày Hàn Triệt nhíu chặt, anh ngồi xổm xuống, tay cầm cẳng chân của Hạ Đan, nhìn chằm chằm vào vết thương trên đầu gối vài giây, "Làm sao đến nỗi như vậy?"

Hạ Đan không trả lời, ngược lại bạn học bên cạnh nói giúp cô: "Lúc Hạ Đan thả dốc từ sườn núi xuống bóp sai phanh, từ trên xe bay ra ngoài."

Hàn Triệt nghe nói xong, lông mày lại càng siết chặt hơn.

Tầm mắt anh nhìn lướt qua bên cạnh, đầu xe đạp đều đã bị rút ra ngoài, hướng chỉ là con người.

Anh ngẩng đầu nhìn Hạ Đan, "Không biết đạp xe thì đừng đạp, muốn chết sao?"

Hạ Đan mím môi, không lên tiếng.

Hàn Triệt đứng dậy, không nói một lời, bất ngờ cúi người bế ngang Hạ Đan lên.

Thân mình Hạ Đan đột nhiên treo trên không, bị dọa vội vàng lấy tay ôm cổ Hàn Triệt, cô vừa sợ vừa hoảng, "Anh làm gì vậy?"

Hàn Triệt ôm cô đi về phía đối diện, sắc mặt rất khó coi, "Bị thương thành như vậy, em còn có thể tự đi sao?"

Hạ Đan: "....."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hàn Triệt ôm Hạ Đan đi về phía đối diện, Hà Vũ trông thấy như vậy liền vội vàng mở cửa sau xe ra.

Hàn Triệt đi qua, khom người đặt Hạ Đan vào trong xe, sau đó cũng theo sau ngồi vào, lạnh lùng phân phó: "Đi bệnh viện."

"Vâng" Hà Vũ đáp một tiếng, cung kính đóng cửa xe lại.

Bên trong xe.

Trong nháy mắt Hàn Triệt ngồi lên xe, Hạ Đan theo bản năng mà ngồi dịch vào trong.

Hành động nhỏ này của cô rơi vào trong mắt Hàn Triệt, anh không khỏi nhíu mày.

Trốn cái gì?

Hạ Đan không nhìn lại Hàn Triệt, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô có một chút muốn xuống xe, nhưng mà cô rất đau, cảm thấy quả thật mình cần đi bệnh viện ngay.

"Em có thể tự dằn vò bản thân mình như vậy, đạp xe thôi cũng có thể té văng ra ngoài."

Hạ Đan nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không trả lời anh.

Tầm mắt Hàn Triệt dừng lại trên đầu gối của cô, vẫn còn chảy máu, máu chảy dọc theo bắp chân trắng nõn lại tiếp tục đến chiếc vớ màu hồng nhạt, trên vớ đều là máu.

Lông mày Hàn Triệt siết chặt lại, phân phó Hà Vũ, "Chạy nhanh lên."

"Vâng."

Hàn Triệt lấy một bao khăn giấy từ trong túi quần ra, đưa cho Hạ Đan, "Lau một chút."

Hạ Đan không nhận lấy, nói: "tôi cũng có."

Cô không tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ nữa, từ trong túi áo của mình lấy ra bao khăn giấy, cô lấy ra một tờ, cúi đầu lau máu dọc theo bắp chân.

Tay Hàn Triệt cầm khăn giấy vẫn để ở không trung, dừng lại một giây, anh thuận tay ném lên phía trước.

Anh nhìn vào mắt Hạ Đan.

Một thoáng không chớp, tính khí cũng thật lớn.

Anh đoán chừng cô hẳn là ngã đến ngốc rồi.

Dù sao trước đây mỗi khi gặp Hạ Đan, đều là cô cong mắt cười với anh, trời sinh tính tình hoạt bát.

"Ngoại trừ đầu gối, còn có bị thương chỗ nào nữa không?" Anh hỏi.

Hạ Đan lắc đầu, "Không biết."

Hạ Đan cúi thấp đầu, từ đầu đến cuối vẫn không ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hàn Triệt một cái.

Kỳ thật cô có chút muốn hỏi, vì sao không trả lời tin nhắn của cô, anh thật sự cảm thấy chán ghét cô đến vậy sao?

Nhưng mà vẫn nghẹn lại ở cổ họng, cô không thể hỏi ra khỏi miệng.

Cô cảm thấy đây là tự tìm sự khó chịu cho mình.

Hàn Triệt không trả lời tin nhắn của cô, đương là vì chán ghét cô.

Hàn Triệt thấy Hạ Đan không có phản ứng với mình, không tránh được cảm thấy kỳ quái.

Anh nhìn chăm chăm cô một hồi, ngay sau đó lại hỏi một câu, "Hạ tiểu thư, tôi có lỗi gì với em sao?"

Hạ Đan nghe được lời này, trong lòng kinh ngạc.

Người này thật là kỳ quái, anh cố ý không trả lời tin nhắn của cô, còn hỏi anh có phải có lỗi gì với cô không?

Rốt cuộc cô cũng quay đầu lại nhìn về phía Hàn Triệt. Vừa mới nhẩn nại không hỏi bây giờ lại không nhin được hỏi một câu: "Vì sao anh không trả lời tin nhắn của tôi?"

Hàn Triệt sùng sốt, "Cái gì?"

Hạ Đan nói: "Tin nhắn, tôi đã gửi cho anh vài tin nhắn." Già bộ ngực cái gì hả.

Hàn Triệt khề nhưống mảy, ngờ vực hỏi: "Tin nhắn cái gì?"

Hạ Đan tròn to mắt, có chút kinh ngạc mà nhìn chăm chăm Hàn Triệt.

Anh già vò ngực với cô để làm gì hả!

Chán ghét cô, không muốn trả lời, nói thẳng ra là được rồi.

"Hàn Tổng, đã đến bệnh viện." Hà Vũ chạy xe đến bệnh viện gần đây nhất, là một bệnh viện tư nhân cao cấp.

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, "Dừng lại ở phía trước đi."

"Vâng."

Xe dừng lại ổn định, Hàn Triệt đẩy cửa bước xuống xe.

Vòng qua đầu xe, đi đến bên kia của Hạ Đan.

Hạ Đan vừa mới mở cửa xe, chuẩn bị tự mình xuống xe.

Nhưng mà đầu gối lại đau đốn giống như tận xương tủy, cả nửa ngày cô cũng không thể dịch chuyển xuống xe được.

Hàn Triệt bước đến, không nói một lời, khom người liền ôm cô bế lên.

Hạ Đan rất gầy, Hàn Triệt bế lên cũng không tốn chút sức lực nào.

Hạ Đan vẫn đang buồn bực chuyện anh không trả lời tin nhắn của cô, cô cũng không ôm cổ anh, hai bàn tay rụt lại vào trong người, nhấp môi cứng rắn nói: "Cảm ơn."

Hàn Triệt nâng mắt liếc nhìn cô một cái.

A.

Mặt trời mọc ở đằng Tây.

Hàn Triệt ôm Hạ Đan đi vào bệnh viện, Hà Vũ đã liên hệ với bác sĩ xong xuôi, từ bên trong bước nhanh tới, nói: "Hàn Tổng, bác sĩ Trương đang đợi bên trong."

Hàn Triệt ôm Hạ Đan đi lên lầu hai.

Bác sĩ Trương đã chờ sẵn bên trong phòng làm việc, Hàn Triệt ôm Hạ Đan vào, nói: "Phiền toái ông xử lý cho cô ấy một chút."

Hàn Triệt ở thành phố B là một nhân vật danh dự và uy tín, bác sĩ Trương thấy Hàn Triệt bước vào, vội vàng từ trên ghế đứng dậy.

Thấy Hàn Triệt ôm một cô gái nhỏ, bác sĩ là một nghề nghiệp nhạy cảm, ánh mắt nhanh chóng dừng lại trên đầu gối máu thịt lẫn lộn của Hạ Đan, ông vội vàng kéo ghế, nói: "Hàn Tổng, đem vị tiểu thư này đặt ở đây đi."

Hàn Triệt khom lưng, đem Hạ Đan đặt lên trên ghế.

Điện thoại trong túi quần của anh reo lên, trước khi bước ra ngoài nhận điện thoại, thuận miệng nói với bác sĩ Trương vài câu, "Lúc đồ dốc xuống sườn núi, từ xe đạp té bay ra ngoài, ngoại trừ đầu gối, làm phiền ông lát nữa kiểm tra giúp toàn thân của cô ấy."

Lúc này ở trong xe, anh vô tình phát hiện Hạ Đan xoa xoa cánh tay của cô, nhịu mảy, nhìn rất đau đốn.

"Được, tôi đã hiểu."

Hàn Triệt đi ra ngoài nhận điện thoại.

Bác sĩ cầm chân Hạ Đan nâng lên và đặt ổn định trên ghế.

Đầu gối Hạ Đan thật sự rất nghiêm trọng, sau khi cô bị văng ra ngoài đầu gối chạm đất đầu tiên.

Bác sĩ thử vận nắn ở khớp xương đầu gối của cô, "Đau không?"

"Đau." Hạ Đan đau đến mức nước mắt cũng rơi xuống.

Bác sĩ Trương thờ dài, "Kỹ thuật đi xe đạp của cô không đến nơi đến chốn, không nên tiếp tục đạp xe, rất dễ xảy ra tai nạn."

"Sau này tôi không đạp xe nữa." về mặt Hạ Đan tui thân, cũng rất hối hận.

Cô chán ghét đi xe đạp.

Bác sĩ giúp cô khử trùng đầu gối, bôi thuốc, rồi mới dẫn cô đi kiểm tra toàn thân.

Sau khi làm kiểm tra xong, Hàn Triệt dựa lưng vào cạnh cửa, một tay đút ở trong túi quần. Thấy cô đến, giương mắt nhìn cô.

"Như thế nào?"

Bác sĩ Trương nói: "Ngoại trừ vết thương bị té ở đầu gối, khuỷu tay cũng có bị trầy da, cánh tay phải bị gãy xương nhẹ, lát nữa tôi sẽ bó cố định lại cho cô ấy."

Hạ Đan hỏi: "Vậy bao lâu tôi mới có thể phục hồi?"

Bác sĩ Trương đỡ cô ngồi vào một bên ghế, nói: "Chỉ là đầu gối cô bị thương, ít nhất cũng phải nửa tháng mới có thể đi lại bình thường, về phần gãy xương, thương gân động cốt phải một trăm ngày, từ từ dưỡng thương cho tốt."

Hạ Đan lập tức kêu rên, "Lại là một trăm ngày à!"

Lần trước ở nhà, cô dẫn Hàn Triệt đi tìm bà nội Lưu không cẩn thận bị tụt chân lập tức phải dưỡng thương gần ba tháng.

Lúc này mới vừa tốt hơn, lại muốn dưỡng thương thêm ba tháng nữa?

Hạ Đan cảm thấy chính mình thật là xui xẻo.

Bác sĩ Trương hơi gật đầu, lại dặn dò nói: "Trong khoảng thời gian này, miệng vết thương không được đụng nước, tay cũng không được dùng sức, nhất định phải dưỡng thương cho tốt."

Nói xong, lại quay đầu lại với Hàn Triệt: "Vết thương của cô ấy bắt đầu mỗi ngày phải thay thuốc một lần, sau đó đổi thành ba ngày thay 1 lượt."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, "Có cần phải dùng thêm thuốc kháng sinh không?"

"Cần thiết, cần thiết, một lát tôi sẽ lấy cho cô ấy."

"Làm phiền ông rồi."

Hạ Đan lẩn lộn ở bệnh viện hơn một giờ, cuối cùng cũng kết thúc.

Ngồi ở trong xe chờ Hà Vũ đi lấy thuốc cho cô.

Hàn Triệt ở bên ngoài gọi điện thoại, nói xong mới lên xe.

Ánh mắt dừng lại trên băng gạc trên chân của Hạ Đan, hỏi: "Có ổn không?"

Hạ Đan nhìn anh, "Không tốt lắm."

Hàn Triệt: "....."

Hạ Đan cảm giác Hàn Triệt thật ra cũng rất tốt, ít nhất anh thấy cô xảy ra tai nạn, dẫn cô đi bệnh viện, cũng ở lại đợi cô thật lâu.

Vì thế những khổ sở trước đó, cũng từ từ tiêu tan đi một ít.

Cô nhìn anh và hỏi: "Vì sao anh không trả lời tin nhắn của tôi?"

Hàn Triệt thấy Hạ Đan vẫn còn rối rắm ở cái đề tài tin nhắn này, anh nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Tôi không nhận được tin nhắn nào của em cả."

Hạ Đan: "Không có khả năng, tôi đã gửi cho nhiều tin nhắn lắm."

Hàn Triệt nói: "Tôi thực sự không nhận được."

Hạ Đan: "....."

Hạ Đan cảm thấy Hàn Triệt sẽ không cần thiết phải lừa cô chuyện này.

Hàn Triệt liếc mắt nhìn cô một cái, hỏi: "Làm sao em có số điện thoại của tôi?"

Anh nhớ rõ không có đã nói với cô.

"Tôi hỏi bà nội Lưu."

Ánh mắt Hàn Triệt yên lặng nhìn cô, "Em gửi tin nhắn cho tôi làm gì?"

Hàn Triệt nhìn cô bằng ánh mắt rất sâu, Hạ Đan cảm thấy tâm tư nhỏ của chính mình sắp không chỗ che giấu, nhỏ giọng nói: "Lần trước không phải sinh nhật tôi sao, tôi nghĩ muốn hỏi anh có thời gian tham dự sinh nhật tôi không."

Hàn Triệt nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sáng rực.

Hạ Đan bị ánh mắt của Hàn Triệt làm cho tim đập loạn nhịp, vội vàng bổ sung thêm. ".....Tôi nghĩ, chúng ta không phải bạn bè sao."

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt, ánh mắt hết sức chân thành.

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm chốc lát, một lúc lâu sau đó, gật gật đầu, "Nhưng xác thực tôi không nhận được tin nhắn của em."

"Sao vậy được?" Cô vội vàng lấy điện thoại ra, lật ra tin nhắn lúc trước cô gửi cho anh xem, "Anh xem đi, tôi thật sự có gửi cho anh mà."

Hàn Triệt rũ mắt, ánh mắt dừng lại ở giao diện tin nhắn.

Đó là tin nhắn đã được gửi cách đây hai mươi ngày, viết: [Hàn Triệt,cuối tuần là sinh nhật tôi, anh có thời gian cùng nhau ăn cơm nha ^_^]

Hàn Triệt nhận lấy điện thoại của Hạ Đan, mở tên của anh ra và nhìn vào dãy số.

Ánh mắt dừng lại ở dãy số trên điện thoại, anh bỗng nhiên có chút đau đầu.

Anh nâng tay xo bóp thái dương, trong lòng một nỗi hoài: "Hạ Đan, em ăn cái gì lớn lên vậy?"

Hạ Đan: ".....sao vậy?"

Cô ghé đầu qua, nhìn chăm chú vào điện thoại của mình, "Có vấn đề gì sao?"

Anh ghé mắt nhìn cô, nói: "Số điện thoại của tôi là 1377, không phải là 1378---)

Hạ Đan lập tức tròn to mắt, há miệng lớn, kinh ngạc mà không nói nên lời.

Hàn Triệt nhìn bộ dáng ngờ ngạc, ngây ngốc của Hạ Đan, đau đầu mà bóp ấn đường.

Anh đột nhiên nghĩ ngờ cô nhóc mơ hồ như thế, đến tận cùng làm thế nào mà lớn lên được vậy.

Nếu như nói cô ngốc, đôi khi lại thông minh giống như hồ ly nhỏ.

Hạ Đan trở mắt thật lâu, mới nâng đầu lên, nắm chặt điện thoại, không thể tin được mà nhìn Hàn Triệt, "Cho nên.... Anh không phải cố ý không trả lời tin nhắn của em?"

Hàn Triệt liếc mắt nhìn cô một cái, nói: "Tôi không có bất lịch sự như vậy."

Hạ Đan nghe được Hàn Triệt nói câu này, cảm thấy tình yêu đã mất của mình lại quay trở về, đáy lòng một lần lại dấy lên hy vọng.

Hàn Triệt không có chán ghét cô, chỉ là anh không nhận được tin nhắn của cô mà thôi.

Cô vui vẻ mà nhếch miệng cười, "Thật xin lỗi, là em đã hiểu lầm anh."

"Không sao cả."

Cô vui vẻ nhận lại điện thoại và sửa lại số điện thoại, đưa cho Hàn Triệt xem, "Như thế này đã đúng...phải không?"

Hàn Triệt nâng mắt liếc nhìn một cái, "ừ" một tiếng.

Hạ Đan cực kỳ vui vẻ, vui vẻ đến mức quên luôn đau đầu.

Cô lấy dãy số lưu lại, sau đó ấn nút gọi cho Hàn Triệt một cái.

Điện Thoại của Hàn Triệt reo lên, lấy ra và nhìn thoáng qua.

Hạ Đan cười tủm tỉm đến gần, nói: "Là số điện thoại của em đó."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, chuẩn bị đặt điện thoại xuống.

Hạ Đan kéo tay anh: "Anh cũng lưu lại đi."

Hàn Triệt: "....."

"Anh cũng lưu lại đi."

Hàn Triệt rũ mắt liếc nhìn Hạ Đan một cái, cô mở to đôi mắt đen luyến lấy nhìn anh, bộ dạng như là nhất định phải tận mắt thấy anh lưu số điện thoại của cô lại.

"....." Im lặng vài giây, Hàn Triệt lại lấy điện thoại ra, một tay ấn nhập lưu tên Hạ Đan vào.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt đã lưu số điện thoại của cô thành công, cuối cùng cũng trở nên vui vẻ.

Tâm trạng của cô rất tốt, nghiêng mình nằm sấp trên cửa kính xe hóng gió.

Bên ngoài trời cũng đã tối, ánh đèn đường của thành phố đã sáng lên.

Hà Vũ mang theo một túi thuốc từ trong bệnh viện chạy đến, lên xe đem túi thuốc đặt ở ghế phụ phía trên, quay đầu lại đưa hóa đơn cho Hàn Triệt, nói: "Uống thuốc theo đơn này, tất cả đều đã được bác sĩ Trung ghi chú lại cụ thể ở phía trên rồi ạ."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, lấy hóa đơn đưa cho Hạ Đan.

Anh liếc nhìn qua một chút và đang định đặt xuống, Hạ Đan vội vàng lấy lại từ trong tay anh.

Cô cúi đầu xem.

Vừa nhìn thấy, sợ đến mức linh hồn nhỏ bé của cô thiếu chút nữa bay mất.

Một cái té ngã này của cô, liền ngã rơi cho cô hơn bốn ngàn.

cô hoảng sợ cực kỳ, "Làm sao mà đắt như vậy?"

Cô xoa xoa hai mắt, nghĩ ngờ bản thân có phải nhìn sai thêm một con số không.

Không phải là cô chỉ bôi thuốc, chụp hình X-quang, lại lấy thuốc uống thôi sao....

Hàn Triệt nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng nói: "Không tính là đắt."

Hạ Vũ ngồi ở phía trước cũng không nhịn được cười nói: "Đúng vậy Hạ tiểu thư, bệnh viện vừa rồi là bệnh viện tư nhân tốt nhất ở thành phố, thuốc dùng cũng là tốt nhất."

Hạ Đan trong lòng kêu rên, cô tuyệt đối không muốn dùng đồ tốt nhất mà!!!

Hàn Triệt thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ vào, quay đầu lại, thấy Hạ Đan vô cùng đáng thương nhìn anh.

Anh sùng sốt: "Sao vậy?"

Hạ Đan khóc hu hu: "Hàn Triệt, em bán thân cho anh trừ nợ nha."

Hàn Triệt: "....."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Đôi mắt Hạ Đan tràn đầy mong đợi nhìn Hàn Triệt, bộ dáng nhỏ bé đáng thương làm cho người ta không khỏi bật cười, Hàn Triệt mỉm cười nói: "Không cần em phải trả nợ."

Hạ Đan nhấp nháy môi, sau đó lại cúi đầu nhìn hóa đơn một cái.

Đắt quá, đây là hơn ba tháng tiền phí sinh hoạt của cô đó.

Hàn Triệt đưa Hạ Đan về đến cửa của ký túc xá.

Bạn cùng phòng biết Hạ Đan trở về, tất cả đều đứng ở cửa chờ cô.

Ngay khi xe vừa đến, Hạ Đan nhìn ra ngoài, cô ngồi ở trong xe vẫy vẫy tay với các cô ấy.

"Là Hạ Đan, cậu ấy trở về rồi!" Trình Di nhìn thấy Hạ Đan đầu tiên, kinh ngạc mà gọi to lên.

Lý Kỳ đang rất lo lắng, vừa thấy Hạ Đan về, lập tức chạy qua, "Hạ Đan, cậu sao rồi?"

Lý Kỳ ghé vào cửa sổ, cầm tay Hạ Đan.

Hạ Đan cong cong mắt, "Minh không sao mà."

Cô quay đầu lại nhìn về phía Hàn Triệt, "Hàn Triệt, em về rồi. Hôm nay cảm ơn anh."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, ánh mắt quét qua đầu gối của Hạ Đan, dặn dò một tiếng, "Nhớ kỹ mỗi ngày phải đi thay thuốc."

Hạ Đan gật gật đầu, đẩy cửa xe bước xuống.

Trước khi xuống xe, đột nhiên quay đầu lại và nói với Hàn Triệt: "Tiền thuốc em sẽ trả lại cho anh."

Ánh mắt Hàn Triệt nhàn nhạt liếc nhìn cô, cũng không nói cái gì.

Hạ Đan đi xuống, đóng cửa xe lại, đứng ở bên ngoài cửa sổ vẫy tay với Hàn Triệt.

Hàn Triệt dựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần, hạ giọng nói: "Về nhà."

"Vâng."

Hạ Vũ quay đầu xe lại, xe nhanh chóng rời đi.

Trên đường trở về, Hạ Vũ không nhịn được mà nói thêm vài câu: "Hạ Tiểu thư thật đáng yêu."

Tính tình hoạt bát, nghe cô nói chuyện đều cảm thấy tâm tình rất vui vẻ.

Hàn Triệt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trên mặt không chút biểu tình gì, "Vậy sao."

Hạ Vũ nói: "Đúng vậy, ngày thơ đáng yêu."

Có lẽ cuộc sống ở trấn nhỏ đều rất mộc mạc, lớn lên không phải lo nghĩ, Hạ Đan có một chút thông minh nhưng tính cách đơn thuần.

Hàn Triệt nhớ lại đôi mắt trong veo ấy, lúc cười lại cong lên như hình trăng khuyết. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, màu mắt tối đen như biển, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Hạ Đan cậu chậm chút." Lý Kỳ và Trình Di mỗi người một bên cùng đỡ Hạ Đan đi lên lầu.

Đầu gối Hạ Đan hoàn toàn không thể dùng sức, chỉ có thể treo chân lên không, dùng chân trái nhảy từng bước từng bước lên lầu.

Lý Kỳ tự trách mình, "Đều là do mình, đang yên lành tự nhiên đòi đạp xe cái gì, hại cậu phải té ngã thành như vậy."

Hạ Đan cười tùm tùm an ủi cô, "Minh không sao mà, qua một thời gian nữa sẽ ổn lại thôi. Với lại hôm nay tâm tình của mình rất tốt."

Hạ Đan nghĩ đến Hàn Triệt, khóa miệng đều vênh lên, lại nói: "Cậu biết không, thì ra lúc trước không phải Hàn Triệt không muốn trả lời tin nhắn của mình, mà là do mình gửi sai số điện thoại."

Tất cả bạn cùng phòng đều sùng sốt.

"Không phải chứ?"

Lên lầu năm, Tạ Dao đi phía trước mở cửa ra, quay đầu lại hỏi Hạ Đan, "Làm sao mà gửi sai số vậy chứ?"

Hạ Đan nói: "Số là do bà nội Lưu đưa cho mình, có thể là do mình nghe nhầm."

Đi vào ký túc xá, Lý Kỳ đỡ Hạ Đan ngồi lên giường, không nhịn được cười, "Hại cậu phải đau lòng lâu như vậy."

Hạ Đan cười tủm tỉm, "Cũng không có mà."

"Nhưng mà nhìn Hàn Triệt thật sự rất đẹp trai nha." Khi chờ Hạ Đan bước xuống xe, Trình Di nhìn không được mà nhìn thoáng qua bên trong xe, tuy không thấy được rõ ràng, nhưng mơ hồ có thể nhận thấy gương mặt sắc bén.

"Đúng vậy, anh ấy rất đẹp trai." Hạ Đan cong mắt cười, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hàn Triệt: [Hàn Triệt, em đã đến ký túc xá rồi.]

Tin nhắn đã gửi đi, qua một lúc sau, Hàn Triệt trả lời lại cô: [Ừ.]

Hạ Đan nhìn chằm chằm vào tin nhắn trả lời của Hàn Triệt, cười ngây ngô cả nửa ngày.

Mặc dù chỉ có một chữ, nhưng vẫn rất vui vẻ. Vốn dĩ Hàn Triệt không phải là người nói nhiều lời.

Hạ Đan không tự giác mà nhếch khóe miệng lên, cô cũng không gửi trả lời tin nhắn, buông điện thoại xuống, sau đó nhảy lò cò đến ban công rửa mặt.

Cánh tay phải Hạ Đan đã bó bột, không thể cử động, chỉ có thể dùng một tay vắt khăn mặt.

Lý Kỳ thấy như vậy, vội vàng lại giúp cô, "Phải mất bao lâu cậu mới bình phục vậy?"

Hạ Đan: "Bác sĩ nói, thương gân động cốt phải một trăm ngày. Nhưng mà thật ra cũng không có khoa trương như vậy, chắc là hơn nửa tháng là có thể lành lại rồi."

"Hazz, đều là do lỗi của mình." Lý Kỳ lại bắt đầu tự trách.

Hạ Đan cười, xoa bóp má của cô: "Cậu không cần phải nói như vậy mà."

"Cậu có muốn gọi điện cho người nhà hay không?" Hạ Đan đã rửa mặt xong và trở lại giường, Lý Kỳ đi theo sát hỏi.

Hạ Đan lắc đầu, "Không muốn, mình không muốn làm mọi người phải lo lắng."

Hạ Đan bò lên giường, thay áo ngủ và nằm vào trong chăn.

"Hạ Đan, sao cậu ngủ sớm vậy?" Bạn cùng phòng hỏi.

Mới hơn chín giờ thôi mà.

Hạ Đan nhắm mắt lại, "Ừm, mình muốn ngủ, các cậu cũng ngủ sớm đi."

Trên người Hạ Đan rất đau, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Nhưng mà đã nhắm mắt lại, cũng không ngủ được.

Cô lấy hóa đơn ra từ dưới gối nằm

Hơn bốn ngàn, cô tròn mắt nhìn mấy con số đỏ, tim như chảy máu.

Mặc dù Hàn Triệt nói không cần trả lại, nhưng mà Hạ Đan không có lý do gì không trả.

Cô thích anh là chuyện của cô, thế nhưng giữa hai người bọn họ thật ra cũng không có quan hệ gì.

Hạ Đan nằm thẳng trên giường, đôi mắt đen lúng liếng nhìn tấm màn trên đầu.

Chờ khi nào cô khỏe lại một chút phải đi tìm việc làm thêm, làm mấy tháng chắc là có thể trả lại rồi.

.....

Ngày hôm qua bác sĩ Trương có nói, chân của cô mỗi ngày đều phải thay thuốc.

Nhưng mà Hạ Đan nhớ đến hóa đơn đó, cho cô hai lá gan cũng không bước vào bệnh viện kia, vì vậy cô đến phòng y tế của bệnh viện thay thuốc.

Cô thànghĩ chỉ là vết thương bình thường thôi, chỉ cần chút thuốc là có thể xử lý rồi, làm sao mà cần nhiều tiền đến vậy.

Bệnh viện tư nhân đúng là nơi chuyên lừa gạt kẻ lấm tiền.

Hạ Đan không đi đến bệnh viện thay thuốc nữa, thế nhưng mỗi ngày đều đến phòng y tế của trường học để thay thuốc, phối hợp với thuốc kháng sinh mà Hàn Triệt đã mua cho cô ở bệnh viện, cô cảm thấy rất nhanh là có thể bình phục.

Nhưng mà đã ba ngày trôi qua, vết thương ở đầu gối Hạ Đan chuyển biến xấu đi.

Bắt đầu từ đêm hôm qua, Hạ Đan đã cảm giác miệng vết thương rất đau, thậm chí cô nhấc chân đều đau đến mức chết lặng, cho tới buổi sáng hôm nay cô đau đến mức hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Hạ Đan đau đớn kinh khủng, nằm lì trên giường không có biện pháp di chuyển.

Lý Kỳ lo lắng, hỏi: "Hạ Đan, cậu có muốn đến bệnh viện kiểm tra không?"

Hạ Đan đau đến mức không có sức để nói chuyện, sắc mặt tái nhợt.

Cô cắn răng từ trên giường ngồi dậy. Cô cúi người, đem băng gạc trên đầu gối mở ra. Cô nghĩ muốn kiểm tra một chút, bởi vì hiện tại thực sự rất đau.

Nhưng mà khi băng gạc bỏ ra, cô liền biết là xong rồi.

Lý Kỳ cũng bị dọa sợ, "Trời ạ, đều sưng to rồi."

Cả đầu gối Hạ Đan đã sưng to, đỏ đỏ tím tím, ứ máu nghiêm trọng. Miệng vết thương nhầy nhụa như hồ dán, giống như đã chảy mủ.

Lý Kỳ nhăn mày, "Không được, chúng ta phải đi bệnh viện, sưng to đến như vậy, nếu xấu thêm làm sao bây giờ."

Hạ Đan vừa đến bệnh viện, đã bị bác sĩ Trương mắng đầy đầu một trận, "Sao cô bé này lại không nghe lời vậy hả! Không phải đã dặn mỗi ngày phải đi thay thuốc sao, đợi nghiêm trọng như vậy mới đến bệnh viện. Cháu có biết tự cháu lẩn lộn như vậy, đầu gối này của cháu không giữ lại được nữa."

Hạ Đan đuối lý, bị mắng đến mức không dám hé răng, chỉ dám nhỏ giọng hỏi: "Bác sĩ, chân cháu sẽ không bị gì chứ?"

Bác sĩ Trương tức giận thở phì phì: "Đợi đến tối là phải cắt chân luôn rồi."

Hạ Đan sợ đến mức trợn tròn hai mắt, mặt mũi trắng bạch.

.....

Hàn Triệt vừa họp xong, nhân viên đều đã ra khỏi cửa.

Anh dựa lưng vào ghế, mệt mỏi mà vuốt vuốt mũi.

Hà Vũ tiến vào bên trong phòng họp, đứng bên cạnh Hàn Triệt, "Hàn Tổng...."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, "Có chuyện gì."

Hà Vũ thấy sắc mặt Hàn Triệt mệt mỏi, do dự một chút mới nói: "Bác sĩ Trương điện thoại đến, nói Hạ tiểu thư đã vài ngày không đến bệnh viện thay thuốc, vừa mới đến bệnh viện, tuy nhiên miệng vết thương đã nặng thêm."

Hàn Triệt ngẩng đầu, nhíu mày hỏi: "Cô ấy đang ở đâu?"

"Hình như vẫn còn ở bệnh viện."

Hàn Triệt chạy xe đến bệnh viện, đi thẳng vào phòng làm việc của bác sĩ Trương.

Hạ Đan ngồi ở trên ghế, bác sĩ Trương đang xử lý những chỗ bị sưng mủ cho cô. Lúc Hàn Triệt vừa đi vào, cô theo bản năng mà ngẩng đầu lên, "Hàn....Hàn Triệt...."

Sắc mặt Hàn Triệt thực sự rất xấu, mắt nhìn Hạ Đan và đi về phía cô.

Ánh mắt dừng lại trên đầu gối Hạ Đan, sắc mặt ngày càng kém, anh ngẩng đầu lên hỏi bác sĩ, "Cô ấy thế nào rồi?"

Bác sĩ Trương thờ dãi, "Nếu chậm trễ thêm vài ngày, cái đầu gối chắc chắn phải bỏ."

Hàn Triệt nghe được như vậy, nghe mắt qua liếc cô một cái.

Hạ Đan bị Hàn Triệt nhìn thấu tâm tư, cô rũ mắt xuống và nhìn chăm chăm vào đầu gối của mình.

Bệnh viện này đúng là không có thu sai tiền. Cô miên man suy nghĩ như vậy.

Một giờ sau, miệng vết thương của Hạ Đan rốt cuộc cũng đã xử lý xong.

Bác sĩ Trương thăm thía nói với Hàn Triệt: "Hàn Tổng, vết thương này của Hạ tiểu thư cậu nhớ nhắc cô ấy chú ý, nhất định mỗi ngày phải lại đến thay thuốc mới được, và lại tốt nhất là có nằm trên giường nghỉ ngơi, trong thời gian này cố gắng không thể đi lại. Miệng vết thương này nếu nhiễm trùng, sẽ rất là rắc rối."

Hàn Triệt lại ghé mắt nhìn Hạ Đan liếc một cái, Hạ Đan thấy sắc mặt Hàn Triệt lạnh lùng nhìn cô, cô rũ mắt và bĩu môi.

Hạ Đan ngồi vào trong xe, Hàn Triệt vẫn còn đứng ở bên ngoài gọi điện thoại.

Hôm nay Hàn Triệt vừa gặp cô, sắc mặt thật sự rất khó coi. Hạ Đan giống như học sinh nhỏ phạm lỗi sai, ngoan ngoãn ngồi ở trong xe chờ anh, cũng không dám gọi anh, càng không dám thúc giục anh.

Bạn cùng phòng đi theo đỡ cô vào bệnh viện đã bị Hàn Triệt phân phó Hà Vũ đem xe đưa về ký túc xá.

Hạ Đan không biết Hàn Triệt muốn làm cái gì.

Cô đợi trong chốc lát, thấy Hàn Triệt cuối cùng cũng cúp điện thoại.

Anh đi vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái xe.

Hạ Đan ngồi ở ghế phụ, thấy Hàn Triệt đi lên, lập tức nhoeo miệng cười với anh, "Hàn Triệt, làm phiền anh rồi, lại phải đi một chuyến."

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, "Đúng là rất phiền."

Hạ Đan: "....."

"Cài dây an toàn vào." Hàn Triệt khởi động xe, nhanh chóng nhập vào dòng xe cộ.

Hạ Đan cài dây an toàn xong, hỏi Hàn Triệt, "Vậy giờ chúng ta đi chỗ nào?"

Mắt Hàn Triệt nhìn về phía trước, nói: "Nhà của tôi."

Hạ Đan lập tức tròn to mắt, nghiêng đầu nhìn Hàn Triệt, "Đi chỗ nào?" Cô nghi ngờ bản thân mình nghe nhầm.

"Trước khi vết thương của em tốt lên, tạm thời thì em ở lại nhà tôi đi." Lúc Hàn Triệt vừa mới nhìn thấy vết thương của Hạ Đan, so với lúc trước càng nghiêm trọng hơn, anh không yên tâm về việc để cô ở lại trường học.

Hạ Đan vừa mừng vừa sợ, trái tim đều đập lên thình thịch thình thịch.

Cô nhìn chăm chăm Hàn Triệt, cả buổi không nói được lời nào

Hơn nửa ngày, mới từ từ lấy lại tinh thần.

Cô cong mắt cười, hỏi Hàn Triệt: "Làm sao anh quan tâm em như vậy?"

Hàn Triệt không nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Sợ em bị cắt chân."

Hạ Đan: "....."

Một hồi lâu sau, Hàn Triệt nói tiếp: "Xem như tôi trả lại một cái nhân tình cho em."

Hạ Đan sùng sốt: "Nhân tình cái gì?"

Hàn Triệt: "Ồ trần Thiệu, em giúp tôi tìm được bà nội."

Hạ Đan nghe xong, không khỏi nhếch miệng nói: "Ừm, vậy thì anh cần phải chăm sóc em cho tốt vào."

Hàn Triệt: "....."

P/s: Được voi đòi hai bà Trưng là Hạ Đan đây... >.<

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nhà của Hàn Triệt rất lớn nằm ở vùng ngoại thành, ba tầng lầu, không gian thoáng đãng.

Sau khi Hạ Đan bước vào, cảm giác đầu tiên của cô là lạnh lẽo buồn tẻ.

Cô cảm thấy rất kỳ quái, hỏi Hàn Triệt, "Anh sống một mình ở đây sao?"

Hàn Triệt "ừ" một tiếng, giữ lấy cánh tay của cô và dẫn cô đến sô pha.

Hạ Đan ngồi trên sô pha nhìn mọi nơi xung quanh phòng, tò mò hỏi: "Anh không sống cùng với ba mẹ của anh sao?"

Một ngôi nhà to lớn như vậy nhưng mà chỉ có một người ở sẽ cô đơn biết bao nhiêu.

"Bọn họ ở một mình."

"Vì sao vậy?" Hạ Đan tò mò lại hỏi nhiều thêm một câu.

Hàn Triệt không trả lời cô, lấy ra một đôi dép lê và đặt trước mặt cô. "Không có dép dành cho phụ nữ, em tạm thời mang dép của tôi trước."

Hạ Đan cúi đầu nhìn dép lê dưới chân mình, màu trắng, một đôi dép rất lớn.

Cô khom người cời giày ra, mang dép lê vào, lộ ra một khoảng dư rất nhiều.

Hàn Triệt thấy vậy liền nhú mày.

Chân Hạ Đan quá nhỏ, đặt ở bên trong đôi dép của anh lại càng nhỏ hơn.

Anh lo lắng cô sẽ không đi được đôi dép này, sẽ té ngã mất.

"Thôi đi, lát nữa tôi sẽ đi mua một đôi dép mới." Anh ngồi ở sô pha đối diện, nâng mắt nhìn thoáng qua Hạ Đan, "Em mang số bao nhiêu?"

Hạ Đan nói: "35."

Khó trách.

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt, "Hàn Triệt, bình thường anh sống chỉ có mình không cảm thấy cô đơn sao?"

Cô vẫn cảm thấy ngôi nhà này rất vắng vẻ, nếu đổi lại là cô, chắc chắn một ngày thôi cô cũng không thể chịu được.

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, nói: "Rất yên tĩnh."

Anh đứng dậy và đi lên lầu: "Tôi lên lầu làm việc, em chờ ở đây đi."

Hàn Triệt dặn dò xong câu này liền đi lên lầu.

Vừa đi lên một cái, đã là hai giờ.

Lúc đầu Hạ Đan vẫn ngồi ở trên sofa, lúc sau lại cảm thấy nhàm chán, vậy là cô bắt đầu đi tham quan mọi nơi.

Đầu gối của cô vẫn còn đau, một chân treo ở trên không, chỉ có thể dùng một chân nhảy tới nhảy lui trên mặt đất.

Tham quan xong phòng khách, sau đó đi tiếp đến phòng bếp.

Phòng bếp rất lớn, to như vậy có thể so sánh với một phòng ngủ.

Không chỉ phòng bếp lớn thôi mà tủ lạnh cũng rất lớn, là loại hai cửa.

Hạ Đan nhảy đến trước tủ lạnh, kéo mở cửa tủ lạnh ra, muốn xem thử tủ lạnh Hàn Triệt sẽ có gì bên trong, thuận tiện cũng có thể biết bình thường anh ăn cái gì.

Kết quả khi mở cửa tủ lạnh ra, cô liền choáng váng.

Mở hai cánh cửa tủ lạnh ra, bên trong ngoại trừ hơn mười chai bia, căn bản cái gì cũng đều không có....

Hạ Đan nghĩ mình bị hoa mắt, lại dùng tay dụi dụi mắt. Lại tròn mắt nhìn lần nữa, vẫn y như cũ cái gì cũng không có.

Cả tủ lạnh hoàn toàn trống rỗng, không có cái gì để ăn, vẫn chỉ có hơn mười chai bia.

Hạ Đan hoàn toàn ngây người.

Hàn Triệt là thần tiên sao..... chẳng lẽ bình thường đều không ăn cơm chứ?"

Hạ Đan trở mắt ghen hờn, nhìn chăm chăm vào tủ lạnh trống rỗng cả buổi trời.

Làm sao bây giờ, cô bắt đầu lo lắng những ngày sau sẽ ăn cái gì đây.

Cô đóng cửa tủ lạnh lại, nhảy ra khỏi phòng bếp.

Ngôi nhà quá lớn, cô từ phòng bếp nhảy đến phòng khách, đỡ lan can của cầu thang, nhảy lên lầu.

"Hàn Triệt." Hạ Đan vừa nhảy lên lầu vừa gọi lớn.

Trên lầu, Hàn Triệt đang làm việc, nghe thấy Hạ Đan kêu anh, tạm ngừng lại.

"Hàn Triệt." Giọng nói Hạ Đan lại truyền đến, Hàn Triệt buông bút, từ trên ghế đứng lên và bước ra ngoài cửa.

Từ trong thư phòng bước ra, liền thấy được Hạ Đan đang dựa vào lan can, một chân treo lên không, một chân cố gắng nhảy lên lầu.

Hàn Triệt từ trên lầu bước xuống, kéo tay cô chống vào lan can, hơi cúi thấp người, sau đó bế ngang người cô lên.

Hạ Đan cười toe toét, dùng tay trái nắm ôm lấy cổ anh, "Cảm ơn anh."

Hàn Triệt chỉ cảm thấy đau đầu, anh không hiểu mình vì cái gì mà phải rước lấy cái người phiền phức này về nhà nữa.

"Em nhảy tới nhảy lui làm cái gì?" Hàn Triệt ôm cô đi lên lầu, đi thẳng về phía hành lang bên phải.

Hạ Đan nói: "Em muốn tham quan nhà của anh mà."

Hàn Triệt cười ra tiếng, "Vậy sao, cảm thấy như thế nào?"

Nhắc đến điều này, Hạ Đan liền tròn to mắt, kinh ngạc mà hỏi: "Hàn Triệt, bình thường anh không ăn cơm sao?"

Suy nghĩ của Hạ Đan nhảy lên quá nhanh, trong lúc nhất thời Hàn Triệt không phản ứng kịp, khó hiểu mà liếc nhìn cô một cái, "Là sao?"

"Anh mua tủ lạnh lớn như vậy, bên trong lại chỉ có hơn mười chai bia, bình thường anh chỉ uống nước thôi sao?"

Hàn Triệt: "..... Bình thường tôi không ăn cơm ở nhà."

Hàn Triệt ôm Hạ Đan vào phòng ngủ, sau đó đặt cô lên trên giường.

Hạ Đan ngẩng đầu nhìn anh, "Vậy trưa nay chúng ta ăn cái gì?"

Cô đã cảm thấy có chút đói bụng rồi.

Hàn Triệt nói: "Lát nữa Hà Vũ sẽ đến đây, tôi đã báo cậu ấy mua chút đồ ăn."

Lại nói tiếp: "Trong khoảng thời gian này, em tạm thời ở phòng này đi, thiếu cái gì thì nói với tôi."

Hạ Đan gật đầu, "Nhưng mà em còn phải đi học, vậy làm sao bây giờ?"

Hàn Triệt nói: "Tôi sẽ cho người chờ em đi."

Nói xong, anh liền đi ra ngoài.

Đi đến cửa phòng, đột nhiên dừng lại và quay đầu sang nhìn Hạ Đan, "An phận một chút, vết thương vẫn còn nghiêm trọng, không nên nhảy tới nhảy lui nữa."

Hạ Đan le lưỡi, "Em biết rồi."

Đôi mắt Hàn Triệt thâm sâu mà nhìn thoáng qua cô, sau đó mới xoay người và bước ra ngoài.

Sau khi Hàn Triệt đi khỏi, Hạ Đan nằm thẳng lên trên giường.

Nệm rất êm và mềm, vô cùng thoải mái.

Cô lấy một cái gối và ôm vào ngực, nhìn lên trần nhà màu trắng trên đỉnh đầu, nghĩ đến việc cùng sống chung một nhà với Hàn Triệt, khoe miệng không tự giác mà nhếch lên.

Một giờ sau, Hàn Vũ được Hàn Triệt phân phó mua đồ lật vật trở lại, trên tay cũng mang theo vali hành lý của Hạ Đan.

Hạ Đan ghé người vào lan can trên hành lang, thấy vali của chính mình, vẻ mặt kinh ngạc, "Đó không phải là vali của tôi sao?"

Hà Vũ ngẩng đầu, cười nói: "Đúng vậy Hạ tiểu thư, Hàn tổng bảo tôi đem đến đây, là bạn cùng phòng với cô thu dọn giúp."

"Cảm ơn anh."

"Không có gì. Để tôi giúp cô mang lên lầu."

"Vất vả cho anh rồi."

Hà Vũ xách vali của Hạ Đan vào căn phòng phía sau, tiếp đến đi qua thư phòng tìm Hàn Triệt.

Chưa đầy năm phút, Hà Vũ từ trong thư phòng đi ra.

Hạ Đan đuổi đầu ra từ cửa chính nhìn qua thư phòng bên này, Hà Vũ cười cười gọi: "Hạ tiểu thư, tôi đi trước."

Hạ Đan gật gật đầu, "Trợ lý Hà đi thông thả, cảm ơn anh đã giúp tôi lấy hành lý đến đây."

Hà Vũ cười nói: "Không cần khách sáo Hạ tiểu thư."

Sau khi Hà Vũ đi, Hạ Đan dõ vào vách tường, nhảy đến thư phòng của Hàn Triệt.

Cửa thư phòng không đóng, Hạ Đan tựa đầu lên trên cánh cửa, ló đầu vào: "Hàn Triệt."

Hàn Triệt vẫn đang làm việc, nghe tiếng gọi, ngẩng đầu lên xem thì thấy Hạ Đan đang ở ngoài cửa, đuổi đầu vào, đôi mắt mong đợi nhìn anh.

Giống như con vật nhỏ đáng thương.

Trong mắt Hàn Triệt hiện lên ý cười nhàn nhạt, hỏi: "Chuyện gì?"

"Em đói bụng rồi." Hạ Đan bẹp miệng, đáng thương mà nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt nói: "Hà Vũ đã mua đồ ăn xong, ở trong phòng bếp."

"Em biết." Hạ Đan nhìn Hàn Triệt, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà em không biết nấu ăn."

Hàn Triệt: "....."

Mặc dù Hạ Đan sinh ra ở gia đình bình thường, nhưng được ba mẹ vô cùng yêu thương cô, rất ít bảo cô phải làm việc nhà.

Ngày thường nếu không đi học thì sẽ ra ngoài đón tiếp khách hàng, cũng chưa từng phải xuống bếp.

Huống chi mẹ cô lại nấu ăn vô cùng ngon, sẽ không đến lượt cô phải quan tâm đến chuyện bếp núc, cô chỉ cần phụ trách ăn là được rồi.

Bữa sáng Hạ Đan cũng chưa kịp ăn, ở bệnh viện lăn lộn đến hai tiếng đồng hồ. Lúc này cũng đã hơn mười hai giờ trưa, cô thật sự rất là đói.

Cô nhìn chằm chằm Hàn Triệt bằng đôi mắt sáng rực, "Hàn Triệt, anh có thể nấu com không?"

"....."

Hàn Triệt có nằm mơ cũng không nghĩ đến, bản thân mình sẽ có một ngày lại có thể vì một tiểu nha đầu mà nấu com.

Trên thực tế anh cũng không đi làm, nhưng mà về phương diện chỉ số thông minh thật sự bị dè bẹp bởi Hạ Đan.

Tìm được hai công thức nấu ăn trên mạng, một giờ sau, ba mẹt một canh được nấu hoàn tất.

Thịt bò hầm cà chua, gà nướng khoai tây, một đĩa rau xào, còn có một tô canh sườn nấu bắp.

Hạ Đan đã ngồi sẵn trên bàn ăn, cầm lấy đôi đũa, vui rạo rức, luôn sẵn sàng ăn com bất cứ lúc nào.

Cuối cùng thức ăn cũng được dọn lên bàn, Hạ Đan cong cong mắt, vội vàng lấy đũa đưa cho Hàn Triệt, "Vắt cả cho anh rồi, Hàn Triệt."

Hàn Triệt nhận lấy đôi đũa, "ừ" một tiếng, "Ăn đi."

Đây là lần đầu tiên Hàn Triệt nấu com, nhưng mà thật không ngờ mỗi món ăn đều nấu rất ngon.

Mắt Hạ Đan sáng rực lên nhìn Hàn Triệt nói: "Hàn Triệt sao anh lại có thể nấu giỏi đến vậy, tất cả đều rất ngon."

Sau đó mất lại cong lên, vui vẻ nói tiếp: "Trong thời gian này em có lộc ăn rồi."

Hàn Triệt đột nhiên bị sặc com, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Đan, vô vùng nghiêm túc mà nói: "Hạ Đan, tôi chỉ nấu lần này thôi, em có thể tự nấu hoặc ra ngoài ăn, cũng có thể gọi com hộp."

Hạ Đan bẹp bẹp miệng, không nói tiếng nào.

Hàn Triệt: "....."

Buổi chiều Hàn Triệt quay trở lại công ty, chỉ có mình Hạ Đan ở nhà.

Cô nhàn rỗi buồn chán, ở trong phòng khách xem TV, lại không có gì hay để coi cả.

Đầu gối vẫn còn rất đau, cô dứt khoát lên lầu nằm trên giường.

Nằm được một lúc, cô lại ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ đặc biệt vô cùng sâu, sau khi tỉnh dậy thì trời cũng đã mười giờ tối.

Cô đi xuống giường, đỡ vách tường từ trong phòng bước ra.

Đèn hành lang sáng lên, phòng khách dưới lầu không có chút ánh sáng nào. Toàn bộ ngôi nhà hoàn toàn yên tĩnh không có một tiếng động.

Hạ Đan nhảy đến bàn trong thư phòng nhìn thoáng qua, Hàn Triệt vẫn chưa trở về.

Cô lại tiếp tục đỡ lan can nhảy xuống lầu, nhảy nhảy, nhảy một hồi đã đến cửa nhà.

Mở cửa ra, trong sân hoàn toàn vắng vẻ, chỉ có gió lạnh thổi rít rào.

Hạ Đan ôm lấy áo lông quần chặt người lại, đi đến bậc thềm ngồi xuống.

Cô cảm thấy ngôi nhà này thật sự rất to lớn, bình thường đều là Hàn Triệt ở một mình thôi sao?

Cô đột nhiên cảm nhận được anh rất đáng thương, một người lại ở ngôi nhà vắng vẻ thế này, mỗi ngày ngoại trừ làm việc cũng chỉ có làm việc.

Hạ Đan ngồi ở bậc thềm cũng rất lâu, lâu đến mức tay đều đã đông cứng lạnh như băng.

Cô cúi đầu, hà hơi thổi vào tay, sau đó đem 2 tay bỏ vào lại trong tay áo.

Lúc Hàn Triệt trở về đã là mười hai giờ.

Xe vẫn chưa vào trong sân, nhìn từ xa xa, đã thấy thấp thoáng có bóng người nho nhỏ ngồi ở ngoài cửa nhà.

Anh nhíu mày, chạy xe lại gần, mới nhìn thấy Hạ Đan ngồi trên bậc thềm, rúc người thành một cục, đầu vùi vào trong cánh tay.

Giống như là đang ngủ gục.

Hàn Triệt nhìn chăm chăm vào hình người nho nhỏ đó, mày nhíu càng chặt hơn.

Hiện tại đã là tháng một, bên ngoài trời rất lạnh.

Hàn Triệt từ trong xe bước ra, đi đến trước mặt Hạ Đan.

Anh vẫn đứng ở chỗ đó, rũ mắt nhìn chăm chăm Hạ Đan.

Hạ Đan mơ mơ màng màng phát hiện có người đứng chặn cô, cô vô thức nâng đầu lên, sau đó thấy Hàn Triệt đang đứng ở trước mặt mình.

Anh nhìn cô, mắt tối đen như biển, trầm thấp hỏi: "Em đang làm cái gì vậy?"

Hạ Đan từ trên mặt đất đứng lên, theo bản năng mà trả lời: "Em đang đợi anh mà."

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô, ánh mắt tối đen thâm thúy, rất lâu sau cũng không nói gì.

Qua một lát sau, mới vòng qua Hạ Đan, đi vào bên trong, "Bên ngoài trời rất lạnh, sau này không cần chờ tôi."

Hạ Đan sững sốt, quay đầu sang nhìn anh.

Hàn Triệt đã thay đổi giày và đi thẳng lên lầu.

Hạ Đan vẫn còn đứng ở ngoài cửa nhìn theo bóng lưng của Hàn Triệt.

Nhìn thật lâu, rồi cuộc cúi đầu, cũng đi theo bước vào phòng.

.....

Hạ Đan nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà trên đỉnh đầu.

Không hiểu vì sao, trong lòng cô có chút khó chịu.

Cô không thể nói chính xác vì cái gì mà khó chịu, nhưng chính xác là khó chịu.

Đã hơn mười hai giờ rồi, cô nằm trên giường, trở mình lần qua lộn lại cũng vẫn không cảm thấy buồn ngủ.

sau khi thở dài vô số lần không đếm được, bên ngoài truyền đến âm thanh gõ cửa cộc cộc

Cô sững sốt, từ trên giường ngồi dậy, "Ai vậy?"

"Là tôi."

Giọng nói Hàn Triệt trầm thấp, ở trong bóng đêm yên tĩnh trở nên vô cùng cuốn hút.

Hạ Đan ngồi ở trên giường, sững sốt hai giây, từ trên giường bước xuống, nhảy đến trước cửa phòng, mở cửa ra.

Hàn Triệt đứng ở bên ngoài, trong tay cầm một cái ly, "Uống cái này đi."

Hạ Đan giật mình, vô thức mà nhận lấy ly nước, "Đây là cái gì vậy?"

Cô cúi thấp đầu, nhìn nhìn.

Hàn Triệt: "Nước gừng, đề phòng bị cảm."

Hạ Đan sững sốt, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, nói: "Uống xong thì đi ngủ sớm chút, đã muộn rồi."

Sau đó, nâng tay xoa nhẹ lên đầu cô, rồi mới xoay người, đi trở về phòng ngủ.

Hạ Đan ngây ngốc tại chỗ, tim đập thình thịch thình thịch, cô cảm giác nó sắp cổ họng nhảy ra ngoài.

Cô nâng tay sờ sờ lên đầu của mình, đó là chỗ Hàn Triệt vừa mới sờ qua đó nha.

Cô cúi đầu nhìn vào cái ly nước gừng, không kìm lòng nổi mà cong khóe miệng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Việc Hàn Triệt xoa đầu của Hạ Đan làm cô vui vẻ đến nửa đêm vẫn không ngủ được, cho đến khi gần rạng sáng rồi cuộc mới buồn ngủ.

Kết quả mới ngủ được có một chút, bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Hạ Đan vẫn chưa tỉnh ngủ, có hơi khó chịu không rời giường, thờ phỉ phỉ lấy cái gối che đầu lại.

"Hạ tiểu thư, rời giường, tôi đưa em đi bệnh viện." Hàn Triệt đã chuẩn bị đi ra ngoài, từ trong phòng bước ra, lúc đi ngang qua phòng của Hạ Đan, thuận tay gõ cửa phòng cô, liền dặn dò một câu sau đó đi thẳng xuống dưới lầu.

Một tiếng "Hạ tiểu thư", làm Hạ Đan đột nhiên tỉnh táo hẳn.

Cô xoay người từ trên giường ngồi dậy, mắt to tròn mở ra, lờ mờ ngoài cửa, hờn giận nói: "Hạ tiểu thư Hạ tiểu thư! Làm sao lại gọi tiếp là Hạ tiểu thư rồi chứ!"

Đêm qua không phải vẫn còn sờ đầu cô sao?

Hạ Đan vén chăn mở ra, thờ phỉ phỉ trên giường, giẫm lên dép lê, một chân treo lủng lẳng trên không, nhảy đến phòng tắm.

Hạ Đan đánh răng rửa mặt, thay đổi quần áo chỉnh tề từ trong phòng bước ra.

Hàn Triệt ngồi trên sofa dưới lầu, đang xem một phần tài liệu cầm trên tay.

Nghe tiếng cửa phòng mở ra, anh nâng mắt nhìn lên lầu.

Hạ Đan đỡ vào lan can nhảy xuống, nhảy một bước lại tiếp một bước, giống như con thỏ nhỏ.

Hàn Triệt nhìn chăm chăm cô vài giây, cuối cùng vẫn phải đứng dậy đi lên lầu, xốc cánh tay cô lên và ôm Hạ Đan đi xuống lầu.

"Hôm nay có tiết học không?" Hàn Triệt nhìn Hạ Đan hỏi.

"Có, buổi sáng có ba tiết."

Hàn Triệt gật gật đầu, nói: "Vây đi bệnh viện thay thuốc trước, sau đó sẽ đưa em quay lại trường học."

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Đi đến cửa, anh quay đầu lại phía trong phòng vừa thấy, Hạ Đan đỡ lên sofa, nhảy một bước lại tiếp một bước nhảy ra cửa.

Hàn Triệt: "....."

"Tôi thấy chân này của em, phải nhờ bác sĩ Trương làm cho cô cái nạng mới được." Hàn Triệt không còn cách nào khác phải vòng trở lại, ôm cánh tay của Hạ Đan và dẫn cô đi ra ngoài.

Hàn Triệt đỡ lấy cô, Hạ Đan đi đường cũng dễ dàng hơn, bĩu môi nói: "Em không cần dùng nạng đâu, chờ vài ngày tiếp theo thì miệng vết thương sẽ khép lại, không đau nữa."

Hàn Triệt đỡ cô đi đến bên cạnh xe, sau đó mở cửa xe ở ghế phụ cho cô.

Hạ Đan vịn vào cửa xe, khom thân mình thấp xuống và chui vào trong xe.

"....." Hạ Đan cong miệng, Hàn Triệt nhìn tư thế lên xe của Hạ Đan, sững sờ một chút, nhất thời không nhịn được cười.

Anh lắc đầu, thấy cô đã ngồi ổn định sau đó mới đóng cửa xe lại.

Đến bệnh viện, bác sĩ Trương gật gật đầu, vui mừng nói: "Không tệ, không còn sưng nữa. Mỗi ngày tiếp theo vẫn phải thay thuốc đều đặn, nhất định không thể qua loa, thuốc kháng viêm cũng phải uống đúng giờ, biết không?"

Hạ Đan ngồi ghế dựa, chân bị thương cũng được đặt yên ổn trên ghế.

"Cháu đã biết, cảm ơn ông bác sĩ Trương."

Thay thuốc xong, từ trong bệnh viện đi ra, Hàn Triệt lại lái xe chờ Hạ Đan quay lại trường học.

Từ bệnh viện đến trường học cũng không quá xa, đến nơi cũng mới chỉ 9h30, Hạ Đan vừa kịp có thể vào học.

Hạ Đan khom người từ trong xe bước xuống, ghé vào lên trên cửa kính xe, "Buổi chiều em có hai tiết học, khoảng 5h30 là tan học."

Hàn Triệt nghiêng đầu qua nhìn cô, từ một tiếng. "Được."

Hạ Đan cong mắt lên, vui vẻ mà nở nụ cười.

Cô vẫy tay với Hàn Triệt, "Vây buổi chiều gặp lại."

Hàn Triệt lạnh nhạt đáp một tiếng, điều khiển tay lái và quay đầu xe chạy.

Hạ Đan vẫn còn đứng ở ven đường, hô lớn với Hàn Triệt: "Chạy xe chậm một chút, chú ý an toàn nhé."

Chiếc xe màu đen rẽ sang hướng khác, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt.

Hạ Đan nhìn và cười khanh khách, cho đến khi không còn nhìn thấy được xe của Hàn Triệt, mới xoay người bước vào bên trong trường học.

Đầu gối cô vẫn còn đau, ở trường học không thể nhảy tới nhảy lui được, đành phải chậm chạp mà di chuyển vào bên trong.

Cũng may là lớp học nằm ở tầng một, Hạ Đan lại tiếp tục lướt qua, từ cửa sau nhìn vào xung quanh bên trong phòng học.

9h40 là đến giờ học, chỉ còn vài phút nữa, phòng học cũng đã gần hết chỗ.

Hạ Đan đứng ở cửa tìm bạn cùng phòng, tìm mãi vẫn chưa thấy ai, Lý Kỳ nhìn thấy cô trước, kích động mà vẫy tay với cô. "Chỗ này! Hạ Đan ở đây!"

Lý Kỳ ngồi gần sát cửa sổ từ dưới cùng đếm ngược lên.

Hạ Đan mỉm cười, vịn vào vách tường đi qua.

Lý Kỳ vội chạy đến đỡ cô, "Thế nào rồi? Chân cậu đã đỡ hơn chưa?"

Hạ Đan gật đầu, "So với ngày hôm qua đã tốt hơn nhiều rồi."

"Hôm nay cậu đã thay thuốc chưa?" Lý Kỳ dẫn cô vào lên ghế.

Hạ Đan cười nói: "Thay rồi, mình vừa mới đi bệnh viện thay xong nè."

"Tự cậu đi sao?"

Hạ Đan cong mắt lên, "Sao có thể chứ, là Hàn Triệt đưa mình đi." Vui vẻ nói tiếp. "Anh ấy đưa mình đến bệnh viện trước, sau đó mới mình quay lại trường học."

Khuôn mặt Lý Kỳ tò mò, "Sao mà anh ấy đối xử với cậu tốt vậy?"

Hạ Đan vui rạo rức cười nói: "Mình cũng cảm thấy thế."

Hạ Đan tự động bỏ qua sự thật Hàn Triệt nói với cô rằng đó chỉ là trả nợ ân tình cho cô.

Lý Kỳ nhìn dáng vẻ cao hứng của Hạ Đan như thế, nặn véo má cô một cái, lại hỏi tiếp: "Vậy cậu phải ở nhà anh ấy bao lâu?"

Hạ Đan cúi đầu nhìn vào chân của mình, có chút tiếc nuối mà nói: "Ước chừng chờ đến khi miệng vết thương gần như lành hẳn thì sẽ trở về."

Cô cũng không thể ở mãi tại nhà Hàn Triệt được,

Nhưng nếu như cô và Hàn Triệt bên nhau vậy thì sẽ khác rồi.

Nghĩ đến như vậy, Hạ Đan lại tiếp tục vui vẻ.

Buổi sáng có ba tiết học, lên lớp xong, Hạ Đan được các bạn cùng phòng đỡ đến căn tin ăn cơm trưa, ăn xong lại trở về ký túc xá nghỉ ngơi.

Buổi chiều vẫn còn có hai tiết, vào lúc tiết học cuối cùng, tâm tư Hạ Đan đều không tập trung, thỉnh thoảng còn nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cậu đang nhìn cái gì vậy?" Lý Kỳ tò mò, cũng tầm mắt Hạ Đan nhìn hướng ra ngoài cửa sổ.

Hạ Đan nở nụ cười hi hi, "Không có gì."

Cô đang nghĩ xem Hàn Triệt có đến đón mình hay không.

Chương tan học vừa reo lên, Hạ Đan liền nói với Lý Kỳ: "Minh đi trước đây, Hàn Triệt nói đến đón mình, giờ này hẳn đã đến tới nơi rồi."

Lý Kỳ giật mình, cười lắc lắc cánh tay của cô: "Minh nói mà, cậu vẫn cứ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thì ra là Hàn tổng nhà cậu đến đón về."

Hạ Đan cong mắt cười, cất sách vào túi, "Minh đi trước đây."

"Cùng nhau đi thôi, mình sẽ đỡ cậu ra."

Lý Kỳ dìu Hạ Đan ra khỏi khu giảng đường, tạm biệt với cô, sau đó liền cùng với các bạn học khác đi ăn cơm.

Hạ Đan đứng ở ven đường nhìn xung quanh một lát, vẫn không tìm thấy được xe của Hàn Triệt.

Cô đang định muốn gọi điện thoại cho Hàn Triệt, chợt thấy một chiếc xe màu đen đang chạy cách cô không xa về hướng này.

Sáng nay Hàn Triệt không phải lái chiếc xe này, nhưng nó đúng là của Hàn Triệt, Hạ Đan nhớ rõ bảng số xe đó.

Xe dừng lại ở trước mặt Hạ Đan, cô khom người xuống, vừa định chào hỏi thì cửa kính xe được hạ xuống, người ngồi ở ghế lái xe là Hà Vũ.

Khuôn mặt tươi cười của Hạ Đan chợt ngưng lại, sau đó lại cười tiếp: "Trợ lý Hà, sao lại là anh?"

Hà Vũ đỗ xe ngừng hẳn, từ trên xe bước xuống, sau đó giúp Hạ Đan mở cửa xe ở phía sau ra, cười nói: "Hàn tổng có chút việc bận, bảo tôi đến đón Hạ tiểu thư."

"À, là như vậy." Hạ Đan cúi thấp người bước vào trong xe.

Bất quá Hạ Đan có thể hiểu được, mỗi ngày Hàn Triệt có nhiều công việc như vậy, khẳng định là anh không có khả năng có thời gian đưa đón cô được.

Trên đường về nhà, Hạ Đan vui vẻ nói chuyện phiếm cùng Hà Vũ.

Tính tình Hạ Đan hoạt bát lại rất hay nói, trong xe trên đường về đều là tiếng cười trong trẻo của cô.

Hà Vũ cười cười, vô tình hỏi một câu: "Hạ tiểu thư ở trường học chắc là có nhiều nam sinh thích cô đúng không?"

Hạ Đan có chút ngượng ngùng, cô ha hả cười, cũng không trả lời.

Trên đường hơi kẹt xe một chút, về đến nhà đã là bảy giờ.

Hà Vũ đưa cô đến cửa liền rời khỏi.

Trong nhà tối đen như mực, Hạ Đan mở cửa ra và bật công tắc mở đèn lên.

Phòng khách sáng lên trong nháy mắt.

Hạ Đan đổi giày và đi vào nhà.

Cô đói bụng, nếu biết trước Hàn Triệt không ở nhà, cô sẽ tùy tiện ăn chút gì đó ở trường trước khi về rồi.

Cô lên lầu thay đổi áo ngủ, nằm ở trên giường một lát, kết quả càng đói.

Thế là đành phải lết cái chân tàn tật của mình đi xuống lầu.

Cô vào phòng bếp tìm đồ ăn, nhưng mà đồ ăn Hàn Triệt làm ngày hôm qua đã bị cô một bữa ăn hết sạch, tủ lạnh cũng không còn lại cái gì.

Hạ Đan lục lọi tủ lạnh cả buổi, cuối cùng lấy vắt mì sợi ra.

Nấu một tô mì là đơn giản nhất.

Hạ Đan tự nấu một tô mì, kết quả thật khó ăn phải cố căng da đầu mới ăn xong.

Sau khi ăn xong, Hạ Đan vô cùng nhớ đến thức ăn mà Hàn Triệt đã nấu ngày hôm qua.

Cô thờ dài, mang tô đi rửa sạch, trở lại phòng khách và ngồi ở trên sofa mở TV ra xem

Trên TV đang chiếu một bộ phim hài, Hạ Đan đặt điều khiển xuống và bắt đầu xem vui vẻ.

Hạ Đan cho rằng đêm nay Hàn Triệt phải hơn mười một mười hai giờ mới trở về, vậy mà mới hơn mười giờ anh đã về nhà.

Hàn Triệt chưa vào đến nhà, ở bên ngoài cửa chợt nghe đến tiếng cười của Hạ Đan.

Anh không khỏi nở nụ cười.

Một người ở nhà cũng có thể cười vui vẻ đến thế, đúng là vô tư không lo nghĩ.

Anh nâng tay ấn vào ổ khóa vân tay, cánh cửa được mở ra,

Trong nhà không mở đèn, chỉ có đèn sáng từ màn hình TV.

Hạ Đan nghe được tiếng cửa mở, kinh hi mà quay qua, "Hàn Triệt!"

Hàn Triệt bật công tắc đèn, phòng khách lại sáng lên.

Hạ Đan đang ôm gối dựa lưng ngồi trên sofa, xoay đầu sang nhìn anh.

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, "Vẫn chưa ngủ."

Hạ Đan nói: "Không có, em đang đợi anh mà." Mắt cô cong cong lên, nói: "Hôm nay anh thật sớm."

"Đúng vậy." Hàn Triệt bước đến, ngồi lên trên sofa. Nâng tay kéo cà vạt xuống.

Hạ Đan rót một ly nước cho Hàn Triệt, bung lên bằng hai tay, cười tủm tỉm mà đưa cho anh, "Mời Hàn tổng uống nước."

Hàn Triệt nâng mắt nhìn cô một cái, nở nụ cười nói: "Uống lộn thuốc sao?"

Khi nào mà Hạ Đan lại khách sáo với anh như thế.

Hàn Triệt uống một ngụm nước, dự định đặt cái ly xuống thì Hạ Đan vội giúp anh nhận lấy.

Hàn Triệt nâng mắt nhìn về phía Hạ Đan.

Hạ Đan cười khanh khách nhìn anh, hỏi: "Anh đã ăn cơm chưa?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Em thì sao?"

"Ăn rồi, em tự nấu ăn." sau đó, khuôn mặt nhò nhảnh lại, "Rất khó ăn."

Hàn Triệt sững sốt hai giây, bỗng nhiên cười ra một tiếng. Anh đứng dậy và đi lên lầu, "Ngủ sớm đi, đã trễ rồi."

Hạ Đan nhìn vào bóng lưng của Hàn Triệt, nhìn anh đi lên lầu, bước vào phòng ngủ sau đó đóng cửa lại.

Cô mím môi, quay đầu lại và tiếp tục xem phim.

Vẫn không kịp cùng cô nói thêm câu nào nữa.

Cũng may trên TV là phim hài, Hạ Đan xem một hồi liền vui vẻ trở lại, cười không ngừng. Cả nhà đều là tiếng cười của cô.

Hàn Triệt đang làm việc ở thư phòng, nghe tiếng cười của cô từ dưới lầu vọng lên, khóe môi không khỏi nhếch lên một chút.

Bỗng nhiên anh cảm thấy Hạ Đan ở chỗ này cũng khá tốt, tính tình cô hoạt bát, ít nhất có thể làm căn nhà lạnh lẽo trở nên có sức sống, không còn lạnh lẽo và nặng nề nữa.

Nhưng mà rất nhanh, anh liền thu hồi lại câu nói này.

Anh nhú mảy, nhìn chằm chằm vào cánh cửa thư phòng, ánh mắt Hạ Đan mong mỏi nhìn anh.

Huyệt thái dương giật giật, vẫn thấy khó tin mà lại hỏi thêm một lần nữa, "Em vừa nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem."

Hạ Đan nhìn anh nói: "Em nói em muốn đi gội đầu, nhưng mà cánh tay em đang bó bột, không thể cử động được..... Cho nên, phiền anh giúp em gội đầu một chút."

Hàn Triệt: "....."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Đèn phòng tắm rất sáng.

Hạ Đan đặt một cái ghế nhỏ ở trước bồn tắm, cúi thấp đầu xuống và chải tóc ra phía trước.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, liền hô to: "Hàn tổng, có thể gọi đầu được rồi!"

Hàn Triệt đang dựa vào lan can của ban công hút thuốc, nghe Hạ Đan gọi anh, huyết thái dương cảm thấy giật giật đến phát đau.

Anh hít sâu một hơi thuốc, sau đó dùng sức dụi tàn thuốc vào trong gat tàn, đi nhanh bước đến bên trong.

Đi vào phòng tắm, liền thấy Hạ Đan đã ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, cúi thấp đầu, mái tóc dài được buông xõa vào bên trong bồn tắm.

Hạ Đan nghe được tiếng bước chân, vội nói lớn: "Hàn tổng, anh đến rồi."

Hàn Triệt: "....."

Hàn Triệt đứng ở cửa phòng, nhìn chăm chăm Hạ Đan một hồi lâu.

Cuối cùng, dường như anh đã làm một phen đấu tranh tư tưởng lớn, hít một hơi thật sâu, rốt cục cũng bước qua phía của Hạ Đan.

Anh đem ống tay áo xoắn lên cao, nói, "Hạ Đan, đòi trước tôi nợ tiền em đúng không?"

"A?" Hạ Đan không nghe được rõ ràng, "Anh nói cái gì cơ?"

Hàn Triệt căng mặt nói: "Không có gì."

Anh khom người cầm lấy vòi hoa sen trên bồn tắm, vặn mở vòi nước, rồi lại điều chỉnh nhiệt độ nước.

Đội vài giây, cảm giác được độ ấm đã phù hợp mới xả nước lên đầu của Hạ Đan, "Nước ấm vậy được chưa?"

"Được rồi." Hạ Đan nhắm mắt trả lời.

Huyết thái dương của Hàn Triệt lại nhảy lên thỉnh thích.

Anh nằm mơ cũng không nghĩ đến mình lại có ngày giúp một người con gái gội đầu, nếu truyền ra bên ngoài thì anh cũng không còn mặt mũi nữa.

Cho đến hiện tại Hàn Triệt chưa từng làm qua chuyện này bao giờ, đáng vẻ giúp Hạ Đan gội đầu nhìn thật sự rất vụng về.

"Ái da, anh kéo tóc em rồi." Hạ Đan cảm thấy da đầu bị ngón tay của Hàn Triệt kéo một cái, đau quá phải hô lên thành tiếng.

Hàn Triệt: "....."

Hàn Triệt ngồi ở trên ghế cao, cố gắng nhẫn nại, điều chỉnh động tác nhẹ hơn một chút, đầu ngón tay giống như đang vuốt ve da đầu của Hạ Đan.

Gội sạch khoảng chừng năm phút, anh lại lấy vòi sen lên, mở vòi nước sau đó xả nước lên đầu của Hạ Đan ----

"Ôi mẹ ơi! nước nóng quá!" Hạ Đan thét lên một tiếng, đầu bị nóng phải vội vàng né qua một bên.

Hàn Triệt sững sốt, theo bản năng đưa tay ra thử nước ấm.

"....." Đúng là có hơi nóng thật.

Huyết thái dương lại nhảy lên một cái, anh duỗi tay điều chỉnh nhiệt độ một lần nữa, lại nhìn không được nói, "Hạ Đan, đòi trước tôi thiếu nợ em sao?" Độ ấm đã phù hợp, thấy Hạ Đan vẫn còn né đầu qua một bên, đáy lòng cảm thấy bất lực, lại cảm thấy có chút buồn cười, "Đầu, quay lại đây"

"..... Vâng."

Hạ Đan ngoan ngoãn đem đầu quay trở lại, Hàn Triệt cầm vòi hoa sen xối lên đầu Hạ Đan một lần nữa.

Chỉ được một lúc sau, Hạ Đan che mắt lại, "A, bọt xà bông chảy vào mắt rồi."

Hàn Triệt: "....."

Hạ Đan bị đau mắt, không mở ra được, cô đẩy đẩy Hàn Triệt, "bọt bọt vào mắt rồi."

Hàn Triệt nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, sau đó thở ra một hơi dài, vặn nước mở nhỏ lại một chút, "Đầu cúi thấp xuống."

Hạ Đan ngoan ngoãn đem đầu cúi thấp xuống, vòi hoa sen nhẹ nhàng xả vào mắt cô, Hàn Triệt duỗi tay che mắt và nhẹ nhàng xoa xoa lên, "Đã đỡ hơn chưa?"

Hạ Đan: "..... Vẫn còn hơi đau một chút."

Hàn Triệt: "Hạ Đan."

"Sao?"

"Tôi muốn đem em vứt ra ngoài."

"....."

Giúp Hạ Đan gội đầu cũng đã gần ba mươi phút mới xong.

Hàn Triệt từ trên ghế đứng lên, lấy một cái khăn khô trên kệ để khăn xuống, sau đó đặt lên đầu Hạ Đan xoa xoa hai cái, "Tự em lau đi."

Hạ Đan nâng tay giữ khăn lại, quay đầu nhìn Hàn Triệt. Trên đầu tóc vẫn còn ướt đầm dề, cô cong cong mắt nhìn anh, "Cảm ơn anh nha, Hàn Triệt."

Hàn Triệt nhìn thoáng qua cô, ừ một tiếng, xoay người bước ra ngoài.

Sau khi Hàn Triệt đi ra ngoài, Hạ Đan tự lau tóc mình, đứng ở trước gương, tay trái cầm máy sấy tóc, thổi hơn mười phút cuối cùng cũng đã khô.

Tóc đã khô, tay cũng không linh hoạt lắm.

Không thể yêu cầu cao với Hàn Triệt, đồng ý giúp cô gội đầu đã là tốt lắm rồi, cũng không thể hy vọng anh sẽ lại giúp sấy khô tóc nữa.

Nhưng mà nếu như anh đồng ý giúp cô sấy tóc, vậy càng tốt hơn.

Hạ Đan sấy tóc xong, đem cất máy sấy vào lại trong tủ, sau đó mới quay về phòng ngủ thay váy.

Trong nhà Hàn Triệt rất ấm áp, có thể mặc váy được.

Hạ Đan từ trong phòng ngủ bước ra, nhìn hướng lên cầu thang, thư phòng của Hàn Triệt vẫn còn sáng đèn.

Cô chậm chạp bước đến.

Dựa vào cánh cửa, ghé đầu nhìn vào bên trong.

Hàn Triệt ngồi ở sau bàn làm việc, cúi thấp đầu, vẫn còn đang làm việc.

"Hàn Triệt, anh vẫn còn phải làm việc trễ vậy sao?" Hạ Đan ghé vào cửa hỏi.

Hàn Triệt ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, ừ một tiếng, lại tiếp tục cúi đầu làm việc, "Em đi ngủ đi."

"Em ở cùng anh nhé." Hạ Đan đi vào.

Bàn làm việc rất lớn, Hạ Đan ngoài người về phía trước, đầu hướng về phía máy tính của Hàn Triệt.

Hàn Triệt đang xem tài liệu bằng tiếng Anh, Hạ Đan nghiêng đầu nhìn cả buổi, "Đây là cái gì vậy?"

Tiếng Anh của cô bình thường, trên màn hình lại dùng nhiều từ ngữ chuyên môn, cô xem cũng không hiểu.

Hạ Đan dựa vào Hàn Triệt rất gần, cô nghiêng đầu lệch qua một bên, gần sát với khuôn mặt của anh.

Hàn Triệt hơi sững sờ, nâng mắt nhìn thoáng qua Hạ Đan một cái.

Khuôn mặt Hạ Đan vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không hề phát hiện bản thân đã quá gần sát với Hàn Triệt.

Nhưng nếu cô quay đầu qua lúc này, cô có thể sẽ hôn lên mặt anh.

Hàn Triệt chăm chú nhìn Hạ Đan rồi lại liếc mắt qua, trong đôi mắt hiện lên ý cười không nhìn rõ.

Lưng dựa vào ghế, anh duỗi tay lấy điều thuốc từ trên bàn ngậm vào miệng và bật lửa.

Đôi mắt Hạ Đan lập lòe sáng, sau đó đứng thẳng dậy, xoay người lại, dựa mông vào cạnh bàn làm việc, nhìn Hàn Triệt hỏi: "Bình thường anh phải làm việc đến mấy giờ?"

Hàn Triệt kẹp điều thuốc, hút một hơi, nói: "Không cố định, có khi sớm hơn, cũng có khi lại trễ hơn."

"Ừm, anh thật vất vả." Hạ Đan nhàm chán mà lấy ngón tay cuốn cuốn vào thắt lưng vấy ngu.

Hàn Triệt cười ra tiếng, cũng không trả lời.

"Bình thường anh chỉ ở một mình, vậy cũng không có ai nói chuyện với anh cả."

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Yên tĩnh."

Anh hút thêm vài ngậm thuốc nữa, nâng tay đem tàn thuốc bỏ vào gạt tàn, sau đó ngồi thẳng lưng và tiếp tục làm việc.

Hạ Đan đứng ở bên cạnh anh một lát, sau đó đi ra ngoài.

Lúc Hạ Đan bước ra ngoài, Hàn Triệt nâng mắt nhìn thoáng qua cô một cái.

Hàn Triệt nghĩ Hạ Đan trở về đi ngủ, kết quả chưa đầy mười phút sau, lại nghe được giọng nói của cô.

"Hàn Triệt."

Hàn Triệt hơi sững sờ, nâng mắt lên, liền thấy Hạ Đan bưng một cái đĩa từ bên ngoài đi vào.

Hàn Triệt nhìn cô, "Em vẫn chưa ngủ sao?"

"Không có, em nói là sẽ ở cùng với anh rồi mà." Hạ Đan bưng cái đĩa đi qua và đặt lên bàn làm việc.

Hàn Triệt cúi đầu nhìn, một đĩa táo đã được Hạ Đan gọt sẵn rất đẹp

Không chỉ gọt đẹp, còn cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó đặt hai cái nữa lên đĩa trái cây.

Hạ Đan tự cầm một cái nữa và xiên một miếng trái cây, "Đây là do trợ lý Hà mua đến ngày hôm nay, rất ngọt."

Nói xong, lại cầm lấy một cái nữa khác, xiên một miếng táo đưa đến trước mặt Hàn Triệt, "Cho anh."

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô, không nhận lấy.

Hạ Đan lại tiếp tục đem cái nĩa đưa đến gần, "Cho anh nha, mời anh ăn đó."

Lời nói cuối cùng này khiến Hàn Triệt phải bật cười, anh duỗi tay nhận lấy cái nĩa, cười nói: "Em đúng là biết mọn hoa hiến Phật, lấy tiền của tôi đi mua đồ, lại không biết xấu hổ mà mời tôi ăn."

Hạ Đan cong cong mắt, nói: "Vậy lần sau em sẽ mời anh ăn cái khác."

Hàn Triệt cười như không cười mà nhìn cô, "Em mời tôi ăn cái gì?"

Hạ Đan suy nghĩ một chút, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Gần đây em có hơi nghèo, hay là em mời anh đi ăn đồ cay ở gần trường học em nha."

Hàn Triệt: ".....Hạ tiểu thư thật hào phóng."

Hạ Đan cười hi hi, "Ăn ngon lắm."

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan, không khỏi cười ra một tiếng.

Đem cái nĩa đặt lại trên đĩa, anh lại tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ban đêm yên tĩnh.

Ánh đèn trong thư phòng sáng lơ mờ, chỉ có một ngọn đèn để bàn, ánh sáng mỏng manh, chiếu về phía Hàn Triệt.

Hàn Triệt vẫn còn đang làm việc.

Hạ Đan kéo một cái ghế ở bên cạnh Hàn Triệt, nằm sấp lên mặt bàn, ngồi cùng với anh.

Chẳng qua là cô cảm giác mình sắp ngủ thiếp đi.

Hai mí mắt không ngừng đánh nhau.

Lúc Hàn Triệt ngược mắt lên, liền thấy Hạ Đan đang che miệng ngáp.

Anh không khỏi buồn cười, nói: "Em đi ngủ đi."

Hạ Đan dụi mắt, "Còn anh thì sao?"

Hàn Triệt không nâng đầu lên, tiếp tục gõ gõ lên bàn phím, "Tôi cũng sắp xong việc rồi, em đi ngủ trước đi."

Hạ Đan nói: "Vậy em ở đây đợi anh thêm một lát nữa."

Hàn Triệt ngược mắt nhìn cô một cái, thấy Hạ Đan vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, giữ vững tinh thần.

Trong mắt anh chợt lóe lên ý cười, đơn giản là không tiếp tục khuyên cô nữa. Sau khi trả lời xong email cuối cùng, liền tắt máy tính.

Bây giờ Hạ Đan mới tỉnh táo được một chút, hỏi: "Làm xong rồi sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, vươn tay cầm điện thoại di động từ trên bàn lên, "Đi ngủ thôi."

Ngẩng đầu lên, lại thấy đôi mắt Hạ Đan như phát sáng nhìn anh.

Hàn Triệt nhìn thấy ánh mắt của Hạ Đan như vậy, không hiểu vì sao lại có dự cảm không tốt, chăm chú nhìn cô một hồi, sau đó hỏi: "Có chuyện gì à?"

Hạ Đan hỏi: "Anh có đói bụng không?"

Hàn Triệt: "....."

Mắt Hạ Đan lại càng sáng hơn, nhỏ giọng nói: "Em đói bụng."

Hàn Triệt: "..... Cho nên?"

Hạ Đan cong mắt lên, cười nói: "Anh nấu giúp em chút gì để ăn đi."

"....."

Huyệt thái dương của Hàn Triệt lại nhảy lên thỉnh thoảng.

Anh biết ngay mà, khi Hạ Đan dùng ánh mắt đó nhìn anh, khẳng định sẽ không có chuyện gì tốt cả.

Quả nhiên, người này ở đây chờ anh nhảy vào hố mả.

Nhìn chăm chăm Hạ Đan một lát, thật lâu sau đó, ấn ấn vào huyết thái dương, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang muốn đá văng Hạ Đan ra khỏi cửa, cuối cùng hỏi cô, "Muốn ăn cái gì?"

Mắt Hạ Đan sáng ngời, vội vàng hỏi: "Muốn ăn mì."

Sau khi Hàn Triệt vào phòng bếp nấu mì cho Hạ Đan, cảm thấy chính mình không thể tưởng tượng nổi.

Anh đúng là điên thật rồi vậy mà đi gọi đầu cho một cô gái, đêm hôm khuya khoát lại tiếp tục đi nấu mì cho cho cô ăn khuya.

Trong lòng anh buồn bực thờ một hơi dài, càng nghĩ lại càng muốn đem Hạ Đan đá văng ra khỏi nhà.

"Phải còn chờ bao lâu nữa ạ?" Hạ Đan đang cầm một ly sữa tươi, đứng ở bên cạnh Hàn Triệt, nhìn vào trong nồi.

Cô chưa từng ăn qua mì Hàn Triệt nấu.

Cô tò mò mà vào trong nồi.

Hàn Triệt ngẩng đầu, nhìn đáng về Hạ Đan nghiêng đầu tò mò nhìn vào trong nồi, không hiểu sao lại có chút muốn cười, vẫn bình tĩnh đáp, "Sắp xong rồi."

Khoảng mười lăm phút sau, Hàn Triệt đã nấu xong mì cho Hạ Đan, bày ra trong đĩa, đưa cho cô, "Cầm lấy."

Hạ Đan vội vàng nhận lấy, "Thơm quá đi."

Hàn Triệt đi ra bên cạnh rửa tay, xoay người bước ra ngoài.

"Anh cũng ăn một chút đi, em một mình ăn không hết được." Hạ Đan đi theo sau lưng Hàn Triệt, bước ra khỏi phòng bếp, đặt đĩa mì lên trên bàn ăn cơm.

Sau đó lại xoay người quay trở vào phòng bếp, chẳng mấy chốc lấy ra thêm một cái đĩa và một cái nĩa sạch.

Hạ Đan chia đĩa mì ý ra làm hai phần, rồi lại bung hai đĩa mì đi đến phòng khách.

Hàn Triệt ngồi trên sô pha uống nước.

Hạ Đan đi qua, ngồi xuống kế bên anh và đưa cho anh một phần mì, "Chúng ta ăn với nhau đi."

Hàn Triệt cúi đầu xuống nhìn và nói: "Tôi không đói."

"Ăn một chút đi, anh làm việc trễ như vậy, chắc là mệt rồi." Hạ Đan vẫn kháng kháng bung đĩa, nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhìn chăm chăm cô một lúc, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Hạ Đan cong mắt cười, "Chúng ta xem phim đi."

Hạ Đan cầm điều khiển tivi từ trên bàn trà lên, bật mở TV.

TV của nhà Hàn Triệt là loại Smart TV có thể kết nối mạng Internet, Hạ Đan chọn một bộ phim hài đã được chiếu cách đây không lâu, "Xem cái này đi, nghe nói phim này hài lắm."

Hạ Đan để điều khiển tivi xuống, đặt lên bàn trà, bung đĩa mì lên và bắt đầu ăn.

Cô vừa ăn vừa xem TV, thỉnh thoảng lại thích thú cười ra tiếng bởi những tình huống hài trong phim.

Cả phòng khách tràn ngập tiếng cười khúc khích của Hạ Đan.

Hàn Triệt không xem TV, nhưng lại chăm chú nhìn Hạ Đan, nhìn rất lâu.

Đôi mắt tối đen như biển, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Đan vừa xem TV, lại vừa ăn mì, phải đến nửa tiếng đồng hồ mới ăn xong.

Hàn Triệt đã ăn xong từ sớm rồi, đang cầm cái ly lên uống nước.

Hạ Đan dọn hai cái đĩa gọn lại, "Em đi rửa đĩa."

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, đáp ừ một tiếng.

Hạ Đan cầm hai cái đĩa từ trên sô pha đứng dậy, xoay người bước về hướng phòng bếp.

Mặc dù cô không biết nấu ăn, nhưng rửa chén vẫn rất sạch sẽ.

Đem mấy cái đĩa rửa xong, lau khô nước, sau đó đặt vào tủ khử trùng.

Hạ Đan dọn dẹp phòng bếp gọn gàng sạch sẽ không còn một hạt bụi, từ bên trong bước ra, nhìn thấy Hàn Triệt vẫn còn ngồi trên sô pha.

"Hàn ----" Cô bước qua, vẫn chưa kịp gọi anh, thì đã nhìn thấy anh ngồi dựa vào sô pha, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô vội vàng ngừng kêu tên anh, ngồi xuống bên cạnh và nghiêng đầu sang nhìn anh.

Hai mắt Hàn Triệt nhắm lại, đáng về giống như đang ngủ.

Hạ Đan say sưa ngắm anh, nhìn được một lúc, cô duỗi tay qua và giúp anh xoa bóp ở phía sau gáy.

Hàn Triệt mở mắt ra, ánh mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt của Hạ Đan, nhỏ giọng hỏi: "Em đang làm cái gì vậy?"

Hạ Đan nhìn anh nói: "Em thấy anh mệt mỏi, muốn giúp anh mát xa một chút."

Hàn Triệt nâng tay lên, kéo tay cô trở về, "Đi ngủ đi, không còn sớm đâu."

Hạ Đan gật gật đầu, "Vậy em đi ngủ trước."

"Ừm."

Hạ Đan nhìn anh một cái, từ trên sô pha đứng lên, xoay người bước lên lầu.

Đi đến giữa cầu thang, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói: "Hàn Triệt."

Hàn Triệt nhìn về phía cô, "Sao?"

Hạ Đan cong mắt lên, mỉm cười nhìn về phía anh, "Ngủ ngon nha."

Hàn Triệt nhìn cô, hiếm khi lại nở nụ cười, "Ừm, ngủ ngon."

Hạ Đan vui vẻ đi lên lầu.

Hàn Triệt chăm chú nhìn vào bóng lưng của Hạ Đan, nhìn cô đi lên lầu, đóng cửa phòng lại, sau đó mới thu hồi tầm mắt.

Anh cúi đầu xuống, nâng tay bóp bóp ở phía sau gáy.

Không thể hiểu được, khóe môi gợn lên một nụ cười nhạt.

Ngày thứ hai sống ở nhà của Hàn Triệt, giấc ngủ của Hạ Đan vô cùng ngon.

Vì ngày hôm sau phải đến bệnh viện thay thuốc nên cô đã thức dậy từ lúc sáng sớm.

Đánh răng rửa mặt thay quần áo xong, cô từ trong phòng ngủ bước ra, chợt nghe thấy giọng nói đang nói chuyện từ dưới lầu vọng lên.

Hạ Đan đi đến bên cạnh lan can, liếc mắt nhìn xuống phía dưới lầu một cái, bắt gặp Hàn Triệt đang đứng ở cửa sổ sát mặt đất, vừa nói chuyện vừa nhìn ra bên ngoài.

Hà Vũ đứng ở sau lưng anh cách đó không xa.

Hạ Đan đỡ vào lan can đi xuống lầu.

Hà Vũ nhìn thấy cô, mỉm cười và gật gật đầu chào hỏi.

Hạ Đan cong cong mắt, "Chào buổi sáng trợ lý Hà."

Hà Vũ cười cười, "Chào buổi sáng Hạ tiểu thư."

Hạ Đan đi đến phía trước sô pha và ngồi xuống, tự mình cầm lấy ấm trà rót nước uống.

Nước trong ấm trà vẫn có chút nóng, cô dùng hai tay bưng ly nước lên, thổi thổi, ánh mắt nhìn về hướng của Hàn Triệt.

Hàn Triệt vẫn còn tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Ước chừng khoảng hơn năm phút sau, Hàn Triệt mới cúp điện thoại, xoay người bước lại.

Hạ Đan vừa nhìn thấy Hàn Triệt liền mỉm cười, chào hỏi anh, "Buổi sáng tốt lành nha."

Hàn Triệt nhìn thoáng qua cô một cái, nhỏ giọng ừ một tiếng.

Anh bước đến, nói với Hạ Đan: "Lát nữa Hà Vũ sẽ chở em đến bệnh viện."

Hạ Đan sững sốt: "Vậy anh thì sao?"

Hàn Triệt nói: "Tôi có chút việc."

Nói xong, liền đi lên lầu thay quần áo.

Hàn Triệt đi rất vội, sau khi thay quần áo xong, liền đi thẳng ra khỏi cửa.

Hạ Đan vội vàng đuổi theo sau, "Vậy buổi tối anh có đến đón em không?"

Hàn Triệt nói: "Không chắc nữa, nếu tôi không đi được thì sẽ sắp xếp người khác đến đón em."

"Vâng....." Hạ Đan có chút mất mát, nhỏ giọng nói: "Chỉ em là muốn mời anh ăn đồ cay ở bên ngoài cổng trường em thôi."

Hàn Triệt nói: "Lần sau đi."

Hạ Đan gật gật đầu, tiễn Hàn Triệt ra đến tận cửa.

Nhìn Hàn Triệt lên xe, cô đứng ở bên ngoài cửa kính giờ tay vẫy vẫy với anh, "Anh chạy xe chú ý an toàn nhé."

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô, đôi mắt tối sẫm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, mới ừ một tiếng, "Vào nhà đi, đừng để bị cảm."

Bên ngoài gió rất lớn, Hạ Đan quay trở vào trong nhà thu thập một hồi, mặc thêm áo bành tô rồi bước ra ngoài.

Cô ngồi trên xe của Hà Vũ, phải đi bệnh viện thay thuốc trước, sau đó Hà Vũ mới đưa cô đến trường học, xe dừng lại ở bên ngoài trường của cô.

Cả ngày hôm nay Hạ Đan đều có tiết. Xuống xe, nói lời cảm ơn với Hà Vũ, liền xoay người bước vào bên trong trường học.

Đầu gối của cô cũng không còn đau giống như hai ngày trước nữa.

Bệnh viện lớn quả nhiên là bệnh viện lớn, mặc dù mắc tiền nhưng chữa bệnh thật ra lại rất tốt.

Chỉ mới có thay thuốc hai ngày thôi, lúc này vừa mới đi khám xong, một vài chỗ ở vết thương đã từ từ khéo miệng lại.

Buổi sáng hôm nay Hạ Đan có hai tiết, buổi chiều cũng có hai tiết, buổi tối lại tiếp tục hai tiết. Cho nên cả ngày đều chỉ có thể ở lại trong trường học.

Tiết cuối cùng của buổi tối kết thúc lúc tám giờ bốn mươi.

Vừa tan học, Hạ Đan liền cùng các bạn ở cùng phòng KTX kéo tay nhau đi xuống lầu.

Khi xuống tới lầu, Hạ Đan liền ngó nghiêng nhìn xung quanh, tìm xe của Hà Vũ.

Cô nhìn bốn bề chung quanh cả buổi trời, đột nhiên nghe tiếng kèn xe từ phía đối diện truyền đến.

Hai mắt cô sáng ngời, quay đầu chào tạm biệt với các bạn cùng phòng, "Kỳ Kỳ, Tiểu Di, mình về trước nha."

"Ok, đi đi, cậu đi từ từ thôi nhé."

Hạ Đan gạt gạt đầu, sau đó mới đi qua phía bên kia đường.

Vốn dĩ Hạ Đan nghĩ rằng Hà Vũ sẽ đi đón mình, kết quả đến khi cô bước qua, mới phát hiện người ngồi bên trong xe là Hàn Triệt.

Hạ Đan vừa kinh ngạc vừa vui, ghé vào cửa sổ, cong mắt cười lên, "Sao lại là anh vậy? Không phải anh nói có việc bận sao?"

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan, mỉm cười khê, "Lên xe đi."

"Vâng!"

Hạ Đan cực kỳ cao hứng, mở cửa xe bước lên.

Vừa lên xe liền hỏi: "Anh đã ăn cơm tối chưa?"

Hàn Triệt khởi động xe, hỏi cô: "Vẫn chưa, em đã ăn rồi sao?"

Hạ Đan vội vàng nói: "Em vẫn chưa ăn!" Cô vui vẻ mà nhìn Hàn Triệt, "Vậy chúng ta cùng đi ăn đồ cay nha, em mời anh."

Hàn Triệt nén cười, ừ một cười, "Đi hướng nào đây?"

"Phía trước, ngay tại đối diện cổng trường."

Hàn Triệt lái xe ra khỏi trường học, tìm chỗ đỗ xe ở gần cổng trường.

Hạ Đan nằm sát trên cửa sổ, kích động chỉ vào một quán ăn ở phía đối diện, "Là ở chỗ này này."

Hàn Triệt nhìn theo hướng ngón tay Hạ Đan chỉ, một quán ăn nho nhỏ, có vài học sinh đang ngồi ở bên trong.

Hàn Triệt dừng xe lại, Hạ Đan vui vẻ dẫn Hàn Triệt bước qua, "Đồ cay ở đây ăn cơm rất ngon, mỗi lần đến chỗ này em đều phải ăn tám chén cơm lận đó."

Hàn Triệt nâng mắt nhìn, "Bao nhiêu chén??"

Hạ Đan rất nghiêm túc nói: "Tám chén."

"....."

Hàn Triệt nghĩ Hạ Đan thật sự có thể ăn đến tám chén cơm, cho đến khi bước vào trong quán ăn mới phát hiện chén ăn ở đây rất nhỏ, trong một chén cơm cũng chỉ có khoảng một muỗng cơm nhỏ mà thôi.

Hạ Đan cùng Hàn Triệt ngồi ở vị trí sát bên cửa sổ, nhân viên phục vụ cầm thực đơn bước đến, Hạ Đan cúi đầu nhìn và đánh dấu món ăn muốn gọi lên thực đơn.

"Anh thích ăn cái gì?"

Hàn Triệt tựa lưng vào ghế, dáng ngồi lười biếng, nói: "Đều ăn được cả, em chọn món em thích ăn là được."

Hạ Đan nghiêm túc chọn đồ ăn, ngẩng đầu lên hỏi Hàn Triệt, "Anh có thể ăn cay không?"

Hàn Triệt nhìn cô, "Miệng vết thương của em vẫn chưa lành, ăn cay ít thôi."

Hạ Đan meo máo, ngẩng đầu lên và đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, "Vậy nấu hơi cay, cho chúng tôi một khay cơm là được rồi."

"Vâng, vui lòng chờ một lát."

Nhân viên phục vụ thu dọn thực đơn lại, Hạ Đan vui vẻ nói chuyện phiếm với Hàn Triệt, "Lát nữa anh ăn nhiều một chút nha, em mời khách."

Hàn Triệt nhìn cô, mỉm cười nói: "Ừm cảm ơn Hạ tiểu thư."

Hạ Đan cúi đầu xuống và mỉm cười.

"Đúng rồi, bọn em sắp có kỳ nghỉ." Bỗng nhiên Hạ Đan nhớ đến tin nhắn của lớp nhận được ngày hôm nay, nói: "Ngày 20 tháng 1 có kỳ thi, sau khi thi xong sẽ được nghỉ học."

Hàn Triệt ngẩng ngửa bất lực nói: "Nghỉ học thì em sẽ về nhà sao?"

Hạ Đan gật gật đầu, "Chắc chắn phải đi về rồi, phải về nhà đón năm mới chứ."

Hàn Triệt ừ một tiếng, không nói tiếp cái gì nữa.

Hạ Đan nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời cũng đã tối đen, ánh đèn đường sáng mờ mờ.

"Hạ Đan!" Đột nhiên ở phía sau có người gọi cô.

Hạ Đan quay người lại, "Trần Lợi."

"Tớ đang định gọi điện thoại cho cậu đây, vậy mà có thể ở chỗ gặp cậu." Trần Lợi vui vẻ bước đến, đẩy đẩy bả vai của Hạ Đan, "Ngồi xuống một chút đã."

"Ừm." Hạ Đan đáp một tiếng, xê dịch vào phía bên trong, Trần Lợi liền ngồi xuống bên cạnh cô.

Hàn Triệt nâng mắt lên, ánh mắt quét qua Trần Lợi.

Lúc này Trần Lợi mới phát hiện sự hiện diện của Hàn Triệt, sững sốt và hỏi Hạ Đan: "Đây là?"

Hạ Đan nói: "Là bạn của mình."

Hàn Triệt nhìn vào mắt Hạ Đan.

"Ừm ừm." Trần Lợi thuận miệng trả lời, móc điện thoại di động từ trong túi áo ra, "Tớ đang muốn gọi cậu ngày nào thì trở về nhà đây, bây giờ phải mua vé máy bay trước, bằng không đến lúc đó sẽ không còn vé nữa."

Cậu đưa màn hình trang web mua vé máy bay qua, thò đầu lại gần, đưa cho Hạ Đan xem.

Hạ Đan cúi đầu xuống, nhìn cả buổi trời, "Vậy cậu định mua vé ngày nào?"

Trần Lợi nói: "Tớ dự định thi xong thì đi luôn, mua vé ngày 21 là được rồi."

"Sớm như vậy sao."

"Đúng vậy, về nhà sớm một chút, cậu mua vé chung với tớ đi, chúng ta cùng nhau trở về."

Hạ Đan suy nghĩ một lát lại nói: "Được rồi, vậy mình sẽ về chung với cậu."

Trần Lợi: "Được, vậy tớ sẽ mua vé chung một lượt."

"Ừm, trở về tớ sẽ trả tiền lại cho cậu."

Hai người ngồi dựa vào nhau rất gần, vẫn cứ liên tục nói chuyện không ngừng nghỉ.

Hàn Triệt ngồi ở đối diện, ánh mắt dừng lại ở hai cái đầu dựa sát bên nhau của Trần Lợi và Hạ Đan, đôi mắt tối sâu thăm thẳm.

Trần Lợi đã mua vé máy bay xong, sau đó nói lời tạm biệt với Hạ Đan và rời khỏi.

Hàn Triệt nhàn nhã dựa lưng vào ghế, nhìn Hạ Đan, giống như chỉ tình cờ hỏi cô: "Bạn học của em sao?"

Hạ Đan gật gật đầu, "Đúng vậy, cậu ấy cùng quê với em, là bạn chơi từ nhỏ đến lớn."

Hàn Triệt nhàu mày, nhìn Hạ Đan, chợt cười ra một tiếng, "Chắc, thanh mai trúc mã sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Hạ Đan suy nghĩ một chút, nói: "Xem là vậy đi."

Cô và Trần Lợi đúng thật là cùng nhau lớn lên từ nhỏ.

Hàn Triệt nhìn cô, buông nụ cười xuống lại tiếp tục hỏi: "Phải cùng cậu ta về nhà chung với nhau sao?"

Hạ Đàn gật gật đầu, "Ừm, mua vé máy bay xong rồi."

Hàn Triệt khẽ liếm môi dưới, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Trong tay vẫn đang chơi đùa cái bật lửa lật qua lật lại cái như cũ.

Quán ăn buôn bán rất tốt, chờ đợi khoảng chừng gần mười phút, Malatang(*) mà Hạ Đàn tâm tâm niệm niệm rốt cuộc cũng được bung lên.

() Malatang: là món bình dân đặc sắc truyền thống bắt nguồn ở trấn Ngưu Hoa, địa cấp thị Lạc Sơn, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, lẩu cay Tứ Xuyên cũng là sự cải tiến ưu điểm đã hấp thu từ Malatang mà đến. Malatang là một loại ẩm thực có nét đặc sắc nhất cũng là mùi vị Tứ Xuyên lấy làm đại biểu nhất của vùng đất Tứ Xuyên và Trung Khánh. Malatang có thể cho là tiền thân của lẩu cay Tứ Xuyên, cũng có thể nói là phiên bản đơn giản hoá của lẩu. Sự khác biệt là, thịt và rau đều xâu qua cây xuyên tre, khi ăn ta lấy nhiều thịt và rau xâu qua cây xuyên tre bỏ vào trong nước dùng đồ lật qua lật lại, cách ăn chánh tông chính xác không phải là ăn từng xâu từng xâu, mà là từng nắm từng vốc, dùng đũa vượt từng cái một, rau đã rút lộn xộn trong cái đĩa dầu mè, sau đó tọng vào bụng.*

Cái được gọi là Malatang là bao gồm các loại thịt và các loại rau được nấu chung với nhau, ở tỉnh Tứ Xuyên được gọi là maocai (*), nước súp nóng đỏ hồng, vừa tê tê vừa cay.

() Maocai: Được dịch từ tiếng Anh-Maocai là một món ăn giống như món hầm có nguồn gốc từ thành phố Thành Đô của Trung Quốc, ở Tứ Xuyên. Nó bao gồm nhiều loại rau cũng như thịt và / hoặc cá trong một kho làm từ nước sốt mala*

Hàn Triệt nhìn thấy Malatang được đặt lên trên bàn, cau mày lại, giương mắt lên nhìn về phía Hạ Đàn, "Chắc không đến nỗi quá cay đâu nh?"

Hạ Đàn cầm đôi đũa lên chuẩn bị ăn: "Không đâu, đây là ít cay rồi, anh nhìn thấy đồ rục vậy thôi, chứ thật ra không hề cay đâu mà."

Hàn Triệt không yên lòng với miệng vết thương của Hạ Đàn, nói: "Vậy ăn ít một chút."

Hạ Đàn gật đầu: "Được ạ."

Mặc dù nói là phải ăn ít, nhưng cuối cùng Hạ Đàn vẫn là ăn no đến mức đường như phải đỡ tường mà đi ra, vừa mới bước đi được vài bước thì dạ dày lại đau lên.

Hàn Triệt nhìn cô như vậy, cảm thấy thật đau đầu: "Không phải đã nhắc em ăn ít một chút rồi sao?"

Hạ Đàn không nhìn được mà trừng mắt với anh, "Do anh không ăn đó, bỏ nhiều thế thật lãng phí."

Hàn Triệt gần như là không ăn cay, chỉ một chút rồi lại buông đũa xuống. Thức ăn dành cho hai người cuối cùng toàn bộ đều vào bụng của cô.

Hàn Triệt nhìn chằm chằm Hạ Đàn, huyết thái dương lại nháy lên thỉnh thoảng, nhưng vẫn lại cảm thấy có chút buồn cười: "Em lại còn ăn nhiều cơm như vậy."

Hạ Đàn: "..... Em muốn ăn thức ăn trước rồi mới ăn cơm."

Hàn Triệt chăm chú nhìn Hạ Đàn một hồi lâu, cuối cùng cũng phải chịu thua, "Được rồi, về nhà trước đã." Đột nhiên dừng lại, nhìn cô và hỏi: "Em đi được không?"

Hạ Đàn: "..... Đi không nổi, anh đỡ em một chút đi."

Hàn Triệt nhìn cô chằm chằm, sau một lúc lâu, mỉm cười và giữ chặt cánh tay cô: "Đi nào."

Hàn Triệt đi ở phía trước, Hạ Đàn bị anh kéo đi ở phía sau lưng.

Cô nhìn vào bóng lưng của anh, môi lặng lẽ cong lên.

Xe chạy đến trước cửa tiểu khu, Hàn Triệt đem xe đỗ ở ven đường, tắt máy và rút chìa khóa xe ra.

Hạ Đàn ngẩn người, nghiêng đầu qua nhìn anh, "Làm sao vậy?"

Hàn Triệt nói: "Chờ tôi một chút."

Anh đẩy cửa xe bước xuống, đi đến hướng của tiệm thuốc tây ở ven đường.

Rất nhanh sau đó Hàn Triệt đã trở về, trong tay còn xách theo một túi to.

Hạ Đàn tò mò nghiêng người qua nhìn, "Cái gì vậy ạ?"

Hàn Triệt đưa cho cô, "Đây là cho mua em, thuốc tiêu hóa."

Ánh mắt Hạ Đàn đột nhiên sáng lên, cô vội vàng nhận lấy cái túi, mở gói ra và cúi mắt nhìn.

Bỗng chốc cô liền cười rộ lên, nghiêng đầu nhìn Hàn Triệt, "Cảm ơn anh nha, Hàn Triệt."

Hàn Triệt cũng không đáp lời cô, khởi động xe, lại tiếp tục lái xe trở lại trên đường.

Về đến nhà, Hạ Đàn lập tức liền uống hai gói thuốc tiêu hóa.

Cô no căng bụng và nằm lên trên sofa.

Hàn Triệt đã tắm rửa xong từ trên lầu bước xuống, thấy Hạ Đàn nằm trên sofa, nói: "Em vẫn còn no mà lại nằm, đứng lên đi một chút đi."

Hạ Đàn không hề cử động, mắt nhìn lên trần nhà và nói: "Nằm sẽ thoải mái hơn một chút."

"Đối với thân thể không tốt." Hàn Triệt bước đi qua, ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn ở bên cạnh Hạ Đàn.

Anh đang xem tài liệu ở trong tay.

Hiển nhiên Hạ Đan vẫn tiếp tục nằm ở trên sô pha, cũng không động đậy.

Trong phòng khách chột im lặng, Hàn Triệt thì đang xem tài liệu, Hạ Đan vẫn nằm chơi trên sô pha.

Hạ Đan bỗng nhiên cảm thấy được ngày như thế này thật sự thật là tuyệt vời. Ngay lập tức, Hạ Đan cảm thấy mối quan hệ của chính mình và Hàn Triệt gần giống như là người yêu. Bọn họ cùng ở chung một nhà, mà trong ngôi nhà này, chỉ có hai người bọn họ.

Cô miên man suy nghĩ, nhin không được mà trộm cong khóe môi lên.

"Đang cười cái gì đó?" Giọng nói của Hàn Triệt chột vang lên.

Ánh mắt Hạ Đan nhìn về phía Hàn Triệt, anh vẫn như cũ là đang xem tài liệu trong tay, cũng không hề nhìn cô.

Làm sao anh biết cô đang cười được cơ chứ?

Hạ Đan buồn bực, từ trên sô pha ngồi dậy.

Lại đứng dậy, đi về hướng phòng bếp.

Qua một lát sau, lúc Hạ Đan quay trở lại, đang bụng một cái đĩa trên tay.

Hàn Triệt nhìn vào cái đĩa kia, ".... Sao lại là táo nữa rồi."

Hạ Đan nói: "Trợ lý Hà cũng chỉ mua táo thôi."

Hàn Triệt: "..."

Hạ Đan đem cái đĩa táo đặt lên trên bàn trà, lấy nĩa xiên một miếng, đút cho Hàn Triệt, "Anh ăn đi."

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, nhận lấy cái nĩa trong tay cô.

Hạ Đan bụng một cái ghế đầu lại, ngồi ở trước bàn trà ăn táo.

Trong phòng khách im lặng, chỉ có âm thanh Hạ Đan ăn táo kêu rộp rộp, giống như một con chuột nhỏ.

Hàn Triệt nhìn cô, trong ánh mắt có ý cười nhẹ đến mức ngay cả chính bản thân anh cũng không phát hiện được.

Anh chăm chú trộm nhìn cô một lát, đem cái nĩa đặt lại trên đĩa, buồn cười nhắc nhở cô, "Đừng ăn nhiều quá, không phải bụng em vẫn còn no sao?"

Hạ Đan vừa mới uống thuốc tiêu hóa, nằm một lại, vốn dĩ đã hơn nhiều rồi.

Hàn Triệt vẫn chưa kịp nói dứt lời, đột nhiên cô lại cảm thấy no bụng.

Vì thế lại đặt cái nĩa bỏ xuống.

Cô ngẩng đầu lên, thấy Hàn Triệt cúi đầu xem tài liệu, tay phải đang bóp bóp ở phía sau gáy, vô thức hỏi: "Làm sao vậy? Cổ anh bị mỏi sao?"

Cô đứng lên, nói: "Em xoa bóp cho anh nhé."

Cô đứng ở phía sau sô pha, cánh tay trái không bị thương ần ần lên sau gáy của Hàn Triệt.

Lực độ của cô không nhẹ không mạnh, vuốt ve ở phía sau gáy Hàn Triệt, ngón tay ấm áp dán lên da anh.

"Thoải mái hơn một chút không?" Hạ Đan hỏi.

Hàn Triệt ừ một tiếng.

Hạ Đan kiêu ngạo nói: "Tay nghề của em chính học ở lão sư phụ trên trần của chúng em đấy."

Hàn Triệt cầm tài liệu lên xem, cười nói: "Em còn đi báỉ sư sao?"

Hạ Đan nói: "Cũng không phải vậy, em cũng không có mát xa cho người khác đâu."

Khóe môi Hàn Triệt nhếch lên một cái, hỏi: "Vậy em đã mát xa cho ai rồi?"

"Cho ba mẹ em nè."

Ý cười trên khóe môi Hàn Triệt lại càng sâu hơn một chút, tựa như rất hài lòng với đáp án này.

Hàn Triệt lại tiếp tục xem tài liệu, Hạ Đan đứng ở phía sau lưng xoa bóp gáy cho anh, "Sau này nếu như anh cảm thấy không thoải mái thì nói em nha, em xoa bóp cho anh, không thu tiền anh đâu."

Hàn Triệt bị chọc cười nói: "Vậy làm phiền Hạ tiểu thư rồi."

Hạ Đan cong mắt liếc: "Không có gì."

.....

Hạ Đan vẫn ở trong nhà Hàn Triệt hơn nửa tháng, vết thương trên đầu gối cũng đã gần như hoàn toàn khép lại, còn trên cánh tay còn phải từ từ bảo dưỡng, không ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày cho lắm.

Hàn Triệt vẫn không nhắc đến chuyện cô phải rời khỏi, ngay cả chính cô cũng không nói.

Cứ như vậy, cô vẫn một mực ở lại nhà Hàn Triệt cho đến khi thi cuối kỳ kết thúc, trường học nghỉ.

Cô ngồi trên sofa cùng gọi điện thoại với Trần Lợi.

Trần Lợi ở đầu dây bên kia rất ồn ào, lớn tiếng quát lên: "Vậy ngày mai tớ chờ cậu ở ngoài cửa sân bay nhé! Cậu nhớ đến sớm một chút đấy!"

Hàn Triệt ngồi ở trên sofa phía đối diện, đột nhiên sững lại, nâng mắt lên nhìn Hạ Đan.

Hạ Đan vẫn đang bàn luận trong điện thoại: "Tớ biết rồi, tớ sẽ đến đó sớm, vậy đến lúc đó tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu nhé."

"Ok! Ngày mai gặp!"

Hạ Đan cúp điện thoại, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Triệt, "Mười giờ sáng ngày mai em phải ra sân bay rồi."

Hàn Triệt nhìn chăm chăm cô, ừ một tiếng.

Ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Tôi đưa em đi."

Hạ Đan nhìn anh, "Ngày mai anh không bận việc gì sao? Sân bay có hơi xa, nếu không thì anh báo trợ lý Hà đưa em đi được rồi."

Hàn Triệt nói: "Ngày mai không bận, Hạ Vũ còn có việc phải làm." Anh nói xong, giương mắt nhìn chăm chăm Hạ Đan, "Làm sao, không hy vọng tôi đưa em đi sao?"

"Làm sao như vậy được chứ?" Mắt Hạ Đan cong lên, cười tủm tỉm, "Hàn tổng ngài bận rộn bằng lòng tự mình đưa em đi, em còn chưa kịp cao hứng đây này."

Hàn Triệt nhìn cô, hỏi: "Đồ đạc này nọ đã thu dọn xong hết chưa?"

Hạ Đan: "Đã thu dọn xong hết rồi."

Hàn Triệt lấy gói thuốc lá từ bàn trà lên, rút ra một điếu.

"Cũng đã trễ rồi, đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon."

Hạ Đan cũng trả lời Hàn Triệt một tiếng, sau đó liền đi lên lầu.

Ngày hôm sau mười giờ sáng Hạ Đan phải bay, trễ nhất là hơn bảy giờ rưỡi phải ra khỏi cửa.

Từ nhà Hàn Triệt đến sân bay rất xa, không chừng trên đường sẽ có kẹt xe nữa.

Sáu giờ rưỡi Hạ Đan đã thức dậy, đánh răng rửa mặt thay quần áo xong liền xuống lầu.

Trên bàn cơm đã dọn xong bữa sáng.

Trong khoảng thời gian gần đây, bữa sáng đều là do Hàn Triệt làm.

Hạ Đan vui vẻ chạy tới, trên bàn đã có món cô thích là bánh mì thịt xông khói cô thích ăn và sữa bắp.

Hạ Đan kéo ghế ra, vui vẻ ngồi xuống, "Hàn tổng, tay nghề nấu nướng của anh càng ngày càng tốt hơn đó."

Hàn Triệt từ trong phòng bếp bước ra, "Đừng có mà tăng bốc tôi, lại đây ăn, ăn xong còn phải ra cửa nữa."

Mắt Hạ Đan cong lên, "Dạ."

Ăn xong bữa sáng, Hàn Triệt lên lầu giúp Hạ Đan đem hành lý đi xuống.

"Đồ đạc này nọ đã thu dọn xong hết rồi sao?"

"Dọn xong hết rồi." Hạ Đan đứng ở phòng khách.

Hàn Triệt đi xuống, nói: "Điện thoại di động đã lấy chưa, đi thôi."

Anh xách vali đi ra ngoài, Hạ Đan cầm lấy túi xách nhỏ của cô từ trên sofa lên và theo phía sau.

Trên đường đi ra sân bay, Hạ Đan nói với Hàn Triệt: "Chờ qua tết em trở lại, sẽ mang đặc sản quê em cho anh nha."

Hàn Triệt hỏi: "Đặc sản quê em có cái gì?"

Hạ Đan nói: "Vịt muối! Ăn ngon lắm."

Hàn Triệt nở nụ cười, "Thế thì cảm ơn Hạ tiểu thư trước vậy."

Ánh mắt Hạ Đan cong lên, "Không có gì Hàn tổng."

Xe chạy đến sân bay, Hạ Đan phải đến nhà ga ở bên ngoài đăng ký, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trần Lợi đã đứng đợi ở bên ngoài.

Hạ Đan ghé lên trên cửa sổ vẫy tay với cậu, "Trần Lợi!"

Trần Lợi nhìn thấy cô, vội vã chạy tới, "Ôi chào! Tớ vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu đây."

Hạ Đan nói: "Trên đường kẹt xe một chút."

"Không có sao, hành lý của cậu đâu rồi?"

"Đặt ở cốp xe phía sau đó." Hạ Đan quay đầu lại, nói với Hàn Triệt: "Hàn Triệt, anh mở cốp sau ra đi."

Hàn Triệt mặt lạnh liếc nhìn cô một cái, nghiêng đầu, đem cốp sau mở ra.

Trần Lợi chạy đến phía sau giúp Hạ Đan xách vali ra.

Hạ Đan coi bỏ dây an toàn, đẩy cửa xe đi xuống.

Hàn Triệt cũng bước ra, đi ra phía sau xe.

Trần Lợi giúp Hạ Đan nắm lấy vali.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt sang đây, nói với anh: "Hàn Triệt, anh trở về đi, cảm ơn anh đã đưa em tới đây."

Trần Lợi đứng ở bên cạnh cũng nói theo: "Đúng vậy đúng vậy, cảm ơn anh đã đưa Hạ Đan đến sân bay, làm phiền anh rồi."

Hạ Đan và Trần Lợi đứng chung một chỗ, lời nói này của cậu ta giống như Hàn Triệt là người ngoài.

Hàn Triệt mỉm cười ra tiếng.

Nhìn Trần Lợi, nói: "Không có phiền gì cả, thói quen của tôi thôi."

Nói xong, nhìn về phía Hạ Đan, dặn dò cô: "Về đến nhà nhớ nhắn tin cho tôi biết."

Hạ Đan gật gật đầu, "Em nhớ rồi."

Hạ Đan chào tạm biệt với Hàn Triệt, cùng Trần Lợi đi vào bên trong nhà ga.

Trần Lợi giúp Hạ Đan kéo vali, hai người sóng vai đi bên nhau, nhìn thật sự rất gần.

Hàn Triệt đứng ở bên ngoài, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Hạ Đan và Trần Lợi, đôi mắt thâm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

.....

Hàn Triệt từ sân bay trở về, sau đó trực tiếp đi đến công ty.

Công việc ở công ty rất bận rộn, anh liên tục làm việc cho đến hơn mười giờ rưỡi tối.

Lái xe trở về nhà, chạy vào trong sân, ngày trước phòng khách luôn sáng đèn, mà giờ phút này đây chỉ còn lại bóng tối.

Hàn Triệt thất thần trong nháy mắt, chợt nhớ ra Hạ Đan đã về nhà.

Trước khi không cần biết anh về trễ đến mấy giờ, cô luôn luôn sẽ chờ anh.

Anh đem xe dừng lại, rút chìa khóa ra và bước xuống.

Mở cánh cửa ra, thuận tay bật công tắc đèn lên.

Phòng khách trong phút chốc đã sáng sủa hơn.

Nhưng mà không có giọng nói của Hạ Đan.

Trong phòng khách trống rỗng, không có ai cả.

Hàn Triệt đóng cửa lại, thay đổi giày, sau đó liền đi đến sô pha.

Anh ngồi trên sô pha, lấy điều thuốc từ trên bàn trà lên.

Anh mời thuốc, ánh mắt lại dừng ở gói khoai tây trên bàn trà.

Gói khoai tây này đã mua ngày hôm qua, Hạ Đan cũng chỉ mới ăn được một nửa, vẫn còn chưa có ăn xong.

Anh nhìn chăm chăm vào đó một lát, bỗng nhiên cười cười.

Hạ Đan giống như con chuột nhỏ, hầu như mỗi ngày đều ăn vặt.

Thường ngày anh ngồi ở một bên làm việc, còn cô thì cuộn mình ở trên sô pha, tự ôm đồ ăn vặt của mình nhai ngấu nghiến.

Nghĩ đến Hạ Đan, cảm giác không hiểu vì sao căn phòng này lại càng thêm trống rỗng.

Anh ngồi ở phòng khách, trầm mặc hút xong điều thuốc, sau đó đứng dậy đi lên lầu.

Hạ Đan vừa đi chính là nửa tháng, mới đầu mỗi ngày còn có thể gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại cho Hàn Triệt. Sau lại gần đến Tết, không biết cô bận rộn chuyện gì, tin nhắn càng ngày càng ít, còn gọi điện thoại có đôi khi một ngày cũng không thêm gọi một cuộc.

Rất nhanh đã đến ngày đón giao thừa, Hàn Triệt mỗi ngày đều đến bên nhà bà nội ăn cơm.

Hà Vũ đang lái xe ở phía trước, hỏi: "Năm nay ngài đón giao thừa ở nhà lão thái thái bên kia sao ạ?"

Hàn Triệt đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở phía sau, ừ một tiếng.

Hà Vũ bùi ngùi nói: "Nếu như Hạ tiểu thư ở đây là tốt rồi, nhất định là sẽ rất náo nhiệt."

Hàn Triệt nghe nói như thế, mở mắt ra, cười lạnh một cái: "Cô ấy rất bận."

Hà Vũ sùng sốt: "Sao ạ?"

Hàn Triệt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Qua một lát sau, anh cúi đầu, mở điện thoại đi động lên.

Tin nhắn anh gửi Hạ Đan cách đây đã ba tiếng đồng hồ trước, cho đến bây giờ vẫn còn chưa trả lời.

Anh khịt mũi và ném điện thoại sang một bên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hàn tổng này thật ngao kiêu nha ~

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Lúc Hàn Triệt gửi tin nhắn cho Hạ Đan, cô đã để quên điện thoại ở nhà.

Mà giờ phút này đây, cô đang ngồi ở phía trước xe Minibus đón khách tại sân ga trên trần.

Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều người và gia đình đi du lịch. Khách sạn nhà Hạ Đan mỗi ngày đều đầy ắp khách trọ mới đến thuê phòng.

Như bình thường thì là do ba Hạ Đan sẽ ra sân ga để đón khách, nhưng mà ba Hạ hôm nay tạm thời có việc bận, do đó Hạ Đan liền nhờ Trần Lợi lái xe, đưa cô ra sân ga thay ba cô đón khách.

Hai tay Hạ Đan giờ bâng tên, đứng ở cửa ra vào của nhà ga xe lửa, chờ khách đi ra.

Kết quả đợi cả nửa ngày, nhìn trời cũng đã bắt đầu tối nhưng vẫn không có một khách trọ nào đến.

Trần Lợi vừa mới gọi điện thoại xong trở về, sau đó nhìn vào xung quanh ga xe lửa: "Làm sao mà giờ này không có ai vậy chứ? Mọi người đều đang hối thúc."

Đêm nay có cuộc họp lớp trung học, hẹn nhau bảy giờ ăn cơm ở Long Duyệt.

Hạ Đan nhìn vào bên trong, nói: "Có thể là do xe lửa bị trễ rồi."

Trần Lợi gãi gãi đầu: "Đã hơn sáu giờ rồi, chờ chúng ta đến nơi nhất định là không kịp dùng bữa."

Trần Lợi vừa nói dứt câu, Hạ Đan liền nhìn thấy một nhà ba người đứng ở trạm xe lửa, đang nhìn xung quanh bốn bề.

Hai mắt Hạ Đan sáng ngời, giọng cao bâng tên lên, hô lớn: "Hoàng tiên sinh? Là Hoàng tiên sinh đúng không ạ?"

Đối phương nghe được giọng nói của cô, liền bước đến bên này.

Vừa nhìn thấy là một cô gái nhỏ, giọng cao bâng tên, phía trên ghi rõ là tên của bọn họ.

Một nhà ba người vội vàng đi về phía của Hạ Đan.

Cuối cùng Hạ Đan cũng đã đón được người, vội vàng chạy qua.

"A, xe lửa bị trễ giờ, làm phiền các cô đã chờ lâu."

Hạ Đan cười khanh khách, "Không có gì ạ, cũng không có bao lâu." Cô khom người xuống, nhận lấy hành lý và quay đầu chỉ tay về phía trước, "Xe của chúng ta ở ngay phía trước, từ nơi đây chạy lên trần khoảng chừng hai mươi phút, đến nơi cũng vừa vặn có thể dùng ngay cơm tối luôn ạ."

Đối phương cười nói: "Được, vất vả cho các cô rồi."

"Không vất vả, đây là việc nên làm thôi ạ." Hạ Đan cười nói, dẫn khách đi đến chỗ đậu xe.

Trần Lợi nhận lấy hành lý từ trong tay Hạ Đan và đi về phía trước.

Đi đến trước xe, mở cốp sau xe và đặt hành lý vào.

Hạ Đan giúp đẩy mở cửa xe Minibus ra, cười khanh khách, "Hoàng tiên sinh, Hoàng phu nhân, mời lên xe."

Từ nhà ga xe lửa đến khu du lịch của thị trấn phải mất hơn hai mươi phút đi đường, Hạ Đan ngồi ở phó lái, dọc đường đều nhiệt tình giới thiệu cho khách về phong tục và tập quán của người dân ở trấn Thiệu.

Một nhà ba người đối với Hạ Đan rất là hài lòng.

"Khi mọi người đến đây sẽ biết chỗ chúng tôi nơi này có bao nhiêu đẹp, đến lúc đó nếu mọi người muốn đi tham quan chỗ nào, ăn món gì, đều có thể hỏi tôi, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người"

"A, được, cảm ơn cô nhé tiểu Hạ."

Ánh mắt Hạ Đan cong cong, quay đầu lại nói: "Không có gì."

Quay trở lại khách sạn đã là hơn bảy giờ mười phút.

Hạ Đan dẫn khách đến quầy lễ tân đăng ký nhận phòng.

Thanh Thanh ở trong quầy bar thấy cô trở về, nhìn về phía cô nói: "Về rồi à."

Hạ Đan gật đầu, mỉm cười và đưa khách đi đến: "Đây là Hoàng tiên sinh, còn đây là Hoàng phu nhân, chị giúp họ đăng ký thủ tục nhận phòng nhé."

"Ừm." Thanh Thanh đáp lời và cười nói: "Hai người vui lòng cung cấp thẻ căn cước ạ."

Trần Lợi đứng ở bên cạnh kéo Hạ Đan, nhỏ giọng nói: "Đi thôi, mọi người đang hồi thúc đấy."

Hạ Đan nói: "Cậu chờ tớ một lát, tớ về phòng lấy điện thoại di động cái đã."

"Ồi, được rồi, cậu nhanh chút nhé, tớ chờ cậu ở bên ngoài." Trần Lợi nói xong và xoay người bước ra bên ngoài.

Hạ Đan lên lầu, trở về phòng lấy điện thoại di động.

Điện thoại vẫn còn nằm ở trên giường, cô cầm lên, vô thức bấm mở màn hình lên, tiếp đến nhìn thấy được tin nhắn mà Hàn Triệt đã gửi cho cô.

Trong lòng cô nhảy dựng lên, đây là lần đầu tiên Hàn Triệt chủ động gửi tin nhắn cho cô đấy nhé.

Cô vội vàng mở ra, xuất hiện một dòng chữ ngắn gọn: [Lần trước cô mua thuốc dán cho bà nội tên là gì vậy]

Hạ Đan nhìn chăm chú vào tin nhắn ngắn, sững sờ một hồi.

Trước kia bà nội Lưu nói đầu gối bị đau, Hạ Đan liền lên mạng cho cho bà mấy gói thuốc dán phong thấp.

Loại thuốc dán này bà cô đã dùng qua, rất có hiệu quả.

Làm sao mà dùng hết nhanh vậy chứ?

Hạ Đan vào nhà vệ sinh, rửa sạch tay, đeo túi xách lên và cầm điện thoại đi ra ngoài.

Vừa xuống lầu vừa gọi điện thoại cho Hàn Triệt.

Ở đầu dây bên kia, lúc này Hàn Triệt đang cùng bà nội Lưu ăn cơm.

Điện thoại trên bàn reo lên, anh cúi đầu quét mắt liếc nhìn một cái, nhìn thấy tên hiển thị là Hạ Đan, vẻ mặt ngây ra mà cúp máy.

Điện thoại của Hạ Đan bị cúp máy.

Cô có chút hoang mang, nắm lấy điện thoại, nhìn vào màn hình rồi lại tiếp tục gọi lại cho Hàn Triệt.

Vẫn bị cúp máy như cũ.

.....

Sau khi điện thoại reo lên lần thứ ba, vẻ mặt Hàn Triệt thản nhiên, cuối cùng cũng cầm lấy điện thoại và nói với bà nội: "Bà nội, con ra ngoài nghe điện thoại một lát, sẽ trở lại ngay."

Bà nội Lưu gật đầu: "Ừm, con đi đi."

Hàn Triệt lấy điện thoại đi đến trong sân, điện thoại vẫn cứ reo lên liên tục.

Anh đi tới trong sân, nhấn nút nghe.

"Alo." Giọng nói trầm ấm từ bên trong ống nghe truyền tới.

Hạ Đan vừa nghe được thanh âm của Hàn Triệt liền cao hứng, nói: "Em mới vừa nhìn thấy tin nhắn ngắn của anh gửi cho em."

Hàn Triệt lãnh nhạt ừ một tiếng, đi đến cái ghế dài dưới tàng cây ngồi xuống.

Trời đã tối hẳn, ngọn đèn đường được chiếu sáng mờ mờ trong sân, rọi lên trên người Hàn Triệt, bóng người anh chiếu lên trên bãi cỏ.

Một tay anh cầm lấy điện thoại, một tay thò vào túi quần lấy ra bao thuốc lá, rút ra một điếu thuốc bỏ lên miệng, lại tiếp tục lấy ra một cái bật lửa mồi thuốc, thờ ơ hỏi: "Em rất bận sao?"

Hạ Đan ừn ảp: "Đúng là hơi bận thật, gần đây trong khách sạn có rất nhiều khách trọ, em mới vừa ra ga xe lửa đón khách xong."

Hàn Triệt nghe nói xong thì sắc mặt cũng dịu lại một chút, anh hít ra một hơi thuốc lá, sau đó hỏi: "Đang làm gì vậy?"

Hạ Đan nói: "Em đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm đây."

Hàn Triệt ù một tiếng, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Đầu dây điện thoại bên kia im lặng một hồi lâu, Hạ Đan hỏi: "Thuốc dán của bà nội anh đã dùng hết rồi sao ạ?"

Hàn Triệt sững sốt, tức khắc mới kịp phản ứng lại.

Dùng khoảng hai giây, sau đó bỗng nhiên nhớ tới là anh vừa mới gửi tin nhắn cho Hạ Đan.

Anh ù đáp: "Dùng hết rồi, em cho tôi tên thuốc đi."

"Không có gì, em mua trên mạng thôi, cũng thuận tiện lắm, chút nữa em lại mua tiếp cho bà nội thêm vài gói nữa."

Hàn Triệt cũng không từ chối.

Anh dựa lưng vào ghế, tư thế có chút nhàn nhã.

Tay phải tùy ý đặt trên tay vịn của ghế, hai ngón tay giữ lấy miếng thuốc, tàn thuốc đã được đốt hơn phân nửa tàn bỗng nhiên gãy rơi xuống trên bãi cỏ.

Ban đêm gió lớn, trong điện thoại vẫn im lặng như cũ.

Hạ Đan đợi một hồi, mở miệng trước, hỏi: "Anh đã ăn cơm chưa?"

Hàn Triệt: "Rồi, em thì sao."

Hạ Đan nói: "Em đang chuẩn bị đi ăn."

Trong lúc nói chuyện, Hạ Đan vừa đi ra khỏi khách sạn.

Trần Lợi đứng đợi ở phía xa, hướng cô gọi: "Hạ Đan, nhanh lên!"

Ở bên đầu này của điện thoại, Hàn Triệt nghe được giọng nói của một nam sinh.

Anh khẽ nhướn mày, hỏi: "Em đang ở bên ngoài sao?"

"Vâng, em đi ra ngoài ăn cơm."

"Hạ Đan, nhanh lên một chút đi." Trần Lợi lại tiếp tục hối thúc.

"Rồi!" Hạ Đan trả lời một tiếng, nói với Hàn Triệt: "Em đi ăn cơm trước đây, trở về sẽ gọi điện thoại cho anh nhé."

Hàn Triệt khẽ hừ một tiếng, cúp điện thoại.

Trong sân gió rất lớn, cành cây bị thổi trúng kêu lên xào xạc.

Hàn Triệt ngồi trên ghế, hút xong miếng thuốc rồi mới đứng dậy và trở lại phòng khách.

Trong phòng khách, dì Hoa đang thu dọn bát đĩa, bà nội đã ăn cơm xong, ngồi nghỉ ngơi ở trên sofa.

Thấy Hàn Triệt quay trở lại nói: "Bên ngoài có lạnh không?"

Hàn Triệt mỉm cười, "Không lạnh lắm ạ."

Anh bước qua và ngồi xuống bên cạnh bà nội.

Trên TV đang chiếu chương trình mừng năm mới, có ca có múa đầy đủ.

Trong phòng lại rất yên tĩnh.

Hàn Triệt nhìn chăm chú lên màn hình TV sau đó hỏi bà nội: "Trước đây bà nội đón năm mới ở trấn Thiệu như thế nào ạ?"

Bà nội Lưu cười cười: "Bà cũng chỉ có một mình, còn có thể như thế nào được chứ. Nhưng mà có tiểu Đan sẽ đến cùng đón với bà."

Hàn Triệt nhớ tới Hạ Đan, đôi mắt sâu hơn vài phần.

Anh dời tầm mắt và chăm chú nhìn TV.

Qua một lúc sau, bỗng nhiên bà nội thờ dài, "Bất quá bà đã ở trấn Thiệu hơn phân nửa đời người, lễ mừng năm mới này, kỳ thật bà rất muốn quay trở về đó."

Hàn Triệt hơi giật mình, nâng mắt lên nhìn về phía bà nội: "Bà muốn trở về đó sao ạ?"

Bà nội Lưu gật gù đầu, cười cười: "Có chút muốn về, nhưng mà rất phiền phức. Thôi đi, ở chỗ này cũng đã rất tốt rồi."

Hàn Triệt vẫn chăm chú xem TV, trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Nếu bà muốn quay trở về, một lát nữa con sẽ đặt vé máy bay ngay."

- - - - -

Lúc Hàn Triệt đến trấn Thiệu đã là ba ngày sau, trước tiên là đưa bà nội trở lại nhà cũ ở trấn Thiệu.

Cuối cùng cũng là nơi đã ở hơn nửa đời người, vừa về đến nhà bà nội Lưu cực kỳ cao hứng, muốn đi thu dọn phòng ở cho Hàn Triệt.

Hàn Triệt đứng ở trong sân, nói: "Nơi này cũng chưa dọn xong, bà cùng dì Hoa ở lại đi ạ, con ra ngoài thuê phòng là được rồi."

Hàn Triệt ở cùng với bà nội trong sân một hồi lâu, sau đó từ trong sân bước ra.

Chạy xe vào bên trong trấn, đi thẳng một đường đến bên ngoài khách sạn nhà Hạ Đan.

Anh xuống xe, đóng cửa xe lại và đi vào bên trong khách sạn.

Giữa trưa, bên trong khách sạn có nhiều khách đang dùng bữa trưa.

Hàn Triệt đi vào, Thanh Thanh và Tiểu Trương đứng ở bên trong quầy bar liền ngăn cả người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thanh Thanh từ trong quầy bar bước vòng ra, "Hàn tiên sinh?"

Hàn Triệt quét mắt một vòng trong đại sảnh, không nhìn thấy Hạ Đan đâu cả.

Nghe thấy giọng nói, mới thu hồi tầm mắt và gật gù đầu với Thanh Thanh.

Thanh Thanh rất kinh ngạc, "Ngài đây là..... đến nghị phép sao ạ?"

Hàn Triệt đáp một tiếng, hỏi: "Hạ Đan đâu rồi?"

"Sao ạ? Ngài tìm Hạ Đan sao, em ấy cùng bạn học ra ngoài chơi rồi, ước chừng cũng phải một lúc nữa mới trở về."

Hàn Triệt cũng không có biểu tình gì, nói: "Lấy cho tôi một phòng đi."

Khuôn mặt Thanh Thanh có chút khó xử: "Chuyện này..... không còn phòng trống nữa ạ."

Hàn Triệt: "....."

Thanh Thanh xin lỗi nói: "Gần đây mỗi ngày đều đầy khách, phải đặt phòng trước mới được, hiện tại hoàn toàn không còn phòng trống nữa."

Hàn Triệt: "....."

"Thật sự rất xin lỗi."

Bạn học trung học với Hạ Đan đều quay về trong dịp Tết này, kể từ sau ngày liên hoan đó, mọi người đều hẹn nhau đi chơi mỗi ngày.

Hạ Đan đã ra ngoài chơi được ba ngày rồi.

Vào buổi chiều, mọi người cùng hẹn nhau trở lại trường học.

Hạ Đan đang gấp thú nhồi bông ở một cửa hàng đối diện cổng trường học, gấp thú nhồi bông của một buổi chiều, thu hoạch cũng rất nhiều.

Ông chủ cửa hàng gấp thú cười nói giòn với cô, "Chú nói này Hạ Đan, cháu nói đi cháu cũng đã tốt nghiệp rồi, sẽ không đến cửa hàng của chú nữa mà, cháu gấp nhiều như thế làm gì, nhà cháu để hết không chứ?"

Hạ Đan cười hi hi, "Đương nhiên là để được rồi."

Hạ Đan bắt được cả một bao thú to, trong đó có một con thú nhồi bông hình con cá, cái này phải tốn mất ba tệ mới bắt được.

Lúc quay trở về thì trời cũng đã tối.

Cô ôm bao lớn thú nhồi bông, vui vẻ chạy về nhà.

Hàn Triệt ngồi ở trong xe, từ phía xa xa đã nhìn thấy bóng dáng của Hạ Đan.

Hơn phân nửa gương mặt cô đều bị thú nhồi bông che khuất.

Anh khẽ cười một tiếng, ấn lên kèn xe.

Âm thanh của còi xe rất vang, Hạ Đan vô thức nhìn qua theo hướng còi xe kêu lên.

Sau đó cô liền ngăn cả người.

Một chiếc xe rất quen thuộc đang đậu bên bờ sông đối diện khách sạn.

Khoảng cách khá xa, cô nhìn không thấy rõ biển số xe, không tự giác mà bước thêm vài bước về phía trước.

Chờ cho đến khi cô đã nhìn thấy biển số xe, cô kinh ngạc đến mức mở to cả hai mắt, gần như là chạy qua.

Cô đứng trước xe, cửa kính xe được hạ xuống, Hạ Triệt đang ngồi ở bên trong.

Hạ Đan mở to hai mắt, "Hàn Triệt, sao anh ở đây?"

Hàn Triệt trộm nhìn cô một cái rồi lại mỉm cười: "Tôi đưa bà nội trở về đây."

"Làm sao mà anh không với em một tiếng cơ chứ!"

"Mới quyết định đây thôi." Ngừng lại một chút lại nói tiếp: "À, đúng rồi.... Em sắp xếp cho tôi một căn phòng đi, nhân viên trong khách sạn nhà em nói, không còn phòng trống nữa."

Hạ Đan tròn tròn mắt: "Thật sự đã hết phòng trống rồi, giai đoạn này mỗi ngày đều rất đông khách."

Hàn Triệt mở cửa xe ra, bước xuống.

Anh tựa lưng vào bên xe, từ trong túi quần lấy một bao thuốc lá, rút ra một điếu và kẹp trên miệng mồi lửa.

Hút ra ngum khói, sau đó chăm chú nhìn Hạ Đan nói: "Tôi mặc kệ, em phải nghĩ cách cho tôi."

Hạ Đan: "....."

Khóe môi Hàn Triệt gợn lên ý cười nhẹ, trộm nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nếu Hạ Đan sớm biết rằng Hàn Triệt sẽ đến đây, thì chắc chắn cô đã giữ lại một phòng trống cho anh rồi.

Cô không nhìn được mà oán trách anh, "Làm sao anh không nói cho em biết trước chuyện này chứ?"

Hàn Triệt khẽ nở nụ cười và cũng không đáp gì.

Cúi đầu hút thuốc.

Ngay cả bản thân anh cũng không biết tại sao mình muốn tới đây, chỉ là bỗng nhiên muốn đến.

Hạ Đan quay đầu lại nhìn về phía khách sạn một hồi, đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại như đang đưa ra chủ ý.

Suy nghĩ cả nửa ngày, đôi mắt lại sáng lên, quay lại nói với Hàn Triệt: "Nếu không, anh ở lại phòng của em nhé. Em nhường phòng của mình cho anh đấy."

Hàn Triệt giương mắt lên nhìn cô, "Vậy thì em ở đâu?"

Hạ Đan nói: "Em có thể ở chung với chị Thanh Thanh."

Hàn Triệt ngẩng đầu lên và hướng về phía khách sạn liếc mắt nhìn một cái.

Một lát sau, thu hồi tầm mắt, khẽ mỉm cười, "Tôi chỉ nói giỡn thôi."

"Sao?" Trong nháy mắt Hạ Đan không kịp phản ứng lại, "Cái gì?"

Ý cười trên khuôn mặt của Hàn Triệt thu hồi lại, cúi đầu nhả ra một ngum khói, sau đó nâng đầu lên và nhìn Hạ Đan nói: "Tự tôi sẽ tìm nơi khác ở."

Nói xong liền đi đến bờ sông, đem đầu thuốc lá dụi dụi ném vào thùng rác bên cạnh.

Hạ Đan ôm thú nhồi bông đi theo sau, "Anh ở chỗ nào được chứ? Hiện tại đang là năm mới, đoán chừng không còn nơi nào còn phòng trống đâu."

Hàn Triệt nhìn mặt sông tối đen và yên tĩnh trước mặt, lạnh nhạt nói: "Em không cần phải xen vào."

Hạ Đan meo máo, "Không phải anh vừa nói em suy nghĩ cách cho anh sao."

Hàn Triệt rũ mắt trộm liếc nhìn cô một cái, "Đùa em thôi, tự tôi tìm chỗ ở được."

Ánh mắt lại dừng trên người Hạ Đan đang ôm con gấu bông lớn màu hồng nhạt, anh duỗi tay kéo kéo lỗ tai con gấu, khẽ mỉm cười nói: "Từ đâu ra đây?"

Đôi mắt Hạ Đan cong lên, kiêu ngạo mà nói: "Tự em gấp được đó."

Hàn Triệt nâng mắt trộm liếc mắt nhìn một cái, buông nụ cười xuống, "Lợi hại."

Lông mày Hạ Đan cong lên, nhớ đến cái gì lập tức nói tiếp: "Vậy anh chờ em một chút, em dẫn anh đi tìm phòng!"

Hạ Đan chạy về, đem một đồng thú nhồi bông đặt lên quầy bar, "Em có việc, đi ra ngoài chút nha."

Nói xong liền cất bước chạy ra bên ngoài.

Hàn Triệt đứng dựa vào cửa xe, một tay bỏ vào trong túi quần, một tay còn lại nhàm chán mà đùa nghịch cái bật lửa.

Anh nhìn Hạ Đan chạy về hướng mình, đôi mắt thật sâu, không thể nhìn rõ ra được cảm xúc gì.

Hạ Đan chạy đến trước mặt anh, kéo kéo cánh tay Hàn Triệt, cười toe toét với anh, "Đi thôi, em dẫn anh đi tìm."

Hàn Triệt nhìn chằm chằm cô liếc mắt một cái, gật gật đầu.

Hạ Đan dẫn Hàn Triệt đi lên cầu, vừa đi vừa nói: "Em đoán chừng nơi khác cũng đều không còn phòng trống đâu, một lát nữa nếu như không tìm được, anh ở phòng em nhé."

Hàn Triệt nhìn chăm chăm vào con đường phía trước, không trả lời.

Đọc đường đi Hạ Đan cùng trò chuyện với anh, "Thời gian này anh có bận gì không?"

"Không bận lắm."

Hàn Triệt cũng không để Hạ Đan phải tìm khách sạn cho anh, xuống cầu, đi thẳng một đường đến một khách sạn đối diện cầu.

Hạ Đan kéo kéo Hàn Triệt, nhỏ giọng nói với anh: "Khách sạn này mắc lắm đó."

Hàn Triệt khẽ cười: "Ừm, tôi biết."

"...."

Cũng chính là bởi vì đắt tiền cho nên sẽ còn phòng trống.

Nhưng mà cũng không còn trống nhiều lắm, Hàn Triệt liền đặt một căn phòng tổng thống, đăng ký xong thì lập tức đi lên thang máy.

Hạ Đan theo anh bước vào bên trong thang máy, hỏi: "Anh sẽ ở đây bao lâu vậy?"

Hàn Triệt nói: "Qua năm mới."

Hạ Đan gật gật đầu.

Bỗng nhiên như lại nghĩ đến cái gì, cười nói với Hàn Triệt: "Lễ mừng năm mới ở quê em rất náo nhiệt."

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Tôi biết, bà nội cũng có nói thế."

Hai mắt Hạ Đan cong lên, nói: "Vậy đến lúc đó em sẽ dẫn anh đi dạo xung quanh đây nhé, lần trước anh đi gấp quá, có nhiều nơi vẫn đi qua đâu."

Hàn Triệt nhìn cô, khẽ cười, "Được."

Hạ Đan đi theo anh bước vào trong phòng.

Vừa bước vào, liền kinh ngạc mà thốt lên: "Không hổ là phòng tổng thống nha, thật là lớn."

Hạ Đan đi đến bên trong dạo một vòng, lúc bước ra thì Hàn Triệt đã cởi áo khoác ngoài, bên trong chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng.

Cầm lấy chai nước khoáng từ trên bàn lên, nói với Hạ Đan: "Uống nước tự lấy đi."

Hạ Đan ừ một tiếng, từ bên trong bước ra, "Căn phòng này thật lớn hơn so với phòng lớn của nhà em luôn."

Hàn Triệt ngồi lên trên sofa, khẽ cười.

Quai hàm Hạ Đan phập phồng, lại nói tiếp: "Nhưng mà giá cũng mắc hơn gấp mấy lần so với nhà em."

Cô đi đến trước bàn, cầm lấy một thanh chocolate lên.

Quay đầu lại, đi đến bên cạnh Hàn Triệt ngồi xuống, bóc bỏ lớp giấy ra và đưa chocolate vào miệng, lẩm bẩm nói với anh: "Chờ khách sạn nhà em có người trả phòng, em sẽ giữ lại cho anh một căn." Cô nheo nheo mắt mà nhìn căn phòng này, nhai chocolate nói: "Chỗ này mắc quá đi."

Hàn Triệt ghé mắt trộm nhìn cô một cái, cười: "Tiết kiệm tiền cho tôi sao?"

Hạ Đan gật gật đầu: "Đúng vậy."

Hàn Triệt mỉm cười và nói: "Thời gian không còn sớm nữa, em trở về đi."

Hạ Đan khẽ ừ, nghiêng đầu qua nhìn Hàn Triệt: "Vậy em về trước đây, ngày mai em lại đến tìm anh nhé."

Hạ Đan đứng lên đi ra ngoài và đóng cửa lại.

Nhưng cửa phòng vẫn chưa được khép lại hoàn toàn thì đột nhiên lại bị đẩy ra, một cái đầu duỗi vào, cười khanh khách nói với Hàn Triệt: "Hàn Triệt, ngủ ngon nhé."

Hàn Triệt nghiêng qua nhìn vào gương mặt cô, mỉm cười.

"Ừm."

Hạ Đan nghĩ đến năm nay có thể cùng với Hàn Triệt đón lễ mừng năm mới, vui mừng chạy về nhà.

Vừa mới đến cửa khách sạn, liền bị Thanh Thanh và Tiểu Trương chặn lại.

"Hai người các chị sao giống thần giữ cửa thế." Hạ Đan sải bước lên bậc thềm, chen vào giữa hai người bước vào bên trong.

"Em bớt có mà già vờ với tụi chị đi. Hạ Đan, mau thành thật khai báo!" Hạ Đan bước vào bên trong quầy bar, Thanh Thanh cùng Tiểu Trương liền đi theo sau.

Thanh Thanh mập mờ nhìn cô, cười hỏi: "Nói, em với Hàn Triệt có phải có cái gì rồi đúng không? Dù thế nào thì chị cũng cảm thấy có gì đó không đúng đây này?"

Hạ Đan ôm lấy con gấu bông màu hồng nhạt của mình, tròn to mắt lên, "Chỗ nào không đúng chứ?"

Hạ Đan không có nói với các cô ấy chuyện trước đó mình ở trong nhà Hàn Triệt.

"Lần trước không phải do em nói đó sao, Hàn Triệt không có phản ứng gì với em mà? Thế thì làm sao mà hôm nay anh ấy lại đến tìm em chứ?"

Hạ Đan thờ dài, "Nhưng thật ra em cũng hy vọng có chút gì đây nè."

Thế nhưng cô cảm thấy, hẳn là Hàn Triệt không có ý tứ gì với cô cả.

Cô thật không cảm giác được.

Cô ôm gấu bông từ trong quầy bar bước ra, "Nhưng mà hiện tại chúng em..... xem như là bạn bè đi."

Trong khoảng thời gian mừng năm mới này, khách sạn nhà Hạ Đan hết sức bận rộn.

Bởi vì nhà cô vừa là khách sạn vừa là nhà hàng, nên mỗi ngày đều có rất nhiều khách đến ăn thưởng thức tay nghề nấu ăn của mẹ Hạ.

Nhân viên trong nhà Hạ Đan không nhiều lắm, sáng sớm mỗi ngày cô đều rời giường phụ giúp.

"Cô chủ nhỏ, ở đây gọi món."

"Vâng, đến ngay ạ."

Hạ Đan cầm lấy sổ ghi chép và bút chạy qua, cười hỏi: "Mọi người muốn gọi món gì ạ?"

Đối phương giữ thực đơn và gọi: "Ba cái bánh bao chiên thịt heo và tôm ba cái, ba cái bánh nhân thịt, tiếp đến là ba chén cháo rau xanh đi."

Hạ Đan cầm bút, cúi thấp đầu, ghi từng món ăn lên trên sổ, "Chỉ nhiều đây thôi phải không ạ?"

"Đúng, tạm thời chỉ thế thôi."

Lúc Hàn Triệt từ bên ngoài bước vào, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hạ Đan.

Cô mặc một chiếc áo lông vũ màu hồng nhạt, đứng ở phía trước bàn ăn và gọi món cho khách.

Anh nhìn cô, khỏe mỗi gọn lên ý cười nhẹ, rồi sau đó đi đến phía trước cửa sổ, kéo một cái ghế dựa ra ngồi xuống.

Anh dựa lưng vào ghế, đối mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai mắt Hạ Đan sáng ngời, vội vàng chạy qua, "Anh đến đây khi nào vậy?"

Hàn Triệt nghiêng đầu qua nâng mắt lên nhìn cô, "Vừa mới thôi."

"Anh vẫn chưa ăn sáng đúng không." Hạ Đan đem thực đơn cầm đến, đặt lên trước mặt Hàn Triệt, "Anh xem món ăn trước đi, em ra phía sau gọi món, sau đó sẽ gọi cho anh nhé."

Nói xong liền xoay người chạy vào sân sau.

Sau khi vào bếp gọi món cho khách xong, lập tức chạy ra ngoài.

Hạ Đan cầm lấy giấy bút, vui vẻ mà nhảy đến trước mặt Hàn Triệt, "Hàn Tổng, anh muốn gọi món gì?"

Hàn Triệt mỉm cười và cầm lấy thực đơn lên, "Cô chủ Hạ có đề cử món gì không?"

Hạ Đan chỉ chỉ lên trên thực đơn, "Cái này được nè, bánh bao chiên, đây là món tủ của mẹ em đó, lần trước anh đã ăn rồi đấy."

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Em xem chọn đi."

"Vậy em sẽ gọi giúp anh."

"Được."

Hạ Đan cầm bút ghi lên sổ, ghi xong thì quay đầu nói với Hàn Triệt: "Anh chờ chút nha, em sẽ bung lên cho anh."

Hàn Triệt nâng mắt lên nhìn cô, cười: "Vắt và cho Hạ tiểu thư rồi."

Hạ Đan cong mắt lên, "Hàn tổng đừng khách sao mà."

Hạ Đan đi vào phòng bếp, không bao lâu sao, cô mang theo một cái khay và phục vụ từng bàn.

Lúc cô làm việc rất tập trung, mỗi khi bung thức ăn lên cho khách hàng, đều sẽ cười khanh khách với mọi người một tiếng: "Chúc ngài ăn com vui vẻ."

Hàn Triệt chăm chú trộm nhìn cô một lát, không khỏi nở nụ cười.

Anh cầm ấm trà lên và rót cho mình một ly nước.

"Em gái tiểu Hạ, em đã có bạn trai chưa?"

Động tác rót nước của Hàn Triệt chợt dừng lại, nâng mắt lên, hướng mắt nhìn qua theo hướng giọng nói.

Hạ Đan đang đưa món ăn lên bàn cho một vài người đàn ông.

Mấy người đàn ông đều là thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, đã ở khách sạn này mấy ngày rồi.

Hạ Đan cười nói, "Có rồi."

Hàn Triệt hơi sững sờ, ánh mắt dõi về phía Hạ Đan.

"Thật hay giả đó? Nếu như không có, vậy chúng ra trao đổi phương thức liên lạc đi."

"Có thật mà." Hạ Đan đặt đồ ăn lên cho bọn họ, cười khanh khách nói: "Chúc mọi người dùng com ngon miệng."

Hạ Đan xoay lại và bung bữa sáng qua Hàn Triệt.

Lấy một đĩa bánh bao chiên từ khay ra và đặt nó lên bàn Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhàn nhã dựa lưng vào ghế, tay phải đặt lên bàn, nhàm chán mà nghịch cái ly, nâng mắt lên và nhìn Hạ Đan cười, "Em gái tiểu Hạ từ lúc nào có bạn trai rồi?"

Ánh mắt Hạ Đan cong lên, cúi thấp người xuống, tay che lên một bên môi và ghé vào lỗ tai bên trái của Hàn Triệt, nhỏ giọng nói: "Lừa bọn họ thôi."

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, không nhận được mà khẽ cười.

"Tiểu Đan."

"Dạ, ba." Hạ Đan nghe được giọng ba cô gọi mình ở bên ngoài, vội vàng chạy ra phía ngoài cửa.

Ba Hạ nói: "Hôm nay ba về quê một ngày, nhà chú Hai của con hôm nay mổ heo, ba đi phụ giúp chút, nhân tiện cũng mua thêm vài món về luôn. Buổi tối khoảng tám giờ có khách đến, con đi tìm Trần Lợi, bảo nó lấy xe giúp đưa con đi nhé, sang năm mới ba lại tặng vài món cho nhà hấn xem như là cảm ơn vậy."

Hạ Đan gật gật đầu, "Dạ, con biết rồi."

"Vậy được rồi, ba đi trước đây, con nhớ nói mẹ một tiếng nhé."

"Dạ, con biết rồi, ba đi đường từ từ một chút."

Hạ Đan đưa ba đến bên ngoài cửa, qua lát sau mới trở lại khách sạn.

Hạ Đan đi đến trước mặt Hàn Triệt, cúi thấp người xuống, tầm mắt nhìn thẳng vào anh, cười khanh khách nói: "Hàn tổng, anh giúp em một việc nhé."

Hàn Triệt nhìn cô, "Chuyện gì?"

Hai mắt Hạ Đan cong lên, nói: "Tám giờ tối nay em phải ra ga xe lửa đón khách, anh đưa em đi nha."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan, "Đón khách sao?"

Hạ Đan vội gật đầu, "Đúng vậy, ba em có việc phải về quê rồi, trong khách sạn không có ai biết lái xe."

Cô lại cúi người thấp xuống thêm một chút, đôi mắt sáng ngời nhìn Hàn Triệt, thanh âm mềm mại lại hỏi thêm một tiếng, "Được không ạ?"

Ánh mắt của cô khiến cho Hàn Triệt nghĩ đến một loại vật nhỏ rất đáng yêu.

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm, rất lâu sau cũng không có nói chuyện.

Anh có hơi do dự, tốt xấu gì thì mình cũng là nhân vật uy tín danh dự ở thủ đô, lại chạy đến nhà ga xe lửa đón khách, chuyện này tính là cái gì đây chứ?

Đôi mắt Hạ Đan vẫn đang trông mong nhìn anh, Hàn Triệt nhìn chòng chọc vào cô, sau một lúc lâu không ngờ bại trận, ".....được."

Hai mắt Hạ Đan sáng ngời, nhất thời cao hứng đến mức cười rộ lên, "Hàn tổng thật sự là một người tốt."

Hàn Triệt a một tiếng, "Ít nói lời tăng bốc tôi đi."

Anh cúi đầu dùng bữa, Hạ Đan vẫn như cũ cúi người đứng ở một bên, nghiêng đầu qua nhìn anh hỏi, "Ăn đủ không ạ? Hay anh muốn gọi thêm gì không?"

Hàn Triệt: "Em gói cho tôi thêm một phần, lát nữa tôi lại mang về cho bà nội."

"Được, chờ anh ăn xong rồi em lại đóng gói về cho anh, nếu không sẽ nguội mất." Hạ Đan tủm tỉm cười.

Hàn Triệt ăn sáng xong, Hạ Đan liền gói lại một phần và đưa anh đến trước xe.

Hàn Triệt mở cửa xe ra, Hạ Đan đưa phần thức ăn được đóng gói từ ngoài cửa sổ xe vào cho anh, cười khanh khách, "Cho em gửi lời chào với bà nội Lưu nha, trở về em lại đến thăm bà."

Hàn Triệt đặt cái túi thức ăn lên trên ghế phó lái, quay đầu lại nhìn Hạ Đan nói: "Đã biết, trở về đi."

Hạ Đan cong mắt lên, "Ừm, em đi làm việc đây, buổi tối gặp lại."

Hạ Đan cười và vẫy vẫy tay với Hàn Triệt, vui vẻ mà xoay người chạy đi.

Hàn Triệt ngồi trong xe, chăm chú nhìn vào bóng lưng vui vẻ của Hạ Đan. Thật lâu sau, khẽ cười và thu hồi tầm mắt.

Đặt chìa khóa vào ổ khóa, khởi động xe và quay đầu rời khỏi.

Cả một chiều Hàn Triệt cũng không quay trở lại, mà lại ở nhà cũ thôn Tây cùng chơi với bà nội.

Bà nội đã rất lâu không được gặp những người bạn hàng xóm của mình nên ngồi ở vậy quanh bếp lò ở trong sân nói chuyện phiếm, anh tựa vào cánh cửa có đôi khi xuất thần, cũng có đôi khi vô tình mà nghe được vài câu.

Buổi tối đêm đón giao thừa, mọi nhà trong thôn đều dán câu đối xuân, trước cửa nhà treo lồng đèn.

Ở nơi nông thôn chất phát này, việc đón mừng năm mới rất có ý nghĩa.

Hạ Đan đã từng nói quê hương cô rất đẹp, hiện tại anh cảm thấy đích xác là không tệ.

Lúc chàng vạng gần bảy giờ, Hàn Triệt nhận được tin nhắn của Hạ Đan: [Hàn tổng, chuẩn bị xuất phát nha!]

Hàn Triệt nhìn tin nhắn, cười một tiếng rồi trả lời cô: [Ừm.]

Anh cất điện thoại và đi đến trước mặt bà nội nói: "Bà nội, con có việc phải ra ngoài một chuyến, buổi tối con sẽ không trở về, bà nghỉ ngơi sớm một chút."

Bà nội Luru nghe nói xong ngẩng đầu lên và hỏi: "Muốn đi đâu vậy?"

Hàn Triệt nói: "Có một chút chuyện ạ."

Hàn Triệt không nói rõ, bà nội Luru cũng sẽ không hỏi thêm, dặn dò nói: "Vậy con đi chậm một chút, bên ngoài vẫn còn lạnh đấy, làm xong việc thì sớm quay trở lại khách sạn."

Hàn Triệt cười cười, gật đầu: "Dạ."

Hàn Triệt lễ phép chào hỏi với những người khách lớn tuổi khác, sau đó mới rời khỏi.

Chạy xe trở lại trên trần, dừng xe lại bên bờ sông đối diện khách sạn nhà Hạ Đan, gửi tin nhắn cho cô: [Đi thôi.]

Hạ Đan đang cùng Thanh Thanh xem TV ở quầy bar, nhận được tin nhắn của Hàn Triệt, hai mắt sáng ngời, lập tức nói: "Em đi đây."

Cô chạy vọt ra bên ngoài, Thanh Thanh ở phía sau hô to: "Đi chỗ nào đó."

Hạ Đan lớn tiếng trả lời cô: "Đi đón khách."

Hạ Đan thấy xe Hàn Triệt, chạy thẳng qua.

Cô chạy đến phía trước ghế phụ, sau đó kéo cửa xe ra ngồi vào bên trong.

Cô cúi đầu tự mình cài dây an toàn xong, rồi mới ngẩng đầu lên, cười khanh khách nhìn Hàn Triệt, "Hàn tổng, vất vả cho anh rồi."

Hàn Triệt nhìn cô một cái rồi lại khẽ cười, "Ừm, đúng là vất vả thật."

Hạ Đan mở to hai mắt, nhìn anh nói: "Trở về em sẽ mời anh đi ăn nhé."

Hàn Triệt cười khẽ cũng không trả lời lại, nâng tay đặt lên tay lái, "Đi thẳng đến sân ga sao?"

"Ừm, trực tiếp qua đó luôn."

Từ thị trấn đi đến nhà ga xe lửa là khoảng hai mươi phút, lúc đến nơi cũng chỉ mới có bảy giờ hai mươi.

Vị khách này phải đến tám giờ mới đến đây.

Xuống xe, bên ngoài gió lạnh thấu xương, mùa đông ở phía nam vừa ẩm vừa lạnh, tay chân đông lạnh giống như bị ngâm trong nước đá.

Hạ Đan bị lạnh đến mức phải rút cổ lại, hai tay cuộn lại ở bên trong túi áo khoác lông vũ, bờ vai cũng bởi vì lạnh quá nên phải co rút lại.

Trời đã tối, đèn ở xung quanh ga tàu lửa cũng được thắp sáng lên.

Hàn Triệt từ trên xe bước xuống, nhìn thấy Hạ Đan co ro lại vì lạnh.

"Lên xe chờ đi, phải còn một lát nữa bọn họ mới đến."

Hai mắt Hạ Đan nhìn qua quầy bán khoai lang ở phía đối diện.

Khoai lang nướng nóng hổi, hai mắt cô sáng rõ nghiêng đầu nhìn Hàn Triệt nói: "Em đi mua khoai lang nướng, anh muốn ăn không?"

Hàn Triệt sững sốt, theo tầm mắt của cô nhìn về phía đối diện, sau đó nói: "Đi thôi."

Anh khóa cửa xe lại.

Hạ Đan và anh cùng sóng vai đi về hướng đối diện.

Trời vừa đổ mưa, trên mặt đường rơi từng giọt lộp độp, ngọn đèn đường chiếu sáng lờ mờ lên mặt đất.

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan lạnh co vai lại, không nhìn được cười, "Lạnh đến như thế sao?"

Hạ Đan gật đầu, nghiêng đầu qua nhìn anh, "Anh không lạnh sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Không lạnh lắm."

Một chiếc xe đột nhiên từ đầu kia chạy tới, Hàn Triệt theo bản năng giữ chặt cánh tay Hạ Đan, "Nhìn đường một chút."

Hạ Đan thè lưỡi, "...Ồ."

Đi đến đối diện, Hạ Đan cao hứng chạy tới phía trước gian hàng bán khoai lang nướng.

Cô tò mò mà nhìn vào bên trong thùng, khoai nướng nóng hổi tỏa ra khí nóng, cô vui vẻ nheo nheo hai mắt lại, quay đầu hỏi Hàn Triệt, "Anh có muốn không?"

Hàn Triệt lắc đầu, "Không."

Hạ Đan không quan tâm anh nữa, quay về nói với ông chủ: "Bán cháu 2 củ đi ạ."

Hàn Triệt nhìn vào củ khoai đỏ hồng kia, cười một cái, "Em cần thận chút."

Hạ Đan bĩu môi, "Em đói mà."

Ông chủ đặt hai củ khoai vào giấy gói đưa cho Hạ Đan, Hàn Triệt lấy ví tiền ra và thanh toán cho cô.

Hạ Đan nâng đầu lên cong cong mắt nhìn Hàn Triệt, "Cảm ơn anh nha."

Hàn Triệt liếc mắt nhìn cô một cái, cười cười, "Hạ tiểu thư khách sáo rồi."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt lướt qua phía sau lưng Hạ Đan dừng lại ở trước một gian hàng

Anh liếc nhìn bàn tay Hạ Đan đang đỏ ửng vì lạnh bước qua đó.

Phía trên có treo một cái bóng đèn dây tóc.

Hàn Triệt hơi cúi thấp người, từ trên sạp lấy lên một bao tay có lông xù xù màu hồng nhạt.

Anh cầm lên và đưa cho Hạ Đan, "Thử đi."

Hạ Đan đang gặm khoai lang, sừng sốt mà mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh.

Hàn Triệt: "Đứng ngốc ở đó làm gì? Không phải lạnh sao."

Hạ Đan ngẩn ngơ nhìn anh, qua vài giây sau, mới dần dần lấy lại tinh thần nhưng vẫn có chút ngây ngốc như cũ.

Cô khẽ "ờ" một tiếng và đem củ khoai đỏ hồng trong tay đưa cho Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhận lấy, đưa bao tay cho cô.

Hạ Đan lấy tay mang vào, kích cỡ vừa vặn.

Cô đặt bàn tay đã đeo bao tay dưới ánh đèn, quay đầu lại hỏi Hàn Triệt: "Đẹp không?"

Hàn Triệt khẽ ừ, "Cũng được."

Hai mắt Hạ Đan cong lên, "Em cảm thấy nhìn đẹp lắm."

Hàn Triệt nở nụ cười, lấy ví tiền ra và thanh toán cho cô.

Hàn Triệt tặng đôi bao tay này làm cô như mở cờ trong bụng.

Trong khoảng thời gian chờ khách xuống xe lửa, cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào bao tay của mình, thỉnh thoảng còn trộm quan sát về mặt của Hàn Triệt. Nghĩ muốn từ về mặt của anh có thể nhìn ra được một chút cảm xúc gì đó.

Nhưng mà anh vẫn đứng ở một bên hút thuốc, ánh mắt nhìn ở nơi xa xa, về mặt lạnh nhạt, trên khuôn mặt vẫn không hề có biểu tình gì cả.

Hạ Đan vẫn chăm chú nhìn Hàn Triệt, không bao lâu sau, cuối cùng anh cũng nghiêng qua, "Nhìn cái gì vậy?"

Hạ Đan nhàu mày, cười nói: "Không có gì."

Hàn Triệt: "....."

Tâm tình Hạ Đan vô cùng tốt.

Cô đang mang đôi bao tay màu hồng nhạt, giờ cao bằng tên, gương mặt tươi cười, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm về phía nhà ga xe lửa.

Hàn Triệt chăm chú nhìn Hạ Đan một hồi, nhìn nụ cười rạng rỡ trên khóe môi của cô, không nhìn được mà khẽ cười.

Anh cúi đầu, hít một ngụm khói, trong mắt cũng không khỏi nổi lên ý cười nhẹ.

Đúng tám giờ, Hạ Đan đã đón được khách.

Lần này là một cặp vợ chồng trẻ.

Trên đường trở về, Hạ Đan đảm đương trách nhiệm hướng dẫn viên, nhiệt tình thuyết trình cho bọn họ về phong tục tập quán cũng như dân tình(*) của quê mình.

(*) dân tình: tình hình - tình trạng hiện tại của dân địa phương.

Dọc đường Hàn Triệt cũng không có nói chuyện. Nhưng mà nghe Hạ Đan nói liên tục suốt hành trình như một con chim hoàng oanh nhỏ, cuối cùng không nhịn được mà nhủ thầm một câu.

Không biết ở đâu ra mà nhiều tính lực thế cơ chứ.

Xe chạy đến khách sạn, Hạ Đan giúp khách trọ mang hành lý xuống, sau đó chạy ra phía trước, ghé vào lên cửa kính xe, nhìn Hàn Triệt nói: "Anh chờ em một chút nha, em quay ra liền."

Hàn Triệt khẽ ừ và tắt máy xe.

Hạ Đan vui vẻ đưa khách trọ đi vào bên trong, vừa vặn lúc này Thanh Thanh đang đứng ở quầy bar, "Ồi, về rồi đấy à."

"Dạ, vị này là Trương tiên sinh và Trương phu nhân, chỉ giúp họ đăng ký thủ tục chút nha." Hạ Đan nói xong thì đi vòng vào bên trong quầy bar, lấy một chai nước khoáng từ trên kệ xuống.

"Ồ Hạ Đan, em mua đôi bao tay mới này lúc nào vậy?" Tiểu Trương ở phía đối diện quét mắt qua, ngẩng đầu lên liền thấy được đôi bao tay màu hồng nhạt trên tay Hạ Đan.

Hạ Đan cầm chai nước khoáng đi ra, cười hỏi: "Đẹp không?"

"Nhìn đẹp đó, mua lúc nào vậy."

"Mới vừa mua thôi à." Hạ Đan vui vẻ nói.

Hạ Đan cầm chai nước khoáng vui vẻ chạy ra bên ngoài.

Từ phía xa xa đã nhìn thấy Hàn Triệt đứng ở bên bờ sông.

Cô vội vàng chạy qua.

"Hàn Triệt."

Hàn Triệt đang ở bên bờ sông nhìn mặt sông yên ả, nghe được giọng nói liền quay đầu lại thì đã thấy Hạ Đan đang chạy về phía anh.

Hạ Đan chạy đến trước mặt Hàn Triệt, đưa chai nước suối cho anh: "Uống chút nước đi."

Anh cũng không khách sáo với cô làm gì nên nhận lấy chai nước.

Hạ Đan mỉm cười và nhìn anh, "Hôm nay anh đã vất vả rồi."

Hàn Triệt đang vặn nắp chai nước khẽ ừ một tiếng: "Đúng là vất vả."

Hạ Đan cong mắt lên lại nói tiếp: "Cảm ơn anh hôm nay đã mua bao tay cho em."

Hàn Triệt nhìn cô: "Không có gì."

Ban đêm gió rất lớn, trong không khí còn mang theo hơi ẩm và lạnh lẽo.

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt, do dự thật lâu, chợt hỏi anh: "Vì sao anh mua bao tay cho em?"

Trái tim cô nhảy lên thành thịch, vừa khấn trương nhưng cũng có chút hưng phấn.

Cô cảm thấy giữa mình và Hàn Triệt dường như có gì đó không giống nhau, thế nhưng lại không dám xác định.

Đôi mắt Hàn Triệt thật sâu nhìn cô, sau một lúc lâu, "Em nói đi?"

Hạ Đan sững sờ mờ mịt, trái tim cô dường như ngừng đập trong tức khắc.

Cô nhìn anh, đại não hoàn toàn trống rỗng.

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, nói: "Tôi đi về đây, nghỉ ngơi sớm một chút."

Anh nói xong liền xoay người lại và đi lên cầu.

Hạ Đan vẫn còn đứng ngốc ở một chỗ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hàn Triệt. Mãi cho đến khi anh xuống cầu không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, không biết là vì lạnh hay là nguyên nhân nào khác, hai bàn tay cô run lên, gửi tin nhắn cho Hàn Triệt: [Câu anh vừa nói, là ý gì?]

Tim cô đập rất nhanh, giống như có cái đồ vật gì đó muốn nhảy ra ngoài cổ họng.

Cô đợi thật lâu, Hàn Triệt cũng không gửi tin phản hồi cho mình.

Buổi tối hôm nay, Hạ Đan mất ngủ cả đêm, nắm lấy điện thoại không ngừng đi tới đi lui ở trong phòng.

Cứ cách vài giây lại nhìn điện thoại một lần, rồi vài giây sau tiếp tục nhìn lại lần nữa, thế nhưng Hàn Triệt vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô.

Hạ Đan sốt ruột muốn phát bực, sau một hồi cô nằm gục trên giường, sau một hồi lại ngồi dậy, tiếp tục xoay qua xoay lại ở trong phòng.

Cô nằm sấp trên giường, cầm điện thoại đợi cho đến hơn ba giờ sáng.

Tức giận đến mức ngồi bật dậy trên giường, hai bàn tay nắm lấy điện thoại, thờ phỉ phò mắng nó: "Gheo người ta chỉ gheo nửa câu, thối lắm!"

Hạ Đan trút giận xong lại nằm lên giường, nhìn chòng chọc vào ánh đèn mờ mờ ảo ảo trên đỉnh đầu.

Ngày hôm sau là năm mới.

Hôm qua gần bốn giờ sáng Hạ Đan mới ngủ, mà buổi sáng ngày hôm sau bảy giờ đã thức dậy.

Mặc kệ dù nói thế nào đi nữa, hôm nay là năm mới, tâm tình cô vẫn cực kỳ tốt.

Cô đã thay một bộ váy mới, một chiếc áo khoác màu xanh da trời, bên trong mặc chiếc áo len cao cổ màu trắng sữa và chân đi đôi giày tuyết cô mới mua.

Mỗi năm Tết đến thì Hạ Đan đều phải mặc quần áo mới, thói quen này cô đã duy trì suốt mười chín năm qua.

Cô cảm thấy khi Tết đến nhất định phải theo đó mà mặc quần áo mới. Điều này cũng như là một loại nghi thức, tạm biệt cái cũ, tất cả đều bắt đầu từ cái mới.

Từ trên lầu đi xuống, trong khách sạn đã treo đèn lồng đỏ, nơi nơi đều tràn ngập không khí mừng Tết đến.

"A, cô chủ nhỏ năm mới vui vẻ nhé." Có vài người ăn sáng sớm, nhìn thấy Hạ Đan, khách sáo mà lên tiếng chào hỏi.

Hạ Đan cong mắt lên, từ trên lầu nhảy vọt xuống, "Cũng chúc Ngài năm mới vui vẻ nhé, chúc Ngài sức khỏe dồi dào, phát tài phát lộc."

"Ha ha, mượn cát ngôn(*) của cô vậy." Đối phương được chúc phúc, lập tức mỉm cười vui vẻ.

(*) Cát ngôn: là lời nói tốt lành, may mắn.

Hạ Đan vui vẻ chạy ra bên ngoài.

Bà cô đang dán câu đối xuân ở ngoài cửa.

Hạ Đan chạy ra xa nhìn một chút.

"Ba, nghiêng qua bên phải một chút, không thẳng rồi."

"À, gờ thì sao."

"Cao quá, thấp xuống chút nữa đi ạ."

"Vậy được chưa?"

"Ừm, được rồi đó ạ."

Hạ Đan nhìn câu đối xuân dán trên cánh cửa, vô thức mà đi lùi ra sau một bước.

Một bước lùi này, đột nhiên lưng đập vào trong một lồng ngực.

Cô sững sốt, quay đầu lại thì thấy Hàn Triệt đã đứng ở phía sau lưng mình.

Anh nhìn cô, khóe môi gợn lên ý cười nhẹ, "Hạ tiểu thư, chào buổi sáng."

Hai mắt Hạ Đan nhú lại, cô xoay người lại, chăm chú nhìn anh và nhỏ giọng hỏi: "Vì sao anh không trả lời tin nhắn của em?"

Hàn Triệt nhướn mày, cười như không cười mà nhìn cô: "Sao? Tin nhắn gì cơ?"

Hạ Đan nhìn ánh mắt mập mờ của Hàn Triệt, không hiểu sao má có chút nóng, "Anh.... Anh đừng có mà giả bộ."

Hàn Triệt khẽ cười, cũng không trả lời cô. Vòng qua người cô, đi thẳng vào bên trong khách sạn.

Hạ Đan nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh, cắn chặt môi.

Cô nắm chặt tay và đi theo sau.

Hàn Triệt đã ngồi xuống vị trí cạnh cửa sổ.

Cô cầm lấy thực đơn đi qua phía anh, "Hàn tiên sinh hôm nay muốn ăn cái gì ạ?"

Cô đặt thực đơn lên trước mặt anh.

Hàn Triệt nhàn nhã dựa lưng vào ghế, nâng mắt lên nhìn cô cười cười: "Hạ tiểu thư có đề cử món nào không?"

Hạ Đan: "Hạ tiểu thư không biết."

Hàn Triệt: "....."

Hạ Đan nhìn xung quanh khắp mọi nơi, trái phải không thấy ai cả, đột nhiên cúi thấp người và nhìn Hàn Triệt, ánh mắt chuyên chú mà chăm chăm nhìn anh, "Hàn Triệt."

Khóe môi Hàn Triệt mỉm cười, nhìn cô, "Sao?"

Hạ Đan khẽ nấp máy môi, cô nhìn anh, sau một hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: "Anh có thích em không?"

Hàn Triệt nhướn mày, hơi hột mỉm cười, "Hạ tiểu thư rất thú vị."

Hạ Đan nhiu mày, "Anh có ý gì chứ?"

Hàn Triệt cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua là nhìn cô cười.

Hạ Đan không mở ra được chính xác là anh đang suy nghĩ cái gì, vừa gấp vừa tức, "Câu nói ngày hôm qua anh nói đó, rõ ràng là...."

"Là cái gì?" Hàn Triệt mỉm cười nhìn cô, hỏi ngược lại.

Bỗng nhiên Hạ Đan cảm thấy đáng vẻ tươi cười của Hàn Triệt rất gọi đòn.

Cô tức giận mà giật lấy thực đơn đem đi.

Hàn Triệt nhin cười nói: "Tôi vẫn chưa gọi món mà Hạ tiểu thư."

Hạ Đan nổi giận đùng đùng trở lại quầy bar.

Thanh Thanh có chút sững sờ, "Có chuyện gì vậy?"

Hạ Đan nấp môi không nói câu nào.

Thanh Thanh không nhịn được cười, kéo kéo Hạ Đan, nhỏ giọng hỏi: "Em và Hàn Triệt cãi nhau sao?"

Hạ Đan: "Em với anh ta không có quan hệ gì cả, cãi nhau cái gì được chứ?"

Thanh Thanh: "Vậy em không gọi món cho anh ấy à?"

Hạ Đan cắn môi, không hé răng.

"A, em gái tiểu Hạ, hôm nay mặc quần áo mới sao, thật xinh đẹp nha." Mấy thanh niên ngày hôm qua từ trên lầu bước xuống, mỉm cười nói với Hạ Đan.

Hạ Đan ngẩng đầu lên, lịch sự cười nói: "Cảm ơn anh."

Cô lấy thực đơn bước ra ngoài, "Hôm nay ăn món gì ạ?"

Mấy chàng trai kéo ghế ra ngồi xuống, "Em gái tiểu Hạ có đề cử cho chúng ta món gì không?"

"Được ạ." Hạ Đan đem thực đơn đặt lên bàn, chỉ vào các món ăn ngày hôm nay, "Hôm nay có sủi cào, mọi người có muốn dùng không? Có nhân cái trắng, nhân hẹ, nhân nầm hương, cái gì cũng có."

"Đề anh nhìn nào-----"

Hàn Triệt ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, nhằm chán mà ngắm nghía cái ly trong tay, ánh mắt tràn đầy hứng thú mà nhìn Hạ Đan.

Hạ Đan gọi món cho khách xong, cô xoay người lại thì nhìn thấy Hàn Triệt đang nhìn mình.

Hàn Triệt mỉm cười nhìn cô, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn hai cái, "Em gái tiểu Hạ, lại đây chút."

Ny có lời nhắn nhủ:

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hạ Đan vẫn còn có chút tức giận, nhìn chằm chằm Hàn Triệt cả buổi, sau đó mới đi qua, giọng điệu không tốt hỏi: "Có gì không?"

Hàn Triệt nâng mắt lên, chăm chú nhìn cô rất lâu, khỏe môi lộ ra ý cười.

Hình như anh có lời muốn nói, nhưng lại cả nửa ngày cũng không mở miệng, chỉ có cười.

Anh vẫn nhìn cô như vậy, tìm Hạ Đan đập loạn nhịp, không biết đến tột cùng là anh muốn nói cái gì. Cô mím môi, "Nếu anh không muốn nói, em đi đây."

Hàn Triệt nhìn vào quãng thâm dưới mắt cô, khẽ cười: "Ngày hôm qua mấy giờ thì đi ngủ?"

Hạ Đan mím môi, trợn mắt trừng anh.

Còn không biết xấu hổ hỏi cô nữa chứ?

Hàn Triệt bị Hạ Đan trừng mắt, một chút cũng không hề tức giận.

Nhìn đáng vẻ trợn mắt của cô, thật đáng yêu.

Cuối cùng anh cũng không trêu chọc cô nữa, nhìn cô và cười hỏi: "Buổi tối có đi chơi chỗ nào không?"

Hạ Đan sùng sốt, "Cái gì?"

Hàn Triệt khẽ nhướn mày, "Buổi tối không muốn ra ngoài chơi sao?"

"À muốn....." Hạ Đan không biết anh muốn nói cái gì, ngờ ngác rồi lại vô thức nói: "Đương nhiên muốn."

Đêm nay là đêm ba mươi giao thừa mà.

Hàn Triệt khẽ cười, nhàm chán mà ngắm nghía ly trà trong tay, khoe môi mỉm cười và trộm nhìn Hạ Đan.

Hạ Đan nhấp nháy môi, giương mắt nhìn xung quanh rồi mới cúi người xuống, nhìn vào mắt Hàn Triệt, nhỏ giọng hỏi: "Anh muốn hẹn em đi chơi sao?"

Ý cười trên khoe môi Hàn Triệt càng sâu, anh gật gật đầu, "Ừm, xin em gái tiểu Hạ cho chút mặt mũi."

Trong lòng Hạ Đan chợt nhảy dựng lên, cô nhìn chằm chằm Hàn Triệt, kinh ngạc ngay lập tức.

Nhưng mà rất nhanh, cô liền đứng thẳng lên, hai tay đặt ra sau lưng, rất đứng đắn mà nói: "Em gái tiểu Hạ sẽ suy nghĩ một chút vậy."

Hàn Triệt nhìn cô, nén cười nói: "Ừm, em gái tiểu Hạ suy nghĩ xong thì báo tôi biết nhé."

Hạ Đan chấp tay sau lưng, xoay đầu lại và quay người bước đi.

Trong nháy mắt khi xoay người đi, khoe môi cô cong lên.

Tâm tình Hạ Đan vô cùng tốt.

Lúc đi vào phòng bếp, mẹ Hạ đang bận rộn trước bếp, thấy sắc mặt con gái tràn đầy tươi cười bước vào, lại hỏi: "Ba con lại cho con bao lì xì to sao?"

Hạ Đan cười khanh khách, "Vẫn chưa có ạ." Cô đi vào bếp, vui vẻ nói: "Chúc mẹ năm mới vui vẻ."

Cô đặt tờ giấy ghi món ăn khách đã gọi lên kệ bếp, xoay người lại lấy mấy cái chén trong tủ khử trùng ra.

Bốn cậu thanh niên kia muốn bốn cái bánh nướng, bốn chén sữa đậu nành, còn có bốn phần sủi cào.

Hạ Đan bung chén đi kệ đối diện bếp, cầm cái muỗng thật dài và pha sữa đậu nành vào trong ly.

Mẹ Hạ cầm lấy tờ giấy và nhìn thoáng qua, sau đó đặt sủi cào mới gói vào nồi nước sôi, thuận miệng nói: "Lúc trước không phải con nói bà nội Lưu đã trở về sao, mẹ đã gói thêm sủi cào cho bà ấy, đặt ở trong tủ lạnh rồi, lát nữa con đưa đi cho bà ấy nhé."

Hạ Đan dạ một tiếng, "Đã biết ạ."

Sủi cào phải nấu một lúc, Hạ Đan xếp bốn cái bánh nướng ra trước, bốn ly sữa đậu nành đã được pha xong, đặt vào trong khay, rồi mới mang qua cho khách trước.

Sáng sớm của năm mới, tất cả mọi người đều thức dậy rất sớm, chẳng mấy chốc sảnh ăn đã đầy khách, náo nhiệt hơn hẳn.

Hạ Đan bận trước vội sau đón tiếp khách hàng, Hàn Triệt thấy cô ở trong phòng rồi lại chạy ra ngoài, lên lầu xuống lầu rồi tiếp tục chạy tới chạy lui, anh khẽ cười một cái.

Hôm nay là ngày mừng năm mới, anh phải quay về thôn Tây cùng với bà nội, không thể ở lại chỗ Hạ Đan lâu được.

Lúc Hạ Đan chạy ngang qua người anh, liền duỗi tay giữ cô lại.

Hạ Đan a một tiếng, dừng bước chân lại và quay đầu sang nhìn anh, "Có chuyện gì sao?"

Hàn Triệt nhìn cô, nói: "Tôi đi đây."

Hạ Đan sùng sốt, "Sao ạ?"

"Trở về cùng với bà nội."

"À, anh chờ chút." Hạ Đan vội rút tay lại và chạy vào sân sau.

Cô chạy vào phòng bếp, đem sủi cào mẹ cô đã gói lấy ra, để vào hộp giữ lạnh xách ra.

Hàn Triệt đã không còn ngồi ở đó, cô vô thức nhìn ra xung quanh bên ngoài, thấy Hàn Triệt đang đứng ở bờ sông đối diện.

Cô chạy qua, "Hàn Triệt."

Hàn Triệt đang đứng ở bờ sông hóng gió, nghe thấy giọng nói chợt quay đầu lại.

Hạ Đan chạy đến trước mặt và đưa cái hộp cho anh, "Đây là cho bà nội Lưu, anh mang về cho bà một ít."

Hàn Triệt cúi đầu nhìn, "Sủi cào sao?"

Hạ Đan gật đầu, "Sáng hôm nay mẹ em mới vừa gói, bà nội Lưu thích ăn nhân thịt heo củ với cái trắng lắm."

Hàn Triệt ừ một tiếng, nhìn cô: "Thay tôi cảm ơn dì nhé."

Hạ Đan lắc đầu "Không có gì ạ." Lại nói tiếp: "Cũng nói giúp em chúc bà nội Lưu năm mới vui vẻ, buổi tối em sẽ đến thăm bà."

Hàn Triệt cười cười khẽ ừm.

Hạ Đan đem cái hộp đưa cho anh, xoay người muốn chạy đi.

Vừa mới chạy được hai bước, cánh tay bị giữ chặt lại.

Cô quay đầu lại, Hàn Triệt nhìn cô cười nói: "Cứ như vậy đi sao?"

Hạ Đan chớp mắt vài cái nhìn anh.

Hàn Triệt nói lỏng thả cánh tay cô ra, khẽ mỉm cười, "Buổi tối mười giờ, tôi ở bên kia cầu Thiên Sinh chờ em."

Nói xong liền xoay người, đi về hướng xe đang đậu.

Hàn Triệt lên xe, quay đầu xe lại, lái đi.

Hạ Đan nhìn chằm chằm xe Hàn Triệt rồi đi càng lúc càng xa, khoe môi cong lên, cao hứng mà nở nụ cười.

Cô vui vẻ mà chạy về khách sạn, tiếp tục bận rộn không ngừng.

- - - - -

Giao thừa đêm 30, trấn nhỏ lên đèn sáng rực rỡ, trên đường người qua người lại, vô cùng náo nhiệt.

Cầu Thiên Sinh ở bên kia đã có đội Lân Sư Rồng biểu diễn.

Hạ Đan và Hàn Triệt đã hẹn nhau vào mười giờ tối, lúc chín giờ bốn mươi, cô vui vẻ từ trên lầu đi xuống.

Cô lại thay một bộ quần áo mới, mặc một trang phục bằng lông vũ màu hồng nhạt, giày tuyết cũng màu hồng nhạt, lại đeo thêm một túi xách nhỏ màu trắng.

Đầu được quấn lên cao hình củ tỏi, trên cổ quàng một chiếc khăn màu trắng sữa, khăn quàng rất lớn, cô phải vòng hai vòng và xếp bỏ vào cổ áo, vừa ấm áp lại vừa xinh đẹp.

Các khách trọ đều đã đi ra ngoài chơi, khách sạn lại trở nên yên tĩnh.

Lúc Hạ Đan từ trên lầu đi xuống, đại sảnh thậm chí chẳng có một ai, ngay cả nhân viên cũng đều đã đi ra ngoài chơi cả rồi.

Hạ Đan vui vẻ từ trong khách sạn chạy ra, Thanh Thanh và Tiểu Trương đang ngồi nói chuyện phiếm ở ngoài cửa, xoay lại thấy Hạ Đan lại thay quần áo mới, thậm chí còn dốc lòng ăn mặc tỉ mỉ, hai người lập tức cười rộ lên, trêu ghẹo cô, "Ồi, ăn mặc xinh đẹp như thế này, đây là muốn đi đâu hả?"

Hạ Đan cười tủm tỉm, "Đi hẹn hò đó."

Nói xong, vui vẻ chạy qua bờ sông đối diện.

Khách sạn cách cầu Thiên Sinh không xa, chỉ mất mười phút đi bộ.

Hạ Đan một đường bước chân nhẹ nhàng, vui sướng mà chạy qua bên kia.

Trên đường kẻ qua người lại, cực kỳ náo nhiệt.

"Hạ Đan!" Hạ Đan đang đi ở trên đường, đột nhiên nghe thấy có người gọi cô

Cô quay trở lại, chợt thấy Trần Lợi chạy về phía mình.

Cô nhìn cậu ta, "Sao vậy?"

"Đang tìm cậu nè." Trần Lợi dường như có việc gấp gì đó, thờ hồn hèn mà chạy lại, nắm lấy giữ chặt cánh tay Hạ Đan, "Đi thôi."

Hạ Đan sững sờ, "Đi chỗ nào cơ?"

"Đi rồi sẽ biết!"

Trần Lợi cũng không nói cái gì, lôi kéo Hạ Đan chạy đi.

Đầu óc Hạ Đan phát ngốc, không rõ nội tình liền bị Trần Lợi lôi kéo chạy đi

Vài phút sau, Trần Lợi dẫn Hạ Đan chạy đến bên cầu Thiên Sinh.

Hạ Đan sững sờ, "Làm gì vậy?"

Trần Lợi vẫn như cũ không nói gì cả, kéo Hạ Đan lên cầu, "A Hạo, người cậu đợi đến rồi."

Lên cầu, Hạ Đan liền ngây ngẩn cả người, cô nhìn thấy một đám nam sinh.

Đầu óc Hạ Đan ngây ngốc, không hiểu vì sao Lý Hạo bị đẩy lên trước mặt mình, mà đám nam sinh còn lại ồn ào ở bên cạnh.

"Hạ Đan, anh Hạo có chuyện muốn nói với cậu!"

Các thanh niên luôn tràn đầy tinh lực, thích tụ tập chơi đùa âm ỉ với nhau.

Lý Hạo là bạn học cao trung với Hạ Đan, nhưng thật ra, bình thường cô và cậu ta tiếp xúc với nhau không nhiều lắm.

"Anh Hạo, nhanh lên đi, mau nói đi."

Lý Hạo ôm bó hoa trên tay.

Hạ Đan có chút ngỡ ngàng, nhìn cậu ta.

Đường như Lý Hạo có chút ngượng ngùng, cậu gãi gãi đầu, hơn nửa ngày mới nhìn cô nói: "Hạ Đan, ờ...thật ra tớ, thích cậu lâu rồi."

Đám thanh niên lại cười rộ lên, "Hạ Đan, anh Hạo thích cậu lâu lắm rồi! Đồng ý đi!"

Lời tỏ tình này nói ra quá bất ngờ không kịp phòng bị, đầu óc Hạ Đan đứng hình trong nháy mắt

Cách đám người đó không xa, một tiếng cười nhạo trong trẻo vang lên cùng với tiếng gió truyền tới.

Hạ Đan sững sốt, thuận theo thanh âm đó nhìn về hướng đối diện.

Hai cánh tay Hàn Triệt khoanh ở trước ngực, lưỡi nhác mà đứng dựa vào trụ cầu.

Anh nhìn cô, khóe môi gợn lên ý cười nhẹ, giống như là đang xem trò vui.

Hạ Đan: "....."

Lý Hạo đem bó hoa đưa cho Hạ Đan, nhìn cô hỏi: "Hạ Đan, cậu đồng ý làm bạn gái tớ không?"

Hạ Đan: "....."

Hạ Đan vô thức nhìn về hướng Hàn Triệt liếc mắt một cái, anh vẫn còn đứng ở nơi đó, hai cánh tay vẫn còn khoanh trên ngực và dựa vào trụ cầu, khóe môi vẫn có ý cười như cũ, cười như không cười mà nhìn cô.

"Thật xin lỗi, tớ.... Tớ có người mình thích rồi."

"....."

Hạ Đan cự tuyệt xong liền xoay người bỏ chạy xuống cầu.

Hạ Đan một đường chạy thẳng về phía trước, cũng không biết là muốn chạy đến chỗ nào.

Cô chạy về phía trước thật xa, lúc đi đến một đầu ngõ, đột nhiên bị người ta kéo cổ áo, cả người đều bị túm vào ngõ nhỏ.

Hạ Đan bất ngờ không kịp đề phòng đã bị lôi vào trong ngõ nhỏ tối đen, sợ hãi đến mức thét lên chói tai, gần như là phản xạ có điều kiện, quay đầu lại ngay cả nắm đấm cũng sử dụng để đánh vào đối phương.

Nắm đấm lập tức bị nắm lấy, Hàn Triệt nén cười nhìn cô: "Hạ tiểu thư, vẫn minh một chút."

Hàn Triệt đứng dựa vào vách tường, đang hút thuốc.

Anh nhìn cô, khóe môi gợn lên ý cười.

Hạ Đan nhìn thấy là Hàn Triệt, trái tim vừa mới treo cuối cùng cũng ổn định lại. Nhịn không được mà trừng mắt với anh, "Anh thật tốt nhì, đợi ở ngõ nhỏ tối mịt này làm cái gì hả?"

Hàn Triệt khẽ mỉm cười, cúi đầu gầy gầy tàn thuốc rơi xuống.

Lại ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Đan, khẽ cười nói: "Giá thị trường của Hạ tiểu thư không tệ nha."

Hạ Đan khẽ hừ, hai bàn tay đặt vào túi áo, giương cằm nói: "Cũng tạm được."

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô, cười nhẹ một cái rồi sau đó không nói thêm gì nữa.

Anh vẫn tiếp tục hút thuốc, cả nửa ngày cũng không nói chuyện.

Hạ Đan híp híp mắt, chăm chú nhìn anh một hồi lâu.

Bỗng nhiên, cô sát lại gần, gương mặt cách anh rất gần, cô nâng đầu lên, nhìn vào đôi mắt của anh, cười khanh khách hô lên: "Hàn tổng."

Hàn Triệt nhú mày, nâng mắt nhìn cô, "Sao?"

Ý cười trong mắt Hạ Đan lộ ra, pha thêm một chút đắc ý, nhỏ giọng hỏi: "Có phải anh ghen rồi không?"

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô một lúc, ý cười trong mắt cũng nở ra, "Hạ tiểu thư thật biết chơi giỡn."

Hạ Đan từ từ lùi về sau một chút, hừ một tiếng: "Đừng giả bộ, em biết hết rồi."

Hàn Triệt nhú mày, cười: "Em biết cái gì?"

Hạ Đan nhìn anh, giọng điệu khẳng định nói: "Anh thích em."

Hàn Triệt nhìn cô cười, cũng không trả lời.

Anh nâng tay lên sờ sờ lên đầu cô.

Hạ Đan ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của anh, trái tim đột nhiên lỡ một nhịp.

Khóe môi Hàn Triệt nhếch lên, bỗng nhiên ngón trỏ gõ gõ lên trán cô, "Đi thôi."

Hạ Đan sùng sốt, "Đi chỗ nào?"

Hàn Triệt nói: "Đi dạo thôi."

Anh nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Hạ Đan đuổi theo anh, "Đi chỗ nào chứ?"

Hàn Triệt: "Đây không phải là địa bàn của em sao, em dẫn đường đi."

Hạ Đan nói: "Trần to đến thế cơ mà."

"Vây tùy tiện mua sắm thôi." Vóc dáng Hàn Triệt cao ráo, chân lại dài, một bước của anh bằng ba bước của Hạ Đan.

Anh đi lên phía trước được vài bước, quay lại thấy Hạ Đan vẫn còn chậm rì rì ở phía sau lưng.

Anh dừng lại, "Hạ Đan."

Hạ Đan đang cúi thấp đầu suy nghĩ về tình huống hiện tại, nghe thấy giọng nói của Hàn Triệt, ngẩng đầu lên nhìn anh, "Làm sao vậy?"

Hàn Triệt: "Lại đây."

Hạ Đan a một tiếng, đi qua.

Cô vừa mới bước qua, bỗng nhiên Hàn Triệt đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, "Là ốc sên sao? Bò chậm thế."

Ngực Hạ Đan run lên, ngăn người mà nhìn anh chăm chăm.

Gió lạnh từ mặt sông thổi đến, cô cảm thấy đôi má mình dường như nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Hạ Đan không nghĩ đến Hàn Triệt lại đi muốn rời đi sớm như thế, cô ghé vào cửa sổ, mờ to mắt, "Tối nay bay sao? Làm sao mà đi sớm vậy chứ?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Có chút việc cần phải xử lý."

Hạ Đan không cao hứng mà bĩu môi.

Hạ Đan có vui hay không vui đều hiện rõ lên gương mặt cô. Hàn Triệt nhìn thấy đáng vẻ không cao hứng trên mặt cô liền không nhịn được cười, "Sao vậy? Không nhớ xa anh à?"

Hạ Đan nhìn anh, thật thà mà ừ một tiếng.

Hai người bọn họ vừa mới bên nhau thôi mà, anh lại muốn đi. Còn một khoảng thời gian nữa cô mới đi học lại, phải rất lâu sau mới có thể gặp nhau đây.

Hàn Triệt cười, nâng tay lên sờ đầu cô, "Lên xe không?"

"Lên! Đương nhiên lên chứ!" Hạ Đan vội vàng gạt đầu, lại nói: "Anh chờ em chút nha!"

Nói xong, xoay người bỏ chạy về khách sạn.

Hạ Đan chạy đi rất nhanh, khi vừa đến cửa thì đụng phải Thanh Thanh.

Thanh Thanh ai da một tiếng, "Bà cô của tôi ơi, em hấp tấp làm cái gì vậy hả?"

Hạ Đan đã chạy lên lầu, giọng nói truyền xuống dưới, "Có việc!"

Hạ Đan là chạy về phòng thay đổi quần áo.

Dù nói thế nào đi nữa thì đây cũng là lần đầu tiên hẹn hò với Hàn Triệt khi xác định quan hệ với anh mà.

Cô lục lọi nửa ngày ở trong tủ quần áo, cuối cùng thay một chiếc khoác ngoài màu hồng nhạt, kết hợp với chiếc áo len màu trắng sữa ở bên trong và quần jean.

Thay quần áo xong, lại tiếp tục đổi một đôi giày tuyết khác, phía trên thắc thêm một chiếc khăn quàng màu trắng sữa, cuối cùng là mang lên đôi bao tay mà Hàn Triệt đã tặng cô trước đó.

Hàn Triệt ở trong xe đợi trong chốc lát, dựa vào ghế lái, tay phải thoải mái đặt lên vô lăng.

Ánh mắt lướt qua ngoài cửa sổ, từ phía xa xa đã nhìn thấy một bóng dáng màu hồng nhạt chạy về phía anh.

Tóc được búi hình củ tỏi, mang đôi giày tuyết màu hồng nhạt, trên tay còn đeo đôi bao tay màu hồng lông xù xù.

Chạy gần tới, thấy nụ cười sáng lạn trên mặt cô.

Hàn Triệt nhìn cô, trong mắt không ngăn được ý cười nở rộ lên.

Hạ Đan chạy thẳng một đường đến bên ghế phó lái, mở cửa ra và lên xe ngồi, "Đợi lâu rồi Hàn tổng."

Hàn Triệt cười, "Không lâu."

"Chúng ta đi chỗ nào đây?" Hạ Đan cúi đầu cài dây an toàn, lại ngẩng đầu lên, mắt cười cong cong nhìn Hàn Triệt.

Ánh mắt Hàn Triệt dừng lại trên đôi mắt sáng long lanh trong suốt của cô, cười nói: "Cái này không phải nên hỏi em sao?"

Hạ Đan xoay lại ghé lên cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Một lát sau, quay đầu nói: "Chúng ta đi thôn Nam đi."

Hàn Triệt: "Đó là chỗ nào?"

"Không xa đâu, khoảng một giờ xe chạy thôi, là một thôn rất đẹp." Hạ Đan nói xong, liền kéo cửa kính xe lên, quay đầu lại nói với Hàn Triệt: "Lạnh quá đi."

Hàn Triệt cười, khởi động xe, sau đó mở máy sưởi lên.

Anh nâng tay điều chỉnh bảng chỉ đường, "Thôn Nam?"

"Đúng vậy." Hạ Đan thò đầu qua, "Không tìm thấy sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Bảng hướng dẫn không tìm được."

"Đó là một thôn nhỏ, rất nhỏ." Sau đó lại nói tiếp: "Không sao đâu, em sẽ chỉ đường cho anh."

Lúc Hạ Đan nói lời này, là trong lòng đã đã dự tính trước đó rồi.

Nhưng mà chờ đến khi thật sự lái xe lên đường, cô liền mịt mờ.

Ở trước ngã tư đường, Hàn Triệt hỏi cô phải đi hướng nào. Đôi mắt Hạ Đan mở tròn xoe, nhìn chằm chằm phía trước ngốc nửa ngày.

Hàn Triệt thấy Hạ Đan cả buổi trời cũng không trả lời, nghiêng đầu qua nhìn cô, "Đi thế nào đây?"

Hạ Đan: "Chắc là....."

Cô rối rắm một chút, sau đó dứt khoát chỉ vào con đường phía bên trái, "Chắc là đi hướng này."

Hàn Triệt nửa tin nửa ngờ, "Xác định?"

Hạ Đan gật đầu: "Chắc là đúng rồi."

Ngữ khí không hề tự tin.

Hàn Triệt nhin cười, hướng ra ngoài cửa sổ liếc nhìn một cái.

Bên ngoài cửa sổ hoang vu vắng vẻ, muốn tìm một người nào đó hỏi đường cũng không có cách nào.

Xe đến ngã tư đường, Hàn Triệt lái đi qua bên trái. Dù sao thì cũng là đi dạo, cũng không nhất thiết phải đi đến thôn Nam kia.

Xe chạy về phía trước khoảng hai mươi phút, Hạ Đan vẫn đang ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, càng nhìn lại càng cảm thấy không đúng.

Cô đã đi qua thôn Nam một lần rồi, không quá nhớ rõ đường, nhưng trong ấn tượng của mình, chắc chắn sẽ không phải như con đường hoang vu vắng vẻ thế này.

Đi dọc theo con đường này, ngay cả một bóng người cũng không có.

Đang nghĩ ngợi đến đây, đột nhiên xe tắt máy.

Hạ Đan sùng sốt, quay đầu sang, "Sao vậy?"

Hàn Triệt cố gắng vặn chìa khóa khởi động xe lại một lần nữa, thử vài lần, cũng không có cách nào khởi động máy.

Anh nhìn chăm chăm vào bảng điều khiển một lúc, giơ tay và xoa xoa ấn đường.

Hạ Đan mở to mắt, "Sao..... sao thế ạ?"

Hàn Triệt ngẩng đầu nhìn cô, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, "Xe hỏng rồi."

Hạ Đan: ".....Vậy làm sao bây giờ?"

Nơi này phía trước không có thôn, sau không có cửa hàng, xe lại hỏng thì làm sao bọn họ có thể trở về được đây.

Hàn Triệt tháo dây an toàn ra, mở cửa xe bước xuống.

Đi đến phía trước, mở mui xe ra xem.

Hạ Đan thấy tình hình như vậy, cũng vội vàng xuống theo.

Chạy đến bên cạnh Hàn Triệt, "Thế nào ạ? Có thể sửa được không?"

Sợ với sự bối rối của Hạ Đan, Hàn Triệt vẫn bình tĩnh hơn. Tay giữ lấy mui xe, hơi khom lưng xuống, kiểm tra các động cơ xe.

Xung quanh tiếng gió thổi ù ù, Hạ Đan vô thức nhìn quanh bốn phía, núi hoang đồi vắng, ngoại trừ cô và Hàn Triệt, cũng không có bóng ma nào khác.

Cô có chút sợ hãi, hai bàn tay vô thức ôm lấy cánh tay của Hàn Triệt.

Hàn Triệt rũ mắt, nhìn Hạ Đan cười, "Sợ sao?"

Hạ Đan nhìn anh lắc đầu, "Không sợ."

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan ôm cánh tay anh, lùi lại gần bên người anh, khoe môi gọn lên ý cười nhẹ, nâng tay lên sờ đầu cô, "Đừng sợ."

"Không sợ."

Hàn Triệt cười cười, lại cúi đầu xuống tiếp tục kiểm tra xe.

Hàn Triệt kiểm tra một chút, đi ra mở cốp xe ở phía sau lấy hộp dụng cụ đi đến.

Mở hộp ra, từ bên trong cầm lấy cờ lê lên.

Hạ Đan sùng bái mà nhìn Hàn Triệt: "Hàn tổng, anh cũng biết sửa xe sao?"

Hàn Triệt khẽ cười: "Khả năng rất lớn là không sửa được."

Hạ Đan: "....."

Quả nhiên, Hàn Triệt thử sửa sửa một lúc, trở lại lên xe, cố gắng khởi động xe, chân ga cũng lên được một ít, nhưng ngay sau đó lại tắt máy.

Hạ Đan đứng ở bên ngoài, ghé lên cửa sổ xe, đôi mắt trông mong nhìn Hàn Triệt, "Thế nào rồi Hàn Triệt?"

Ngược lại Hàn Triệt vẫn còn bình tĩnh, rút chìa khóa ra, "Không khởi động được."

Anh đẩy cửa ra, từ trên xe bước xuống.

Thân hình lười biếng dựa vào cửa xe, lấy bao thuốc từ trong túi quần ra, rút một điếu cần trong miệng, tìm kiếm bật lửa sau đó đánh một cái mồi thuốc.

Khói thuốc màu xám trắng, bị gió thổi tan.

Anh nhìn những ngọn núi nối liền tiếp ở phía trước, có ngọn bị mây trắng xóa bao phủ, phảng phất giống như chốn bồng lai.

Mặc dù bị kẹt lại, nhưng tâm tình lại vô cùng thoải mái.

Dừng lại ở nơi này, cách biệt với thế giới bên ngoài, ngược lại cũng rất tốt.

Hạ Đan đi xung quanh xe một vòng, một chút biện pháp cũng không nghĩ ra.

Vòng qua đầu xe, chạy đến trước mặt Hàn Triệt, "Hàn Triệt, chúng ta làm sao bây giờ?"

Miệng Hàn Triệt nhả ra một ngụm khói, dựa lại gần, nâng tay gạt lấy tay anh, "Hút thuốc có hại cho sức khỏe."

Hàn Triệt nhàu mày, khoe môi kìm nén ý cười, "Quán anh?"

Hạ Đan nhìn anh, chớp chớp mắt, "Em có thể quán không?"

Hàn Triệt nhìn cô, ý cười trong đáy mắt nở rộ lên.

Hạ Đan nhẹ nhàng giữ chặt ống tay áo của anh, đôi mắt đen nháy nhìn anh, cố chấp lại hỏi thêm lần nữa, "Em có thể quán không?"

Hàn Triệt không nhịn được mà nở nụ cười, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt vuốt lên má Hạ Đan, sau một lúc lâu, mới trả lời cô, "Ừm, có thể quán."

Hạ Đan có được câu trả lời, lập tức cao hứng trở lại.

Đôi mắt cô cong cong, bỗng nhiên nhón chân, kéo cánh tay Hàn Triệt, hôn một cái lên gương mặt anh.

Hàn Triệt lắc đầu, lông mày khẽ nhíu lại, mỉm cười nhìn cô.

Hạ Đan rút cuộc vẫn là cô gái nhỏ, ít nhiều gì vẫn có chút xấu hổ. Cô lập tức buông tay anh ra, chạy về phía trước.

Hàn Triệt nhìn cô chạy ở phía trước, hô lên với cô: "Đi đâu đấy?"

"Em đi lên phía trước nhìn xem có nhà nào không." Hạ Đan lại chạy lên phía trước khoảng chừng mười mét. Nghiêng đầu thăm dò nhìn rừng trúc ở trước mặt.

Hàn Triệt vẫn dõi theo Hạ Đan, thấy cô chạy đến rừng trúc ở phía trước, gọi cô, "Hạ Đan, quay lại đi."

Hạ Đan quay qua, "Hàn Triệt, phía trước hình như có nhà."

Hàn Triệt nghe nói thế, huyếch khuỷu tay vào cửa xe, đứng thẳng người, sau đó đi về phía Hạ Đan.

Hàn Triệt bước đến, Hạ Đan lập tức kéo tay anh, chỉ vào rừng trúc đối diện, "Anh thấy không? Ở chỗ đó có khói bếp."

Hàn Triệt nhìn theo hướng ngón tay của Hạ Đan, thật sự là có một hộ gia đình.

Hạ Đan nói: "Chúng ta đi tìm chút gì đó ăn đi, em đói rồi."

Vòng vèo trên đường đã lâu như thế, bây giờ cũng đã gần mười hai giờ, lúc này đúng là giờ ăn trưa rồi.

Buổi sáng Hạ Đan cho lo tiếp khách, bản thân cô cũng không làm sao ăn được.

Hàn Triệt gật gật đầu, nắm chặt tay Hạ Đan, "Đi thôi, đi xem."

Hạ Đan cùng nắm tay với Hàn Triệt đi qua. Nhìn nơi đó chẳng xa nhưng thật sự đi đến không gần chút nào.

Hạ Đan và Hàn Triệt đi khoảng mười phút, rốt cuộc cũng đã đến cái sân có khói bếp lập lò.

Đó là một cái sân nhỏ rất đẹp.

Bên ngoài sân được bao quanh một vòng bởi những cây trúc xanh mượt làm hàng rào.

Trong sân có một gốc cây hoa mai nở rộ trong giá lạnh, vừa bước qua, có thể ngửi thấy được hương thơm nhàn nhạt của hoa mai.

Có một gian nhà cổ kính ở giữa sân, hai bên cửa nhà được dán câu đối xuân, trước cửa được treo một dây ớt đỏ dài.

Rất có không khí của Tết.

Hạ Đan kéo Hàn Triệt đi đến trước sân, thanh âm ngọt ngào hướng vào bên trong gọi: "Xin hỏi có người ở đây không ạ?"

Cô gọi một tiếng, không lâu sau, liền có một ông cụ từ trong nhà bếp bước ra.

Nhìn thấy hai người xa lạ đứng ở bên ngoài, ông cụ sững sờ, "Các người là?"

Hạ Đan cong mắt lên, vội nói: "Là như thế này ông ạ, cháu và bạn trai chạy xe đi du ngoạn, nhưng kết quả là xe của chúng cháu đột nhiên bị hỏng ở giữa đường, quanh đây lại hoang vu vắng vẻ, nơi này cũng không tìm được chỗ nào để ăn cơm, cho nên..... Chúng cháu muốn ở chỗ ngài ăn một bữa cơm rau dưa, không biết có tiện không ạ?"

Ngừng lại một chút, lại vội nói tiếp: "Chúng cháu sẽ trả tiền ạ."

Ông cụ rất hiếu khách, vội nói: "Tiện sao mà không tiện, mau vào đây, bên ngoài lạnh lẽo."

Ông cụ dẫn Hạ Đan và Hàn Triệt cùng vào nhà.

Ngôi nhà này mặc dù ở nơi rừng núi hoang sơ, nhưng ngược lại đồ đạc trong phòng cũng không thiếu cái gì, bàn, ghế sofa, TV, cái gì cần đều có đầy đủ.

Hai người lớn tuổi sợ lạnh, ngay cả máy điều hòa cũng được mở lên.

Hạ Đan vừa ở bên ngoài bị gió lạnh thổi cả nửa ngày, bước vào phòng, lập tức cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Nơi này là nhà của một cặp vợ chồng già yêu thương nhau. Bà cụ cũng vô cùng hiếu khách, biết được Hạ Đan và Hàn Triệt muốn ăn cơm ở đây, lập tức xào thêm hai món ăn nữa.

Hạ Đan chạy đến nhà bếp giúp đỡ, cô không biết nấu ăn, nhưng mà phụ giúp bà cụ rửa rau thì vẫn không vấn đề gì.

Hàn Triệt ngồi ở phòng khách, cùng với ông cụ câu có câu không nói chuyện phiếm.

Chẳng qua là anh không nói nhiều lắm, đa số là ông cụ hỏi cái gì thì đơn giản là anh trả lời cái đấy.

Hạ Đan phụ việc ở nhà bếp, thỉnh thoảng hướng phòng khách nhìn.

Vừa nhìn đến Hàn Triệt, khóe môi không tự giác mà cong lên.

Bà cụ cười hỏi: "Các cháu là người ở trấn trên sao? Làm sao lại chạy đến chỗ này?"

Hạ Đan quay qua giải thích nói: "Chúng cháu vốn dĩ là muốn đi đến thôn Nam, nhưng mà lại bị lạc đường, xe đang chạy lại đột nhiên bị hỏng, hiện tại chờ người ta đến đây kéo xe đi ạ."

"À, thôn Nam kia ở xa, các cháu lạc đường rồi."

Hạ Đan cười cười, "Đúng là vậy rồi à."

Lúc ăn cơm, ông cụ và bà cụ đều hết sức nhiệt tình, liên tục dặn bọn họ ăn nhiều thêm một chút.

Hạ Đan ngồi ở bên cạnh Hàn Triệt, trong lòng cô vui rạo rực, thỉnh thoảng còn gấp đồ ăn cho anh.

Bà cụ ở đối diện nhìn thấy, cười tủm tỉm nói: "Chàng trai, bạn gái cháu đối xử tốt với cháu đấy, cháu cần phải quý trọng cho tốt nhé."

Hàn Triệt cười cười, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Đan.

Hạ Đan cong cong mắt, nghiêng đầu nhìn Hàn Triệt, nhỏ giọng nói: "Nghe thấy không, phải quý trọng em đấy."

Hàn Triệt khẽ cười, gấp một cục sườn cho Hạ Đan, tay trái sờ sờ đầu cô: "Ăn cơm ngon đi."

Cử chỉ của anh ôn nhu, tâm tình Hạ Đan không nói nên lời cảm thấy thật là tốt, cúi đầu, ngoan ngoãn ăn cơm.

Ăn cơm xong, Hạ Đan giúp bà cụ đi thu dọn rửa chén.

Rửa chén sạch sẽ, thấy Hàn Triệt đang gọi điện thoại ở trong sân.

Hạ Đan chạy qua, đứng ở trước mặt anh, ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng long lanh trong suốt nhìn anh.

Hàn Triệt đang liên hệ với nơi sửa xe, nói một hồi, mới cúp điện thoại.

Hạ Đan nhìn anh hỏi: "Sao rồi? Khi nào bọn họ đến đây ạ?"

Hàn Triệt nói: "Đoán chừng phải một lát nữa."

Ánh mắt anh rơi xuống trên bàn tay đỏ đỏ hồng hồng của Hạ Đan.

Anh kéo tay cô, ngón tay lạnh ngắt, không khỏi nhúm mày, "Làm sao lạnh như thế."

Hạ Đan nói: "Vừa mới rửa bằng nước lạnh."

Đôi tay Hàn Triệt xoa nắn cho cô một lát, "Tốt hơn chưa?"

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt giúp xoa nắn tay cho mình, trong lòng đột nhiên giống như rót rót mật.

Cô gật đầu, vừa thẹn vừa ngọt, "Tốt hơn rồi."

Hàn Triệt nâng mắt lên, đem dáng vẻ nhỏ bé thẹn thùng của Hạ Đan xem ở trong mắt, cười cười, kéo cô tiến vào trong nhà.

Bà cụ đang từ trong nhà đi ra thấy Hàn Triệt kéo Hạ Đan bước vào, vội nói: "Ồi, bà đang muốn gọi các cháu đây, bên ngoài trời lạnh, xe của các cháu vẫn còn chưa sửa xong, tạm thời ở nhà nghỉ ngơi một lát đi, bà vừa dọn cho các cháu một căn phòng ở đằng kia. Trong phòng có điều hòa, rất ấm đấy."

Hàn Triệt gật gật đầu: "Phiền ngài rồi."

"Không phiền không phiền, chỉ là một cái nhấc tay thôi, các cháu cũng nghỉ ngơi đi, bà cũng không quấy nhiễu nữa." Bà cụ nói xong, xoay người bước ra ngoài.

Hàn Triệt dắt Hạ Đan tiến vào phòng.

Căn phòng không lớn, nhưng lại rất có mùi hương dễ chịu.

Mở máy sưởi lên, vô cùng ấm áp.

Hướng đối diện của cửa sổ là những ngọn núi xanh xa xa được mây bay lượn lơ bao quanh.

Hai mắt Hạ Đan sáng lên.

Trước kia cô chưa bao giờ biết trần trên lại có nơi đẹp đến như thế này, giống như ở chốn tiên cảnh.

Không khí trong phòng ấm áp, Hàn Triệt cởi áo khoác ngoài ra, tùy ý vắt lên tay vịn của sofa.

Bên trong anh mặc áo sơ mi màu trắng, giờ tay cởi bỏ một nút áo sơ mi, ngồi lên trên sofa.

Hạ Đan ghé vào cửa sổ nhìn những ngọn núi xanh ở phía xa xa, nhìn một hồi, quay đầu hỏi Hàn Triệt, "Anh thích nơi này không?"

Hàn Triệt lấy điện thoại ra và đặt lên bàn trà, nằm trên sofa, nhắm mắt dưỡng thần, thuận miệng hỏi: "Em thích không?"

"Thích ạ."

Hàn Triệt khẽ ừ, "Anh cũng thích."

Hạ Đan nghe thế cũng vui vẻ, quay lại bên kia nằm sấp lên cửa sổ, hai bàn tay chống cằm, nhìn phía xa xa cười tủm tỉm.

Hạ Đan nằm sấp trên cửa sổ một hồi lâu, cho đến khi một cơn gió lạnh thổi tới, cô không khỏi run lên cảm cập, lúc này mới vội vã đóng cửa sổ lại.

Cô đi trở về thấy Hàn Triệt đang nằm ngủ trên sofa.

Cô bước qua, ngồi xuống ở bên cạnh anh.

Cô ngấm nhìn anh, không khỏi cảm thấy say mê.

Người đàn ông này nhìn thật sự quá đẹp trai.

"Hàn Triệt, anh đang ngủ sao?" Hạ Đan đưa tay ra nhẹ nhàng giữ chặt một ngón tay của anh.

Không có trả lời.

Trong căn phòng yên tĩnh đến mức không nghe được chút âm thanh nào khác.

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt, nhìn nhìn, dường như bị mê muội, bỗng nhiên cô cúi người xuống, hôn lên đôi môi của anh.

Cô không biết hôn môi, chỉ nhẹ nhàng chạm lên môi anh.

Chẳng qua chỉ có thế, nhưng trái tim cô lại đập lên kịch liệt.

Cô vừa định đứng dậy, Hàn Triệt bỗng nhiên tỉnh giấc, giữ chặt eo cô.

Ngực cô nhảy dựng lên, đôi mắt mở to, hai má đỏ bừng nhìn anh.

Mỗi anh còn nhẹ nhàng dán lên cô, giọng nói mờ ám: "Đang làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Hạ Đan không nghĩ đến Hàn Triệt sẽ đột nhiên tỉnh dậy như thế, trong nháy mắt linh hồn nhỏ bé bị dọa bay mất, giống như đang làm chuyện xấu gì đó, bị người ta bắt ngay tại chỗ.

Tay chống lên bả vai của Hàn Triệt, theo phản xạ có điều kiện muốn lùi ra xa.

Nhưng Hàn Triệt đã giữ chặt eo cô, làm cho cô không thể nào nhúc nhích được.

Anh nhìn cô, đáy mắt lộ ra ý cười, lại nhỏ giọng hỏi một câu: "Hửm? Đang làm cái gì?"

Hạ Đan nhìn ý cười trong mắt Hàn Triệt, biết anh có tình trêu mình. Rốt cuộc cũng chỉ là cô gái nhỏ, vừa thẹn vừa gấp, đẩy anh ra muốn đứng dậy, "Anh thả em ra đi."

Hàn Triệt không những không thả mà còn hôn lên khóe môi cô một cái, "Xấu hổ à?"

Mặt Hạ Đan càng đỏ hơn, nhưng mà tim đập thành thịch, đáy lòng lại có một loại vui vẻ không nói nên lời.

Hàn Triệt nhìn cô cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên gương mặt cô.

Bỗng nhiên Hạ Đan nắm lấy tay anh, cúi đầu cắn một cái lên ngón tay anh.

Hàn Triệt bị chọc cười: "Cún con."

Hạ Đan khẽ hừ, đẩy Hàn Triệt ra và ngồi dậy.

Hàn Triệt cũng ngồi dậy, mỉm cười nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Hạ Đan quay đầu qua nhìn anh, "Khi trở về anh sẽ gọi điện thoại cho em chứ?"

Hàn Triệt cười ừ một tiếng, "Đương nhiên."

Hạ Đan lập tức vui vẻ mà nở nụ cười, cô ngồi xuống bên cạnh Hàn Triệt, kéo cánh tay anh nói: "Hay là chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Hàn Triệt khẽ ừ, "Đi thôi."

"A, chờ em một chút! Em đi vệ sinh." Hạ Đan vội vàng đứng dậy từ trên sofa, chạy ra cửa.

Hàn Triệt nhìn cô chạy ra ngoài, không nhịn được cười một tiếng.

Anh đứng lên, khom người xuống lấy áo khoác đang vắt trên tay vịn sofa, lại lấy thêm túi xách nhỏ của Hạ Đan trên sofa.

Sau đó mới xoay người đi ra cửa.

Ra đến bên ngoài, hai ông bà cụ đang nói chuyện phiếm trong phòng khách, thấy Hàn Triệt cầm áo khoác đi ra, bà cụ vội vàng đứng lên, "Ồ, cháu cháu muốn đi rồi sao?"

Hàn Triệt gật gù đầu, bước qua lấy ví tiền trong túi quần ra, rút ra vài tờ một trăm tệ từ bên trong đưa cho bà cụ, "Hôm nay đã làm phiền ông bà rồi, tiền này bà hãy cầm lấy đi."

Bà cụ bị dọa cho giật mình, vội vàng không ngừng khoát tay, "Đừng đừng đừng, như thế này sao mà được, chỉ là ăn bữa cơm thường thôi, phiền cái gì mà phiền chứ."

Hàn Triệt không nói nhiều lời, đem tiền nhét vào tay của ông cụ: "Ông giữ đi, chúc ông bà năm mới vui vẻ."

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài

Hai ông bà cụ vội vã cùng đi ra ngoài, lo lắng hỏi: "Xe của các cháu đã sửa xong chưa? Bên ngoài lạnh lẽo lắm đấy, nếu không các cháu cứ nghỉ ngơi ở đây đi, chờ sửa xong xe rồi đi cũng không muộn."

Hân Triệt nói: "Không sao đâu, một lát nữa sửa xe sẽ đến."

Hạ Đan đi vệ sinh xong vừa bước ra ngoài, phát hiện trong phòng khách không có người, đi vòng phòng cũng chẳng có ai.

Cô xoay người lại, chạy ra phòng khách, lúc này mới nhìn thấy Hân Triệt đã chờ cô ở bên ngoài.

"Hân Triệt!" Cô vui vẻ chạy qua.

Hân Triệt nhìn thấy Hạ Đan đang chạy về phía mình, không nhịn được cười, đưa tay ra với cô.

Hạ Đan chạy tới đưa tay cho Hân Triệt.

Hân Triệt cầm tay, nhìn cô hỏi: "Đi chưa?"

Hạ Đan vội gật đầu, quay đầu lại chào tạm biệt với hai ông bà: "Ông bà, chúng cháu đi đây, hôm nay đã làm phiền hai ông bà rồi, chúc hai người năm mới vui vẻ, sức khỏe dồi dào."

Mắt Hạ Đan cong cong lên, giọng nói thật ngọt ngào.

Hân Triệt nhìn cô, trong đáy mắt không khỏi hiện lên ý cười.

Cùng nói lời tạm biệt với hai ông bà cụ, Hạ Đan và Hân Triệt dắt tay nhau từ trong sân bước ra.

Trên suốt quãng đường, tay Hạ Đan đều bị Hân Triệt nắm lấy.

Tâm tình cô vô cùng tốt, đi đường đều tung tăng nhảy nhót.

Hân Triệt nhìn cô, nén cười nói: "Em là con thô sao?"

Hạ Đan cao hứng, khoe môi cong cong, nhìn vào ngọn núi đối diện.

Bỗng nhiên như nhớ tới điều gì, nghiêng đầu qua hỏi Hân Triệt: "Thành phố B đã có tuyết chưa ạ?"

Hân Triệt khẽ ừ, "Hẳn là có rồi."

Hạ Đan lớn lên ở phía Nam, chưa nhìn thấy tuyết rơi bao giờ.

"Chờ em quay lại, chúng ta ngắm tuyết nhé."

Hân Triệt khẽ cười, nhìn cô, "Ừm, chờ em trở về."

Năm giờ chiều, xe của Hân Triệt cuối cùng cũng được sửa xong.

Hân Triệt đem Hạ Đan đưa về trấn trên, đến tận cửa khách sạn.

Hạ Đan ngồi trong xe có chút luyến tiếc.

Cô chậm chạp cởi dây an toàn, nghiêng đầu qua nhìn anh.

Hân Triệt nâng tay lên sờ sờ đầu cô, "Tới nơi sẽ gọi điện thoại cho em."

Lúc này Hạ Đan mới gạt gạt đầu, có hơi vui vẻ được một chút, "Vậy em chờ điện thoại của anh đó."

Hân Triệt cười cười, "Được."

"Vậy anh lái xe chậm một chút, tới sân bay cũng phải gửi tin nhắn cho em."

"Được."

Tám giờ tối Hân Triệt phải lên máy bay, Hạ Đan cũng không muốn anh bị trễ giờ.

Tạm biệt nhau xong liền đẩy cửa xuống xe.

Cô đóng cửa xe lại, ghé vào cửa sổ nhìn Hân Triệt: "Nhớ chú ý an toàn nha."

"Được." Hân Triệt khẽ mỉm cười, duỗi tay ra ngoài cửa sổ, cung chiều mà nhẹ nhàng vuốt vuốt lên má cô, "Trở về đi."

Hạ Đan gật gật đầu, lúc này mới xoay người đi, mỗi bước đi đều ngoảnh đầu lại nhìn sau đó đi về hướng khách sạn.

Hân Triệt chăm chú nhìn vào bóng lưng Hạ Đan rất lâu, nhìn thấy mỗi bước chân của cô đều ngoảnh đầu lại, không nhìn được mà mỉm cười.

Anh thu hồi tầm mắt, lắc đầu cười cười.

Khởi động máy và quay đầu xe lại, chạy về phía cửa trấn.

Ở bên này, Hạ Đan chạy về khách sạn, nhìn thấy Trần Lợi ở trong khách sạn.

Cô khẽ a một tiếng, "Sao cậu ở đây vậy?"

Sắc mặt Trần Lợi không được tốt lắm, đi đến trước mặt Hạ Đan, "Người đàn ông ban nãy là ai?"

"Ai cơ?" Hạ Đan đi vòng vào trong quầy bar, ngồi lên cái ghế cao, dịch dịch mông, nhàm chán mà xoay xoay cái ghế, vẫn còn nhìn vọng ra xung quanh bên ngoài.

Xe Hàn Triệt đã không còn thấy nữa.

Trần Lợi đứng ở bên ngoài quầy bar, giọng điệu không tốt, "Cậu đừng giả vờ nữa, người đàn ông ban nãy lái Mercedes đó."

Hạ Đan chớp mắt mấy cái, "Ủm, thì sao?"

Trần Lợi nhìn cô chòng chọc, sau một lúc lâu, mới nói tiếp: "Hạ Đan, Lý Hạo thật sự thích cậu, tất cả mọi người đều là bạn học, sẽ hiểu rõ nhau. Cậu đừng quen những người lung tung ở bên ngoài."

Hạ Đan nhàu mày, "Thật nghe không hiểu cậu đang nói cái gì luôn."

Trần Lợi khịt mũi, "Người đàn ông đó không phải đã từng ở khách sạn nhà cậu sao. Nghe nói còn hơn cậu rất nhiều tuổi."

Hạ Đan liếc mắt một cái, nhìn về phía Thanh Thanh ở bên cạnh.

Thanh Thanh cúi đầu chột dạ: "Chị với Tiểu Trương đang nói chuyện phiếm thôi, cậu ấy nghe thấy....."

Hạ Đan mỉm cười, quay đầu lại nhìn Trần Lợi liếc nhìn một cái, "Lớn tuổi hơn với tớ đấy, có vấn đề gì sao?"

Trần Lợi khẽ cười hừ: "Cậu cẩn thận bị lừa dối đó."

Hạ Đan đột nhiên tức giận, trừng mắt với cậu: "Đó là chuyện của tớ, khi nào thì đến lượt cậu quản chứ?"

Trần Lợi cũng tức giận, nói: "Chính là bởi vì chúng ta chơi chung với nhau từ nhỏ đến lớn, tớ mới quan tâm chuyện của cậu! Nếu không ai mà thêm quản cậu chứ hả!"

Hạ Đan cũng lười phản ứng với cậu: "Mới đầu năm mới, tớ không muốn cãi nhau với cậu, cậu đi ra ngoài đi."

Trần Lợi nhìn cô một cái, hừ một tiếng, quay đầu bước đi.

"Cô chủ nhỏ, trà phòng."

Trần Lợi vừa bước chân đi, tiếp đến liền có khách trọ bước xuống trà phòng.

"Vâng, Ngài chờ chút." Hạ Đan nhận lấy thẻ phòng, cầm lấy con chuột và bật mở máy tính.

Thao tác Hạ Đan thuần thục xử lý cho khách trả phòng, sau đó lại tiễn khách hàng ra đến tận cửa, mỉm cười chào tạm biệt, "Hai vị thuận buồm xuôi gió, chúc Ngài năm mới vui vẻ, vạn sự như ý ạ."

"Ủm, cảm ơn, cũng chúc cô năm mới vui vẻ nhé."

Hạ Đan đứng ở cửa, sau khi khách hàng đã đi khỏi, mới xoay người lại và trở vào khách sạn.

Thanh Thanh và Tiểu Trương kéo cô lại, tò mò hỏi: "Em và Hàn Triệt thật sự ở bên nhau rồi sao?"

Hạ Đan cũng không giấu diếm bọn họ, gật gật đầu: "Đúng vậy."

Cô cũng không muốn nhiều lời với các cô ấy, xoay người đi lên lầu.

.....

Mười giờ rưỡi tối, Hàn Triệt gọi điện thoại cho Hạ Đan.

Hạ Đan vừa tắm xong leo lên giường, nhìn thấy điện thoại của Hàn Triệt, lập tức bắt máy, "Anh tới nơi rồi sao?"

Ở đầu dây điện thoại bên kia, Hàn Triệt cũng vừa mới về đến nhà.

Anh cúi áo ra, ném lên trên giường, "Ủm, vừa về đến nhà, em đã ngủ chưa?"

Hạ Đan lắc đầu, "Vẫn chưa đâu."

Hàn Triệt cười cười, "Đang làm cái gì thế?"

"Em đang đợi điện thoại của anh đó."

Hàn Triệt sững sốt, lập tức khẽ xi cười: "Mười giờ rưỡi rồi, em không ngủ sao?"

"Không ngủ được mà." Hạ Đan bọc chăn lại lẩn lộn một vòng trên giường.

"Nhớ anh à?"

"Đúng vậy, Hàn tổng anh thật thông minh nha."

Hàn Triệt nhin cười, "Ủm, cảm ơn Hạ tiểu thư khích lệ."

Khóe môi Hạ Đan cười cong lên, cô nằm thẳng trên giường, nhìn lên ngọn đèn treo trên đỉnh đầu, "Hàn tổng, đêm nay phải làm việc sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng "Chắc là vậy."

"Ôi, Hàn tổng thật đáng thương, Tết nhất mà vẫn còn phải làm việc."

Hàn Triệt khẽ cười, "Ừm, còn không phải sao."

Hạ Đan gio điện thoại lên lần người lại, nằm sấp trên giường, một tay chống cằm, đôi mắt sáng ngời nhìn ra ngoài cửa sổ, "Vậy Hạ tiểu thư sẽ quay trở lại sớm với anh nhé?"

Hàn Triệt cười, "Ừm, thế khi nào thì Hạ tiểu thư trở lại đây."

Hai mắt Hạ Đan đảo qua đảo lại, "Chưa nghĩ ra nữa, chờ em suy nghĩ xong sẽ báo anh biết."

Hàn Triệt khẽ cười, "Được, anh chờ em."

Hạ Đan và Hàn Triệt nói chuyện với nhau cho đến tận khuya.

Hàn Triệt không nói nhiều lắm, hầu hết thời gian đều là Hạ Đan nói, anh nghiêm túc lắng nghe sau đó mới trả lời với cô.

Cho đến khi gần mười hai giờ khuya, Hạ Đan đã mệt, cuộn mình trong chăn, "Hàn tổng, em gái tiểu Hạ của anh mệt rồi."

Ở đầu dây điện thoại bên kia, Hàn Triệt dựa lưng vào đầu giường, ánh sáng trong phòng mờ mờ, khuôn mặt đẹp trai bị bao phủ dưới ánh đèn mờ, nghe thấy Hạ Đan nói thế, gương mặt trở nên ấm áp và mềm mại, "Ừm, em gái tiểu Hạ ngủ sớm nhé."

"Được ạ, Hàn tổng cũng ngủ sớm nha."

"Được, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Từ sau khi Hàn Triệt rời đi, Hạ Đan luôn cảm thấy dường như thiếu cái gì đó.

Mấy ngày hôm trước mỗi ngày khi cô xuống dưới nhà, luôn có thể bắt gặp Hàn Triệt ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, khi thấy cô bước xuống sẽ nhàn nhã dựa lưng vào ghế, nhìn cô mỉm cười khanh khách mà chào hỏi một tiếng, "Hạ tiểu thư sớm."

Bây giờ anh đã quay về, vị trí đó cũng đã bị một người khác chiếm.

Cũng may là bây giờ còn có điện thoại di động, không cần biết Hàn Triệt bận rộn cỡ nào, mỗi ngày sẽ luôn gọi điện thoại cho cô để báo cáo lịch trình.

Mỗi khi Hàn Triệt gọi điện thoại báo cáo lịch trình với cô, Hạ Đan cảm thấy vô cùng yên tâm. Đó thực sự là một cảm giác khi đang yêu.

Ngày qua ngày, đã hết Tết, khách trọ trong khách sạn cũng dần ít đi, hầu hết du khách bắt đầu chặng đường trở về nhà và rồi lại một lần nữa bắt đầu làm công việc của năm mới.

Ngày nhập học của Hạ Đan là mười tám tháng hai, nhưng cô muốn trở về sớm để đón ngày lễ Tình Nhân, thế là đã mua vé máy bay sớm hơn vào ngày mười ba tháng hai.

Lúc cô mua vé máy bay, báo thời gian cho Hàn Triệt, anh mỉm cười ở đầu dây bên kia.

Dù bị ngăn cách qua điện thoại, nhưng Hạ Đan vẫn có thể cảm nhận được nét mặt vui vẻ của Hàn Triệt.

Cô ngồi xếp bằng ở trên giường, vô cùng đặc ý hỏi: "Anh có vui không?"

Lúc này đã là chín giờ tối.

Hàn Triệt vừa kết thúc công việc và đang trên đường trở về nhà.

Anh ngồi ở ghế sau, tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Cả ngày làm việc mệt mỏi, khi nghe được giọng nói của Hạ Đan, anh cảm thấy thư giãn đi không ít.

Anh khẽ mỉm cười, giọng nói dịu dàng, "Ừm, vui."

Hạ Đan vui vẻ mà cong mắt lên, "Qua hai ngày nữa là em trở lại rồi."

Hàn Triệt vẫn tiếp tục mỉm cười, "Ừm, mấy giờ em đến."

"Buổi tối lúc chín giờ bốn mươi."

Hàn Triệt đáp một tiếng rồi khẽ giọng nói: "Đến lúc đó anh sẽ đón em nhé."

Hạ Đan mở chăn ra, vui vẻ chui vào bên trong, kéo chăn lên đến nửa khuôn mặt chỉ để lộ ra đôi mắt cong cong, "Được ạ, vậy đến lúc đó gặp lại."

Vốn dĩ Hạ Đan sẽ đến nơi lúc chín giờ bốn mươi phút ngày mười ba tháng hai, kết quả là máy bay bị trễ bởi gần hai tiếng đồng hồ bởi vì thời tiết xấu, cuối cùng cũng bình an đến thành

phố B lúc mười hai giờ khuya.

Hạ Đan xuống máy bay, lấy hành lý liền vội vàng vàng chạy ra bên ngoài.

Từ trong sân bay đi ra, mới phát hiện bên ngoài đã có tuyết rơi. Gió lạnh thổi trúng cô run lên cầm cập.

Cô không nhìn được mà nắm chặt cổ áo khoác lại, kéo vali, đứng ở cửa ra nhìn xung quanh khắp nơi.

Cô có hơi cận một chút, nhìn cả buổi trời cũng không thấy Hàn Triệt ở nơi nào, về mặt mặt mờ mà đứng nguyên tại chỗ.

Nhìn nửa ngày vẫn không thể tìm được người, cô chuẩn bị lấy điện thoại ra muốn gọi cho anh thì bỗng thỉnh thoảng bị một ai đó xoa nhẹ một cái.

"Không nhìn thấy anh sao?" Giọng nói của Hàn Triệt còn mang theo ý cười vang lên ở sau lưng cô.

Hạ Đan quay đầu lại, trong nhất thời nhìn thấy Hàn Triệt, đôi mắt cô sáng rỡ lên, "Anh đứng ở đâu đi ra vậy, em tìm anh cả buổi."

Nhiều ngày không gặp, cô vui vẻ nhào vào trong lòng Hàn Triệt, ôm chặt anh.

Hàn Triệt vòng tay ôm lấy cô, "Lạnh không?"

Hạ Đan gật đầu, đôi mắt đen bóng nhìn anh, "Lạnh, sao anh không nói cho em biết là tuyết rơi rồi."

Hàn Triệt cười, "Tuyết chỉ vừa mới rơi một lát thôi. Đi nào, lên xe thì không lạnh nữa."

Anh buông Hạ Đan ra, một tay nắm lấy tay cô, một tay còn lại thì kéo vali của Hạ Đan.

Hạ Đan được Hàn Triệt ở phía trước dắt đi, vui vẻ nhảy lên một cái, "Anh chờ em bao lâu rồi?"

"Hơn hai tiếng thôi."

Hạ Đan cười hi hi, nghiêng đầu dựa vào cánh tay Hàn Triệt, ngưỡng cổ lên nhìn anh, "Anh vất vả rồi."

Hàn Triệt nâng mắt lên nhìn về phía cô, khẽ mỉm cười, "Là rất vất vả."

Cho đến bây giờ anh chưa từng chờ đợi người nào cả, nhưng cảm giác chờ đón Hạ Đan vẫn không tệ.

Xe dừng ở phía trước, Hàn Triệt nắm tay Hạ Đan đi qua, mở cốp xe sau và đặt vali của cô bỏ vào đó.

Hạ Đan đã tự mình ngồi lên xe, thấy Hàn Triệt vừa lên xe, cô nghiêng đầu qua cười tìm tìm nhìn anh, "Chúng ta đi đâu vậy ạ?"

"Trước tiên dẫn em đi ăn chút gì đã, rồi mới về nhà." Hàn Triệt khởi động và từ từ chạy lên đường.

Đêm đã khuya, trên đường cũng không có nhiều xe, từ trong sân bay đi ra, xe bon bon chạy thẳng một đường.

Xe dừng lại trước cửa của một nhà hàng món Tây.

Khi vừa đỗ lại liền có nhân viên phục vụ đứng chờ sẵn ở bên ngoài.

Hàn Triệt đẩy cửa xe bước xuống, thuận tay ném chìa khóa cho nhân viên phục vụ để cậu ta chạy xe vào bãi.

Đi vòng qua đầu xe đến bên cạnh ghế phó lái, giúp Hạ Đan mở cửa xe, một tay anh đặt ở phía dưới vòm nóc xe, phòng ngừa Hạ Đan bị đụng đầu.

Thế nhưng Hạ Đan không được tao nhã như vậy, cô từ trên xe nhảy xuống liền nhào vào trong lòng ôm lấy Hàn Triệt, ngẩng đầu lên hôn trên mặt anh một cái.

Hàn Triệt có hơi ngẩn ra, trở tay lại ôm lấy cô, nén cười hỏi: "Sao thế?"

Hạ Đan cong mắt lên, "Mười hai giờ rồi, Lễ Tình Nhân vui vẻ."

Hàn Triệt khẽ cười, sủng nịnh xoa xoa lên đầu cô, nắm tay cô và quay người đi vào nhà hàng.

Hạ Đan ở trên máy bay cũng không có ăn gì, thế nên bây giờ bụng đã đói cồn cào.

Hàn Triệt gọi cho cô một phần bò bít tết, cô ăn hết sạch sẽ, còn húp sạch chén súp kem nấm.

Vẫn còn một món ăn nữa, Hạ Đan cầm lên chuẩn bị ăn thì bị Hàn Triệt đoạt lấy.

Hàn Triệt lấy khăn lau miệng giúp cô, nhìn cười nói: "Ăn ít thôi, lát nữa sẽ không ngủ được đâu."

Hạ Đan nhìn anh chằm chằm, nghiêm trang nói: "Là do anh dẫn em đi ăn mà."

Hàn Triệt cười: "Em không được ăn hết như thế này, chỉ ăn chút ít để lót bụng là được rồi."

Hạ Đan bĩu môi.

Hàn Triệt gọi nhân viên đến thanh toán tiền, sau đó dắt tay Hạ Đan bước ra.

Lúc về đến nhà đã hơn một giờ đêm, bởi vì trước đó máy bay bị trễ, Hạ Đan đã lẫn lộn ở sân bay hai tiếng đồng hồ rồi lại ngồi máy bay thêm mấy giờ nữa, lúc về đến nơi liền thấm mệt.

"Phòng của em vẫn như cũ, tắm rửa xong liền đi ngủ đi."

Hàn Triệt giúp Hạ Đan xách vali lên phòng xong, quay đầu lại thì phát hiện cô nhóc kia đã nằm bò lên trên giường, nhắm mắt đi ngủ ngon lành.

Anh dờ khóc dờ cười, bước qua và xoa xoa đầu cô, "Hạ Đàn, đi tắm rồi lên ngủ tiếp nào."

Hạ Đàn mơ mơ màng màng, "Mệt."

Hàn Triệt khẽ cười, "Đi tắm rồi sẽ không mệt nữa."

Hạ Đàn không trả lời, nheo nheo mắt rồi lại tiếp tục ngủ.

Hàn Triệt cũng không còn cách gì với cô, sờ sờ đầu cô, sau đó đứng dậy và bước ra ngoài.

Trước khi bước ra, anh giúp Hạ Đàn tắt đèn phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong căn phòng tối đen như mực, Hạ Đàn nằm sấp trên giường mơ mơ màng màng ngủ được một lúc.

Cuối cùng vẫn cảm thấy không được thoải mái, khoảng mười phút sau đó, cô từ trên giường bò dậy, mở đèn ngủ ở đầu giường, sau đó mang dép lê bước xuống.

Đi đến phía trước tủ quần áo, mở vali hành lý ra, cầm đồ lót và váy ngủ đã được giặt sạch sẽ sau đó mới đi vào phòng tắm để tắm rửa.

Lúc này rõ ràng rất mệt mỏi, thế nhưng khi tắm xong đi ra thì tinh thần tỉnh táo.

Thế là em gái Tiểu Hạ mặc váy ngủ trắng tung tăng vui vẻ chạy đi tìm Hàn Triệt.

Hàn Triệt đã rửa mặt xong, tựa lưng vào đầu giường đọc sách, nghe tiếng tiếng gõ cửa, khép sách lại ngẩng đầu lên và nhìn về phía cửa nói, "Vào đi."

Cửa phòng từ bên ngoài đẩy vào, một cái đầu ló ra, đôi mắt to tròn tinh ranh nhìn về phía anh.

Hàn Triệt không khỏi cười thành tiếng, "Tinh ngủ rồi sao?"

Hạ Đàn cười hi hi, cô đẩy cửa đi vào cởi dép leo lên giường.

Cô ngồi trước mặt Hàn Triệt, cúi đầu và lật cuốn sách trong tay anh, nghiêng đầu hỏi: "Anh đang đọc sách à?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Tùy tiện lật xem thôi."

Anh khép sách lại, thuận tay đặt lên trên bàn cạnh giường. Sau đó ôm lấy Hạ Đàn, đặt cô ngồi lên trên đùi anh, "Không buồn ngủ sao?"

Hạ Đàn khẽ a một tiếng, hai cánh tay ôm chặt cổ Hàn Triệt, nhìn anh nói: "Hai chúng ta bàn bạc một chút đi, ngày mai đi đâu đây."

Đây là Lễ Tinh Nhân đầu tiên của Hạ Đàn.

Lễ Tinh Nhân thì nên làm cái gì nhỉ?

Hàn Triệt cầm một bàn tay của cô, ngắm nghía rồi nhẹ nhàng bóp bóp ngón tay cô, mỉm cười nhìn cô, "Em muốn như thế nào?"

Hạ Đàn lắc đầu, "Không biết, em chưa bao giờ đi chơi Lễ Tinh Nhân cả."

Nói xong như chợt nhớ đến điều gì, cô tiến lại gần sát đến trước mặt Hàn Triệt, cười tủm tỉm hỏi anh, "Về phương diện này chắc là Hàn tổng chắc là tương đối có kinh nghiệm đúng không?"

Hàn Triệt cúi đầu cắn một cái lên môi cô, "Không có kinh nghiệm."

Hạ Đàn cười, "Nói dối."

Hàn Triệt cũng chỉ cười cười, một tay ôm lấy eo cô, "Muốn đi xem phim không?"

"Được ạ." Hai mắt Hạ Đàn sáng rỡ lên.

Khi nam nữ hẹn hò không phải nên bắt đầu từ xem phim sao.

"Xem xong phim sẽ đi ăn, ăn xong thì chúng ta sẽ đi dạo phố, chắc chắn là đường phố ngày mai sẽ rất náo nhiệt." Hạ Đàn càng nói càng vui vẻ, cô không nhận được mà tiến tới hôn Hàn Triệt một cái.

Hàn Triệt nhìn cô, trong đáy mắt nổi lên ý cười, gờ tay lên vân vê lỗ tai cô, "Về phòng ngủ đi, không còn sớm nữa."

Hạ Đàn cong mắt gật đầu, từ trên đùi Hàn Triệt tụt xuống, bước xuống giường, mang dép vào đi ra cửa.

Đi đến cửa, lại quay đầu qua.

Hàn Triệt dựa vào đầu giường, đèn ngủ mờ ảo chiếu rọi lên khuôn mặt của anh, anh nhìn cô, trong gương mặt còn mang theo ý cười.

Hạ Đàn cười với anh, "Hàn Triệt ngủ ngon."

Hàn Triệt cũng mỉm cười gật đầu: "Em gái Tiểu Hạ ngủ ngon."

Trong lòng Hạ Đàn ngọt ngào giống như được ăn đường mật, cô xoay người bước ra bên ngoài và đóng cửa lại.

Ngày hôm sau là Lễ Tinh Nhân, Hạ Đàn thức dậy rất sớm.

Cô nghĩ bản thân đã thức sớm lắm rồi, nhưng không ngờ Hàn Triệt còn thức sớm hơn cô nhiều.

Cô chạy một vòng lên lầu rồi lại xuống lầu, cuối cùng cũng tìm được Hàn Triệt ở thư phòng.

Cô mang dếp lê nhảy nhót vui vẻ chạy qua phía anh, nghiêng người qua một bên, hai cánh tay ôm lấy cổ và nằm ngoài lên người anh, "Anh thức dậy lúc nào thế?"

Hàn Triệt kéo hai cánh tay cô, "Đã được một lúc rồi."

Bởi vì ngày hôm nay anh sẽ để dành thời gian đi chơi cùng cô, thế nên công việc cần phải xử lý sớm.

Anh ngẩng đầu lên nhìn anh, "Đói chưa?"

Hạ Đan lác lác đầu, "Chưa ạ."

Tối ngày hôm qua đã ăn rất nhiều rồi, cô vẫn chưa cảm thấy đói.

"Ừm, vậy lát nữa sẽ ăn sáng nhé, anh gọi người mang đến."

"Được ạ."

Khi Hàn Triệt bắt đầu làm việc, Hạ Đan liền chạy xuống dưới lầu xem TV.

Lúc khoảng chín giờ, có người mang bữa sáng đến.

Hạ Đan chạy lên lầu, "Hàn Triệt, ăn sáng thôi anh."

Hàn Triệt đang gọi điện thoại, Chu Tề ở đầu dây bên kia đột nhiên nghe được giọng nói của một người con gái, bị dọa sợ nói, "Mẹ nó, trong nhà cậu có phụ nữ?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Cúp."

Bữa sáng là do đầu bếp tư nhân của Hàn Triệt làm, hai phần cháo hải sản và rau cải, sau khi Hạ Đan ăn xong, đánh giá nói: "Không có ngon bằng anh nấu."

Hàn Triệt nén cười, lấy khăn giấy lau miệng giúp cô, "Đầu bếp nấu món này là sư phụ trước kia làm ở khách sạn cao cấp năm sao đó."

Hạ Đan kinh ngạc, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh, "Thật sao?"

Hàn Triệt cười, "Thật."

"Thế thì vẫn không nấu ngon bằng anh." Con người Hạ Đan đảo một vòng, sau đó bước qua và ôm lấy cánh tay Hàn Triệt, kỳ vọng nhìn anh, "Sau này anh sẽ nấu tiếp chứ."

Hàn Triệt híp híp mắt, "Hạ Đan, anh chưa vào nhà bếp bao giờ."

Hạ Đan nâng hai má của anh, hôn lên môi anh một cái.

Hàn Triệt nhìn cô chăm chú, "Đang làm gì thế?"

Hạ Đan nghiêm túc nói: "Mua chuộc anh đó."

Hàn Triệt chăm chăm nhìn cô một hồi, mỉm cười, ôm chặt eo cô, kéo cô qua phía trước, cúi đầu nhìn xuống, giọng nói trầm ấm, "Chỉ như vậy mà muốn mua chuộc để anh nấu cơm cho em mỗi ngày? Hừm?"

Thần thể hai người dựa vào quá gần, gần đến mức Hạ Đan có thể cảm nhận nhiệt độ giữa hơi thở của Hàn Triệt, hai má cô đỏ bừng, đôi tay nắm chặt áo anh, cô ngước mắt lên nhìn, lông mi chớp chớp, nhỏ giọng hỏi: "Được không anh?"

Hàn Triệt khẽ cười, ngón trỏ cong lại, nhẹ nhàng vuốt vuốt lên đôi má cô, "Hạ Đan, vậy thì em..."

Câu kể tiếp còn chưa nói xong, anh cười cười, nâng tay gõ lên trán Hạ Đan một cái, "Đi rửa chén."

Hạ Đan bĩu môi, buông Hàn Triệt ra, "Em rửa chén, nhưng anh phải nấu cơm cho em đó."

Cô dọn dẹp chén đĩa trên bàn trà, sau đó quay đầu sang nhìn Hàn Triệt, đi rửa chén giống như thay câu trả lời cho câu nói vừa rồi của anh.

Hàn Triệt nhàn nhả dựa lưng vào sofa, thấy Hạ Đan nhìn chăm chăm mình, bất đắc dĩ vừa buồn cười vừa xoa xoa lên huyệt thái dương, "Biết rồi."

Lúc này Hạ Đan mới vui vẻ, dọn dẹp chén đĩa và đi vào phòng bếp.

Hàn Triệt chăm chú nhìn vào bóng lưng Hạ Đan, trộm nhìn một hồi lâu sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Câu hỏi Pass chương 26: Hạ Đan tham gia xã đoàn nào thì được người khác theo đuổi? (Gợi ý: chương 8 - 12, 6 ký tự viết thường không dấu không khoảng cách)

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28

Trên thực tế thì bộ phim đang nổi này cũng không có gì đặc sắc, toàn bộ thời gian Hạ Đan đều chỉ tập trung có ăn bắp rang, ăn hết thùng bắp rang, cô nắm tay Hàn Triệt, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đi thôi."

Hàn Triệt cúi mắt xuống nhìn cô, "Không xem nữa sao?"

Hạ Đan gật đầu, lại gần đến bên tai Hàn Triệt, giọng tay phải lên cho mỗi nhẹ giọng nói: "Không hay gì hết."

Vốn dĩ Hàn Triệt cũng không có hứng thú gì với loại phim tình cảm yêu đương này, lúc này cũng chỉ nhìn Hạ Đan ăn bắp rang. Bây giờ nghe Hạ Đan nói không hay muốn đi về liền mỉm cười, "Đi thôi."

Lúc hai người từ trong rạp chiếu phim đi ra là đã hơn chín giờ.

Thời điểm náo nhiệt nhất của thành phố là vào buổi tối, cả con đường dành cho riêng cho người đi bộ đèn sáng rực rỡ, màu nhiều sắc lấp lánh, nơi nào cũng đông người, khắp nơi nhộn nhịp rộn ràng đủ mọi âm thanh của các cửa hiệu buôn bán.

Hạ Đan nắm tay Hàn Triệt cùng đi dạo mát trên con đường dành riêng cho người đi bộ.

Vừa hết Tết, lại là Lễ Tình Nhân nên bầu không khí vẫn còn dư âm của lễ chào đón năm mới.

Tâm tình Hạ Đan rất tốt, dọc đường đều nói cười vui vẻ.

Cô nhìn thấy có một cửa hàng bán đèn lồng ở phía trước, đôi mắt sáng lên, quay đầu lại nói với Hàn Triệt: "Chúng ta mua đèn lồng về đốt rồi treo ở nhà nha, nhà của anh nhìn lạnh lẽo quá, chẳng có không khí Tết nhất gì cả."

Hàn Triệt nhìn theo tầm mắt của cô nhìn thoáng qua cửa hàng nhỏ bán đèn lồng kia, chưa kịp trả lời thì Hạ Đan đã tự mình đi về phía đó.

Năm mới còn chưa qua hết, mà cho dù đã qua rồi thì khi treo hai cái đèn lồng đỏ ở cửa, nhìn cũng thấy có chút náo nhiệt.

Hạ Đan chỉ vào cái đèn lồng treo trên tường, "Ông chủ, cái đèn này bao nhiêu tiền?"

"Cái này hai trăm tám mươi tệ."

"Ồ, mắc quá vậy, có thể bớt chút không ạ?"

"Không thể bớt được, thủ công của đèn lồng này đẹp lắm đấy, cô xem vải bọc này, rồi nhìn cái khung này, tôi bán giá này là rất rẻ rồi."

Hàn Triệt bước đến, chợt nghe thấy Hạ Đan rất tập trung trả giá ở đằng kia.

"Chú giảm giá chút đi, một trăm tám, con mua cho chú hai cái."

"Ày da, cái cô gái này, sao mà giảm giá nhiều vậy được, không bán được đâu."

"Một trăm chín, con mua hai cái."

"Không được không được, không bán."

"Vậy thì thôi." Hạ Đan kéo tay Hàn Triệt, "Chúng ta đi thôi, chút nữa em lên mạng mua còn rẻ hơn ở đây nhiều."

Hạ Đan kéo Hàn Triệt đi về phía trước.

Hàn Triệt không nhịn được cười nói: "Thật ra hai trăm cũng không mắc."

Hạ Đan ngẩng đầu lên nhìn anh, "Có phải anh thấy cái gì cũng không mắc đúng không?"

Hàn Triệt nhìn cô cười cười.

Hạ Đan nói: "Giá trị của món đồ đó không có nhiều tiền như vậy, lại ra giá mà đắt như thế thì em sẽ không mua đâu."

Hàn Triệt nhìn cô cười, "Em gái Tiểu Hạ cũng biết tính toán quá."

Hạ Đan trừng mắt anh một cái.

Hai người chuẩn bị rời đi, thì ở phía sau lưng truyền đến giọng nói của ông chủ cửa hàng kia, "Này, tôi bán cho cô hai trăm rưỡi đấy."

Hạ Đan quay đầu lại, "Hai trăm, không thêm nữa."

"....."

Cuối cùng Hạ Đan cũng tiết kiệm được một trăm sáu khi mua hai cái lồng đèn đỏ.

Từ trong cửa hàng bước ra, hai người liền chuẩn bị về nhà.

Hàn Triệt đi vào bãi giữ xe để lấy xe, Hạ Đan cầm hai lồng đèn đỏ thắm đứng ở ven đường chờ anh.

Đêm càng về khuya, không khí càng lạnh lẽo.

Hạ Đan ro rút bả vai lại, đứng tại chỗ dậm chân từng bước nhỏ.

Đợi không được bao lâu thì Hàn Triệt đã lái đến đây, dừng lại ở bên cạnh cô.

Hạ Đan vội vàng bước đến, mở cửa xe và ngồi vào ghế phó lái.

Hai cái đèn lồng quá lớn, chặn cả người cô ở bên ngoài.

Hàn Triệt nén cười, nâng tay lên đỡ lấy rồi quay sang đặt hai cái đèn ra bằng ghế ở phía sau.

Hàn Triệt quay đầu lại thấy Hạ Đan đang chà xát hai tay, đuổi tay ra kéo tay cô qua, "Lạnh không em?"

Hạ Đan gật đầu, hai tay bùm lên mặt Hàn Triệt, "Lạnh, ủ ấm cho em đi."

Hàn Triệt cười, kéo tay cô ra và cúi đầu hôn xuống. "Lập tức không lạnh nữa rồi."

Anh đuổi tay điều chỉnh hệ thống sưởi ấm lên nhiệt độ cao hơn một chút, sau đó mới khởi động máy và lái xe rời khỏi.

Ở phía bên kia đường, một người đàn ông mặc áo phục màu xám và một người phụ nữ xinh đẹp cùng đứng chung một chỗ, ánh mắt họ nhìn theo chiếc xe Hàn Triệt vừa rời đi.

"Ngoại hình của bạn gái A Triệt rất xinh đẹp đúng không?"

Trương Hàn cười lạnh.

Hàn Nham nhìn cô ta chăm chăm, đôi mắt đằng sau mắt kính hiện lên một tia lạnh lùng, "Thế nào? Ghen tị à?"

Trương Hàn nghiêng đầu liếc mắt anh ta một cái, "Nghe không hiểu anh đang nói cái gì."

Hàn Nham cười lạnh, "Em thích cậu ta nhiều năm như vậy, trong con mắt của cậu ta có em sao?"

Trương Hàn lạnh mặt và nhìn chăm chăm anh ta.

Cũng không nói thêm gì, xoay người bước đi.

.....

Hạ Đan và Hàn Triệt về đến nhà cũng đã mười một giờ đêm.

Lúc ra khỏi cửa bị kẹt xe thì lúc trở về cũng bị kẹt xe như cũ.

Trong lúc kẹt xe, Hạ Đan đã ngủ một giấc, bây giờ về đến nhà thì lại rất tỉnh táo.

Khi xe đã dừng hẳn, cô còi dây an toàn và xuống xe.

Chạy ra phía sau mở cửa xe, lấy hai cái lồng đèn đỏ ra.

"Hàn Triệt, chúng ta treo lồng đèn ở trước cửa nhà nha, đừng treo ở ngoài sân."

Hạ Đan chạy đến cửa nhà, đứng lên bậc thềm, chỉ vào hai cây cột ở ngoài hẻm, "Treo ở đây này."

Hàn Triệt chạy xe vào chỗ đậu rồi từ trên xe bước xuống.

"Nhưng mà trong nhà có cây thang không? E là phải có cây thang mới treo tới được ấy."

Hàn Triệt đi về hướng Hạ Đan, kéo tay cô, "Có thang, lát nữa rồi treo, em vào nhà trước đi."

Tay Hạ Đan rất lạnh, vừa vào đến nhà thì Hàn Triệt đã đoạt lấy hai cái đèn lồng trong tay cô, đặt lên kệ để giày, "Không còn sớm nữa, em lên lầu rửa mặt trước đi, chút nữa anh sẽ treo đèn lồng lên."

"Được ạ." Hạ Đan thay giày rồi chạy lên lầu.

Tắm rửa xong, thay áo ngủ hình con thỏ của cô rồi từ trên lầu chạy xuống.

Đèn ở phòng khách được mở sáng, cửa nhà cũng mở ra, đèn ở hai bên hành lang cũng được mở sáng.

Đèn lồng đã được treo lên, ánh sáng đỏ rực soi sáng của hai bên hành lang.

Hạ Đan đi đến cửa, đứng trên hành lang, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn đèn lồng cả buổi trời.

Hàn Triệt cũng đã tắm xong từ trên lầu bước xuống, liền bắt gấp hai tay Hạ Đan vào trong túi áo ngủ, đang ngẩng đầu nhìn đèn lồng trên cửa.

Anh bước qua, nắm lấy cánh tay Hạ Đan, "Đi vào nào, không lạnh sao."

Anh lôi kéo Hạ Đan vào nhà rồi đóng cửa nhà lại.

Hàn Triệt mới vừa tắm xong, mặc áo dài tắm màu đen.

Đất Hạ Đan đi thẳng về phía ghế sofa.

Đến khi đứng trước sofa mới buông cô ra, tự mình ngồi xuống.

Cầm ấm trà lên rót ra ly nhỏ, "Sáng mai anh phải ra ngoài sớm, có lẽ phải đến tối mới trở về, anh sẽ dặn người đem bữa và cơm trưa đến đây, hoặc em muốn tự ra ngoài ăn cũng được."

Hạ Đan biết Hàn Triệt phải đi làm, cũng không muốn anh phải luôn luôn ở bên cô.

Cô gạt đầu, "Em biết rồi."

Hiếm khi Hạ Đan nghe lời như thế, Hàn Triệt thật có chút ngạc nhiên, nghiêng đầu qua nhìn cô một cái.

Hạ Đan cũng nhìn anh, đôi mắt chớp chớp hỏi, "Sao vậy ạ?"

Hàn Triệt mỉm cười, "Không có gì."

Anh bưng ly nước lên uống.

Hạ Đan nhìn anh, tiến lại gần, "Em cũng muốn uống nữa."

Nói xong liền cúi đầu xuống uống một ngụm lên cái ly của Hàn Triệt.

"Còn muốn uống nữa không?" Hàn Triệt nhìn cô hỏi.

Hạ Đan lắc lắc đầu, "Không uống nữa."

Hàn Triệt mỉm cười và đặt cái ly xuống bàn.

Hạ Đan nằm trên sofa, rất tự nhiên đặt hai chân lên đùi Hàn Triệt.

Hàn Triệt nghiêng đầu nhìn cô, Hạ Đan cười khanh khách, "Hàn tổng, giúp em gái Tiểu Hạ bóp chân nha."

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô, cười như không cười, bàn tay bóp bóp lên lên chân Hạ Đan, "Bây giờ em không còn biết khách sáo là gì luôn rồi."

Hạ Đan lắc lắc mũi chân, mỉm cười đắc ý.

"Chân đau không em?"

Hạ Đan ừm một tiếng, "Hôm nay đi bộ nhiều quá."

Hàn Triệt cười, "Hôm nay ra khỏi cửa đều ngồi xe, em đi bộ ở đâu hả?"

Hạ Đan nghiêm chỉnh nói: "Đầu gối em bị thương lần trước đó, vẫn còn chưa khỏi hẳn đâu."

Hàn Triệt cúi đầu bóp chân Hạ Đan, ý cười trong đáy mắt càng sâu hơn, "Trước kia em ở trấn Thiệu, mỗi ngày còn chạy nhảy vui vẻ mà."

Hạ Đan cười cười, từ trên sofa ngồi dậy, hai tay ôm cổ Hàn Triệt, "Ngày mốt em trở về trường rồi."

Hàn Triệt ừm một tiếng, "Buổi sáng ngày mốt sao?"

"Vâng, vẫn phải về ký túc xá thu dọn một chút."

Hàn Triệt nâng mắt lên nhìn cô, "Không ở nhà anh à?"

Hai mắt Hạ Đan cong cong, cười hỏi: "Anh muốn em ở lại đây sao?"

Hàn Triệt khẽ cười, "Cũng được, em không ở đây thì anh không cần phải nấu cơm nữa."

"....." Hạ Đan tức giận, hai tay buông Hàn Triệt ra, cũng bỏ hai chân từ trên đùi Hàn Triệt xuống.

Cô mang dép lê đi lên lầu, vừa đi vừa nói: "Đến lúc đó anh đừng hòng nhớ em"

Hàn Triệt nghiêng đầu, nhìn vào bóng lưng của Hạ Đan, trong đáy mắt hiện lên ý cười.

Anh cúi đầu cười khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Hết Tết âm lịch, một năm mới chính thức bắt đầu.

Hạ Đan cũng quay về trường đi học, ngày khai giảng đầu tiên, lúc nhìn thời khóa biểu trên tay, cô lập tức bị đứng hình.

Học kỳ trước rành rồi biết bao nhiêu thì học kỳ này bận rộn bấy nhiêu.

Cô dán mắt nhìn chăm chăm vào lịch học, ngón tay đếm ở mặt trên lịch.

Một đường thẳng từ trên xuống dưới, từ thứ hai đến thứ sáu, ngoại trừ buổi chiều thứ sáu là không có tiết, còn lại từ thứ hai đến thứ năm, mỗi ngày sáng chiều đều có tiết, thậm chí buổi tối ngày thứ tư cũng có lịch luôn.

Hạ Đan giờ thời khóa biểu lên, tròn tròn hai mắt, hỏi Lý Kỳ ở bên cạnh, "Lịch học này là tớ lấy nhầm rồi đúng không? Đây là lịch của năm ba mà???"

Làm sao mà nhiều tiết như vậy chứ???

Lý Kỳ thở dài, "Không sai đâu, đúng là lịch của chúng ta đó."

Hạ Đan: "..."

Trình Di cũng nhìn qua nói: "Nghe mọi người nói bây giờ xếp nhiều tiết như thế, thì sau này lịch học sẽ ít lại, thời gian tốt nghiệp sớm hơn cũng rất tốt."

Lý Kỳ gật đầu, "Ồ cũng đúng, trước kia tớ nghe một đàn chị năm tư nói, bọn họ học đến năm ba thì cơ bản là không có tiết học gì luôn."

Hạ Đan nhớ đến tối ngày hôm qua Hàn Triệt bảo cô gửi thời khóa biểu qua cho anh, anh sẽ sắp xếp thời gian để hẹn hò.

Hạ Đan thở dài ai oán, lấy di động ra, cầm thời khóa biểu rồi chụp một tấm hình gửi qua cho Hàn Triệt.

Sau khi gửi ảnh chụp xong, lại gửi tiếp một icon biểu tình gào to khóc lớn.

Ở đầu bên kia điện thoại, Hàn Triệt đang ngồi ở văn phòng xử lý công việc.

Trên bàn chất một đồng tài liệu thật dày.

Điện thoại di động chợt reo lên, anh cầm lên nhìn thấy tin nhắn wechat do Hạ Đan chuyển đến, cuối cùng trên gương mặt cũng có chút ý cười.

Anh mở khóa màn hình, bấm mở hình ảnh.

Một bức ảnh thời khóa biểu với lịch học kín mít.

Lại nhìn tiếp icon biểu tình khóc lớn của Hạ Đan gửi đến, không nhìn được mà cười rộ lên, trả lời cô, "Buổi tối anh sẽ đến tìm em."

Hạ Đan đang cùng nhóm bạn cùng phòng kéo tay nhau đi ra khỏi khu giảng đường, chuẩn bị ra ngoài ăn cơm trưa.

Nhận được tin nhắn trả lời của Hàn Triệt, đau lòng mà bấm bấm lên di động vài chữ, "Được ạ, em chờ anh o>_"
Hàn Triệt nhìn tin nhắn trả lời của Hạ Đan, cười cười rồi đặt điện thoại xuống.

Cả một buổi sáng của ngày khai giảng đầu tiên, lại là ngày họp lớp, các thành viên của ban hướng dẫn tổ chức cuộc họp, nói tràng giang đại hải về việc học tập và kỷ luật của học kỳ mới.

Bận rộn đến buổi trưa, các cô gái đi ra ngoài ăn cơm xong, liền chuẩn bị quay về ký túc xá nghỉ ngơi.

Hạ Đan từ trong quán ăn nhỏ đi ra, vẫn luôn nhìn xung quanh ở hai bên đường.

Cô muốn tìm công việc làm thêm.

Hạ Đan chăm chú nhìn bên đường cả buổi trời, nhìn trúng một tiệm trà sữa ở đối diện.

Cô nhớ việc buôn bán của tiệm trà sữa kia rất tốt.

"Các cậu về trước đi, mình bận một chút, lát nữa sẽ về sau."

"Cậu định đi đâu đấy?"

"Mình đi hỏi chút việc thôi."

Hạ Đan chào tạm biệt với nhóm bạn cùng phòng, sau đó lập tức đi về phía đối diện.

Trường học đã chính thức khai giảng, các cửa hàng đồ ăn vặt và nước uống ở trước cổng trường cũng bắt đầu buôn bán.

Nhưng mà lúc này đã hơi muộn một chút, vì vừa qua khỏi giờ cơm trưa, hầu hết các sinh viên ăn cơm xong đều trở về ký túc xá nghỉ ngơi, cho nên người trong tiệm cũng không nhiều lắm.

Hạ Đan bước đi vào, ở trong quầy hàng có một chàng trai trông khoảng hai mươi mấy tuổi, thấy Hạ Đan tiến vào, cười hỏi: "Người đẹp muốn gọi cái gì?"

Hai tay Hạ Đan đặt úp sấp lên kệ gọi món, đôi mắt cong lên, mỉm cười ngọt ngào hỏi: "Chào anh, xin hỏi tiệm có tuyển nhân viên làm thêm không ạ?"

Kỳ nghỉ đông vừa kết thúc, tiệm trà sữa cũng vừa mới mở cửa, vẫn đang muốn tuyển nhân viên làm thêm.

"Tuyển, đang muốn tuyển người đó." chàng trai rất hài lòng với Hạ Đan, bộ dạng xinh xắn, giọng nói dễ nghe, cực kỳ thích hợp với công việc này.

Lại hỏi tiếp: "Trước kia em đã từng làm qua chưa?"

Hạ Đan nói: "Em chưa làm ở tiệm trà sữa, nhưng mà nhà em có mở quán cơm, em cũng biết cách buôn bán ạ."

"Vậy được rồi, pha trà sữa không khó, học một chút là được thôi."

Hạ Đan hỏi: "Tiền lương bán thời gian là bao nhiêu một tháng ạ?" Đây là quan trọng nhất đấy.

Chàng trai nói: "Một ngàn ba một tháng, mấy nhân viên làm thêm trước đây đều trả như thế, nếu em không có vấn đề gì, bây giờ có thể đi làm luôn."

Hạ Đan ngẫm nghĩ, một ngàn ba, cô làm ba tháng, lúc đến sinh nhật của Hàn Triệt thì có thể gom góp lại gần bốn ngàn, chắc là có thể mua được món quà đáng hoàng rồi.

Vì thế cô gật gật đầu, "Được ạ."

Sau đó giống như nghĩ đến điều gì, lại vội nói: "Nhưng mà lịch học của học kỳ này em có nhiều tiết ----"

"Cái này không sao đâu, thời gian bận rộn nhất chủ yếu là lúc các em tan học thôi, thời gian làm việc buổi sáng của em là từ mười một giờ đến một giờ rưỡi chiều, còn buổi tối là từ sáu giờ đến chín giờ, chắc là không vấn đề gì đâu."

Ông chủ này xem như cũng dễ tính, Hạ Đan vội gật đầu, "Có thể ạ."

"Ừm, thế bây giờ em có thời gian không? Nếu như rảnh thì anh sẽ bảo nhân viên cũ hướng dẫn em một chút."

Hạ Đan gật đầu, "Vâng ạ."

Lúc này cô cũng chẳng có bận việc gì cả.

Mặt tiền của tiệm này rất lớn, lúc đông khách, trong quầy phải có ít nhất ba người. Có một cô gái đã bắt đầu làm việc ở đây từ học kỳ trước nên đã thành thục, có người cũ đã nghỉ làm, bây giờ đã tuyển được Hạ Đan, chỉ cần tuyển một người nữa là đủ người.

Buổi tối trước ngày khai giảng, Hạ Đan ngủ trong phòng của Hàn Triệt, lúc anh đi tắm, cô buồn chán nằm ở trên giường. Anh ném bốp tiền lên trên tủ ở đầu giường, có bao thuốc, bật lửa và cả chứng minh nhân dân.

Cô tò mò và cầm lấy chứng minh nhân dân lên nhìn.

Hình chụp trên chứng minh nhân dân của người bình thường cũng không có đẹp, nhưng mà bức ảnh của Hàn Triệt trên chứng minh nhân dân vẫn rất đẹp trai lôi cuốn như cũ.

Cô nhìn ngày sinh của anh, là ngày ba mươi tháng năm.

Từ bây giờ đến đó cũng chưa đến ba tháng.

Cô nghĩ muốn tiết kiệm tiền để mua quà cho anh.

Hạ Đan học việc trong tiệm trà sữa cả buổi chiều, hầu như đều đã học xong, ông chủ bảo cô buổi tối là có thể đi làm, Hạ Đan nghĩ lát nữa Hàn Triệt sẽ đến, liền nói: "Anh Dương, ngày mai em đi làm được không? Hôm nay em bận chút việc ạ."

"Cũng được, vậy trưa mai em đến đây nhé."

Hạ Đan vội gật đầu, cười nói cảm ơn: "Cảm ơn anh Dương, trưa ngày mai em sẽ đến sớm một chút."

Hạ Đan từ trong tiệm trà sữa đi ra, chuẩn bị quay về phòng ngủ, nhận được điện thoại của Hàn Triệt, anh hỏi: "Em ở đâu rồi?"

Hạ Đan đang chuẩn bị băng qua đường, nghe thế lập tức khựng lại, "Anh đến rồi sao?"

Giọng nói Hàn Triệt truyền đến. "Ừm, đến rồi, em có ở ký túc xá không?"

"Không không không, em ở công chính."

"Anh cũng vừa đến cửa." Ánh mắt Hàn Triệt quét ra ngoài cửa sổ, liền thấy Hạ Đan mặc một chiếc áo khoác màu trắng sữa đứng ở con đường đối diện, về mặt ngữ ngữ nhìn ngó xung quanh.

"Anh đang ở đâu rồi, sao em không nhìn thấy anh?" Ở bên ngoài gió rất lớn, tay Hạ Đan bỏ vào trong túi áo, bàn tay cầm điện thoại bị gió thổi trúng thật lạnh, khuôn mặt cũng bị lạnh cứng.

Hàn Triệt không nhìn được cười, "Nhìn thấy em rồi, ở đối diện."

Hạ Đan quay đầu lại, nghe thấy một tiếng kèn lớn.

Cô nhìn theo hướng tiếng động liền thấy xe Hàn Triệt, đôi mắt cong cong lập tức cười rộ lên.

Đường một chiều, xe không thể chạy đến, Hàn Triệt đứng ở phía đối diện chờ.

Đèn xanh bật sáng lên, Hạ Đan chạy qua.

Vừa mở cửa lên xe, vui vẻ hỏi: "Sao hôm nay anh đến sớm vậy?"

Hiện tại chỉ mới hơn năm giờ thôi mà.

Hàn Triệt nói: "Hôm nay không bận nhiều việc."

Hạ Đan cài dây an toàn xong, mỉm cười tiến lại gần trước mặt Hàn Triệt, "Anh nhớ em à?"

Cô nghiêng người qua, hai tay chống lên vai anh.

Hàn Triệt cười cũng không đáp lại.

Đem hai tay Hạ Đan kéo xuống, không khỏi nhúm mày, "Sao mà lạnh như vậy? Em chờ ở bên ngoài lâu lắm sao?"

Anh đem đôi bàn tay lạnh cứng của Hạ Đan nắm trong lòng tay, giương mắt lên nhìn cô.

"Dạ, có hơi lâu." Thật ra là khi này ở tiệm trà sữa, sau khi được hướng dẫn xong, cô phụ trách rửa ly với mọi người, nước rất lạnh, lại ngâm trong đó một hồi lâu, thế nên mới lạnh như vậy.

Cô cười khanh khách, đưa tay vào lòng bàn tay Hàn Triệt, "Anh ủ ấm cho em đi."

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm trộm liếc mắt một cái, không nhịn cười được.

Nắm lấy tay Hạ Đan cảm lên, một tay điều khiển vô lăng, lái xe với tốc độ rất chậm, từ từ nhập vào dòng xe.

Máy sưởi trong xe điều chỉnh cao lên, dần dần Hạ Đan không còn cảm thấy lạnh, bàn tay được Hàn Triệt nắm nên cũng không còn lạnh nữa.

Xe vẫn chạy với tốc độ như vũ, Hạ Đan vui vẻ nhìn về phía trước, "Bây giờ chúng ta đi đâu ạ?"

Hàn Triệt nói: "Ăn cơm."

"Đi chỗ nào ăn?"

"Em muốn đi chỗ nào?"

Hạ Đan nghĩ nghĩ, "Chúng ta về nhà ăn đi, anh nấu cho em ăn."

Hàn Triệt ghé mắt liếc nhìn cô một cái, cười thành tiếng.

Hạ Đan cúi đầu, kéo tay anh lắc lắc, "Anh cười cái gì chứ."

Hàn Triệt lại tiếp tục cười, "Hạ Đan, em càng ngày càng không nềo đó."

Hạ Đan nhìn ra ngoài cửa sổ, cong môi cười.

Cô cảm nhận được, thật ra Hàn Triệt rất yêu chiều cô.

Hàn Triệt dẫn cô về nhà, nhưng mà trong nhà không có thức ăn.

Mấy ngày nay Hạ Đan quay về trường đi học, đương nhiên anh cũng lười nấu cơm. Thế là trước khi về nhà, phải đi siêu thị gần đó một chuyến.

"Em muốn ăn món cá hấp lần trước anh làm, còn muốn tôm lột vỏ xào, còn món thịt bò xào ớt nữa."

Hạ Đan hoàn toàn không biết nấu ăn, nhưng chọn món ăn đều là những món đòi hỏi phải nấu ăn rất công phu.

Hạ Đan một hơi chọn vài món ăn, đủ để ăn mấy bữa.

Hàn Triệt dựa theo món ăn Hạ Đan chọn đi mua nguyên liệu nấu ăn, nâng mắt lên nhìn cô cười: "Còn muốn ăn cái gì nữa?"

"Đủ rồi, tạm thời chi thế thôi." Hạ Đan vui vẻ ôm lấy cánh tay Hàn Triệt, hai người đẩy xe đi khỏi khu vực tươi sống.

Vừa ra khỏi khu vực tươi sống, gặp phải một người ở đối diện.

Hạ Đan cảm thấy nhìn có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ đến là đã gặp qua ở đâu.

Đối phương nhìn thấy Hàn Triệt, cười nói: "Thật sự hiếm thấy, anh cũng đi siêu thị sao."

Hàn Triệt đáp: "Mua đồ nấu ăn."

Hạ Đan nhìn người phụ nữ ở trước mặt, lập tức nhớ ra.

Lễ Tình Nhân lần trước, người phụ nữ này đi cùng với anh trai xấu xa của Hàn Triệt. Bọn họ còn cùng nhau ăn tối nữa chứ.

Trương Hàn nhìn thoáng qua xe đẩy, "Mua nhiều đồ ăn như thế à, vừa đúng lúc em cũng chưa ăn cơm, có thể ăn ké một bữa được không?"

Trương Hàn không hỏi Hàn Triệt mà nhìn thẳng vào Hạ Đan, cười nói: "Hạ tiểu thư, sẽ không quấy rầy hai người chứ?"

Hạ Đan không thích người phụ nữ này. Cô không thể nói rõ vì sao nhưng đây chính là trực giác của phụ nữ.

Nhưng mà nếu như không cho cô ta đi chung thì có vẻ như cô rất keo kiệt.

Suy nghĩ xong liền nói: "Không sao cả."

Về đến nhà, Hàn Triệt đi thay quần áo vào phòng bếp nấu com cho Hạ Đan.

Vốn dĩ Trương Hân còn nghĩ rằng người nấu com là Hạ Đan, không ngờ lại là Hàn Triệt. Trong trí nhớ của cô ta, Hàn Triệt chưa từng xuống phòng bếp.

Cô ta đi đến phòng bếp, thấy Hàn Triệt thuần thục làm cá nấu com, sợ đến rất lâu cũng không nói ra lời.

"Ốt đồ này, cắt nhỏ như vậy được chưa ạ?" Hàn Triệt đang làm cá, Hạ Đan đứng ở bên cạnh giúp đỡ cắt rau cho anh.

Hàn Triệt nâng mắt nhìn: "Ừm, vậy là được rồi."

"Hi." Hạ Đan vô cùng vui vẻ, cúi đầu tiếp tục cắt ớt.

Thình thoảng Hàn Triệt cũng sẽ nhìn thoáng về phía cô, "Em cẩn thận chút đó, đừng để cắt vào tay."

"Sẽ không đâu." Hạ Đan cắt rất cẩn thận và thận trọng, chính là cắt cả buổi trời cũng chỉ có hai ba lát.

Trương Hân bước qua, cười nói: "Hạ tiểu thư vẫn là để cho tôi làm đi, kỹ thuật cắt này của cô, tôi sợ sẽ cắt tay cô bị thương thôi."

Cô ta nói xong liền lấy con dao trong tay Hạ Đan qua.

Trong lúc nhất thời Hạ Đan còn chưa kịp phản ứng, đến khi nhận ra thì con dao đã bị cướp mất rồi.

Hạ Đan nhìn cô ta một cái cũng không nói gì nữa.

Cô dứt khoát không làm gì nữa, rửa tay, đứng ở bên cạnh Hàn Triệt, ôm lấy cánh tay anh, nhìn anh nấu com.

"Con cá này phải chưng bao lâu?"

"Chắc cũng xấp xỉ nửa tiếng thôi."

"Ồi, em đói bụng."

"Vậy lát nữa ăn nhiều một chút."

Hạ Đan nói chuyện phiếm với Hàn Triệt, Trương Hân đứng ở bên cạnh, lồng ngực giống như bị cái gì đó bóp nghẹn, buồn bực bối rối.

Đột nhiên điện thoại trong túi quần Hàn Triệt reo lên, anh lấy ra nhìn và cúi đầu nói với Hạ Đan, "Anh đi nhận điện thoại nhé."

Hạ Đan gật đầu, "Em trông chừng cái nồi."

Hàn Triệt ừ một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài.

"Hạ tiểu thư đã quen biết A Triệt bao lâu rồi?" Sau khi Hàn Triệt đi ra ngoài, bỗng nhiên Trương Hân nói chuyện phiếm với Hạ Đan.

Hạ Đan nghiêng đầu qua nhìn cô ta, nói: "Lâu rồi."

Trương Hân cười cười, "Vậy à. Nhưng mà hình như Hạ tiểu thư không biết A Triệt không ăn ớt."

Cô ta cắt ớt, ngẩng đầu nhìn Hạ Đan cười nói: "Tôi đã quen biết A Triệt từ nhỏ, anh ấy chưa bao giờ ăn ớt cả."

Hạ Đan nhìn chằm chằm cô ta, "Tôi biết chứ, đây là tôi ăn mà. Bởi vì tôi thích ăn, nên Hàn Triệt đặc biệt làm cho tôi ăn đấy."

Sắc mặt Trương Hân liền thay đổi.

Cô ta vốn nghĩ cô gái nhỏ rất dễ đối phó, cũng không ngờ miệng lưỡi lại sắc bén đến vậy.

Hạ Đan thật sự không thích Trương Hân một chút nào, cô từ phòng bếp bước ra, đi lên lầu nói chuyện điện thoại với bạn cùng phòng.

Cô phải nói với các cô ấy một tiếng, có thể đêm nay cô sẽ không về.

Dưới lầu.

Hàn Triệt đã nói chuyện xong liền trở lại phòng bếp, không nhìn thấy Hạ Đan, vô thức nhìn lướt qua phòng khách.

Trương Hân nói: "Đường như cô ấy có việc bận."

Hàn Triệt ừ một tiếng, bước vào, kiểm tra trong nồi một chút.

Trương Hân đã cắt ớt xong, nhìn Hàn Triệt: "Vậy mà em cũng không biết anh còn thể xuống bếp, chúng ta chơi với nhau từ nhỏ, cũng chưa từng thấy anh vào phòng bếp."

Hàn Triệt đáp: "Hạ Đan thích những món tôi làm cho cô ấy ăn."

Trương Hân cảm thấy trong ngực như bị chặn lại, sau một lúc lâu, hỏi anh: "Vì sao anh thích cô ấy?"

Hàn Triệt đem rau cải đã được rửa xong để ráo trong rổ, nghe như vậy liền nâng mắt nhìn Trương Hân, "Vì sao tôi không thể thích cô ấy? Đơn giản là tôi yêu cô ấy, không cần phải vì lý do gì cả."

Gương mặt Trương Hân không còn chút máu, trở mặt mà nhìn Hàn Triệt.

Thật ra cô ta đã sớm hết hy vọng.

Cô ta quen biết Hàn Triệt nhiều năm như vậy, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy anh thân mật đối với bất kỳ người con gái nào.

Không, phải nói là, anh không cần người phụ nữ nào cả.

Anh xuất sắc đến mức khiến cho tất cả phụ nữ đều muốn đến gần, muốn có được anh, thế nhưng lại cố tình không ai lọt vào mắt anh.

Cô ta không hiểu, vì sao anh lại thích cô gái nhỏ đó.

Bộ dạng bình thường, dáng người bình thường, nhìn thoáng qua cũng biết ngay cả đầu óc cũng bình thường. Anh thích cô ấy cái gì?

Bỗng nhiên Trương Hàn cảm thấy không cam lòng.

Nếu như lúc này Hàn Triệt tìm một người với các phương diện đều rất xuất sắc, xuất sắc đến mức đủ để có thể xứng đôi với anh, cô ta sẽ không có ý kiến gì.

Con nhóc đó với vẻ ngoài tầm thường như vậy, dựa vào cái gì chứ?

Tầm mắt quét qua một bóng người màu trắng ở ngoài cửa, đáy mắt cô ta hiện lên một tia ranh mãnh, mắt cá chân trượt qua một bên, cả người ngã lên trên người Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhũn mảy, gần như xuất phát từ bản năng mà đỡ cô ta một cái.

Nhưng Trương Hàn cũng không chịu đứng lên, ngược lại cả người đều dựa lên người Hàn Triệt, hai tay ôm lấy anh.

Hàn Triệt gần như lập tức đẩy cô ta ra.

Anh cau mày thật chặt, ngẩng đầu lên nhìn thấy Hạ Đan đang đứng ở ngoài cửa.

Anh sững sờ.

Hạ Đan nhìn anh một cái, mím chặt môi, xoay người bỏ chạy.

Đáy lòng Hàn Triệt đột nhiên hoảng hốt: "Hạ Đan!"

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Buổi sáng ngày hôm sau Hạ Đan có tiết, cô đã đặt báo thức, đúng sáu giờ sáng đồng hồ reo lên.

Hạ Đan mơ mơ màng màng vùi đầu vào lồng ngực Hàn Triệt. Tiếng chuông báo thức làm cô đau đầu, cau mày, lắc lắc người, mắt hững hờ giọng lầm bầm.

Hàn Triệt cũng bị thức giấc, vói tay lên cầm điện thoại của Hạ Đan trên tủ đầu giường, bấm tắt đồng hồ báo thức.

Trong bóng tối, ánh sáng từ điện thoại làm chói mắt, anh hí hí mắt nhìn thời gian trên điện thoại.

Đã hơn sáu giờ.

Anh tắt khóa màn hình rồi lại một lần nữa đặt lên tủ đầu giường. Căn phòng chìm vào bóng tối, cánh tay Hàn Triệt ôm chặt lấy Hạ Đan nhắm mắt lại.

Anh không ngủ, chỉ là chợp mắt một lát.

Ước chừng khoảng mười phút, Hàn Triệt tỉnh lại, mở mắt ra, nâng tay lên sờ sờ đầu Hạ Đan, sáng sớm nên giọng nói hơi khàn khàn, khẽ nói: "Sáu giờ mười rồi, dậy thôi nào?"

Hạ Đan lầm bầm, vùi người vào trong chăn, che đầu lại.

Mùa đông trong chăn rất ấm áp, không muốn thức dậy một chút nào cả.

Cả người Hạ Đan bọc kín trong chăn, Hàn Triệt nhìn cô cười cười, cách một lớp chăn sờ đầu cô.

Hàn Triệt bước xuống giường, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Hạ Đan ở trong chăn cả buổi trời, nghe có tiếng nước chảy từ trong phòng tắm vọng ra.

Mơ mơ màng màng từ trong chăn chui ra, đầu tóc bù xù lộn xộn.

Trong chăn ấm áp, cô chỉ lộ đôi mắt ra bên ngoài, vừa mới tỉnh ngủ, ánh mắt vẫn còn có chút lơ mơ, ngơ ngàng nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm.

Lúc Hàn Triệt bước ra, thấy Hạ Đan vẫn còn cuộn mình trong chăn, ánh mắt trong veo như nước nhìn anh.

Anh mỉm cười, bước qua và khẽ xoa đầu cô, "Tỉnh."

Lại đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra.

Hạ Đan nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bầu trời cũng chưa sáng hẳn, trên cửa kính được phủ một lớp sương sớm, trông lạnh lẽo vô cùng.

Hàn Triệt bước lại vỗ vỗ cô, "Dậy nào, lát nữa sẽ ra ngoài ăn sáng."

Hạ Đan nâng mắt lên, hai tay vươn ra khỏi chăn, muốn Hàn Triệt ôm mình.

Hàn Triệt không có biện pháp nào với cô, mỉm cười, kéo cả người từ trong chăn ôm ra.

Hạ Đan vui vẻ, đứng ở mép giường, ôm cổ Hàn Triệt, cười khánh khách nhìn anh.

Cũng không nói lời nào, chỉ có mỉm cười.

Sáng sớm tỉnh mơ đã nhìn thấy gương mặt tươi cười như thế, Hàn Triệt cũng mỉm cười theo, bóp bóp mũi cô, "Cười ngây ngô cái gì đó hả."

Hạ Đan vẫn còn cười, chính là vui vẻ.

.....

Hạ Đan chậm chạp sửa soạn hơn nửa tiếng đồng hồ ở trên lầu, lúc bước xuống cũng đã hơn bảy giờ.

Hàn Triệt ở dưới lầu chờ cô, ngồi trên sofa, ngón tay kẹp điếu thuốc đang gọi điện thoại.

Nghe thấy tiếng động lạch bạch, nghiêng đầu qua, thấy Hạ Đan nhảy nhót vui vẻ từ trên lầu chạy xuống.

Hạ Đan đi xuống lầu, lập tức chạy đến ngồi bên cạnh Hàn Triệt, hai tay ôm cổ anh, tiến lại gần hôn một cái lên mặt anh.

Hàn Triệt cúi mắt nhìn cô, bên môi lộ ra ý cười, bàn tay đang kẹp điếu thuốc giờ lên ôm lấy bả vai cô, kéo vào trong ngực anh.

"Ừm, buổi tối tôi sẽ đến."

Hàn Triệt đánh bàn chuyện công việc, Hạ Đan nghe không hiểu.

Cô nằm sấp trong ngực anh, ngón tay lơ đãng vờ về cổ áo sơ mi của anh.

Hàn Triệt tùy ý cho cô đùa, bàn giao thêm vài câu trong điện thoại rồi khoảng mấy phút sau mới cúp máy.

Hạ Đan ngẩng đầu, "Anh phải đi công tác sao?"

Hàn Triệt vừa mới đặt vé máy vào đêm nay.

Anh đáp một tiếng rồi cầm tay Hạ Đan, nhìn cô nói, "Đêm nay bay, có lẽ khoảng một tuần."

"Phải lâu đến như vậy à." Hạ Đan không nhớ xa anh, nhưng cũng biết Hàn Triệt bận rộn, anh cũng đã rất yêu chiều cô rồi, thế nên không thể tiếp tục tùy hứng được nữa.

Cô cúi đầu, vuốt vuốt sửa lại cổ áo sơ mi của Hàn Triệt ngay ngắn lại vì mới bị cô vô nhãn lúc này, sau đó đó ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước nhìn anh, "Vậy anh phải gọi điện thoại cho em đó."

Hàn Triệt gật đầu, "Ừm."

Hạ Đan nghĩ cũng may chỉ là một tuần, mà không phải là một tháng. Nếu một tháng cũng không được gặp nhau, cô sẽ nhớ anh nhiều lắm.

Nhưng mà vẫn còn may là học kỳ này có nhiều tiết, ngoại trừ đi học, còn phải đến tiệm trà sữa làm thêm, bận rộn liên tục nên thời gian trôi qua rất nhanh.

Vốn dĩ Hàn Triệt nói một tuần sẽ về, kết quả vừa đi là đi đến nửa tháng, ban ngày anh bận việc, nhưng cũng tranh thủ ít thời gian gửi tin nhắn cho cô, báo với cô rằng anh bận, buổi tối sẽ gọi điện thoại cho cô.

Tuy rằng người không ở bên cạnh, nhưng Hạ Đan lại cảm thấy rất an tâm.

Chẳng qua là cô vẫn rất nhớ anh, mỗi lần điện thoại cô đều hỏi anh khi nào trở về. Hàn Triệt liền cười, trêu ghẹo cô, "Nhớ anh à?"

Hạ Đan cũng không ngại ngừng, gật gật đầu, "Vâng, nhớ anh, rất nhớ anh."

Hàn Triệt ở đầu dây bên kia khẽ cười, trông rất là vui sướng.

Cũng may bây giờ còn có điện thoại di động thế này, mỗi ngày còn có thể liên hệ, còn có thể nghe được giọng nói của Hàn Triệt.

Nhưng mà thời gian nghỉ ngơi của anh rất không cố định, có đôi khi sẽ gọi điện thoại cho cô rất sớm, cũng có đôi khi sẽ giống như tối nay.

Buổi tối hôm nay, Hạ Đan chờ điện thoại của anh gọi đến sớm một chút, bạn cùng phòng đều đã ngủ, cô cũng đã rất buồn ngủ, hai mí mắt như muốn đánh nhau, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Lúc rạng sáng hơn hai giờ, điện thoại di động Hạ Đan reo lên.

Cô vẫn còn giữ điện thoại trong tay, di động rao lên, lập tức thức giấc.

Chui đầu vào chăn, híp híp mắt nhìn màn hình.

Hàn Triệt gửi tin nhắn đến, "Đã ngủ chưa?"

Hạ Đan lấy lại tinh táo, cô ngồi dậy trên giường, kéo chăn ra, tay chân nhẹ nhàng bước xuống, mang dép lê bằng nhung, lấy thêm áo khoác và điện thoại lặng lẽ đi ra cửa.

Cô vừa đi ra ngoài ký túc xá, vừa mặc áo khoác lên.

Vừa đi vừa mặc như vậy cũng ra đến bên ngoài, đêm khuya gió thổi rất lạnh đến mức cả người cô run cầm cập.

Cô lấy điện thoại ra và gọi Hàn Triệt.

Điện thoại vừa được nối thông, giọng nói trầm ấm Hàn Triệt truyền đến, "Còn chưa ngủ sao?"

Hạ Đan tìm chỗ tránh gió ngồi chồm hổm xuống, trò chuyện với Hàn Triệt qua điện thoại, "Ngủ rồi, tin nhắn anh vừa đến, là thức dậy luôn."

Hàn Triệt ở đầu dây bên kia khẽ mỉm cười, "Quấy rầy giấc ngủ của Hạ tiểu thư rồi."

Hạ Đan cười, gió thổi lên gò má cô lạnh như băng, "Bây giờ anh đã hết bận rồi ă? Sao mà trễ quá vậy?"

Hàn Triệt đáp, "Mới vừa xuống máy bay thôi."

Hạ Đan sững sốt, vài giây sau mới kịp phản ứng, "Máy bay? Anh đã về rồi sao?"

"Ừm, vừa xuống, đang ở bên ngoài ký túc xá của em."

.....

Hạ Đan gần như cho rằng mình nghe sai, cô giật mình đứng dậy từ trên mặt đất, bởi vì đúng quá nhanh, đầu choáng váng, cả người lung lay sắp ngã xuống.

Nhưng cô cố gắng đứng vững, liền chạy ra bên ngoài.

Vẫn chưa ra đến cửa đã nhìn thấy được Hàn Triệt.

Anh tựa người vào cạnh xe, áo sơ mi trắng, âu phục màu đen, một tay cầm điện thoại, một tay đặt trong túi quần.

Giống như thần giao cách cảm với nhau, anh ngừng đầu lên, liền thấy Hạ Đan từ bên trong chạy đến.

Cả người bọc trong chiếc áo khoác màu đen, mang đôi dép lê bằng nhung màu hồng nhạt, mắt cá chân đều lộ ra bên ngoài.

Hạ Đan chạy đến cổng, kéo cửa ra.

Trên cửa bị khóa, cô không mở được.

Hạ Đan nhất thời nóng nảy, lại kéo dây xích thêm hai cái.

Bên cạnh là phòng của di quản lý ký túc xá, tiếng động Hạ Đan gây ra làm người ta thức giấc, di quản lý ký túc xá đẩy cửa sổ ra, từ bên trong dò đầu ra hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Hạ Đan vội nói: "Di ơi, phiền di mở cửa cổng giúp ạ, cháu bị bệnh nên anh trai mang thuốc đến cho cháu."

Di quản lý ký túc xá từ trong cửa bước ra, "Thật không?"

Hạ Đan gật đầu, hô lên một tiếng với Hàn Triệt, "Anh trai, chờ em một chút."

Hàn Triệt nhìn cô, nhướn mày.

"Di ơi, cháu lấy thuốc xong sẽ vào ngay, rất nhanh ă." Hạ Đan vốn dĩ có hơi bị cảm, nói xong liền ho khan một tiếng, cũng không giống là giả vờ.

Di quản lý ký túc xá của Hạ Đan là người rất tốt bụng, gật gật đầu rồi mở khóa ra, nói: "Thời tiết bây giờ rất dễ bị cảm, bình thường nhớ mặc nhiều thêm một chút."

Hạ Đan vội cúi đầu nói cảm ơn, "Dạ, cháu cảm ơn di."

Hạ Đan chạy ra, đi đến trước mặt Hàn Triệt: "Sao đột nhiên anh trở về rồi?"

"Ừm, làm xong việc rồi về thôi." Khóe môi Hàn Triệt vênh lên, cúi đầu nhìn Hạ Đan cười: "Khi nào anh thành anh trai của em rồi hửm?"

Hạ Đan cười hi hi, quay đầu lại nhìn thoáng vào bên trong, di ký túc xá đã đi rồi, cô vội vàng ôm lấy cánh tay Hàn Triệt, "Lên xe đi, lạnh chết em rồi."

Hàn Triệt nhìn mắt cá chân của cô lộ ra bên ngoài, bên trong mặc váy ngủ, chắc là khi nhận được tin nhắn của anh, nên lấy tạm áo khoác chạy ra ngoài.

Lên xe, Hàn Triệt mở máy lên, máy sưởi cũng chính lên nhiệt độ cao nhất.

Hạ Đan khẽ dậm chân, "Anh trở về cũng không thèm nói trước với em một tiếng nữa."

Hàn Triệt cởi áo khoác, phủ lên đầu gối Hạ Đan.

Áo vest vừa vịn che đến mắt cá chân của Hạ Đan.

Một hành động ngẫu nhiên như vậy, cũng khiến cho trái tim của Hạ Đan giống như được ăn mật.

Cô nghiêng mặt qua nhìn Hàn Triệt cười, "Có phải là anh nhớ em nên quay về sớm đúng không?"

Hàn Triệt cười cười, không đáp lời, khởi động xe rồi từ từ chạy ra khỏi cổng sau trường học.

Xe không chạy quá xa, dừng lại bên cạnh một hồ nước nhân tạo ở gần đó.

Xe vừa dừng lại, Hạ Đan liền bỏ nhào lên người Hàn Triệt, ôm cổ anh, nhìn anh nói: "Anh có nhớ em hay không hả?"

Ánh mắt cô rất sáng, còn mang theo vẻ mong đợi, bộ dáng giống như không muốn nghe câu trả lời là không từ anh.

Hàn Triệt không phải là người thích nói những từ này nói ra miệng, nhưng quả thật là nhớ.

Anh cười cười, nắm lấy cảm cô, cúi đầu hôn một cái.

Hạ Đan cao hứng đến cong cả mắt lên, miệng lại vênh lên trên, "Hôn thêm cái nữa đi."

Hàn Triệt bị cô chọc cười, cúi đầu, môi dừng lại trên đôi môi Hạ Đan vuốt ve ngậm mút một lúc.

Hạ Đan được hôn rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cả lên, tiếp tục chủ động hôn anh.

Nửa tháng không gặp nhau, hai người ở trong xe hơn một tiếng đồng hồ, vừa nói chuyện một chút rồi lại hôn thêm một lát.

Đã là ba giờ sáng. Hạ Đan ngồi trên đùi Hàn Triệt, cúi đầu cời nút áo anh ra chơi đùa.

Cời bỏ hai nút rồi lại cài vào, lại cời bỏ, rồi lại cài vào, chơi đến không biết mệt.

Hàn Triệt cũng cho cô tùy ý, nhìn cô cười, "Ngày mai là thứ sáu, có quay trở về không?"

Hạ Đan gật đầu, "Có ạ, sẽ về mà."

"Muốn ăn cái gì nào?"

Hai mắt Hạ Đan cong cong lên, ôm lấy cổ anh, "Anh có nấu cơm cho em không?"

Hàn Triệt đáp, "Cũng đã hết bận rồi, có thể nghỉ ngơi hai ngày."

"À, vậy em sẽ suy nghĩ thật kỹ mới được."

Hàn Triệt gật gù, "Nghĩ xong thì đưa thực đơn qua cho anh."

Hạ Đan ừ một tiếng, lại có hơi quấy luyến không muốn xa anh, "Em phải về rồi, em có nói với dì ký túc xá, sẽ về nhanh."

Hàn Triệt đáp rồi nắm lấy cảm cô, cúi đầu hôn một cái, "Anh đưa em trở về."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hàn Triệt vừa mới về nước, hiếm hoi lắm mới có thể sắp xếp cho mình hai ngày nghỉ.

Vừa vận buổi sáng ngày hôm sau, Chu Tề hẹn anh đi chơi bi da, anh cũng đã đồng ý.

Lúc đến phòng bi da, Chu Tề đã chơi trước vài cơ, thấy Hàn Triệt bước vào, chắc chắn một tiếng, "Muốn hẹn với cậu một lần đúng là không dễ, hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây à?"

Hàn Triệt bước qua, thuận tay cầm lấy một cây cơ ở cạnh tường, tiếp đến cầm lấy cục phần ở trên bàn, xoa xoa lên đầu cơ.

"Cậu ra ngoài nhìn một cái là biết liền chứ gì." Anh cúi người, đánh một gậy vào hai quả bi da vào lỗ.

Chu Tề liu lười, "Đã lâu không chơi như vậy, mà kỹ thuật cũng không giảm ta."

Hàn Triệt không trả lời anh, đổi sang một góc khác, lại vào một quả khác.

"Dạo này sức khỏe ông nội cậu tốt không?" Chu Tề chống cây cơ xuống, cũng tán gẫu với Hàn Triệt.

Hàn Triệt đáp, "Tốt hơn rồi."

Chu Tề gật đầu, "Vậy là tốt rồi."

Khựng lại một chút, vẫn là không nhin được nói: "Cậu có biết, ông nội cậu tìm anh họ tớ lập di chúc đấy."

Hàn Triệt đáp, "Biết."

Không nói thêm lời dư thừa nào khác, hiển nhiên là Hàn Triệt không muốn thảo luận về vấn đề này. Chu Tề cũng không hỏi thêm, chống cây cơ đứng qua một bên, cười hỏi anh, "Này,

lần trước gọi cho cậu, từ lúc nào trong nhà cậu có con gái vậy hả?"

Hàn Triệt đang cúi người đánh bi da, nâng mắt lên, nghiêng qua liếc anh ta một cái.

Chu Tề tiến lại gần, đập lên bả vai anh, "Lần trước tớ gặp Hà Vũ, hỏi thẳng nhóc đó vài câu thì đã áp ứng, tớ nhìn là biết có vấn đề ngay." Anh ta lên con tò mò, đôi mắt sáng rỡ, "Thật sự có bạn gái rồi à?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, không nói thêm lời nào nữa.

Từ trước đến nay anh luôn tích chữ như vàng, Chu Tề đã chơi với anh mười mấy năm nay cũng quen rồi.

Lúc này ngọn lửa nhiều chuyện hùng hực cháy trong người anh ta, liên tiếp hỏi: "Ai thế? Tớ có biết hay không vậy? Đã từng gặp chưa? Ai mà có bản lĩnh lớn mà có thể thu phục được cậu vậy?"

Hàn Triệt đánh xong quả bi cuối cùng, đứng thẳng người dậy, đặt cây cơ lên trên bàn, "Cậu không đi làm phóng viên tin tức là uổng lắm đó."

Anh về phía trước, mở tủ lạnh lấy một chai nước suối ra.

Lúc này Chu Tề hoàn toàn có tâm tư gì mà đánh bi da nữa chứ, liên tục đuổi theo Hàn Triệt tò mò hỏi chuyện tình của anh.

Hàn Triệt đi đến bên cửa sổ, ngồi xuống dựa vào ghế sofa.

Lưng anh dựa vào ghế sofa, thò tay vào túi quần lấy ra bao thuốc lá, rút ra một cây đặt lên miệng. Lại mở ra cái bật lửa, một tay che gió mỗi thuốc, hút một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ, phun ra một ngụm khói mờ ảo.

Tâm trí lơ lửng suy nghĩ vài chuyện, đến cuối cùng, toàn bộ đều là hình bóng của Hạ Đan.

Anh nâng thuốc lá lên hút một ngụm, khói môi nổi lên ý cười nhẹ.

Đúng lúc này điện thoại di động reo lên, trong vô thức liền đoán là Hạ Đan, lấy ra nhìn thì quả nhiên là cô.

Liệt kê cho anh một bảng thực đơn ngay ngắn chỉnh tề.

Miệng ngậm điếu thuốc, hai tay cầm điện thoại, trả lời cô, "Khoảng sáu giờ anh sẽ đến đón em."

Hạ Đan chuẩn bị đi tiệm trà sữa làm việc, vừa đi vừa nhắn trả lời anh, "Anh tới thì gọi điện thoại cho em nha."

"Ừm."

Hạ Đan cong cong mắt, tắt khóa màn hình điện thoại, cất vào bên trong túi áo khoác.

Bình thường thì Hạ Đan sẽ làm việc vào buổi trưa và buổi tối. Đêm nay phải về nhà Hàn Triệt, bận rộn đến giữa trưa xong liền xin nghỉ với ông chủ.

Công việc này cô đã làm nửa tháng, cũng thân quen với ông chủ lại rất dễ tính, cười nói: "Được được, hẹn hò quan trọng hơn, ngày mai đến sớm một chút là được."

"Vâng ạ, cảm ơn Dương ca."

Hạ Đan vội đi trở về ký túc xá.

Nhóm bạn cùng phòng đều còn đang ngủ trưa, cô nhẹ nhàng bước vào cửa. Nhìn đồng hồ, cũng không đủ thời gian nghỉ ngơi, cô lười thay quần áo lên giường, ngồi trước bàn học, lấy sách mà buổi chiều sẽ lên lớp ra. Rồi cứ như thế mà nằm bò lên bàn ngủ thiếp đi.

Chỗ vết bóng trên mu bàn tay vẫn nóng rát, kiếm tiền thật sự không dễ một chút nào.

Tết cuối cùng của buổi chiều là năm giờ bốn mươi sẽ tan, quay về ký túc xá cất sách, điện thoại của Hàn Triệt đã gọi đến.

Hạ Đan đang sắp xếp đồ đạc, nghiêng đầu qua, kẹp điện thoại trên bả vai áp sát lên tai nói, "Em sẽ lập tức đến ngay."

Hàn Triệt nghe giọng nói của Hạ Đan bật cười lên, đáp: "Chờ em ở cổng sau đó."

"Vâng ạ."

Hạ Đan cúp máy điện thoại, đem bộ mỹ phẩm chăm sóc da của cô bỏ vào trong ba lô.

Quần áo ngủ và mặc nhà đều có sẵn ở nhà Hàn Triệt, thế nên cũng không có nhiều đồ phải mang theo.

Hạ Đan dọn đồ xong, chào tạm biệt với nhóm bạn cùng phòng, mọi người đều cười trêu ghẹo, cô xấu hổ mà chạy ra ngoài.

Trường học có nhiều cổng, cửa sau là gần với ký túc xá của cô nhất, chỉ bước ra là đến nơi.

Hạ Đan vừa đến cửa liền nhìn thấy Hàn Triệt.

Anh đứng ở cạnh xe, dựa vào cửa xe hút thuốc.

Chỉ cần Hàn Triệt đứng một chỗ cũng đã là một cảnh đẹp. Đứng ở giữa đám đông thì liếc mắt thôi cũng có thể nhận ra.

Miệng Hàn Triệt cắn điếu thuốc, cúi đầu, cầm điện thoại gửi tin nhắn.

Hạ Đan vừa ra tới đã nhìn thấy anh, không chỉ nhìn thấy một mình anh, mà gần như còn nhìn thấy từng cô gái đi ngang qua đều nhìn lên anh.

Hạ Đan vội vàng chạy tới, bỏ nhào vào lồng ngực Hàn Triệt, ôm chặt lấy anh, công khai thể hiện chủ quyền.

Hàn Triệt sợ tàn thuốc làm phỏng Hạ Đan, nghiêng qua một bên, lấy điều thuốc xuống kẹp giữa hai ngón tay, một tay ôm cô, "Nhanh vậy em."

Hạ Đan gạt đầu, ngẩng mặt lên nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Sau này anh không cần ở ngoài chờ em đâu." Nói xong, mắt húng mà chu chu môi, "Các cô ấy đều đang nhìn anh."

Hàn Triệt sững sốt, rồi lại nở nụ cười, "Thật à."

Hạ Đan trừng anh, "Anh đắc ý lắm hả?"

Hàn Triệt dờ khóc dờ cười, "Anh có nói cái gì đâu?"

"..."

Anh cười, nhìn Hạ Đan hỏi: "Đói bụng chưa?"

Hạ Đan gật gật đầu, "Đói rồi ạ."

"Vậy về nhà rồi ăn cơm."

Hạ Đan lập tức vui vẻ trở lại, ừ đáp, "Em muốn ăn một nồi thịt to."

Lái xe về đến nhà, lúc này trời cũng đã gần tối.

"Em đói bụng chết mất." Hàn Triệt đang thay quần áo, Hạ Đan nghiêng người nằm trên giường đáng thương nhìn anh, "Hàn tổng, nhanh nấu cơm cho em gái Tiểu Hạ đi."

Hàn Triệt thay áo sơ mi, nói: "Phòng khách có thức ăn vặt, em ăn trước chút đi."

Hai mắt Hạ Đan sáng rực lên, từ trên giường bật dậy, xuống lầu tìm đồ ăn vặt.

Hàn Triệt nâng mắt lên, liền thấy Hạ Đan mang dép bông chạy ra ngoài.

Anh không nhận được mà mỉm cười, xoay người bước vào phòng tắm.

Lúc Hàn Triệt từ trên lầu bước xuống, Hạ Đan đã nằm trên sô pha, ôm đồ ăn vặt, vừa ăn vừa xem TV.

"Em ngồi dậy ăn đi, cẩn thận bị nghẹn đó." Hàn Triệt vừa nói vừa đi vào phòng bếp.

Hạ Đan cắn khoai tây chiên, nói qua loa, "Không có đâu."

Hàn Triệt vào phòng bếp làm cơm tối, Hạ Đan ở phòng khách xem TV.

Hàn Triệt đã làm xong các bước chuẩn bị, từ trong phòng bếp đi ra.

Đi đến phòng khách, ngồi bên cạnh Hạ Đan, vỗ vỗ mông cô, "Xích vào chút nào."

Hạ Đan dịch vào bên trong một chút, nằm thẳng trên sô pha, chu miệng với Hàn Triệt, muốn hôn.

Hàn Triệt vừa cầm điều thuốc từ bàn trà lên, cúi đầu nhìn Hạ Đan, khóe môi vênh lên cười như không cười.

Hạ Đan kéo kéo tay anh, tiếp tục chu chu môi.

Hàn Triệt bị chọc cười, cúi người xuống hôn cô.

Hai người hôn được một lúc, Hàn Triệt bóp bóp mặt cô, khẽ cười nói: "Vui không?"

Ánh mắt Hạ Đan cong cong, hai tay ôm vòng trên vai anh. Tay Hàn Triệt kê dưới thắt lưng của cô, thuận thế ôm cô lên.

Hạ Đan ngồi một bên trên đùi Hàn Triệt, tay trái vòng qua cổ anh cầm một gói khoai tây chiên, tay phải lấy một miếng khoai tây ra đút cho Hàn Triệt, "Anh ăn không?"

Hàn Triệt mỉm cười, lắc đầu.

Hạ Đan dứt khoát đút lên miệng mình.

Ánh mắt Hàn Triệt dừng ở trên mu bàn tay cô, kéo lại hỏi: "Tay bị làm sao thế này?"

Trên mu bàn tay hiện rõ một vùng da đỏ hồng hơn những chỗ ở xung quanh.

Hạ Đan cúi đầu nhìn, nói: "Bị nước sôi làm phỏng thôi mà."

Hàn Triệt nhũn mày, cầm tay cô lên nhìn kỹ lần nữa, "Làm sao mà bị phỏng nước sôi?"

Hạ Đan cũng không lừa anh, nói: "Gần đây em làm thêm ở tiệm trà sữa, lúc giữa trưa hôm nay có hơi vội, không cẩn thận nên bị phỏng nước sôi, không sao đâu."

Nói xong, rút tay ra tiếp tục lấy khoai tây chiên ăn.

Hàn Triệt nhũn mày chăm chú nhìn cô, "Làm thêm?"

Hạ Đan gạt đầu ừ.

"Thiếu tiền?"

Hai mắt Hạ Đan tròn xoe nhìn anh, lắc đầu, "Không thiếu tiền."

"Vậy vì sao phải đi làm thêm?"

Hạ Đan nói: "Trải nghiệm cuộc sống thôi."

Hàn Triệt nhìn về hướng cô, tổng kết một câu, "Không có gì hay để làm sao."

Lại kéo tay Hạ Đan nhìn kỹ xuống. Tuy làn da hồng hồng, nhưng không có vết thương rõ ràng, vẫn còn may.

Anh nâng mắt lên nhìn cô, "Đừng làm nữa, lát nữa anh sẽ cho em một cái thẻ, tiền không đủ dùng thì nói cho anh biết, cần gì phải đi làm chứ."

Hạ Đan vội lắc đầu, "Em không muốn."

Đột nhiên về mặt cô đứng đắn, nghiêm túc nói: "Em không muốn anh cho em tiền, em cũng không thiếu tiền."

"Vậy sao em đi làm thêm?"

"Đã nói là trải nghiệm cuộc sống rồi mà." Chung quy cũng không thể nói cho anh biết, là vì muốn mua quà tặng anh.

"....."

Hạ Đan thay đổi tư thế, ngồi lên trên đùi Hàn Triệt, hai tay vẫn ôm lấy cổ anh, nghiêm túc nhìn anh, "Em biết anh đối với em rất tốt, nhưng mà em thật sự không thiếu tiền, và lại bình thường ngoại trừ ăn cơm ra, cũng đâu có chỗ nào cần dùng tiền đâu mà."

Hàn Triệt chăm chú nhìn Hạ Đan một hồi lâu, đại khái là anh biết cô suy nghĩ cái gì, cũng không cố chấp nữa, cúi người rút một tờ khăn ướt trên bàn lên, kéo tay cô, giúp cô lau ngón tay cầm đồ ăn, "Tiền không đủ phải nói cho anh biết, em muốn đi làm công cũng có thể nhưng phải cẩn thận một chút, đừng làm chính mình bị thương đó."

Hạ Đan gật đầu, lại gần hôn anh, "Em biết rồi ạ."

Hàn Triệt nâng mắt nhìn cô, nhìn cô chăm chăm một lát, không nhìn được mà nở nụ cười.

Hàn Triệt mỉm cười, đẹp trai đến mê người.

Hạ Đan cao hứng ôm chặt lấy anh, hôn thêm vài cái.

Hàn Triệt bị chọc cười rộ lên, giọng điệu bất đắc dĩ, "Hạ Đan."

Hạ Đan ngọt ngào đáp một tiếng, "Dạ."

Hàn Triệt cười, đem cô ôm đứng dậy.

Hai chân Hạ Đan ôm chặt vòng qua eo anh, tay vẫn ôm lấy cổ anh, "Đi đâu ạ?"

"Nấu cơm cho em"

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hạ Đan làm ở tiệm trà sữa ba tháng, đã gom đủ số tiền là bốn ngàn tệ.

Bốn ngàn tệ đối với sinh viên mà nói cũng xem là rất nhiều, đám bạn cùng phòng trừ cô là tiểu phú bà

"Tiểu phú bà" ôm bốn ngàn tệ giờ phút này đây đang ngồi trên giường, trước giường có đặt một cái ghế, hai chân cô đặt lên ghế.

Cầm điện thoại vào Taobao.

Lý Kỳ ở đối diện giường đang xếp quần áo vào trong tủ nói, "Cậu đã nghĩ được muốn tặng cái gì chưa?"

Hạ Đan lắc đầu, "Chưa nghĩ ra."

Lý Kỳ xếp xong quần áo, đóng cửa tủ, xoay người lại ngồi bên cạnh Hạ Đan, ôm cánh tay của cô, dò đầu qua nhìn vào điện thoại di động của cô.

Trên màn hình của Taobao là các loại gấm dệt thổ cẩm, nhiều màu sắc sặc sỡ.

Lý Kỳ ngạc nhiên nói: "Cậu muốn mua vài à?"

Hạ Đan gật gật đầu, "Ừm, mình muốn thêu một cái túi hương."

Cô bấm mở một tấm vải màu vàng, dựa đầu lại gần Lý Kỳ, "Cái này đẹp không?"

Ngắm nghĩ một chút lại hỏi: "Có hơi sáng quá không?"

Lý Kỳ hỏi: "Cậu thêu túi hương làm gì vậy? Cậu định làm túi hương để an thần à? Có thể đặt mua trực tiếp trên mạng mà."

Hạ Đan lắc đầu, "Không phải, tự mình muốn làm thôi, mình muốn tặng cho Hàn Triệt."

Lý Kỳ hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô, "Cậu cũng biết thêu túi hương luôn à?"

Khóe môi Hạ Đan nhếch lên đáp, "Con gái ở quê của chúng mình đều biết làm hết."

Quê Hạ Đan vẫn còn truyền thống này, các thiếu nữ khi có người mình thích, sẽ thêu túi hương đưa người nọ xem như là tín vật đính ước.

"Loại này thì sao, loại này đẹp không?" Hạ Đan lại bấm mở một tấm vải khác. Hai cô gái chụm đầu lại lựa chọn cả buổi trời, xoắn xuýt giữa màu xanh da trời và màu vàng, cuối cùng vẫn chọn một tấm vải màu xanh da trời nhạt.

Màu sắc và hoa văn rất nền nã, thích hợp cho con trai mang theo người.

Hạ Đan mua tấm vải này và đồ thêu trên Taobao, sau đó gửi tin nhắn cho Hàn Triệt, hỏi anh đang ở nơi nào.

Tin nhắn đã gửi đi, rất lâu cũng không có hồi âm.

Hạ Đan nghĩ có lẽ anh đang bận, dứt khoát bỏ điện thoại xuống và đi ra ngoài ban công giặt quần áo.

Nhiệt độ vào tháng năm đã hơi nóng, bên ngoài ban công, bầu trời trong xanh không một đám mây, thời tiết rất đẹp.

Vào lúc đó Hàn Triệt vẫn còn trong cuộc họp.

Thời gian của cuộc họp này vô cùng lâu và tiếp tục cho đến hai giờ chiều.

Khi tan học, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, ôm tài liệu lần lượt ra khỏi phòng họp.

Hàn Triệt vẫn ngồi tại chỗ, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ánh sáng trong phòng phòng rất tối, anh ngồi ở đó, gương mặt chìm vào bóng tối, vẻ mặt mệt mỏi.

Mọi người đều rời khỏi, anh vẫn ngồi tại chỗ như cũ, nhắm mắt dưỡng thần. Vẫn không nhúc nhích giống như đang ngủ. Chỉ có Hà Vũ ở bên cạnh là biết, chẳng qua là anh đang thả lỏng chứ không phải ngủ thật sự.

Ước chừng qua khoảng sáu bảy phút, rốt cuộc Hàn Triệt mới mở mắt.

Cầm điện thoại từ trên bàn lên, kéo màn hình xuống mới phát hiện ra Hạ Đan gửi vài tin nhắn qua wechat cho anh, hỏi anh đang ở đâu, đã ăn cơm chưa?

Hàn Triệt lập tức trả lời cô, hỏi: "Mới vừa tan họp thôi, vẫn chưa ăn cơm. Em đang làm gì thế?"

Ở đầu điện thoại bên kia, Hạ Đan ngủ trưa vừa mới thức, vẫn còn mơ mơ màng màng, nằm nghiêng trên giường, khẽ nheo nheo mắt nhìn điện thoại, trả lời anh, "Em mới vừa ngủ trưa, sao bây giờ anh vẫn chưa ăn cơm?"

Gửi xong, lại gửi thêm một tin nhắn khác, "Thời tiết hôm nay đẹp lắm, buổi chiều anh có bận gì không?"

Đầu điện thoại bên kia, Hàn Triệt đã đứng dậy và đi đến phía trước cửa sổ phòng họp, kéo rèm ra.

Lúc đầu bức rèm đóng kín, làm căn phòng tối đen như mực. Khi vừa kéo ra, trong nháy mắt ánh sáng mặt trời chiếu sáng cả căn phòng.

Hàn Triệt đem cửa sổ mở ra, bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa rực rỡ.

Đúng là thời tiết rất đẹp.

Anh lập tức gọi điện thoại cho Hạ Đan. Cuộc gọi được kết nối, Hạ Đan vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói có chút ngáy ngủ, "Alô."

Hàn Triệt nghe thanh âm nói chuyện của cô, gần như khẳng định lúc này vẫn còn ở trên giường. Lúc cô mới vừa tỉnh ngủ thì giọng nói cũng mềm mại như thế này. Anh khẽ cười lên, "Vẫn còn chưa rời giường sao em?"

Hạ Đan ậm ừ, một chân rút ra khỏi chăn và bò lên trên, nói: "Buổi chiều hôm nay em không có tiết."

Buổi chiều thứ sáu mỗi tuần đều không có tiết.

Hàn Triệt nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Vây lát nữa sẽ đến tìm em."

"Khi nào thì đến ạ?"

Hàn Triệt cúi đầu nhìn xuống đồng hồ, nói: "Khoảng ba giờ rưỡi."

Hạ Đan kích động ngồi bật dậy trên giường, đôi mắt sáng rỡ, "Hôm nay anh muốn đến đây sao? Không còn bận ă?"

Hàn Triệt cười cười, ừ một tiếng, "Lát nữa anh đến."

Anh hẹn thời gian gặp mặt với Hạ Đan xong liền quay trở lại văn phòng.

Thực tế thì bọn họ đã mấy ngày không gặp nhau rồi.

Ở khu Nam có mấy miếng đất, vài công ty phát triển địa ốc đều muốn giành lấy, Hàn Triệt một mình theo dõi hạng mục này, gần nửa tháng nay gần như không có thời gian để nghỉ ngơi, thế nên anh cũng ít có thời gian hẹn hò với Hạ Đan.

Bình thường Hạ Đan rất dính người, nhưng biết anh bận rộn làm việc, cũng rất hiểu chuyện không làm phiền anh.

Hiện tại hạng mục đã giành được, cũng đã đến lúc nghỉ ngơi.

Xác định thời gian hẹn hò với Hạ Đan xong, Hàn Triệt dặn dò Hà Vũ, nói: "Hai ngày này tôi sẽ không đến công ty, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

"Vâng."

.....

Đã bốn ngày rồi Hạ Đan không gặp Hàn Triệt. Lúc anh bận rộn, bọn họ sẽ liên lạc qua điện thoại. Cô còn nghĩ có lẽ phải thêm mấy ngày nữa mới có thể gặp được anh.

Hạ Đan ném điện thoại, mang dép lê chạy ra ban công, cầm khăn và thau vào phòng tắm tắm rửa gội đầu.

Ở trong phòng tắm nửa tiếng đồng hồ, lúc bước ra đã là hai giờ bốn mươi.

Lúc tắm xong thì nhóm bạn cùng phòng cũng vừa về đến.

Một người trong phòng đã ra ngoài hẹn hò, Lý Kỳ và Trình Di đang sửa soạn chuẩn bị đi dạo phố.

Thời tiết đẹp như thế lại không có tiết, cũng nên ra ngoài đi chơi.

Hạ Đan ngồi trên ghế sấy tóc, Lý Kỳ và Trình Di đều đã ăn mặc xinh đẹp chuẩn bị ra khỏi cửa, "Chúng tớ đi nhé Hạ Đan."

Hạ Đan nhìn các cô, "Ừm, các cậu đi trước đi."

Lý Kỳ bỏ lược xuống, cười nhéo nhéo khuôn mặt Hạ Đan, "Hẹn hò vui vẻ nha."

Hạ Đan cong cong mắt, ừ một tiếng.

Hai cô gái vô cùng vui vẻ đi ra ngoài, Hạ Đan nhìn bóng lưng của hai cô, khóe môi cũng cong cong lên.

Ánh mắt trời chiếu vào phòng, tâm tình vui vẻ có chút không thể diễn tả thành lời.

Hạ Đan tiếp tục sấy tóc, lấy một cái váy mới cô vừa mua cách đây vài ngày từ trong tủ quần áo ra.

Váy màu trắng, dây đeo rộng khoảng nửa ngón tay, dài đến đầu gối, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, vòng eo cô rất nhỏ, làn da trắng nõn nà.

Hạ Đan ngồi trên giường mang giày vải Converse màu đen, kết hợp với chiếc váy trắng đến đầu gối này, nhìn có vẻ rất trẻ trung tràn đầy sức sống.

Cô vừa mới mang giày thì điện thoại của Hàn Triệt gọi đến.

Một tay cô cầm điện thoại, một tay xách một chiếc túi xách màu đỏ từ trên bàn lên.

"Anh đến rồi sao?" Liền chạy ra cửa, đóng cửa lại rồi đi ra phía ngoài hành lang.

"Đến rồi."

"Em lập tức đến ngay."

Buổi chiều thứ sáu, hầu như toàn bộ trường học đều không có tiết, thời tiết lại đẹp thế nên tất cả mọi người đều ra ngoài. Vườn trường khắp nơi đều là người, ra vào, tới lui liên tục.

Hạ Đan từ trong ký túc xá đi ra, liếc mắt một cái liền thấy Hàn Triệt đứng dưới bóng cây đối diện ký túc xá.

Hôm nay anh mặc sơ mi trắng, bên trong cài bỏ hai nút áo ở trên cổ, ống tay áo được cuộn lên cánh tay.

Vài ngày không gặp, lại càng đẹp trai hơn rồi.

Hạ Đan lập tức nhếch miệng cười rộ lên, chạy đến, vui vẻ nhào vào lồng ngực ôm chặt anh.

Ngẩng đầu lên cười, mở miệng hỏi: "Có nhớ em hay không hả?"

Hàn Triệt cũng cười, đáp: "Em nghĩ đi."

Bốn ngày không gặp nhau, Hạ Đan cũng không thêm bước ra ngoài, nâng cằm hôn lên môi Hàn Triệt một cái, "Em cũng nhớ anh." Sau đó hỏi tiếp, "Anh đã hết bận rồi sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, nắm lấy tay Hạ Đan, "Có thể được nghỉ ngơi trong thời gian ngắn."

Nhìn cô, "Đi về nhà hay là đi dạo đây?"

Hạ Đan nói: "Thời tiết đẹp thế này, đương nhiên là phải đi dạo rồi."

Hàn Triệt nắm tay Hạ Đan đi ra khỏi trường học, đi dọc theo bức tường rào của trường học, đi thẳng ra phía trước.

Không có đích đến, cứ như vậy mà bước đi dạo mát.

Có lẽ vì tháng năm, mặt trời không khô nóng như tháng bảy tháng tám, trong ánh mặt trời ấm áp còn có gió nhẹ nhè thối.

Hai người bước đi tùy ý, đến một quảng trường dọc bờ sông.

Người ở quảng trường không đông lắm, phần lớn là người lớn tuổi, mờ nhạt đánh Thái Cực Quyền.

"Chúng ta qua bên kia ngồi đi." Hạ Đan nắm tay Hàn Triệt chạy tới.

Có vài băng ghế đá hướng ra mặt sông.

Hạ Đan kéo Hàn Triệt ngồi xuống, "Nơi này thật thoải mái."

Gió sông thổi lên, lại có thêm ánh mặt trời, thời gian trở nên chậm rãi và nhẹ nhàng.

Cần nửa tháng trời Hàn Triệt không có thời gian để nghỉ ngơi, cũng hiếm có thời gian thư giãn như giờ phút này.

Hạ Đan chạy đến phía trước, ghé lên mép cầu hóng gió.

Hàn Triệt lười biếng dựa lưng vào ghế đá, một tay khoác ngang lên trên ghế, nhìn Hạ Đan đứng ở đối diện bên cầu hóng gió.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên người cô, trên đỉnh đầu cô nhưng có thêm một lớp ánh sáng vàng, mái tóc mềm mại bị gió thổi, thổi bay qua một bên.

Hàn Triệt nhìn cô, bỗng nhiên cảm thấy một ngày như thế này thật sự rất đẹp.

Anh nhìn Hạ Đan, chỉ cần nhìn thấy cô liền có thể quên đi một ít chuyện buồn trong lòng.

Hạ Đan hóng gió một hồi, chạy về dựa vào trong lồng ngực Hàn Triệt.

Cánh tay Hàn Triệt khoác lên trên ghế cũng thuận thế ôm lấy cô.

Tay Hạ Đan đặt trên đầu vai Hàn Triệt, ngẩng đầu lên hôn anh.

Hàn Triệt cúi đầu, nâng cằm cô trao cho cô một hôn thật sâu.

Hai người hôn nhau mãnh liệt, Hạ Đan bị hôn đến mức không thở nổi, Hàn Triệt mới hơi ngẩng đầu nhìn cô.

Hạ Đan nâng tay lên sờ sờ gương mặt anh, "Anh rất mệt sao?"

Vài ngày không gặp, anh có hơi gầy, cũng nhìn thấy được vẻ mệt mỏi.

Hàn Triệt nói: "Cũng tạm thôi."

Hạ Đan ngồi thẳng người, duỗi tay phải ra phía sau gáy anh, giúp anh mát xa, "Chúng ta về nhà đi, về nhà nghỉ ngơi nha."

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Được."

Trước khi về nhà, bọn họ tùy tiện ăn một chút ở bên ngoài, lúc về đến nhà cũng vừa đúng sáu giờ.

Hạ Đan hỏi thúc Hàn Triệt trở về phòng ngủ.

Hàn Triệt không nhịn được cười, "Mặt trời còn chưa xuống núi nữa mà."

Hạ Đan mặc kệ, khẳng khái đẩy Hàn Triệt trở về phòng.

Tuy rằng thời gian còn sớm, nhưng thật sự Hàn Triệt cũng có chút mệt mỏi, không lay chuyển được Hạ Đan, trở về phòng tắm rửa.

Lúc đi ra, mặt trời bên ngoài cửa sổ đã lặn, trời cũng đã tối.

Hạ Đan không ở đây, đoán chừng cô đã tự quay về phòng mình.

Hàn Triệt lấy áo thun trên giường mặc vào, cầm điện thoại trên tủ đầu giường rồi bước ra ngoài.

Đi xuống lầu, ngồi lên sofa, cầm bao thuốc lá trên bàn trà và rút ra một điếu đặt lên miệng.

Anh khẽ hút một ngụm, kẹp giữa hai ngón tay.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào đốm lửa trên tàn thuốc, đôi mắt tối đen và sâu như bầu trời ban đêm, ẩn chứa nhiều điều tâm sự.

Anh trầm mặc, điếu thuốc ở ngón tay đã bị cháy hơn phân nửa, tàn thuốc xám tro rơi trên bàn trà, cũng vẫn chưa hoàn hồn.

Thậm chí lúc Hạ Đan đi xuống lầu cũng không phát hiện ra.

Cho đến khi điếu thuốc trên tay bị một đôi tay nhỏ bé trắng nõn lấy đi, mới kịp hoàn hồn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hạ Đan đứng ở trước mặt.

Hạ Đan bỏ điếu thuốc vào gạt tàn, ngồi trên đùi Hàn Triệt, hai tay nâng lên vòng tay lên đầu giúp anh xoa huyệt thái dương, "Không phải anh rất ít hút thuốc sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Hạ Đan vừa xoa huyệt thái dương cho anh, vừa nhìn anh hỏi: "Anh có tâm sự gì đúng không?"

Hàn Triệt cười cười, "Không có, có lẽ là lần này hơi mệt thôi."

Anh không muốn nói, Hạ Đan cũng sẽ không hỏi tiếp.

Cô đứng dậy từ trên người Hàn Triệt, đi vào phòng bếp gọt một ít trái cây, lúc đi ra, Hàn Triệt đã nằm trên sofa nhắm mắt lại.

Cô bước đến, ngồi xôm bên cạnh sofa, nhìn anh một lát, khẽ hỏi anh: "Anh đang ngủ à?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, không mở mắt ra.

Hạ Đan cười cười, kéo tay anh, cúi đầu hôn lên môi anh một cái, "Anh ngủ đi."

Nói xong liền đứng dậy, tắt đèn trong phòng khách, kéo bức rèm lại.

Không có ánh sáng tiến vào, có thể làm cho người ra ngủ ngon hơn.

P/s: Ny đã cố gắng tưởng tượng bộ đồ Hạ Đan mặc nhưng cảm thấy sao sao đó, vẫn là Hàn Tổng có mắt hơn.

Tưởng tượng lại váy hai dây giày Converse thì cũng thấy kỳ kỳ.. Hay là do Ny già không theo kịp giới trẻ hả chời!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34

Hạ Đan muốn Hàn Triệt nghỉ ngơi thật tốt, cho nên cuối tuần cũng không dự định đi đâu cả, chỉ ở nhà chơi.

Có lẽ Hàn Triệt quá mệt mỏi, giấc ngủ đêm nay đặc biệt sâu, thậm chí lúc cô rời giường vào buổi sáng ngày hôm sau, anh cũng không cảm giác được.

Bình thường anh đều thức giấc khoảng sáu giờ, nhưng hiếm khi thấy anh ngủ ngon đến vậy, Hạ Đan cũng sợ đánh thức anh, nên lặng lẽ xuống giường như mèo nhỏ, tay chân nhẹ nhàng bước ra đến cửa phòng, lại nhẹ nhàng mở cửa ra, bước ra ngoài, tiếp tục nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sợ đánh thức Hàn Triệt, nín thở cẩn thận, chờ cửa phòng đóng lại, cuối cùng mới dám thở mạnh một hơi, đứng thẳng người dậy rồi đi trở về phòng của mình.

Nói là phòng cô nhưng thật ra đã rất lâu cô chưa ngủ lại ở đây, mỗi lần trở về đều ngủ với Hàn Triệt, ngay cả quần áo, bộ mỹ phẩm chăm sóc da, gần như cũng đều dọn đến phòng Hàn Triệt hết rồi.

Lúc cô mới vừa đến ở trong nhà Hàn Triệt, trong nhà anh không có một chút dấu vết gì của phụ nữ, trong phòng ngủ lại càng không có.

Hiện tại trong phòng anh tất cả đều là đồ đạc của cô.

Hạ Đan nghĩ đến điều này, lại có một cảm xúc vui vẻ không nói thành lời.

Trong phòng Hàn Triệt, chỉ có thể có đồ vật của cô. Điều này đại biểu cho Hàn Triệt là của cô.

Cô dự định đi siêu thị mua thức ăn, sau đó sẽ nấu cơm trưa cho Hàn Triệt ăn.

Cô thấy anh quá mệt mỏi, cũng không nỡ để cho anh phải nấu cơm cho mình.

Hạ Đan ra ngoài dạo mua một vòng, cô không biết nấu cơm nhưng mua thức ăn thì vẫn biết. Dù sao trong nhà cũng có khách sạn, thậm chí còn có một quán ăn nhỏ ở đại sảnh dưới lầu, thường gọi món ăn cho khách trọ nhưng những gì liên quan đến việc nấu cơm thì cô không hề biết.

Hạ Đan đi dạo ở siêu thị hơn nửa giờ, mua hai túi lớn, thức ăn cho hai ngày cuối tuần cũng không đủ.

Sức lực của cô cũng xem là khỏe mạnh, xách túi thật lớn về nhà.

Nhưng mà cũng may là siêu thị cách nhà Hàn Triệt không xa, nếu như xa hơn một chút, cô không bị nặng chết thì cũng bị nóng chết.

Về đến nhà đã là gần mười giờ.

Trong nhà rất im lặng, Hạ Đan liếc mắt nhìn lên lầu, cửa phòng Hàn Triệt còn đóng, anh vẫn đang ngủ.

Đúng là hiếm thấy, mặt trời mọc ở phía Tây luôn rồi.

Hạ Đan xách túi thức ăn đi vào phòng bếp.

Cô cầm túi xách nhìn cả buổi trời, có hơi buồn rầu.

Mua thì đã mua rồi đây, nhưng mà cô phải bắt tay từ đâu bây giờ?

Suy nghĩ một lát, quyết định vẫn nên nấu cơm trước rồi nói sau.

- - -

Hàn Triệt cảm nhận giấc ngủ này vô cùng lâu, lúc thức dậy, vô thức sờ bên giường còn lại, trống không, lạnh lẽo.

Anh hơi mở mắt ra, cúi mắt xuống mới phát hiện bên cạnh không có người nào cả.

Rèm cửa phòng vẫn đóng kín, không có ánh sáng chiếu vào, anh không biết mấy giờ rồi.

Nhưng chắc hẳn là đã không còn sớm.

Anh nhấc tay lên che mắt lại, chờ vài phút sau mới buông tay ra, tìm điện thoại di động trên đầu giường.

Nhìn xem thoáng qua, vậy mà đã hơn mười một giờ trưa.

Anh gần như chưa từng ngủ trễ đến như vậy.

Có lẽ là do ngủ lâu quá, cổ có hơi đau nhức.

Lúc đi vào phòng tắm, ngửa đầu ra bóp bóp ở sau gáy.

Hàn Triệt rửa mặt xong, từ trong phòng đi ra, theo bản năng nhìn lướt qua ở dưới lầu, bình thường giờ này thì chắc là Hạ Đan đang xem TV ở phòng khách.

Nhưng mà hôm nay lại không như vậy.

Phòng khách không có ai, rất im lặng.

Mãi cho đến khi xuống đến dưới lầu, mới nghe được chút động tĩnh từ trong phòng bếp.

Nghĩ rằng Hạ Đan đang lục tìm đồ ăn vặt để ăn, anh cười cười, đi đến phòng khách, cúi người xuống lấy ly nước trên bàn trà lên uống.

Còn ấm, hẳn là Hạ Đan đã chuẩn bị cho anh.

Anh uống nước xong và đặt ly xuống. Sau đó mới xoay người đi về phía phòng bếp.

Ban đầu anh còn nghĩ là Hạ Đan đói bụng đang tìm đồ ăn ở phòng bếp.

Kết quả khi vào đến nơi, mới phát hiện Hạ Đan đang đeo tạp dề, đứng ở phía sau kệ bếp, đối diện cửa phòng, đang cúi đầu cắt rau củ.

"Em đang làm cái gì thế?" Hàn Triệt nhìn tư thế cắt rau của Hạ Đan, hơi nhíu mày bước đến, dùng một tay lấy đi con dao, "Cẩn thận cắt vào tay em."

Sau đó cắt dao qua một bên.

Hạ Đan ngẩng đầu, "Không đâu, em cắt nhiều lắm rồi."

Cô chỉ chỉ vào cái khay dưa leo bên cạnh.

Dưa leo được cắt có miếng thật dày, có miếng rất mỏng, chất một đống lộn xộn trong khay, nhìn qua cũng không quá đẹp mắt.

Hàn Triệt nhìn thoáng qua, không nhịn được cười, "Kỹ thuật này của em...."

Nói chưa dứt câu, hai tay Hạ Đan liền ôm cổ anh, ngửa đầu lên nhìn anh, "Tay nghề này của em làm sao hả?"

Ánh mắt sáng lên, vẻ mặt thành thật nhìn anh.

Người khác có thể không hiểu, nhưng Hàn Triệt lại biết, vẻ mặt này là đang nói, không cho phép nói cô làm không tốt.

Hàn Triệt buồn cười, một tay ôm lấy vòng eo cô, mỉm cười nhìn cô, "Ừm, cực kỳ tốt."

Hạ Đan cao hứng nở nụ cười, hai tay bụm lấy gương mặt Hàn Triệt, hôn lên môi anh một cái, "Ánh mắt rất tốt đó."

Chỉ có điều bữa cơm này cuối cùng cũng do Hàn Triệt làm, Hạ Đan rất muốn làm cũng không được, ở bên cạnh làm trợ thủ, cơm nước xong liền vô cùng vui vẻ đi rửa chén.

Hai ngày cuối tuần này, Hạ Đan và Hàn Triệt thật ra cũng không đi chỗ nào khác, mặc dù chỉ là ở trong nhà chơi, Hạ Đan cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Hàn Triệt hiếm khi được nghỉ ngơi, Hạ Đan không cho phép anh làm những việc liên quan đến công việc, cũng không cho anh đi vào thư phòng, anh liền không đi, ở bên cạnh cô xem TV, cùng cô nói chuyện phiếm.

Buổi tối trở về phòng rất sớm, thật ra cũng không ngủ, Hàn Triệt ở đầu giường đọc sách, Hạ Đan liền nằm ngang trên eo anh, ánh mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào ngọn đèn treo trên đỉnh đầu, cùng cô nói chuyện với Hàn Triệt.

Nghe cô kể chuyện từ lúc còn bé cho đến bây giờ, lúc đầu Hàn Triệt còn lật hai trang sách, cuối cùng dứt khoát bỏ sách xuống, chuyên tâm nghe Hạ Đan nói chuyện với anh.

Hạ Đan say sưa kể chuyện liên miên, nhớ đến cái gì thì liền kể cái đó.

Kể về quê hương cô, kể về rất nhiều chuyện vặt vãnh trong cuộc sống.

Đều là những chuyện rất bình thường, nhưng Hàn Triệt lại nghe vô cùng nghiêm túc.

Anh cũng không để ý Hạ Đan đang nói cái gì, chỉ cần nghe giọng cô kể chuyện là tốt rồi. Từ trước đến nay anh là một người vô cùng thích sự yên tĩnh, sau này khi ở bên Hạ Đan, lại trở nên vô cùng thích nghe cô nói chuyện.

Lúu ra lúu rít giống như con chim hoàng oanh nhỏ.

"Có lẽ học kỳ này bọn em sẽ nghỉ vào khoảng giữa tháng sau, đến lúc đó chắc là em phải đi về nhà rồi." Nói đến vấn đề này, Hạ Đan có chút buồn bực, điều này có nghĩa là cô và Hàn Triệt ra phải tách ra hơn hai tháng, còn thê thảm hơn so với kỳ nghỉ đông.

Hàn Triệt thấy vẻ mặt Hạ Đan bỗng nhiên mất hứng, không nhịn được cười, kéo người bên eo lên trên, ôm vào trong ngực, "Đến lúc đó anh sẽ đến tìm em."

Hạ Đan dựa vào trong lồng ngực Hàn Triệt, ngẩng đầu lên nhìn anh, "Được ạ."

Hàn Triệt cũng cười cười, cúi đầu hôn một cái.

Bỗng nhiên như nhớ đến cái gì hỏi: "Thứ tư tuần này em có thời gian không?"

"Thứ tư ạ?" Hạ Đan chớp mắt mấy cái, còn nghiêm túc nói: "Thứ tư em bận rồi, em hẹn bạn đi lên núi chơi nghỉ mát."

Hạ Đan đếm ngày, thứ tư chính là sinh nhật của Hàn Triệt.

Nhưng mà từ đầu đến cuối Hàn Triệt vẫn không nói với cô, về ngày sinh nhật của anh.

Ngày sinh nhật của anh vẫn là do cô xem được trên chứng minh nhân dân của anh.

Anh không nói với cô, cô cũng sẽ giả vờ như không biết,

Nói xong, liền lén lút quan sát biểu cảm của Hàn Triệt.

Quả nhiên, trên vẻ mặt của anh có chút sững sờ, "Thứ tư nghỉ phép?"

Hạ Đan chứng chặc đang hoảng mà gật đầu, "Đúng ạ."

Hàn Triệt nhìn về phía cô, "Với bạn cùng phòng của em sao?"

Hạ Đan gật đầu, kéo ngón tay Hàn Triệt lên ngắm nghía, "Vâng ạ, với bạn cùng phòng của em."

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô trong chốc lát, lại hỏi tiếp: "Đi cả ngày luôn sao? Có trở về trong ngày không em?"

"Cũng không về luôn, muốn ngủ lại trên núi, phòng cũng đã đặt sẵn hết rồi." Hạ Đan tiếp tục nói dối, mắt cũng không chớp một cái.

"..."

Cô kéo tay Hàn Triệt, nắm lấy ngón tay anh đùa nghịch.

Ngón tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng nhìn rất đẹp.

"Có xe đi không?" Phòng cũng đã đặt luôn rồi, Hàn Triệt không còn gì để nói nữa, hỏi: "Có muốn anh lái xe đưa đi không?"

Hạ Đan lắc đầu, ngửa mặt lên nhìn anh, "Không cần đâu, dù sao cũng có con trai lái xe rồi."

Hàn Triệt nghe xong, đầu lông mày nhướng lên, "Còn có con trai nữa à?"

Hạ Đan gật đầu, cười nói: "Có chứ, là Trần Lợi đó, lúc trước anh có gặp rồi đó."

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm, cười như không cười, "Thật không, có phải là người lần trước đã tỏ tình với em ở trên cầu Thiên Sinh không hả?"

Hạ Đan kê mặt sát vào người anh, cười anh: "Hừm, anh ghen à?"

Hàn Triệt cười thành tiếng, bất thành linh siết chặt lấy eo cô, cắn xuống môi cô, khẽ nói: "Anh ghen cái gì chứ, em là của anh."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Mùi hương có huân y nhàn nhạt, thật sự có tác dụng an thần.

Hạ Đan quần quít bám lấy Hàn Triệt nói chuyện một hồi, con buồn ngủ kéo đến, cô tìm một tư thế thoải mái rồi nằm trong lòng ngực Hàn Triệt, ôm eo anh, vài giây sau đã ngủ say.

Hàn Triệt lại không ngủ, không phải là không ngủ được mà là không muốn ngủ.

Anh rũ mắt nhìn Hạ Đan trong lòng mình. Cô nằm nghiêng người, gối đầu trên cánh tay anh, ôm anh và ngủ rất ngon.

Anh chăm chú nhìn cô một lúc, khẽ môi liếc đặng khẽ gọn lên ý cười, nâng tay lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve lên gò má của cô.

Lấy túi hương dưới gối ra, anh cầm lên đối diện với cửa sổ, mượn ánh trăng nhìn một hồi lâu, ý cười trong mắt lại càng sâu hơn nữa.

Anh cầm túi hương trong lòng bàn tay, cúi đầu, khẽ cầm cọ lên đỉnh đầu Hạ Đan, lúc này mới chịu nhắm mắt lại.

Đêm khuya, trong phòng im lặng không một tiếng động, mùi có huân y thoang thoảng lan tỏa ra khắp xung quanh.

Giấc ngủ của Hạ Đan luôn luôn tốt, tới hôm qua quên cài đồng hồ báo thức, ngủ thẳng cả buổi sáng đến khi tự tỉnh dậy, lấy điện thoại ra xem, vậy mà đã hơn mười giờ sáng.

Hôm nay là thứ năm, cả buổi sáng đều có tiết.

Hạ Đan giật mình một cái, bật dậy từ trên giường ngồi lên.

Cũng không kịp mang giày, nhảy xuống giường, chạy một mạch ra bên ngoài.

"Hàn Triệt, em bị trễ rồi!" Giọng điệu Hạ Đan sốt ruột, mái tóc dài rối bời bù xù chạy xuống cầu thang.

Trong tay Hàn Triệt đang cầm ly sữa nóng đi từ trong bếp ra.

Ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Đan, cười cười.

Đi đến trước xô pha ngồi xuống, đặt ly sữa lên trên bàn trà, tìm điều thuốc từ trong bao thuốc lá ra, nói: "Lại đây uống sữa nào."

Giờ phút này Hạ Đan còn tâm trạng nào mà uống sữa nữa, chạy đến xô pha, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hàn Triệt, "Sao anh không gọi em dậy chứ?"

Cô có hơi oán giận, tiết khác không tính đi, nhưng hôm nay có tiết văn học đương đại, giáo viên bộ môn này có tiếng là thích điểm danh lại còn nói rõ, nếu vắng mặt một lần thì trực tiếp treo môn luôn.

Hàn Triệt không trả lời, khẽ môi gọn lên ý cười, đặt điều thuốc lên giữa môi rồi tìm cái bật lửa trên bàn trà.

Hạ Đan gọi điện cho Lý Kỳ, chuông reo lên một tiếng lập tức được nối thông.

Lý Kỳ đề giọng nói, "Có chuyện gì thế?"

Hạ Đan khẩn trương hỏi: "Hôm nay thầy có điểm danh không?"

"Có."

"Hả?!"

"Không sao đâu, không phải cậu đã nhờ người đưa đơn xin phép đến rồi à, mình giúp cậu nộp lên rồi." Lý Kỳ nói xong, Hạ Đan hơi sững sờ, vô thức nhìn lại Hàn Triệt. Anh hơi khom lưng, cúi đầu đang hút thuốc.

Dường như cảm giác được cô đang nhìn anh, cũng nâng mắt nhìn cô một cái, khẽ môi nhếch lên cười.

Ngay lập tức Hạ Đan đã hiểu ra, chắc chắn là Hàn Triệt đã xin phép cho cô rồi.

Chẳng phải anh cũng có thời khóa biểu của cô sao.

Nói với Lý Kỳ thêm hai câu rồi cúp máy. Không nhìn được mà trừng mắt với Hàn Triệt, "Anh xin nghỉ cũng không nói với em một câu, làm em sợ muốn chết."

Hàn Triệt cười, "Ừm, chính là cố tình dọa em đó."

Hạ Đan tức giận, trừng mắt giật lấy điều thuốc trên miệng anh, đề xuống gạt tàn.

Hàn Triệt mỉm cười cũng kệ cô, nói: "Uống sữa đi nào."

Hạ Đan sô pha tuột xuống ngồi trên thảm sàn nhà, hai tay bụng ly sữa ấm áp.

Cô cúi đầu hóp từng ngụm nhỏ.

Bánh kem chưa kịp ăn từ tối hôm qua vẫn còn đặt trên bàn trà.

Một tay Hạ Đan cầm chén, một tay lấy muỗng, múc một muỗng bánh ngọt kèm bơ, đút vào miệng mình.

Bánh xốp mềm, thơm mùi bơ ngọt ngào.

Cô lại múc thêm một muỗng, quay đầu lại đút cho Hàn Triệt, "Bánh kem chưa kịp ăn nữa, anh nếm thử đi."

Hàn Triệt cúi đầu, mở miệng ăn vào.

Hai mắt Hạ Đan cong lên, nhìn anh, "Ăn ngon không anh?"

Hàn Triệt cười cười, "Ừm, ăn ngon."

Hạ Đan mỉm cười vui vẻ, xoay lại tiếp tục ăn bánh.

Cô vừa mới tỉnh ngủ, tóc cũng chưa kịp chải rất lộn xộn.

Hàn Triệt ngồi ở phía sau lưng, nâng tay lên vuốt thẳng lại cho cô.

Hạ Đan nằm sấp lên bàn trà vừa ăn bánh kem vừa uống sữa.

Một mình cô thôi mà ăn hơn nửa cái bánh kem, lại uống hết một ly sữa, ăn no căng bụng, nằm lên bàn trà không cử động nổi.

Hàn Triệt đang ở sau lưng chải tóc giúp cô.

Dường như anh nghịch tóc cô nghịch luôn rồi, chơi cả buổi trời.

Đúng là Hàn Triệt chơi nghịch rồi, tự thắt bím tóc cho cô, nhưng anh là một người đàn ông như thế thì làm sao có thể làm được chứ, loay hoay cả nửa ngày làm tóc Hạ Đan rối tung bù xù cả lên, so với trước kia còn lộn xộn hơn nữa.

Hàn Triệt nhìn thế không nhìn được mà khẽ cười.

Hạ Đan giờ tay ra phía sau sờ sờ.

Cô vừa đụng đến hai bím tóc, buộc rất lỏng lẻo, cảm giác chỉ cần hơi cử động một cái thôi là sẽ tuột ra ngay.

Cô bật mở camera của điện thoại lên, nhìn vào màn hình.

Nhìn một cái khiến cô sợ choáng váng.

Tóc rối như ổ gà, bím tóc cột lỏng lẻo, một ít tóc được cột gọn gàng, một ít còn lại phát phơ ở ngoài, rối tung lộn xộn, nhìn cứ như mới từ trong vụ nổ bước ra.

Hạ Đan tròn tròn cả hai mắt.

Hàn Triệt không nhìn cười được, lưng dựa vào sô pha, cười đến ngực phập phồng, trong phòng khách đều là tiếng cười sang sảng của anh.

Hạ Đan thờ dài, "Nhìn giống như em gái quê vậy đó."

Thế nhưng vẫn không coi bỏ bím tóc ra, cô đứng từ trên sàn nhà lên, ngồi lên đùi Hàn Triệt, kéo tay tay, cúi đầu sờ sờ chiếc nhẫn ở ngón giữa của anh.

Hàn Triệt mỉm cười, nâng người cô lên, kéo vào bên trong lòng mình.

Mông Hạ Đan dịch tới dịch lui trên đùi Hàn Triệt, hai tay ôm cổ anh.

Hàn Triệt nhìn vào bím tóc mà mình đã buộc cho Hạ Đan, thật sự không nhìn được nữa, anh vừa cười vừa giúp cô tháo ra.

Hạ Đan cũng mặc kệ anh.

Lần đầu tiên cô cảm thấy Hàn Triệt vẫn còn ngây thơ đến như vậy.

"Hàn Triệt."

"Humm?" Hàn Triệt giúp cô tháo tóc ra, ngón tay luồn qua kẽ tóc làm suôn lại.

Tóc cô vừa mềm vừa mượt, rất đẹp.

"Ngày sinh nhật hôm qua, anh vui vẻ không?" Hạ Đan kéo tay Hàn Triệt xuống, nắm lấy hai tay anh, nhìn anh hỏi.

Hàn Triệt ừ một tiếng, sau một lúc lâu, rất nghiêm túc trả lời cô, "Cho đến bây giờ chưa từng vui vẻ như vậy."

Ánh mắt anh chân thành tha thiết, chân thành tha thiết đến mức làm cho người ta phải đau lòng.

Hạ Đan nhớ đến sinh nhật của mình, từ nhỏ cho đến lớn, mỗi sinh nhật của cô đều rất vui vẻ và hạnh phúc.

"Đáng lẽ ra em nên ở bên cạnh anh cả ngày, nhưng em nghĩ muốn tạo cho anh một sự bất ngờ...." Ngay lúc này cô nhìn đến chai rượu chưa kịp dọn trên bàn trà, nghĩ đến cả ngày hôm qua Hàn Triệt chỉ ở nhà uống rượu, trong lòng vừa hối hận vừa tự trách bản thân, "Em đã nghĩ ban ngày anh sẽ đến chỗ ông nội của anh, hoặc là sẽ đến nhà của bà nội."

Cô không ngờ anh chẳng đi đâu cả.

Hàn Triệt chăm chú nhìn anh, trầm mặc một lát nói:"Bà nội cũng không biết ngày sinh nhật của anh."

Hạ Đan nhìn anh.

Hàn Triệt suy nghĩ một hồi, trở tay nắm lấy bàn tay Hạ Đan nói: "Em còn nhớ, bữa tối của ngày Lễ Tình Nhân lần trước không?"

Hạ Đan vội gật đầu, "Em nhớ."

Hàn Triệt ừ một tiếng, mới nói: "Lúc ấy không phải đã gặp anh trai anh sao, đúng như lời anh ấy nói, quả thật là anh được Hàn gia nhận nuôi."

Hàn Triệt rất ít khi và cũng gần như là chưa bao giờ kể về chuyện này với bất kỳ người nào khác.

Nhưng mà là Hạ Đan, sớm hay muộn gì anh cũng sẽ nói với cô.

"Anh chưa từng gặp ba mẹ ruột của mình, viện trưởng của cô nhi viện nói, lúc anh mới vừa được sinh ra đã bị vứt ở trước cổng cô nhi viện. Lúc ấy trên người anh cũng chỉ có một giấy viết ngày sinh của mình."

Hạ Đan vẫn luôn biết Hàn Triệt có nhiều bí mật, nhưng anh không nói thì cô sẽ không hỏi đến.

Anh nói rất bình tĩnh, nhưng cô nghe lại càng chua xót trong lòng.

Vì cái gì chứ, làm sao có thể vứt bỏ đứa bé mà chính mình sinh được chứ.

"Trước khi anh vẫn luôn kháng cự thân thể của bản thân, mãi cho đến năm trước, dẫn đo rất lâu sau mới phải người đi thăm dò tin tức."

Hàn Triệt lại trầm mặc một lát, lại nói nhấn mạnh thêm: "Ba mẹ anh đều là người nghèo, hai người bọn họ quen nhau khi cùng làm việc ở công trường. Khi ấy hai người còn rất trẻ, ba anh là thợ dán gạch, còn mẹ anh là công nhân quét vôi. Sớm chiều ở chung, hai người nhanh chóng ở bên nhau rồi lại nhanh chóng ở chung với nhau, không lâu sau đó liền có anh."

Nói đến chỗ này, anh lại ngừng một lát, nói tiếp: "Đáng tiếc là tiệc vui chóng tàn, bọn họ bên nhau không được bao lâu, ba anh gặp nạn, lúc dán gạch không cẩn thận bị ngã từ trên cao xuống, đầu đập xuống đất, người cũng không còn."

Hạ Đan nghe thế trong lòng chua xót, nắm chặt lấy bàn tay của Hàn Triệt.

Hàn Triệt cúi mắt cúi, lại tiếp tục nói: "Khi đó hai người vẫn chưa kịp kết hôn, mẹ anh sinh anh ra nhưng không có điều kiện nuôi nấng, và lại bà cũng có cuộc sống riêng của mình, cho nên mới bỏ anh ở ngoài cổng cô nhi viện."

Từng câu từng chữ của Hàn Triệt vô cùng bình tĩnh, không có hận cũng không có oán trách.

Hạ Đan không biết nên nói cái gì, cả người dựa lại gần, cảm đặt lên vai anh ôm chặt anh.

Một tay Hàn Triệt đặt trên lưng cô, nói: "Anh ở cô nhi viện đến năm ba tuổi, gặp được ông nội, ông mới dẫn anh về Hàn gia."

Ánh mắt anh dừng lại trên bàn trà, nhìn chăm chăm vào cái bánh kem kia.

Đôi mắt anh tối đen, giống như đang suy nghĩ đến điều gì.

Qua một hồi, mới nhỏ giọng nói: "Sau khi đến Hàn gia, có một khoảng thời rất dài anh đã cảm thấy rất hạnh phúc. Anh thật sự rất yêu quý ông nội."

Ông làm cho anh cảm nhận được mình không còn là một đứa bé cô nhi.

Hạ Đan không nói gì chỉ chăm chú lắng nghe.

"Mãi cho đến khi tốt nghiệp tiểu học, anh tình cờ nghe được câu chuyện của ông nội và quân gia chăm sóc ông. Hóa ra lúc trước ông nội mang anh về là bởi vì có một đoạn thời gian trước đó Hàn gia gặp chuyện."

Lúc anh mới vừa đến Hàn gia, chỉ biết người trong Hàn gia đơn bạc.

Ngoại trừ ông nội, cũng chỉ có anh trai.

Chân của anh trai có chút vấn đề, là bởi vì tai nạn giao thông làm cho tàn tật.

Mà cha mẹ anh ấy, cả hai người đều mất trong vụ tai nạn xe hơi đó.

Sở dĩ ông nội nhận nuôi anh, là muốn làm một việc thiện, là cầu phúc cho cháu trai duy nhất của ông.

Từ nhỏ anh đã biết mình chỉ là một đứa bé được nhận nuôi, nên anh cũng tự biết bản thân và Hàn Nham là không giống nhau.

Tất cả tình thương ông nội đều dành cho anh trai, anh có thể hiểu được.

Nhưng mà lúc đó còn nhỏ, cũng có ước ao được ông nội có thể nhìn mình nhiều hơn.

Cũng không biết bản thân nên làm cái gì, đành phải dốc hết sức là học tập, muốn lấy cái này để nhận được sự chú ý của ông. Từ lúc bắt đầu lên cấp hai, chưa từng đứng ở vị trí số hai, tất cả đều là hạng nhất.

Sau khi tốt nghiệp đại học vào công ty, lại liều mạng làm việc. Công ty đã phát triển gấp mấy lần so với trước đây, từ một tập đoàn bất động sản cỡ trung, từng năm một, đã trở nên có địa vị rất quan trọng giới bất động sản.

May mắn là anh cũng nhận được nhiều sự khen ngợi từ ông nội.

Nhưng mà chẳng qua chỉ là khen ngợi mà thôi.

Ông nội không nhớ ngày sinh nhật của anh, cũng rất hiếm khi gọi điện thoại nói chuyện với anh, thật ra cũng không có nhiều tình cảm.

Nhưng mà lại không giống như đối với anh trai.

Ông luôn nhớ rõ ngày sinh nhật của anh trai, vẫn luôn luôn gọi điện thoại cho anh trai nhắc về nhà ăn cơm và luôn nhớ đến anh ấy.

Nhưng cái đó dù anh có cố gắng thế nào đi nữa cũng không bao giờ có được.

Hạ Đan nghe đến cực kỳ đau lòng, cô bung lấy gương mặt Hàn Triệt, đôi mắt ngập nước, "Mẹ anh thì sao? Anh có đi tìm bà không?"

Hàn Triệt đáp, "Có tìm chứ, năm trước đã tìm ra. Bà đã có gia đình riêng và cũng có đứa con của mình. " Anh có chút đau khổ, "Nhưng mà, bà đã qua đời cách đây mấy năm về trước."

Hạ Đan muốn khóc, cô cúi đầu hôn lên môi Hàn Triệt, ôm lấy mặt anh, dịu dàng nói: "Không sao cả, anh còn có em, còn có bà nội nữa." Cô lại hôn lên mắt anh, giọng nói lại càng dịu dàng, "Không cần phải đau lòng."

Cuối cùng cô cũng đã hiểu được, vì sao anh luôn làm việc, giống như ngoại trừ công việc, cũng sẽ không có chuyện gì khác có thể làm trong cuộc sống này.

Anh rất thương yêu ông nội mình, anh dốc sức làm việc, chính là muốn ông nội có thể chú ý đến mình.

Cuộc sống của anh rất cô đơn.

Hạ Đan nhìn anh, bỗng nhiên nói: "Chờ sau khi em tốt nghiệp, em sẽ gả cho anh, sau này chúng ta sẽ rất hạnh phúc."

Hàn Triệt cười cười, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve lên má cô, thật lâu sau khẽ ừ.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Kể từ sau ngày sinh nhật của Hàn Triệt, Hạ Đan lại càng dính người hơn trước.

Nếu như nói là dính người, thì nói chính xác hơn là cô muốn ở bên cạnh Hàn Triệt nhiều hơn.

Vừa lúc gần đến cuối học kỳ, chương trình học đều đã kết thúc, nửa tháng còn lại là thời gian tự do ôn tập. Hạ Đan dứt khoát thu dọn đồ đạc từ ký túc xá về nhà Hàn Triệt.

Lúc trước Hạ Đan vẫn luôn ở lại trường học, chỉ có cuối tuần mới đến nhà Hàn Triệt ở bên này. Hành lý và vật dụng linh tinh khác đều để ở trường học, trong nhà Hàn Triệt chỉ có vài bộ quần áo để thay đổi.

Thế là khi Hàn Triệt trở về vào buổi tối, nhìn thấy một vali mở toang ở trong phòng khách, quần áo lộn xộn treo vắt vương trên sofa, anh đứng ở cửa nhà đứng ngẩn người vài giây.

Đèn trần trong phòng khách bật sáng trưng, TV cũng đang mở, thế nhưng không một bóng người.

Hàn Triệt đổi giày vào nhà, hô lên một tiếng, "Hạ Đan?"

"Em đây nè!" Giọng nói từ trong phòng bếp truyền ra.

Hàn Triệt nhìn thoáng qua về phía phòng bếp. Đi đến bên cạnh sofa, áo vest đang cầm trên tay cũng thuận tay vứt xuống nệm sofa, sau đó mới đi về phía phòng bếp.

"Em trở về lúc nào thế? Sao không nói với anh một tiếng." Anh vừa đi vào phòng bếp, vừa giơ tay cởi hai nút áo sơ mi.

Đầu tháng sáu, trời cũng bắt đầu nóng nực hơn.

Đi vào phòng bếp, liền bắt gặp Hạ Đan đang dùng máy ép làm nước ép trái cây.

Hạ Đan đã gọt sạch vỏ trái cây, vừa bỏ trái cây vào máy ép, vừa nói: "Em cũng mới vừa về đến thôi."

Hàn Triệt đi qua, "Tự em đi về sao? Sao không báo anh cho người đến em chứ?"

Anh giữ chặt cánh tay Hạ Đan, ôm người vào trong lòng, cúi đầu xuống hôn cô.

Ngậm mút một hồi lâu, mới buông ra.

Hạ Đan nói: "Dù sao em cũng không bận gì, có thể tự về được mà."

Xoay người lại, tiếp tục làm nước cam của mình.

"Nghỉ hè rồi hả em?"

"Vẫn chưa ạ, chưa thi xong đâu."

Âm thanh của máy ép không lớn, chẳng mấy chốc đã ép xong một ly nước cam, Hạ Đan đẩy Hàn Triệt ra để anh giúp cô lấy cái ly.

Hàn Triệt đi đến phòng khách, cầm cái ly của Hạ Đan lại, "Vali cũng là em tự mang đến à?"

Hạ Đan nhận lấy ly, đổ nước cam vào, ừ một tiếng, "Em bắt xe đi đến đây."

Rót hết nước cam, cầm ly lên uống một ngụm.

Rất ngọt.

Hàn Triệt nghiêng người dựa vào cạnh bồn rửa tay, nhìn Hạ Đan.

Hạ Đan bưng ly nước cam đút lên miệng anh, "Anh uống thử đi."

Hàn Triệt nhận lấy cái ly, cầm trong tay nhưng không uống, nhìn Hạ Đan nói: "Em muốn đến đây đáng lý ra phải nói với anh một tiếng chứ, anh sẽ đến đón em, cho dù không có thời gian, cũng sẽ sắp xếp người đi đón em mà."

Hàn Triệt xụ mặt xuống, rõ ràng là không vui vẻ.

Hạ Đan vội vào vòng lòng anh, hai tay ôm lấy thắt lưng anh, nhìn anh nói: "Em cũng chỉ mới có quyết định đến đây thôi à, và lại, đồ không có nặng mà."

Cô ngẩng đầu lên, hai tay ôm gò má anh, đôi mắt to tròn trong suốt nhìn anh, khẽ hỏi: "Giận em hả?"

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô, cũng không nói chuyện.

Hạ Đan nhìn về mặt Hàn Triệt, nhưng đáy lòng lại rất ấm áp, cô cong mắt cười, hai tay vòng lên cổ Hàn Triệt, "Đừng giận nữa mà, vì em muốn về đây ở bên cạnh anh thôi."

Cô tiến lại gần, hôn Hàn Triệt, mỉm cười nói: "Nếu không thì chỉ có anh ở nhà cô đơn một mình thôi, đáng thương lắm"

Hàn Triệt nhướn mày, rốt cuộc khóe môi cũng có ý cười như có như không.

Hạ Đan cũng cười theo, ôm chặt cánh tay anh, "Em chưa dọn đồ xong nữa, anh giúp em xách lên lầu nha."

Đồ đạc của Hạ Đan không nhiều, nhưng bởi vì vứt lung tung nên nhìn ra rất nhiều.

Chờ khi đã thu xếp xong, phòng ngủ của Hàn Triệt gần như hoàn toàn đã bị Hạ Đan chiếm dụng. Tủ quần áo, tủ đầu giường, phòng tắm, khắp nơi đều là đồ dùng của Hạ Đan.

Hạ Đan xếp xong đồ, đi vào phòng tắm tắm rửa, thay áo ngủ. Sau khi đi ra, Hàn Triệt vẫn còn chưa trở về phòng.

Cô bước ra khỏi phòng, ghé lên lan can hành lang thấy Hàn Triệt đang ngồi trên sofa gọi điện thoại.

Anh đang vôn về một liều thuốc trên tay, nhưng không đốt.

Ngẩng đầu lên, thấy Hạ Đan nằm sấp, vẫy tay gọi cô đi xuống.

Khóe môi Hạ Đan cong lên, chạy xuống cầu thang.

Cô đi đến trước sofa, cầm ly nước nước cam mà lúc nãy cô chưa uống hết từ bàn trà lên, rồi mới nghiêng người qua, ngồi lên đùi Hàn Triệt.

Hàn Triệt ôm giữ eo cô, nhìn cô.

Giọng nói trong điện thoại là của một người đàn ông.

Hạ Đan yên lặng uống nước cam, đôi mắt chăm chú nhìn TV.

Trong TV đang chiếu một phim truyền hình cổ trang, Hạ Đan cảm thấy rất hứng thú, mãi cho đến khi Hàn Triệt cúp điện thoại, mới cúi đầu nhìn anh, "Nói chuyện xong rồi à?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, giữ lấy tay cô, cúi đầu xuống uống nước cam trong ly.

Sau đó mới nói: "Ngày mai có một hoạt động thương nghiệp, em có muốn đi không?"

Hạ Đan tò mò, "Hoạt động thương nghiệp gì ạ? Em có thể đi sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, lấy cái ly trong tay cô, cúi người đặt lên bàn trà, tiếp đến vứt bỏ liều thuốc trong tay bỏ vào thùng rác, "Buổi tối chúng ta sẽ đi, chỉ ở đó một lúc thôi. Nhưng mà nếu như em không muốn đi, thì không đi nữa, ngày mai về anh sẽ dẫn em đi ăn."

"Em đi mà, em muốn đi." Hạ Đan ôm cổ Hàn Triệt, "Anh dẫn em đi đi, em muốn đi."

Hàn Triệt cười cười, ừ một tiếng, kéo đến ôm ngang người Hạ Đan đứng dậy.

Hạ Đàn giữ chặt bả vai anh, "Đi đâu vậy anh?"

Hàn Triệt: "Đi ngủ."

Hàn Triệt vẫn phải làm việc, ngày hôm sau đi chạy bộ, sau khi anh chạy về thì Hạ Đàn vẫn ở trong chăn, hai má đỏ bừng, nhìn Hàn Triệt đứng ở cạnh giường mặc áo sơ mi.

Rèm cửa vẫn chưa mở ra, cả căn phòng còn mờ mờ tối.

Dáng người Hàn Triệt rất tốt, cơ bụng săn chắc, dưới ánh sáng lơ mờ, nhìn lại càng gọi cảm hơn. Hạ Đàn cảm thấy mặt đỏ tím đập mạnh, nhớ đến nụ hôn trên miên vô tận trong chăn lúc này, gương mặt càng hồng hơn.

Cô kéo chăn lên trên, chỉ để lộ ra đôi mắt tròn xoe, cũng không dám nhìn Hàn Triệt, nhìn chòng chọc lên trần nhà.

Hàn Triệt đang cài nút áo từ dưới lên trên, nhìn Hạ Đàn cười, "Xấu hổ cái gì?"

Hạ Đàn bị nói trúng tim đen, má càng đỏ hơn, gương mặt tròn xoe nhìn anh, "Ai...Ai xấu hổ chứ?"

Hàn Triệt nhìn cô, ý cười trong mắt càng sâu hơn.

Hạ Đàn cảm thấy gò má mình giống như sắp bị thiêu cháy, cô cảm thấy Hàn Triệt nhìn thấu cô rồi, đang cười giễu cô đây mà.

Hạ Đàn nín thở, khẽ liếc mắt trừng anh một cái, sau đó dứt khoát đem đầu vùi trong chăn, không thèm để ý đến anh nữa.

Hàn Triệt không nhịn được cười, cài hết nút áo rồi ngồi lên cạnh mép giường, giờ tay kéo Hạ Đàn từ trong chăn ra, ôm vào lòng. Cúi đầu cắn vành tai cô, cười khẽ, "Trốn cái gì?"

Anh kéo đầu Hạ Đàn đặt trong ngực, cảm đặt trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Buổi tối anh sẽ bảo Hà Vũ đến đón em."

Hạ Đàn ừm một tiếng, "Biết rồi ạ."

Sau khi Hàn Triệt đi khỏi, Hạ Đàn cũng không ngủ được nữa, cô bò dậy đi vào phòng tắm để tắm rửa sạch sẽ, gấp chăn gọn gàng, rồi mới thay quần áo, đi ra cửa ăn sáng.

Lúc ăn sáng đi về đã là chín giờ.

Ánh mặt trời bên ngoài rất sáng sủa, cô mở tất cả cửa sổ ra, cả phòng khách bị ánh nắng chiếu vào sáng bừng lên, tâm tình Hạ Đàn cũng rạng rỡ như mặt trời.

Đầu tiên là cô thay nước bình hoa, sau đó lại cắm hoa trở vào.

Rồi lên lầu thu dọn quần áo của cô và Hàn Triệt bỏ vào máy giặt.

Áo sơ mi của Hàn Triệt không thể giặt máy, chỉ có thể giặt bằng tay.

Hạ Đàn bật nhạc trong điện thoại lên, đứng ở ban công, phơi nắng, giặt áo cho Hàn Triệt.

Bên ngoài cửa sổ là ánh nắng mặt trời chiếu sáng, trong phòng mở máy lạnh, rất thoáng mát.

Chờ tất cả quần áo đã giặt xong, đã gần mười một giờ trưa.

Hạ Đàn về phòng lấy sách, đi xuống lầu, ngồi xếp bằng trên thảm, bắt đầu ôn tập lại nội dung đề thi cuối kỳ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái cô và Hàn Triệt đã bên nhau nửa năm trời.

Nửa năm này, mỗi một ngày trôi qua đều rất hạnh phúc. Cô và Hàn Triệt gần như chưa từng cãi nhau. Hàn Triệt lớn hơn cô tám tuổi, anh rất chừng mực, cũng không cãi nhau với cô. Cô vừa hơi giận lẫy, anh lập tức sẽ dỗ dành cô. Cái gì anh cũng đều thuận theo cô.

Nhưng mà, đôi khi cô cũng lo sợ. Có lẽ những ngày tháng hiện tại quá hạnh phúc, làm cô sợ hãi, nếu một ngày nào đó Hàn Triệt không còn thích cô nữa thì sẽ ra sao?

Bản thân cô càng lúc càng lún sâu, mà nếu quả thật một ngày nào đó Hàn Triệt không còn thích mình, cô cũng không có bất gì biện pháp nào cả. Cô chỉ có thể tiếp nhận.

Vốn dĩ cô không muốn nghĩ đến chuyện này, nhưng mà càng thích anh, lại càng không thể khống chế được suy nghĩ lung tung.

Hạ Đàn ở nhà ôn bài cho đến bốn giờ chiều, ở ngoài cửa có người bấm chuông.

Cô nhìn ra cửa, "Ai vậy ạ?"

"Hạ tiểu thư, là tôi, Hà Vũ."

"Vâng, anh chờ chút."

Hạ Đàn buông bút xuống, mang dép vào đi mở cửa.

Hà Vũ đứng ở bên ngoài, mỉm cười, "Xin chào Hạ tiểu thư."

Hạ Đàn cong cong mắt, "Là Hàn Triệt bảo anh đến đón tôi sao?"

Hà Vũ gật đầu, "Đúng vậy, lúc này Hàn tổng có việc bận, bảo tôi đến đón cô đến công ty trước."

"Vậy anh chờ tôi chút, tôi đi thay quần áo đã."

"Được, tôi sẽ ở bên ngoài đợi cô."

Hạ Đan đáp lời, đóng cửa lại rồi chạy lên lầu.

Hạ Đan biết đêm nay chắc chắn là một hợp rất long trọng, nhưng mà cô không có chiếc váy dự tiệc nào phù hợp cả, chọn cả buổi, cuối cùng chọn một chiếc váy màu đỏ, không có tay áo, dài qua khỏi đầu gối một chút, trong tất cả đồng váy của cô, chỉ có cái này là hơi trang trọng mà thôi.

Mang giày cao gót màu trắng, xách theo một túi xách nhỏ màu trắng.

Nhưng mà bình thường Hạ Đan rất ít khi đi giày cao gót.

Sau khi tốt nghiệp thi vào trường đại học, vốn dĩ cô muốn mang thử giày cao gót, sau đó bị gãy chân, phải nghỉ dưỡng vài tháng, tiếp đến lại bị té xe đạp nên đầu gối bị thương, lại tiếp tục dưỡng thương trong một thời gian dài nữa, vậy là cũng chẳng có dịp nào để mang giày cao gót luôn.

Thế cho nên vừa ra khỏi cửa, xem chút nữa đã bị té ngã, làm Hà Vũ ngay lập tức cháy cả mồ hôi lạnh, vội vàng đỡ cô dậy, "Hạ tiểu thư, cẩn thận!"

Hạ Đan cười khan, cảm thấy hơi mất mặt, vội vẫy tay, "Không sao không sao, tôi không sao."

Hà Vũ thở một hơi dài. Anh đi theo Hàn Triệt năm năm, xem như cũng hiểu rõ Hàn Triệt. Trong những năm này, Hàn Triệt vẫn luôn bận rộn công việc, ngoại trừ công việc, chưa từng thấy anh để ý đến bất cứ ai hay bất kỳ chuyện gì.

Chỉ có Hạ Đan là duy nhất, mỗi khi Hàn Triệt gọi điện thoại hay gửi tin nhắn, anh đều không kiểm chế được mà mỉm cười vui vẻ.

Dù bận rộn cỡ nào, cũng tranh thủ thời gian để ở bên cạnh cô.

Mặc dù Hàn Triệt không nói, nhưng Hà Vũ cũng có thể cảm nhận được.

Hạ tiểu thư này, chính là đầu quả tim của Hàn Triệt, cũng là người anh yêu nhất.

Nếu như cô té bị thương, thì công việc này của cậu ta cũng có thể không cần làm nữa rồi.

Hà Vũ lại sợ Hạ Đan tiếp tục ngã, vội vàng chạy xe đến, mở cửa sau cho Hạ Đan, lại nhắc nhở thêm lần nữa, "Cẩn thận cẩn thận, Hạ tiểu thư, cô cẩn thận một chút."

"Hi hi, tôi không sao rồi."

Hạ Đan có hơi xấu hổ, đáng về khăn trương của Hà Vũ, làm cho cô cảm giác mình giống như đứa trẻ ba tuổi.

"..."

Lúc đến công ty đã là 4h40, Hà Vũ chạy xe vào hầm giữ xe, dẫn Hạ Đan vào thang máy chuyên biệt, trực tiếp bấm vào lầu 18.

Thang máy đi thẳng một đường không dừng lại, nhanh chóng đến nơi.

Từ thang máy đi ra, rất yên tĩnh. Có vài phòng làm việc độc lập, ngay cả hành lang cũng có máy lạnh, chạy vù vù.

"Hạ tiểu thư, mời đi theo tôi."

Hà Vũ ở phía trước dẫn đường, Hạ Đan đi ở sau lưng cậu ta.

Giày cao gót đi đường rất tốn sức, cô không có tâm tư nào mà quan sát xung quanh, tất cả lực chú ý đều tập trung ở bước chân, cô bắt đầu lo lắng, liệu cô có bị té ngã vào tối nay không.

Hà Vũ ở phía trước gõ cửa, "Hàn tổng, Hạ tiểu thư đến rồi."

Bên trong truyền đến tiếng bước chân, cửa được mở ra, Hàn Triệt đứng ở bên trong.

Hà Vũ rất tự biết thân biết phận mà lui xuống.

Hàn Triệt đang gọi điện thoại, giữa chặt tay Hạ Đan, dắt cô vào trong. Đóng cửa phòng lại.

Chân Hạ Đan bị đau, tự đi đến sofa.

Cô cúi thấp người xuống, cời bỏ móc khóa giày cao gót ra.

Thật ra đi đường cũng không nhiều, nhưng mà phía sau gót chân bị ma sát nên hơi đỏ.

Hàn Triệt cúp điện thoại, bước qua, ngồi xổm bên cạnh chân Hạ Đan, "Làm sao thế này?"

"Chân em đau." Hạ Đan làm nũng, nhìn anh.

Hàn Triệt cầm lấy một bàn chân cô, giúp cô bỏ giày ra.

Không chỉ bị đau ở gót chân, mà ngón chân út cũng bị đỏ.

Hàn Triệt nhũu mày, xoa bóp ngón chân út cho cô, "Anh chưa từng thấy em đi giày cao gót bao giờ cả."

Hạ Đan ừ một tiếng "Còn không phải là do cái hoạt động gì đó sao."

"Đi khó chịu thì đừng mang nữa." Anh kéo chân cô đặt lên đùi mình, lại giúp cô cời tiếp chiếc giày còn lại.

Cả hai chân Hạ Đan đều đặt lên đùi Hàn Triệt, đôi mắt mong chờ nhìn anh, "Vậy lát nữa em có thể không cần mang sao?"

Hàn Triệt cười, nắm lấy chân cô, "Ừm, chút nữa mang giày đế bằng là được rồi."

P/s: Mấy ngày hôm nay Nỳ lu bu công việc nên đăng chậm, mọi người thông cảm nha, mà chắc sau này sẽ đăng giờ khuya thôi vì lúc này mới rảnh được.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Hàn Triệt vẫn còn bận việc chưa xử lý xong, Hạ Đan ngồi ở sô pha bên cạnh chờ anh.

Chân trần dẫm dẫm lên thảm, thả lỏng chân một chút, lúc này cô đi giày cao gót nên gót chân bị cọ xát bây giờ cũng không còn đau nữa.

Nhưng mà vẫn còn may là dọc đường đều ngồi xe, đi bộ không nhiều, nếu không thì ở phía sau gót chân của cô chắc chắn là bị chảy máu rồi.

Hàn Triệt vẫn đang làm việc, cô im lặng ngồi ở sô pha đợi anh, hai tay đặt trên đùi, đôi chân lắc qua lắc lại nhìn có hơi buồn chán.

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Triệt.

Anh ngồi trên ghế giám đốc ở phía sau bàn làm việc, dáng ngồi thẳng tắp, hơi cúi đầu, tay phải cầm bút, cực kỳ nghiêm túc viết viết lên tài liệu.

Anh mặc áo sơ mi trắng, tay áo cuộn lên đến khuỷu tay, hai cánh tay thon dài săn chắc.

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa kính chiếu rọi vào trong phòng, một bên mặt của anh được chiếu một vầng sáng màu vàng nhạt.

Ngũ quan Hàn Triệt sắc bén, mặt mày anh tuấn, mũi cao thẳng. Cả người giống như được bao phủ trong vầng sáng vàng, Hạ Đan ngắm anh, cũng không hề chớp mắt cái nào, hoàn toàn bị mê hoặc mà cô không hề nhận ra.

Cô rất thích ngắm dáng vẻ làm việc nghiêm túc của Hàn Triệt, rất mê người.

Cô ngồi trên sô pha, nhìn anh, bỗng dưng cảm thấy có chút kiêu ngạo.

Người đàn ông vừa đẹp trai vừa xuất sắc như thế này là người yêu của cô.

Nghĩ như thế, không hiểu vì sao có hơi xấu hổ, lặng lẽ cong khóe miệng lên.

Cô chăm chú nhìn đôi chân của mình, buồn tẻ ngoe nguẩy đầu ngón chân.

Văn phòng không có người khác, Hạ Đan không biết Hàn Triệt phải bận rộn thêm bao lâu nữa, cô tự mình chơi một hồi, từ từ cũng hơi mệt, nhân lúc có nhân viên tìm Hàn Triệt báo cáo công việc, cô chuẩn vào trong phòng nghỉ của Hàn Triệt, lên giường nằm ngủ một giấc.

Trong phòng mở máy lạnh, cô chui vào trong ổ chăn, kéo lên che mặt lại.

Chăn có mùi trên người của Hàn Triệt, hương thơm sạch sẽ, Hạ Đan khẽ hít hít mũi, khóe miệng hơi vênh cong lên, nhắm mắt lại.

Vì giữa trưa không ngủ nên lúc này thật sự mệt mỏi rã rời, Hạ Đan nằm trong chăn một lúc thôi đã ngủ mất.

Cô không biết mình đã ngủ trong bao lâu, thế nhưng giữa cơn buồn ngủ mơ màng, lại có cảm giác có một ngón tay lạnh lẽo xoa xoa lên mặt mình.

Cơn lạnh đến bất chợt, làm cô rụt cổ lại, đầu chui vui vào trong chăn.

Cô vẫn chưa tỉnh ngủ, mơ hồ nghe thấy một tiếng cười nhẹ.

Cuối cùng Hạ Đan cũng tỉnh táo được đôi chút, cô mở mắt ra, kéo chăn xuống để lộ ra đôi mắt.

Hàn Triệt ngồi ở cạnh giường, nhìn cô cười, giờ tay kéo chăn xuống khỏi mặt cô, "Ngủ ngon không em?"

Đã hơn sáu giờ gần bảy giờ kém, trời cũng đã tối đen. Kèm cửa khép kín, ánh sáng hơi lờ mờ.

Hàn Triệt ôm Hạ Đan ngồi dậy, kéo đầu cô dựa vào lồng ngực anh, cũng không lập tức bật đèn, nhỏ nhẹ nói chuyện với cô, "Em đã đói bụng chưa?"

Hạ Đan ở trong lòng anh lắc lắc đầu.

Hàn Triệt khẽ cười thành tiếng, sờ sờ đầu cô, "Đi rửa mặt nào, chúng ta phải đi rồi."

Nói xong, cúi người về phía trước, mở đèn lên.

Đèn phòng rất sáng, cũng may là Hạ Đan đã thích ứng được với ánh sáng rồi, nên cũng không cảm thấy chói mắt.

Hạ Đan xuống giường, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Vệ sinh xong đi ra, Hàn Triệt đã không còn ở trong phòng.

Cô lẽ là bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, vẫn còn hơi mơ màng, cô đứng ngây người ở trong phòng một lát, cho đến khi nghe tiếng của Hàn Triệt ở bên ngoài gọi cô.

Cô lập tức lấy lại tinh thần, xoay người đi ra cửa.

Ở bên ngoài chính là văn phòng.

Đèn trong văn phòng rất sáng, nhưng lại rất im ắng, nhìn thoáng qua văn phòng có vẻ vô cùng trống trải.

Hàn Triệt ngồi trên sofa, trong tay cầm một chiếc giày cao gót của cô.

Thấy cô đi ra, môi nhếch lên một cái, "Lại đây."

Hạ Đan đi chân trần chạy tới, ngồi ở bên cạnh Hàn Triệt, sau đó tự nhiên đặt chân lên đùi anh.

Hàn Triệt cúi đầu, cầm chân cô, giúp cô mang giày vào nói, "Mang đỡ đi, lát nữa anh dẫn em đến trung tâm mua đôi mới."

Hạ Đan gật đầu. Đôi giày cao gót này cô cũng không dám mang nữa, thứ nhất là đau chân, thứ hai là cô cảm thấy bản thân chắc chắn sẽ té ngã mất thôi. Từ khi đến đó rồi, cô ngồi yên bất động.

Hàn Triệt giúp cô mang đôi giày vào, Hạ Đan nhìn dáng vẻ nghiêm túc mang giày giúp cô của anh, đáy lòng cảm thấy ấm áp, trong đôi mắt trong suốt tràn ngập ý cười.

Hoạt động này bắt đầu lúc tám giờ, từ công ty đi ra, đầu tiên Hàn Triệt dẫn Hạ Đan đi trung tâm thương mại mua một đôi giày đế bằng, tiếp đến mua cho cô váy và túi xách mới.

Chiếc váy màu vàng nhạt, đôi giày đế bằng cũng màu vàng nhạt, túi xách nhỏ màu trắng. Vừa tươi tắn lại xinh đẹp.

Hạ Đan cũng không biết rõ hoạt động là như thế nào, nói chung là một hoạt động thương mại, có rất nhiều người, tất cả đàn ông đều mang Âu phục giày da, tất cả phụ nữ đều là ăn mặc lộng lẫy.

Lúc bọn họ đến nơi đã hơi trễ, trong đại sảnh đã có rất nhiều người.

Khi Hàn Triệt đi vào, gần như hơn một nửa số người ở đại sảnh đều nhìn về phía anh.

Thậm chí cũng có mấy người đàn ông cầm ly rượu bước đến, Hạ Đan đoán rằng bọn họ muốn bàn chuyện làm ăn.

Hàn Triệt nắm tay Hạ Đan, nói với cô: "Em đi ăn chút gì trước đi, anh ở đây hết bận sẽ tìm em."

Trong đại sảnh có khu ăn uống, một cái bàn dài, khăn trải bàn màu trắng, trên bàn bày ra các món ăn cho tiệc đứng như trái cây, đồ uống đều có đầy đủ.

Hạ Đan gật đầu, "Váy em qua bên kia chờ anh nhé."

Hạ Đan ừ một tiếng rồi sò sò đầu cô, "Đi đi."

Động tác cung chiều này, lọt vào trong mắt của rất nhiều người.

Một người đàn ông cầm ly rượu, muốn bàn chuyện hợp tác Hàn Triệt, cười nói: "Hàn tổng, khó có dịp ngài đến đây. Vì lúc này... Là bạn gái ngài sao?"

Về mặt Hàn Triệt nhàn nhạt, nhắc đến Hạ Đan, lúc này trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười, ừ một tiếng.

Anh nghiêng đầu, liếc mắt tìm kiếm bóng dáng Hạ Đan giữa đám người.

Cô đang bước qua đám người, đi về phía khu vực ăn uống.

Chuyện làm ăn của Hàn Triệt cô không hiểu, dù sao thì cô chẳng qua là đi theo Hàn Triệt chơi, sẵn đó ăn thêm chút gì thôi.

Mặc dù bàn ăn đặt ở khu vực công cộng, nhưng trên bàn lại đầy ắp món ăn vô cùng phong phú.

Hạ Đan có hơi đói bụng, cầm một chiếc bánh cupcake, cắn một ngụm.

Phía trên bề mặt bánh toàn là bơ, Hạ Đan ăn một cái, ngọt ngấy đến mức phải nheo mắt lại.

Cô cầm một cái ly, tự rót cho mình một ly nước ép dưa hấu.

Gần đó có một đám người phụ nữ tụ tập đứng với nhau, liên tục quay đầu lại đánh giá cô.

Hạ Đan phát hiện nhưng cô mặc kệ không quan tâm.

Cô đi vòng quanh bàn ăn tự chọn món, đồ ăn lại vô cùng phong phú, mỗi một món cô đều lấy ăn thử, thế là nhanh chóng no bụng.

Cô cầm ly nước ép dưa hấu, nhìn vào đám đông ở xung quanh.

Chi vừa liếc mắt một cái liền tìm thấy được Hàn Triệt.

Anh đứng giữa đám người, vóc dáng cao hơn so với người bình thường, thân hình cao ngất, rất chói mắt.

Cô nghe thấy được vài cô gái ở xung quanh đang bàn luận về Hàn Triệt, hay nói đúng hơn, là đang nói về cô -----

"Nghe nói là đến từ trấn nhỏ mà thôi."

"Sao mà cô biết thế?"

"Lần trước tôi ăn cơm chung với Trương Hân, cô ấy nói vậy đó."

Vài tiếng cười nhạo vang lên.

"Hèn chi nhìn phèn dễ sợ."

"Cho dù ăn mặc xinh đẹp đi nữa, cũng không che được loại què mùa đó mà."

"Sao mà Hàn Triệt lại ở bên cô ta được vậy trời?"

"Đàn ông mà, ai lại không thích mấy cô gái nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp chứ, chơi qua đường thôi, sao mà có thể lấy cô ta được chứ."

"Vậy cũng đúng."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Hạ Đan không thích những trường hợp như thế này, vừa ồn ào vừa âm ỉ.

Cô đã ăn no, cầm ly nước ép dưa hấu, tìm chỗ yên tĩnh để ngồi.

Ở khu vực ngồi nghỉ có bày vài chiếc ghế sofa, xung quanh không có ai.

Hạ Đan ngồi xuống, cuối cùng có thể yên tĩnh được một chút.

Cô ngẩng đầu lên, cách một đám người nhưng vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy được Hàn Triệt.

Ở bên cạnh anh có vài người đàn ông, không biết đang nói chuyện gì, đôi khi anh sẽ mỉm cười xã giao.

Nụ cười rất nhạt, nhưng lại vô cùng hấp dẫn.

Nhiều cô gái đứng ở xung quanh, đều nhìn trộm anh.

Trong lòng Hạ Đan khẽ buông tiếng thở dài, cô thật sự muốn đem anh giấu đi.

Cô ngồi nghỉ ở sofa một hồi, nước ép dưa hấu trong ly cũng đã uống hết. Có nhân viên phục vụ bưng khay nước đi vòng quanh bước đến hỏi cô, cô muốn uống rượu không.

Hạ Đan không biết uống rượu, cô lắc đầu, "Tôi muốn một ly nước ép dưa hấu."

Đôi phương đáp lời, nói: "Vâng, cô vui lòng chờ chút."

Không bao lâu sau, cậu ta mang đến cho cô một ly nước ép dưa hấu lớn.

Hạ Đan nhận lấy, ngẩng đầu lên, cong mắt cười, "Cảm ơn anh."

Hạ Đan cười lộ lên rất đẹp, đôi mắt cong cong, giống như một vầng trăng non xinh đẹp.

Người phục vụ trước mắt cũng bị mê hoặc, thậm chí còn không hiểu vì sao đồ mặt, lấp bắp nói chuyện, "Không... Không cần cảm ơn. Cô...cô lát nữa nếu cần thêm gì, có thể gọi tôi."

Hàn Triệt xã giao xong, đi đến trước mặt, vừa đứng lúc bắt gặp cảnh này, nghiêm mặt lạnh lùng nhìn lướt qua người phục vụ ở đối diện Hạ Đan.

Sau đó ngồi xuống bên cạnh Hạ Đan, ôm lấy ngang eo và cúi đầu hôn cô.

Hạ Đan hơi sững sốt, nhưng nghĩ vẫn có người ở đây, theo bản năng đẩy anh ra.

Hàn Triệt lại càng siết chặt eo cô hơn nữa, không coi ai ra gì tiếp tục hôn.

Người phục vụ thấy thế, vội vàng tránh đi chỗ khác.

Lúc này Hàn Triệt mới chịu buông lỏng Hạ Đan, khẽ cắn một cái ở môi cô.

Hạ Đan kéo tay anh ra, trừng mắt liếc anh một cái, "Anh bệnh hả?"

Hàn Triệt lấy ly nước ép dưa hấu trong tay cô, uống một ngụm, tiếp đó mới nghiêng đầu liếc cô một cái, "Ai bảo em tùy tiện cười với người khác?"

Hạ Đan nhìn anh đầy khó hiểu, "Em cũng không được cười hả?"

Hàn Triệt nhìn cô, sau một lúc lâu, nâng tay khẽ véo cằm cô, nhỏ giọng nói: "Cũng có thể cười, nhưng không được phép cười như vậy với người đàn ông khác."

Hạ Đan gạt tay anh ra, khẽ hừ một tiếng, "Anh chỉ biết quản em, sao anh không tự quản chính mình đi?"

Hàn Triệt sững sờ, "Anh làm sao?"

Hạ Đan mỉm môi, "Có nhiều cô gái thích anh như vậy, em vẫn còn chưa nói, ngược lại anh còn dám đến đây nói em nữa."

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm, im lặng một lát, sau đó cúi đầu cười thành tiếng, nâng tay lên xoa xoa đầu Hạ Đan.

Hạ Đan né tránh anh, quay đầu sau chỗ khác.

Hàn Triệt thấy cô mất hứng, duỗi tay qua, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng nói, "Sao vậy em?"

Hạ Đan không để ý đến anh, tự kỷ ngồi ở đó.

"Giận à?"

Hạ Đan lắc đầu nhưng lại không trả lời.

Hàn Triệt chăm chú nhìn Hạ Đan, không hiểu vì sao cô không vui.

"Có phải rất chán đúng không?" Sự nhẫn nại cả đời của Hàn Triệt đều dành hết cho Hạ Đan, cũng chỉ có Hạ Đan, anh mới có thể kiên nhẫn dễ dàng.

Hạ Đan không nhìn anh, ghé vào tay vịn của ghế sofa, ánh mắt chăm chú nhìn chỗ khác, qua một lúc sau mới khẽ ừ.

"Đi thôi, về nhà." Hàn Triệt nói xong, liền đứng dậy.

Cuối cùng Hạ Đan mới chịu nâng mắt lên nhìn anh, "Đã xong rồi sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, đưa tay ra kéo cô, "Đi thôi em."

Vốn dĩ Hàn Triệt cũng không dự định sẽ ở đây lâu, Hạ Đan không thích nơi này, vậy thì dứt khoát đưa cô đi về sớm.

Tài xế đã đậu xe chờ sẵn, thấy Hàn Triệt nắm tay Hạ Đan đi ra, vội vàng vòng ra cửa sau, mở cửa xe ra.

Hàn Triệt bước đến, giơ tay chắn ở mũi xe, dắt Hạ Đan lên xe, "Từ từ thôi em"

Hạ Đan nắm váy, khom người ngồi vào trong xe.

Đợi Hạ Đan lên xe, sau đó Hàn Triệt mới bước vào.

Trên đường trở về, Hạ Đan vẫn nằm sấp lên cửa sổ hóng gió, cũng không nói câu gì, thậm chí cũng không nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhìn cô vài lần, anh có thể cảm nhận được rõ là Hạ Đan không vui, nhưng cô không nói, anh cũng không đoán được. Và lại, anh cũng không muốn suy đoán tâm tư nhỏ của con gái.

Anh nhìn sang chỗ khác, ánh mắt nhìn chằm chằm ở phía trước xe, đôi mắt tối đen, khuôn mặt trầm xuống.

Độc đường đều im lặng, giống như là hai người cãi nhau.

Về đến nhà đã hơn 10h30, gần 11h

Hạ Đan vừa vào cửa, thay đổi dép rồi đi lên lầu.

Hàn Triệt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, không hiểu vì sao có hơi buồn bực.

Anh cũng không lên lầu, đi đến trước sofa, mời thuốc.

Hạ Đan lên lầu, tắm sạch sẽ và thay áo ngủ.

Lúc cô vừa bước ra thì Hàn Triệt cũng đi vào.

Không nhìn cô, lập tức vào phòng tắm.

Hạ Đan hơi sững sốt, sau đó nghe tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra. Trái tim cô chợt chùng xuống.

Hàn Triệt tắm xong bước ra, nhìn thoáng qua chiếc giường, thấy Hạ Đan quay lưng với anh, đắp chăn và ngủ say.

Anh nhìn cô một lát, rồi sau đó mới ném khăn lau đầu lên tủ đầu giường, cầm một chiếc áo thun trên giường lên.

Sau đó đi ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh, Hạ Đan tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm tủ quần áo ở đối diện không chớp mắt.

Không hiểu vì sao, bỗng nhiên cô muốn khóc.

Qua một lúc sau, Hàn Triệt quay trở lại.

Anh đóng cửa, rồi đi đến cạnh giường, thuận tay tắt đèn phòng.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Anh kéo chăn trên giường ra.

Hạ Đan cảm giác bên cạnh có người nằm xuống.

Cô đợi thêm lát nữa, vẫn không thấy Hàn Triệt ôm mình.

Cô quay đầu lại nhìn, mới phát hiện Hàn Triệt nằm cách xa cô, còn quay lưng với cô nữa.

Ngay lập tức, cô khóc lên.

Trong phòng rất im lặng.

Hàn Triệt nằm một lát, bỗng nhiên nghe tiếng khóc òe nén ở sau lưng.

Anh hơi sững sờ, quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Đan cuộn mình trong chăn, đầu cũng vùi vào trong.

Anh tiến lại gần, ôm Hạ Đan từ phía sau lưng, "Sao vậy em?"

Anh ngồi dậy nhìn cô, Hạ Đan nắm chặt chăn, vùi mặt vào trong chăn, khóc càng thê thảm hơn.

Hàn Triệt đứng lên mở đèn phòng, sau đó kéo Hạ Đan từ trong chăn ra.

Hạ Đan không giấy giụa, chân bị kéo ra, cô nằm thẳng trên giường, nhìn Hàn Triệt khóc.

Khóc đến mức mặt đỏ bừng.

Đột nhiên Hàn Triệt cảm thấy đau lòng, đuổi tay lau nước mắt cho cô, "Rốt cuộc em bị sao vậy?"

Hạ Đan ôm anh, cả gương mặt vùi vào trong lòng anh, cọ nước mắt lên áo anh, nghẹn ngào hỏi: "Sao anh không để ý đến em?"

Hàn Triệt nghiêng người nằm xuống, ôm Hạ Đan vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô. Trong lúc nhất thời, anh lại không biết nên nói cái gì.

Qua một hồi lâu, mới thờ dãi nói: "Anh thấy em không vui."

Hạ Đan khóc, "Em không vui thì anh chỉ cần ôm em một cái thôi mà, anh dỗ em một chút, em sẽ vui lại ngay."

Cô khóc nức nở, kéo áo Hàn Triệt lau nước mắt, "Anh lại còn làm lo em luôn."

Hàn Triệt thấy Hạ Đan khóc thảm thiết, ôm cô sát lại, hôn lên thái dương của cô, nhỏ nhẹ dỗ dành: "Anh xin lỗi, anh sai rồi."

Hạ Đan nức nở, lấy nước mắt lau tới lau lui trên áo Hàn Triệt, sau một lúc lâu, mới khẽ nói: "Không phải em cố ý cấu kính với anh đâu, chỉ là em hơi sợ thôi."

Hàn Triệt sững sờ, cúi đầu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Em sợ cái gì?"

Hạ Đan không chịu ngẩng đầu lên, vùi mặt vào trong lòng Hàn Triệt, nghẹn ngào nói: "Sợ một ngày nào đó anh không còn thích em nữa."

Những lời nói của các cô gái kia làm cho cô hơi khó chịu.

Cô lại có chút sợ hãi nếu lời nói của các cô ấy thành sự thật, có lẽ là Hàn Triệt chỉ thích cô lúc này thôi, cho đến khi anh không còn thích nữa, sẽ chia tay với cô.

Trong lòng cô đang có tâm sự, mà Hàn Triệt lại không đến dỗ mình, cô buồn bực nên không nén được phải khóc lên.

Hàn Triệt nâng mặt cô lên, biểu tình nghiêm túc, chăm chú nhìn cô rất lâu.

Hạ Đan nhắm mắt, nước mắt cũng từ từ ngừng rơi, nhưng mà đôi mắt vẫn đỏ nhưng con thỏ.

Sau một lúc lâu, Hạ Đan khẽ thờ dãi, sờ sờ lên đầu Hạ Đan, "Trong đầu em cả ngày suy nghĩ cái gì vậy hả?"

Hạ Đan hít mũi, khóc thút thít, không trả lời.

Hàn Triệt cúi đầu hôn cô, ngón tay vái nhẹ nhàng vuốt mặt cô, "Đừng suy nghĩ bậy bạ nữa."

Hạ Đan nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Lúc này anh thấy em rắc rối lắm không?"

"Không có."

"Vậy sao anh lại không để ý đến em?"

Hàn Triệt nhẹ nhàng thờ dãi một tiếng, "Anh muốn cho em thời gian để bình tĩnh."

"Em không muốn bình tĩnh mà." Hạ Đan cụp mắt xuống, hai tay nắm áo Hàn Triệt, "Sau này em có không vui, anh phải dỗ em. Em cũng dễ dỗ lắm, chỉ cần anh dỗ em một chút thôi là em sẽ vui về lại ngay."

Hàn Triệt gạt đầu, ấn đầu cô vào trong lồng ngực mình, dịu dàng nói: "Anh nhớ rồi."

Hạ Đan úp mặt vào ngực Hàn Triệt, tâm tình từ từ bình tĩnh lại.

Hàn Triệt cúi đầu hôn mắt cô, từng cái từng cái một.

Cô nhắm mắt lại, sau đó khẽ nói: "Hàn Triệt, em rất thích anh."

Hàn Triệt gạt gạt đầu, "Anh biết."

Tối hôm qua Hạ Đan khóc xong, ngày hôm sau thức dậy, đôi mắt sưng húp như hai quả hạch đào.

Hiếm khi Hàn Triệt không đi đến công ty, lấy cho cô cái túi chườm nước đá, để cô nằm lên đùi anh, giúp em áp lên mắt.

Hạ Đan sợ lạnh, không muốn làm. Hàn Triệt nhìn cô, nói: "Chờ chút."

Sau đó đứng dậy, lấy một chiếc khăn bao túi nước đá lại, quay trở lại sờ sờ pha, lại đặt Hạ Đan nằm trên đùi anh, lấy túi nước đá áp lên mắt cô, "Còn lạnh không em?"

Hạ Đàn đáp, "Đỡ hơn rồi ạ."

Hàn Triệt nhìn cô, vừa bức mình vừa buồn cười, "Em đúng là khó hầu hạ."

Vừa thích khóc nhè, lại còn thích làm nũng.

Hàn Triệt nhớ đến tối hôm qua Hạ Đàn khóc trong lòng anh, lại không nhìn được cười rộ lên, cúi xuống hôn lên môi cô một cái, véo cằm cô, khẽ mỉm cười.

Hai tay Hạ Đàn ôm cổ anh, chủ động hôn lại, "Hôn thêm cái nữa đi."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Thời gian ngọt ngào luôn trôi qua rất nhanh, đại học năm nhất đã kết thúc, Hạ Đàn sắp được nghỉ hè dài hai tháng rưỡi.

Lúc phụ đạo viên thông báo thời gian nghỉ, tất cả sinh viên ngồi ở bên dưới đều hoan hô lên.

Hạ Đàn ngồi giữa đám người vui vẻ nhảy nhót, thờ một hơi dài.

Cô trầm nghĩ, kỳ nghỉ hè cũng kéo dài quá đi.

Buổi tối Hàn Triệt có tiệc xã giao, gần mười hai giờ mới trở về.

Lúc về nhà, đèn phòng khách đã tắt, nhưng đèn ở hành lang lầu hai vẫn còn sáng.

Nhưng mà phòng ngủ đã đóng cửa, giờ này chắc là Hạ Đàn đã ngủ rồi.

Đi đến trước bàn trà, cầm ly lên uống miếng nước, rồi sau đó mới đi lên lầu.

Vừa đi vừa cười nút áo sơ mi, lên lầu, lập tức đi đến phòng ngủ, vặn mở cửa, nhìn thoáng qua bên trong một cái.

Trong phòng để một đèn bàn sáng lờ mờ, Hạ Đàn nghiêng người nằm trên giường, đã ngủ say.

Cần đây cô ôn tập thi cuối kỳ, mỗi ngày đều đọc sách đến tận khuya, hôm nay đã thi xong, đoán chừng đã mệt mỏi.

Hàn Triệt bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đi đến cạnh giường, theo thói quen đi lên nhìn Hạ Đàn đầu tiên.

Cô nằm nghiêng, mặt đối với ngọn đèn bàn.

Ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn chiếu lên mặt cô, cô nhắm mắt ngủ rất say.

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô một lát, cười cười, cúi xuống hôn, tay chống ở cạnh người Hạ Đàn, nhẹ nhàng hôn hai cái lên trán và gò má của cô.

Hạ Đàn ngủ chưa sâu, lông mi khẽ run, hơi mở mắt ra.

"Làm em thức à?" Hàn Triệt thấy Hạ Đàn mở mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt cô và khẽ nói.

Hạ Đàn lắc đầu, vô thức kéo tay anh, "Không có, vốn dĩ là em muốn chờ anh mà."

Đoán chừng là lần này quá mệt, cho nên chờ chờ một hồi đã ngủ gục.

Cô ngồi dậy, "Anh uống rượu sao?"

Vì mới tỉnh ngủ, giọng nói có hơi khàn khàn, đôi mắt hơi ngập nước nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Uống một chút thôi."

Anh cười cười, ngồi ở mép giường, duỗi tay kéo Hạ Đàn vào trong ngực, cúi đầu, khoảng cách hai người chỉ còn có nửa tấc, anh nhìn cô, khẽ cười, "Cho hôn không?"

Lúc nói chuyện độ ẩm phả lên mặt Hạ Đàn, có hơi ngứa ngứa.

Hàn Triệt uống rượu rất ít, mùi rất nhạt.

Hạ Đàn chủ động tiến lên, Hàn Triệt khẽ cười, cúi đầu hôn một cái, sau đó véo cằm Hạ Đàn, nhỏ giọng nói: "Anh đi tắm đã."

Hạ Đàn gật gật đầu, "Dạ."

Hàn Triệt xoa xoa đầu cô, đứng dậy, cởi quần áo rồi đi vào phòng tắm.

Hạ Đàn vẫn còn hơi ngáy ngủ, nhìn thấy cửa phòng tắm đóng lại, ngần ngợ nhìn cửa phòng tắm một hồi lâu, cho đến khi tiếng nước từ bên trong truyền ra mới kịp lấy lại tinh thần, dời mắt qua chỗ khác, kéo chăn lên rồi nằm lại trên giường.

Thời tiết đã rất nóng, trong phòng mở máy lạnh vù vù, rất thoải mái.

Hàn Triệt tắm rất nhanh, trong chốc lát đã bước ra.

Anh không mặc áo, bên dưới người cũng chỉ vậy một khăn tắm màu trắng.

Sau khi gội đầu, tự lấy khăn tắm lau tóc.

Cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Hạ Đan.

Hạ Đan nằm nghiêng trên giường, chân kéo đến cằm, nhìn anh chăm chăm.

Anh không nhận được mà mỉm cười, dùng khăn lau qua loa vài cái rồi vứt lên tủ đầu giường, sau đó ngồi ở cạnh giường, kéo cả người Hạ Đan và chân ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn xuống.

Không giống với nụ hôn nhẹ nhàng lúc nãy, nụ hôn này kéo dài rất lâu, Hàn Triệt hôn rất nhiệt liệt, giống như muốn hút hết toàn bộ hơi thở của cô. Sau khi hôn, Hạ Đan cảm thấy môi mình đã tê rần, thở không nổi, cô đẩy đẩy bả vai Hàn Triệt, anh hơi buông thả cô ra một chút, nhưng mà giây tiếp theo liền đè cô xuống giường, lại tiếp tục hôn.

Trong nháy mắt cả người bị đè lên, Hạ Đan vô thức vòng hai tay ôm cổ Hàn Triệt.

Có lẽ là đêm nay uống rượu, nên Hàn Triệt không thể kiềm chế như lúc bình thường. Anh hôn môi cô, cách vấy ngửi, tay phải cầm một bên mềm mại của cô.

Mặt Hạ Đan đỏ bừng, bả vai hơi co rút lại.

Thật ra cô không sợ một chút nào, chẳng qua là có hơi xấu hổ mà thôi.

Cô cũng không sợ đau, vì cô biết Hàn Triệt sẽ không làm đau mình.

Mỗi ngày cô và Hàn Triệt cùng nhau ngủ trên một cái giường, cũng không phải chưa từng xém phải lau súng cướp cò, nhưng Hàn Triệt chưa bao giờ vượt qua ranh giới đó.

Mỗi lần đến bước cuối cùng anh đều dừng lại, sau đó đi phòng tắm để tắm nước lạnh, nếu không thể kiềm chế được thì tự mình giải quyết.

Hạ Đan cũng từng hỏi dò với anh, anh kiềm chế như vậy thì cơ thể có tốt không?

Khi ấy Hàn Triệt nhìn cô, nói: "Đừng chọc anh, sự nhẫn nại của anh có giới hạn."

Có lẽ là bởi vì hôm nay uống rượu, sự nhẫn nại của anh có hơi kém hơn một ít so với lúc bình thường.

Tìm Hạ Đan đập thình thịch, vừa hồi hộp lại có chút chờ mong. Cô ôm chặt Hàn Triệt, lúc hai người đều đang ý loạn tình mê, điện thoại Hàn Triệt chợt reo lên.

Cuộc điện thoại đến rất không đúng lúc, Hạ Đan ôm chặt Hàn Triệt, không muốn anh nhận điện thoại.

Hàn Triệt nhìn ra hành động mờ ám của Hạ Đan, bỗng nhiên nở nụ cười, một tay kéo dây áo ngủ lên vai cô, ngồi dậy, lấy điện thoại từ trên tủ đầu giường lên.

Là điện thoại công việc do Hà Vũ gọi đến.

Hàn Triệt đắp chăn lại cho Hạ Đan, sau đó mới cầm điện thoại đi ra bên ngoài.

Ước chừng khoảng mười phút sau, mới trở lại.

Hàn Triệt đi đến cạnh giường, ném điện thoại lên tủ đầu giường.

Sau đó mới lên giường, dựa lưng vào đầu giường, nghiêng người tìm bao thuốc lấy một điều thuốc ra.

Cắn điều thuốc, đung đến cái bật lửa, muốn mời thuốc. Cụp mắt xuống, nhìn thấy Hạ Đan nằm ở bên cạnh, do dự một lát, cuối cùng vẫn không châm lửa, chỉ cắn điều thuốc để qua cơn nghiện.

Hạ Đan tiến lại gần bên người Hàn Triệt, nâng tay lấy điều thuốc xuống, nhìn anh hỏi: "Ai vậy ạ?"

Hàn Triệt cúi đầu, nhìn cô, "Hà Vũ."

Hạ Đan than thở, "Đã trẻ thế này mà còn gọi điện thoại cho anh nữa."

Không biết anh có bạn gái hay sao hả...

Hạ Đan khẽ hừ mũi một tiếng, có hơi mất hứng.

Hàn Triệt nhìn cô cười, nâng tay véo véo cằm cô.

Hạ Đan nghĩ một hồi, ngồi dậy, nằm úp sấp lên người Hàn Triệt, đôi mắt sáng ngời, nhìn anh, mặt có hơi hơi nóng, nói với giọng rất nhỏ: "Vậy... vậy có tiếp tục không anh?"

Hàn Triệt cười, ý cười trong mắt càng sâu hơn nữa, nói: "Đề sau này."

Hạ Đan khựng lại, sau đó mới khẽ ừm một tiếng. Trong lòng có hơi tiếc nuối.

Cô quay sang nằm bên cạnh. Ngẫm nghĩ một lát, lại nâng mắt lên nhìn Hàn Triệt, "Lần này em về nhà gần hai tháng rồi mới trở lại đây."

Hàn Triệt cười đáp, "Anh chờ em."

Hạ Đan: "..."

Hàn Triệt giờ tay lên nhéo nhéo lỗ tai của Hạ Đan, khẽ cười nói: "Hạ Đan, chúng ta còn nhiều thời gian."

Hạ Đan nhìn thấy nụ cười này của Hàn Triệt, từ từ mới kịp phản ứng lại, ngay lập tức mặt đỏ bừng. "Em... Em không có gấp."

Cô kéo chăn lên che kín cả người, buồn bực nói: "Em ngủ đây."

Hàn Triệt nhìn cô, không nhìn được mà cười thành tiếng.

Cách một tấm chăn xoa xoa đầu cô, anh đây là nhặt được bảo bối gì thế này.

.....

Vé máy bay Hạ Đan về nhà là do Hàn Triệt mua.

Ngày trở về đó, Hàn Triệt lái xe tiễn cô ra sân bay.

Hạ Đan mè neho đến phút cuối cùng trước khi đăng ký, lưu luyến không nỡ tạm biệt với Hàn Triệt. Nhìn anh nói: "Anh nhớ phải nhắn tin, gọi điện thoại cho anh đó."

Hàn Triệt gật đầu, "Được."

"Nếu anh bận cỡ nào, cũng phải gửi tin nhắn cho em đó." Hạ Đan ngẫm nghĩ một hồi rồi bổ sung thêm.

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô, sau đó kéo cô vào trong lòng ôm thật lâu, "Yên tâm, anh sẽ gọi điện thoại cho em mà."

Mặt Hạ Đan dán vào ngực Hàn Triệt, hai tay ôm lấy eo anh, khẽ gật gật đầu.

Không nỡ phải xa nhau, nhưng mà dù có luyến tiếc đến mấy cũng phải đi.

Hạ Đan và Hàn Triệt ôm nhau một hồi, cuối cùng ngẩng đầu, "Em đi đây."

Hàn Triệt gật đầu, "Xuống máy bay thì gọi điện thoại cho anh."

Hạ Đan gật gật đầu, ừ một tiếng.

Cô nhìn chăm chăm Hà Triệt một lúc, khẽ mím môi, hít một hơi thật sâu, cuối cùng xoay người bước đi.

Trong khoảnh khắc xoay người, đột nhiên cổ tay bị giữ chặt lại.

Cô hơi sững sờ, quay đầu lại, Hàn Triệt kéo cô tiến vào lòng ngực của anh, cúi đầu hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Thiếu

Chương bị set pass, sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

"Không phải em giận sao, anh đến để dỗ em đây."

Người trên cầu đi qua lại, ngọn đèn ở trên cao chiếu rọi ánh sáng mờ nhạt, dáng người Hàn Triệt bị che khuất dưới ánh đèn, cả người như được một vầng sáng bao phủ.

Hạ Đan kinh ngạc nhìn anh, anh cũng nhìn cô, khóe môi gợn lên ý cười.

"Nghĩ cái gì đó hả?" Hàn Triệt thấy Hạ Đan ngây ngẩn, mỉm cười hồ lớn gọi cô.

Hạ Đan hoàn toàn không nghĩ rằng Hàn Triệt sẽ đến đây, chỉ vì một câu nói của mình, sợ cô tức giận nên đã tới nơi này.

Cô nhìn anh, không biết như thế nào, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chua xót, đôi mắt cũng thấy cay cay.

Mắt cô cay xè, ngay lập tức từng giọt nước mắt trong vành mắt tuôn rơi xuống.

Hàn Triệt thấy Hạ Đan rung rung nước mắt, ý cười trên mặt nhạt bớt, "Sao vậy em?"

Anh ôm eo cô, đem cô vùi vào trong lòng mình, cúi đầu nhìn cô, "Khóc cái gì?"

Hạ Đan lúc đầu, chỉ ôm anh, vùi mặt vào trong ngực anh, cọ cọ mắt lên áo anh.

Mái tóc mềm mại cứ như thế cọ tới cọ lui trong lòng anh, giống như một con thú nhỏ đáng yêu. Hàn Triệt lại không nhịn được mà cười rộ lên, duỗi tay xoa xoa phía sau gáy của cô.

Hạ Đan lau khô nước mắt lên áo của Hàn Triệt, nhưng vẫn ôm lấy anh như cũ, không ngừng đầu.

Hàn Triệt cúi xuống, cằm đặt trên đỉnh đầu Hạ Đan, nhẹ giọng nói: "Tìm chỗ nghỉ thôi em."

Lúc này Hạ Đan mới ừ một tiếng, buông Hàn Triệt, chui ra khỏi lòng anh.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại của Hạ Đan vào buổi chiều, Hàn Triệt gọi Hà Vũ phải đặt vé máy bay cho anh ngay lập tức, lúc đặt chân đến trấn cũng đã hơn bảy giờ tối, gọi điện thoại cho Hạ Đan, cô lại không bắt máy, đứng ở trên cầu đợi một lát, cho đến tận bây giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Mùa hè rất đông khách du lịch, khách sạn nhà Hạ Đan cũng không còn phòng, cho dù còn phòng, bây giờ cô cũng không thể không biết xấu hổ mà dẫn Hàn Triệt vào.

Cô vẫn chưa nói với ba mẹ về chuyện này đâu.

Tìm đại một khách sạn lấy phòng cho Hàn Triệt.

Sau khi bước vào phòng, anh vừa cởi nút áo vừa đi vào phòng tắm, "Anh vào tắm đã, em chờ anh chút nhé."

Trời đã vào hè, ngồi máy tiếng đồng hồ trên máy bay, rồi lại ngồi xe đi vào thị trấn, cả quãng đường như thế anh chây mò hỏi không ít.

Hạ Đan ừ đáp, "Anh đi đi, em chờ anh mà."

Nói xong, tự mình nằm thẳng cẳng trên sô pha.

Hàn Triệt đi vào tắm rửa, đóng cửa phòng lại, chẳng bao lâu sau, liền vang lên tiếng nước chảy ào ào.

Trong phòng mở máy lạnh, cả căn phòng dần dần mát mẻ lên.

Phòng ở tầng cao, căn bản không nghe được tạp âm gì, rất im ắng.

Hạ Đan nằm trên sô pha một lát, ngồi dậy và bước đi đến quầy nước nhỏ cạnh cửa cầm một chai nước khoáng lên.

Vừa vặn nắp chai, uống được một ngụm, cửa phòng tắm chợt mở ra.

Hàn Triệt bước ra từ bên trong, mặc áo tắm màu trắng.

Anh đi thẳng đến sô pha ở phía trước, ngồi xuống.

Nâng mắt lên nhìn về phía Hạ Đan.

Hạ Đan bước đến, thuận thế ngồi lên đùi anh, đưa chai nước trong tay mình cho anh, "Anh uống không?"

Hàn Triệt ừ rồi một tay nhận lấy chai nước, một tay vòng qua ôm eo Hạ Đan.

Anh ngửa đầu uống nước.

Ánh mắt Hạ Đan không tự giác mà dừng lại ở trên yết hầu lên xuống của anh.

Có một sự gọi cảm không thể nói rõ được.

Hạ Đan không tự chủ mà đỏ mặt, cúi đầu, ngón tay nắm lấy cổ áo tắm của anh, "Khi nào thì anh đi?"

Hàn Triệt uống nước xong, một tay ôm Hạ Đan, cúi người xuống đặt chai nước lên bàn trà, nói: "Máy bay khởi hành lúc 3h sáng."

Hạ Đan bất thành linh ngồi thẳng người lên, mờ to hai mắt, "Nhanh vậy sao?"

Hàn Triệt đáp, "Ngày mai có một cuộc họp quan trọng, anh phải về."

Hạ Đan bỗng nhiên lại ngây ngẩn cả người.

Cô chăm chú nhìn Hàn Triệt, miệng mở to, sau một lúc lâu, mới hỏi tiếp, "Anh đã bận như thế rồi, lại còn chạy đến đây làm gì chứ?"

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm, sau đó lại cười cười.

Anh giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô, cúi đầu, đôi môi ấm áp khẽ chạm lên môi Hạ Đan, nâng niu từng chút từng chút một. Rồi sau đó, mới hơi nghiêng đầu qua một bên, nhẹ nhàng dán môi mình lên vành tai của Hạ Đan, nhỏ giọng nói: "Nhớ em."

Hạ Đan ngẩn đầu nhìn anh, trong ánh mắt của kinh hi, cũng có sự kinh ngạc.

Giật mình sững sốt một lúc lâu, cười rộ lên, hai tay vòng qua đặt lên cổ Hàn Triệt, vui vẻ nói: "Anh cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt nữa hả."

Hàn Triệt cười cười, "Cũng không giỏi lắm."

Theo tính cách của Hàn Triệt, nhất định là không thường nói những lời âu yếm buồn nôn thế này.

Đa phần là anh vẫn luôn lạnh lùng. Chỉ có một chút dịu dàng duy nhất, cũng đã dành toàn bộ cho Hạ Đan.

Hạ Đan cười rộ lên, hai tay vẫn còn đặt trên cổ Hàn Triệt, cúi đầu hôn lên môi anh một cái, "Không sao đâu, anh đã đến với em thế này, còn có tác dụng hơn là một trăm câu âu yếm nữa."

Cũng chỉ vì một câu nói của cô, trăm núi nghìn sông, anh cũng bỏ cả công việc để đến gặp cô.

Ba giờ sáng, Hàn Triệt phải lên máy bay quay về thành phố B, Hạ Đan cũng chỉ mấy tiếng đồng hồ để có thể ở bên cạnh với anh.

Hơn một tháng không gặp, Hạ Đan có muốn kể chuyện cũng không thể nói hết, hai người nằm trên giường, Hạ Đan nằm trên cánh tay Hàn Triệt, tinh thần tỉnh táo kể cho anh nghe từng chuyện từng chuyện một trong hè này.

Vẫn như trước kia, cô nói, Hàn Triệt nghiêm túc lắng nghe, lúc nghe chỗ nào thú vị, sẽ mỉm cười một cái.

Trong căn phòng im ắng, chỉ có giọng nói mềm mại ngọt ngào của Hạ Đan.

Một căn phòng, một chiếc giường, hai người dựa sát vào nhau.

Hạ Đan kể những chuyện cô đã trải qua trong hè này, Hàn Triệt vẫn nghiêm túc lắng nghe, thời gian trôi qua êm ả dịu dàng.

Chỉ có điều cả kỳ nghỉ hè này Hạ Đan gần như đều ở trong khách sạn, cũng không có chuyện gì lạ để kể, phần lớn là chuyện về các khách trọ.

Trong phòng rất im lặng, máy tính chạy vù vù, trên người Hàn Triệt vẫn còn đeo túi hương mà Hạ Đan đã đưa cho anh, mùi củ huân y trong túi tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, rất dễ buồn ngủ.

Hạ Đan đang kể đến đoạn có khách trọ muốn xin số điện thoại của cô, kể kể một hồi, hai mí mắt đánh nhau, tựa vào lòng anh, an ổn ngủ thiếp đi.

Căn phòng chợt không còn âm thanh nào.

Hàn Triệt rũ mắt nhìn Hạ Đan, cơ thể nhỏ nhắn của cô nằm trong vòng tay anh, ôm anh, đôi mắt khép lại, ngủ rất ngon.

Anh không nhịn được cười cười, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn xuống thái dương của cô.

Anh nghiêng đầu qua, nâng tay lên tắt đèn bên ở đầu giường.

Căn phòng lập tức tối đen một mảnh, chỉ có vài vệt sáng nhỏ bên ngoài cửa sổ xuyên thấu qua khe hở của bức rèm, rơi xuống sàn nhà cạnh giường.

Lúc này cũng mới hơn chín giờ tối, là thời điểm cuộc sống về đêm bắt đầu. Hạ Đan và Hàn Triệt ở trong phòng ngủ, cảm giác bình yên giống như một dòng nước chảy chậm chậm từng chút từng chút một làm người ta ấm áp hạnh phúc đến tận đáy lòng.

Một ngày như thế, thật yên lặng, đến khi nhớ lại, làm lòng ngập tràn niềm vui.

Đêm đó Hàn Triệt đến, rồi rời khỏi vào rạng sáng hôm sau.

Kỳ nghỉ hè còn hơn một tháng, Hạ Đan vẫn như cũ mỗi ngày đều ở khách sạn, lúc bận thì lên tiếng chào hỏi khách trọ, lúc rảnh rỗi thì ngồi ở quầy lễ tân ngăn người, rồi gửi tin nhắn cho Hàn Triệt.

Cả mùa hè, nhân viên trong khách sạn, lúc nào cũng có thể nhìn thấy Hạ Đan một mình dán mắt nhìn điện thoại cười ngây ngô.

Thanh Thanh ôm một quả dưa hấu ở bên ngoài vào, vừa bước đến đã thấy Hạ Đan người khúc khích ở chỗ kia, trêu chọc cười lên, "Giương mặt nhỏ của em cười sắp nở thành hoa rồi."

Cô đi vào quầy lễ tân, liếc mắt nhìn qua điện thoại Hạ Đan, cười hỏi: "Hàn tổng nhà em lại nói cái gì nữa thế? Vui đến vậy à."

Hạ Đan cười, đôi mắt cong cong, "Bí mật."

...

Kỳ nghỉ hè trôi qua mỗi ngày, đến tháng 9, cuối cùng Hạ Đan cũng khai giảng.

Năm nay, Hạ Đan đã 20 tuổi và là sinh viên đại học năm hai.

Ở tuổi 20, Hạ Đan trở nên càng xinh đẹp hơn, khi đi học, đôi khi còn có người tiến lên hỏi xin số điện thoại.

Hạ Đan không muốn cho, thế nhưng vẫn có người biết được số của cô, còn gửi tin nhắn cho cô.

Cũng vì chuyện này mà Hàn Triệt ăn không ị dấm, chưa hề nói: "Giá thị trường của Hạ tiểu thư cũng không tệ nhỉ."

Hạ Đan rất thích nhìn anh ghen thế này, mỗi lần anh ghen, cô vui vẻ không chịu được.

Từng ngày từng ngày trôi qua, từ mùa hè đã chuyển qua mùa đông.

Hàn Triệt đã đeo chiếc nhẫn trên tay đã rất lâu, thời gian dần trôi, mọi người trong vòng luẩn quẩn đều cảm thấy kinh ngạc.

Chiếc nhẫn rất bình thường, không phải là loại cao cấp, nhưng ít nhất không hề xứng với thân phận của Hàn Triệt.

Lúc trước nghe đồn bạn gái của Hàn Triệt là sinh viên, hầu như tất cả mọi người đều nghĩ anh đang đùa giỡn.

Còn có người rảnh rỗi, lên đánh cược với nhau, đoán xem hai người lúc nào chia tay, nhưng ai mà ngờ được, thế mà Hàn Triệt đã yêu nhau lâu đến vậy.

Một năm, vậy mà vẫn còn ở bên nhau.

Hôm nay, trong giới có người tổ chức đánh bài, Hàn Triệt muốn bàn chuyện làm ăn nên cũng tham gia.

Mục đích chính của Hàn Triệt đến đây là tìm người để bàn chuyện làm ăn, chỉ nửa tiếng đồng hồ đã nói chuyện xong, ngồi trên sofa hút thuốc, cảm áo khoác ở bên cạnh lên, đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Tề mời vừa rời khỏi bàn mặt chúc, bắt gặp Hàn Triệt đi ra ngoài, vội gọi anh: "Này! A Triệt, từ từ chờ đã!"

Chu Tề vội vàng đi theo Hàn Triệt ra ghế sofa ở phía sau.

Hành lang hội sở yên tĩnh, ánh đèn mờ ảo chiếu trên sàn nhà bằng gạch đá cẩm thạch sáng bóng.

Hàn Triệt vắt áo khoác lên trên cánh tay phải, "Thời gian còn sớm, cậu không chơi thêm đi, đi theo tôi làm cái gì."

"Đâu có sớm, đã hơn 1h rồi." Chu Tề đi song song với Hàn Triệt, cậu ta ngáp một cái, "Đi uống rượu đi, chút quá giang xe cậu về luôn."

Hàn Triệt không đáp lời, lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Đan.

Mấy ngày nay trời càng ngày càng lạnh, Hạ Đan giống như động vật ngủ đông, ngoại trừ những lúc trường học có tiết, thời gian còn lại đều làm tổ ở trong nhà.

Hàn Triệt gọi đến, Hạ Đan đang tựa vào đầu giường, làm tổ ở trong ổ chăn xem TV.

Trong phòng ngủ không bật đèn, TV ở đối diện giường đang phát sáng.

Hạ Đan bắt điện thoại lên, "A lô."

Đúng lúc Hàn Triệt vừa đi đến cổng lớn của hội sở, tuyết ở bên ngoài đã rơi, gió thổi lạnh thấu xương.

"Ngủ chưa em?"

Hạ Đan lắc đầu, "Chưa ạ, em đang xem TV."

"Có đói bụng không? Có muốn anh mua cái gì về cho em ăn không?" Hàn Triệt nói chuyện với Hạ Đan, rất dịu dàng.

Chu Tề ở bên cạnh nghe thấy, nghiêng đầu qua nhìn Hàn Triệt, trong mắt có chút kinh ngạc.

Hạ Đan bị cảm, rút một tờ khăn giấy ra lau nước mũi, lơ lơ nói: "Em muốn ăn bánh mứt táo."

Hàn Triệt ngăn người ra, "Loại ở quê em đó đúng không?"

Hạ Đan ừ.

"Ổ chỗ này có bán không em?" Hàn Triệt vừa nói, vừa đi đến bãi đậu xe.

Lấy chìa khóa ra, bấm mở khóa.

Bước đến rồi mở cửa ở bên ghế lái.

Chu Tề lách qua đầu xe bên kia, tự giác ngồi vào vị trí phó lái.

"Em cũng không biết nữa, em chưa ăn ở đây bao giờ." Hạ Đan lẩm bẩm, tiếp tục lau nước mũi.

"Đề anh đi tìm nhé." Hàn Triệt trả lời, lại hỏi tiếp: "Uống thuốc chưa em? Bệnh đã tốt hơn chưa?"

"Vâng, đỡ hơn chút rồi ạ." Lúc ban ngày Hạ Đan vẫn còn ho khan, hiện tại đã đỡ hơn rất nhiều.

Hàn Triệt đáp, "Anh về ngay đây, mệt thì em ngủ trước đi."

Hạ Đan ừ một tiếng, "Biết rồi ạ."

Cúp điện thoại, Hàn Triệt lập tức lên mạng tìm chỗ nào bán bánh mứt táo.

Chu Tề lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, cười trêu ghẹo, "Tớ nói này, đây là cậu gặp khác tính rồi? Tớ chưa từng thấy cậu nói chuyện dịu dàng như thế bao giờ."

Hàn Triệt không trả lời anh.

Cửa hàng bán bánh mứt táo thật ra rất nhiều, nhưng mà còn mở cửa vào giờ này thì gần như là không có.

Hàn Triệt tìm cả buổi, cuối cùng tìm được một nhà còn mở cửa bán đến 2h30 sáng.

Anh đặt điện thoại xuống, cầm chìa khóa vào ổ, khởi động xe rồi lái xe lên đường.

Đến trước một ngã ba, Hàn Triệt rẽ qua bên phải vào một con đường khác.

Chu Tề sững sốt, "Này, cậu đi ngược rồi?"

Hàn Triệt đáp, "Đi mua đồ ăn khuya cho Hạ Đan trước đã."

Nhà Chu Tề và Hàn Triệt ở cùng một hướng, vốn dĩ là muốn quá giang xe anh để đi về.

Ai ngờ bị Hàn Triệt chở đi hết gần một nửa vòng thành phố, từ thành Bắc chạy đến thành Nam bên đây.

Đội tuyết ngồi xe hết hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được nhà bán bánh ngọt ở thành Nam còn mở cửa.

Hàn Triệt đỗ xe ở lề đường, mở cửa bước xuống.

Chu Tề ngồi ở trong xe, nhìn chăm chăm vòng bóng lưng của Hàn Triệt, quả thật không biết phải nên nói như thế nào

Đợi khoảng vài phút, Hàn Triệt xách một cái túi to từ trong cửa hàng bánh ngọt bước ra.

Đi đến ven đường, mở cửa ngồi lên xe.

Chu Tề kéo cái túi từ trong tay Hàn Triệt nhìn thoáng qua, "Tớ đi hơn hai tiếng đồng hồ, chạy đến chỗ hẻm lách này chỉ để mua một thứ như thế này thôi hả?"

Hàn Triệt ừ, rồi đặt bánh mứt táo qua bên cạnh, trả lời trôi chảy, "Hạ Đan muốn ăn."

Anh đặt tay lên vô lăng, quay đầu về lại và chạy về.

Chu Tề nhìn Hàn Triệt chòng chọc, trố mắt một lúc lâu, rồi than thở, "Cô gái Hạ Đan này, lấy mất trái tim của cậu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Khi Hàn Triệt về đến nhà, đã là hơn 2h sáng.

Đèn phòng khách không mở, nhưng ở hành lang ngay lối vào vẫn có một chiếc đèn mờ.

Hàn Triệt không nhìn được mà cười cười, liếc mắt nhìn thoáng lên lầu hai.

Đèn hành lang trên lầu chỉ còn lại một chiếc đang chiếu sáng trước cửa phòng ngủ.

Ngôi nhà rất im ắng, Hàn Triệt đoán rằng Hạ Đan có lẽ đã ngủ rồi.

Muốn mua bánh mứt táo phải chạy hơn nửa vòng thành phố, chạy ngược chạy xuôi cũng đã hai ba giờ, thế là về trễ.

Hai ngày nay Hạ Đan bị cảm, ngủ rất sớm, hẳn là không thể chờ cho đến bây giờ.

Đúng là vậy. Hàn Triệt đi lên lầu, mở cửa phòng ngủ liếc nhìn thấy Hạ Đan cong người vùi mình vào trong ổ chăn.

Đèn bàn ở đầu giường vẫn còn bật, ánh sáng mờ nhạt êm dịu, càng làm căn phòng trở nên thật yên tĩnh.

Hàn Triệt đóng cửa lại, bước đến giường, ngồi ở bên cạnh Hạ Đan, nâng tay tay lên kéo chăn xuống để lộ gương mặt của cô.

Kết quả là làm Hạ Đan tỉnh giấc, mơ mơ màng màng mà đặt mặt mình vào trong lòng bàn tay của Hàn Triệt.

Hàn Triệt cười, "Đã nói em bao nhiêu lần rồi, ngủ đừng che kín cả đầu, đối với thân thể không tốt mà."

Hạ Đan không muốn tỉnh cũng phải tỉnh, mơ hồ ừ hừ, gương mặt vẫn còn ở trong lòng bàn tay của Hàn Triệt như cũ, không chịu ngẩng đầu lên.

Hàn Triệt dùng bàn tay sờ lên trán cô, vẫn còn hơi nóng.

"Buổi tối đã uống thuốc chưa em?"

Hạ Đan ừ một tiếng, nhắm mắt lại rồi ngủ tiếp.

Hàn Triệt dùng hai tay đỡ bả vai cô rồi để cô nằm ngay ngắn. Lại duỗi tay sờ lên trán một lần nữa, tóc ướt đầm mồ hôi, đoán chừng là do nằm ở trong chăn nóng quá.

Hàn Triệt giúp cô kéo chăn xuống. Ánh sáng mờ mờ chiếu lên mặt cô, cả khuôn mặt đỏ ửng, mắt nhắm lại, xem ra ngủ rất ngon.

Vốn dĩ Hàn Triệt vẫn còn muốn hỏi cô có còn muốn ăn bánh mứt táo nữa hay không, nhưng lại thấy cô ngủ ngon thế này, ngẫm nghĩ một hồi, cười cười rồi không hỏi.

...

Tối ngày hôm qua Hạ Đan vốn muốn chờ Hàn Triệt về, nhưng có lẽ là do uống thuốc cảm, thế là, ngay cả bản thân ngủ thiếp đi lúc nào cô cũng không nhớ được.

Ngày hôm sau tỉnh dậy trễ, ngủ một giấc đến hơn 10h sáng, lúc vừa thức dậy, bên giường trống rỗng và không có ai.

Nhưng ở tủ đầu giường vẫn còn chiếc áo sơ mi của Hạ Đan đã thay ra, chứng tỏ tối ngày hôm qua anh có trở về, giờ này chắc là anh đã đi rồi.

Hạ Đan cảm thấy con bệnh này của mình dường như đã khỏi, hoàn toàn không còn khó chịu nữa. Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại chán chết đi được, đến khi 10h40, mới từ từ bước xuống giường, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Vệ sinh xong, chuẩn bị đi xuống lầu tìm chút gì đó để ăn.

Kết quả là vừa đi tới cửa, chợt nghe được giọng nói của Hàn Triệt đang nói chuyện.

Hạ Đan kinh ngạc mà hô lên, "Anh vẫn còn chưa đi sao."

Hàn Triệt đang nói chuyện, nhìn thoáng lên trên lầu. Hạ Đan mặc áo ngủ màu hồng nhạt, chân đi đôi dép lê bằng bông màu trắng, chạy lạch bạch lạch bạch đi xuống dưới lầu.

Cô chạy đến trước mặt Hàn Triệt, bỏ nhào lên người anh, hai tay ôm lấy cổ anh.

Hàn Triệt thuận thế dựa lưng vào sofa, một tay ôm giữ lấy eo Hạ Đan.

Hạ Đan lại gần bên tai Hàn Triệt, thổi một hơi vào lỗ tai anh, "Sao anh vẫn chưa đi làm vậy?"

Hơi thở ấm áp thổi vào bên tai Hàn Triệt.

Hàn Triệt quay sang nhìn cô, Hạ Đan vui vẻ cười nheo nheo mắt, giống như con hồ ly nhỏ.

Tay Hàn Triệt ôm siết chặt eo Hạ Đan thêm chút, ánh mắt có ý cảnh cáo, nhắc nhở cô không được làm ồn.

Hạ Đan cười hi hi, đứng dậy khỏi người Hàn Triệt, xoay người đi về phía phòng bếp để tìm đồ ăn.

Đi đến phòng bếp, nhìn thấy trên kệ bếp có một cái đĩa màu trắng, phía trên là bánh mứt táo, bên cạnh còn có một ly sữa táo đỏ.

Hạ Đan vừa mừng vừa sợ, vội chạy đến. Cô duỗi tay cầm một cái bánh mứt táo lên, vẫn còn ấm.

Đã rất lâu rồi cô chưa ăn gì cả, giờ phút này nhìn thấy bánh mứt táo, không thể chờ được mà ăn một cái trước đã.

Vì dùng lò vi sóng để hâm bánh mứt táo nên vừa thơm vừa mềm.

Hạ Đan vui vẻ cười rộ lên, một tay cầm đĩa bánh, một tay cầm ly sữa đi ra khỏi bếp.

Hàn Triệt vẫn còn đang nói chuyện điện thoại.

Hạ Đan bụng đói và ly sữa đi đến sofa và đặt lên bàn trà, ngồi xuống đối diện Hàn Triệt.

Ngồi xếp bằng trên thảm, đôi mắt sáng người nhìn Hàn Triệt.

Vốn dĩ Hàn Triệt còn muốn nói thêm một chút nữa, nhưng nhìn thấy ánh mắt Hạ Đan ở đối diện nhìn anh, đôi mắt to tròn đen long lanh, làm cho anh không thể nhìn được cười. Nói thêm vài câu ngắn gọn, kéo dài thêm một hai phút rồi cúp máy.

Bánh mứt táo rất nhỏ, Hạ Đan chỉ một ngụm đã ăn hết một cái, cứ một ngụm bánh rồi lại hớp một ngụm sữa táo đỏ, bữa sáng thế này làm cho dạ dày và lòng cô ấm lên không ít.

Thấy Hàn Triệt cúp điện thoại, mới ngẩng đầu lên, nhìn anh hỏi: "Bánh mứt táo này anh mua lúc nào vậy ạ?"

Hàn Triệt cúi người xuống cầm ly nước trên bàn trà lên, "Tối hôm qua, không phải em nói là muốn ăn sao."

Tối ngày hôm qua Hàn Triệt gọi điện thoại gọi cô muốn ăn cái gì, lúc ấy cô muốn ăn bánh mứt táo, không ngờ rằng anh lại mua cho cô liền.

Hạ Đan cười hi hi, lại đưa một cái bánh lên miệng, thờ dãi nói: "Sao anh không gọi em dậy chứ."

Hàn Triệt trêu cô, "Em ngủ như heo con vậy đó, sao anh có thể gọi em dậy được à."

Hạ Đan cười cười, cúi đầu tập trung ăn bánh mứt táo của mình.

Lại cầm một cái bánh lên, đút cho Hàn Triệt, "Anh đã ăn sáng chưa?"

Hàn Triệt lắc đầu, "Anh ăn rồi, em ăn đi."

Hàn Triệt không thích ăn ngọt, nên Hạ Đan cũng không ép anh, tự bỏ vào miệng mình.

Cô ăn một cái bánh rồi uống thêm một hớp sữa táo đỏ.

"Sao hôm nay anh không đi làm vậy?"

Hàn Triệt nhấp một ngụm nước, đặt ly xuống bàn, cả người nhàn nhã dựa lưng vào ghế sofa, nhìn Hạ Đan nói: "Hôm nay thứ bảy."

Hạ Đan ngẩng đầu, có hơi kinh ngạc, "Thật sao?"

Hạ Đan bị cảm mấy ngày nay, đã xin phép nghỉ vài ngày, thế là mỗi ngày uống thuốc rồi đi ngủ, thực sự còn không biết hôm nay là ngày nào trong tuần nữa.

Hàn Triệt nhìn cô, một lát sau, đột nhiên hỏi: "Mấy ngày nữa là sinh nhật em rồi, muốn tổ chức như thế nào?"

Sinh nhật của Hạ Đan là ngày 28 tháng 12, là cuối tuần sau.

Sinh nhật lần thứ 20 cũng xem như là một cột mốc quan trọng.

Hạ Đan cầm ly nước, răng cắn cắn vành ly, ngược mắt lên nhìn Hàn Triệt, "Anh thì sao?"

Hàn Triệt cười, hỏi cô, "Em muốn chỉ có hai chúng ta thôi, hay là muốn mời bạn bè đến?"

Hạ Đan nhắm mắt, nói: "Vậy buổi tối ngày đầu tiên em sẽ mời bạn của em đến, rồi ngày hôm sau chỉ có hai người chúng ta thôi."

Đột nhiên Hàn Triệt nhắc đến ngày sinh nhật, làm Hạ Đan cũng có phần mong đợi, cô vội đứng dậy, bước đến bên người Hàn Triệt, ngồi lên đùi và ôm cổ anh, "Ngày đó anh có thời gian ở bên cạnh em không ạ?"

Hàn Triệt ôm eo cô, ôm người vào trong lòng mình, cúi đầu hôn môi cô, nhỏ giọng nói: "Nói thừa, dù anh bận cỡ nào thì ngày đó cũng phải hết bận."

Hạ Đan cười rộ lên, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt lại hỏi: "Em muốn quà gì đây?"

Hạ Đan lắc đầu: "Không muốn gì hết ạ." Khựng lại một chút rồi nghĩ đến điều gì đó, nói thêm: "Chỉ anh luôn thích em là được rồi."

Cô kéo tay Hàn Triệt, sờ sờ vào ngón tay đeo nhẫn của anh, "Mang chiếc nhẫn này, thì cả đời anh cũng không được gỡ xuống."

Hàn Triệt cúi mắt nhìn, rồi sau đó cười cười ừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Mùa đông năm nay, Hạ Đan đã 20 tuổi.

Ngày sinh nhật hôm đó vừa đúng rơi vào ngày cuối tuần.

Tối hôm trước, Hạ Đan và đám bạn cùng phòng đi ăn thịt nướng, ăn xong rồi đến KTV ca hát, Hàn Triệt đều tham gia đi cùng các cô trong cả buổi tối.

Hạ Đan vui vẻ uống bia với Lý Kỳ.

Bình thường cô không bao giờ uống, tư lượng thấm hại đến mức làm người ta phải bật cười. Mới hơn nửa chai thôi mà cô đã bắt đầu lên cơn, Trình Di đang ngồi hát ở đối diện, cô liền cời giày leo lên ghế sofa, tay cầm một cái lục lạc gõ lên cao lắc qua lắc lại mùa may quay cuồng, cười rất vui vẻ, còn vỗ theo điệu nhạc, hô to lên, "Hay quá!"

Hàn Triệt ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy Hạ Đan say khướt như thế, tay ấn ấn huyết thái dương, vừa bắt đầu đi vừa buồn cười. Anh hơi cúi đầu, trong nụ cười ngập tràn sự cưng chiều.

Các cô nàng chơi ở KTV đến hơn 11h đêm mới kết thúc, Hàn Triệt thanh toán tiền xong, đầu tiên là đưa các bạn của Hạ Đan về ký túc xá trước. Sau đó mới chờ Hạ Đan về nhà.

Sau khi Hạ Đan uống hơn nửa chai bia, đã say bí tỉ, trên đường về nhà, trong xe đều là giọng hát của cô, lung ta lung tung, hoàn toàn không nghe ra được giai điệu nào.

Hàn Triệt cảm thấy cực kỳ buồn cười, nhưng tâm trạng lại vô cùng vui vẻ.

Đêm đông vắng lạnh, trên đường không có người, rất yên tĩnh. Trong xe là giọng hát của Hạ Đan, làm cho màn đêm yên tĩnh thế này cũng trở nên náo nhiệt.

Chu Tề nói, Hạ Đan đã lấy mất trái tim của anh. Cậu ấy nói không hề sai một chút nào.

Anh không biết phải nói thế nào mới có thể diễn tả được tâm tình của mình, mỗi một ngày ở bên cạnh Hạ Đan, tâm trạng của anh thật sự rất vui vẻ.

Thậm chí chỉ cần nhìn thấy cô, tâm trạng cũng sẽ rất tốt, tất cả mọi chuyện không vui đều sẽ quên đi.

Về đến nhà, đã gần 12h giờ.

Hàn Triệt cho xe dừng lại, lấy chìa khóa rồi xuống xe.

Đi vòng qua đầu xe, bước đến chỗ ghế phó lái, đỡ Hạ Đan xuống xe.

Hạ Đan say khướt, vừa nhìn thấy Hàn Triệt, cả người dựa vào anh, hai tay choàng lên cổ anh, mơ mơ màng màng hô, "Hàn tổng ---"

Hàn Triệt cười, thuận tay ôm cô, cúi người xuống, cời dây an toàn ra rồi sau đó ôm cả người cô ra.

Gương mặt Hạ Đan đỏ bừng, ôm cổ Hàn Triệt, tiến lại gần hôn anh.

Hàn Triệt cười, ôm cô đến cửa rồi ấn mở cửa bằng vân tay.

Tiếng mở cửa vang lên, Hàn Triệt ôm Hạ Đan bước vào, trở tay ra phía sau đóng cửa lại.

Không kịp đổi giày, cứ như vậy mà đi vào nhà, đặt Hạ Đan lên ghế sofa. Sau đó đứng dậy, ngồi ở bên cạnh Hạ Đan, giữ chân cô rồi cời giày ra.

Ngày hôm nay Hạ Đan mang giày tuyết nên rất dễ cởi.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt cởi giày cho mình, mỉm cười toe toét rất vui vẻ.

Hàn Triệt nâng mắt lên nhìn cô, bắt gặp nụ cười của Hàn Đan, cũng không nhìn được mà cười rộ lên, "Cười ngây ngô cái gì hả."

Anh xách đôi giày lên, đứng dậy rồi đi ra ngoài cửa, đặt giày lên kệ.

Sau khi cất giày xong, anh đi xuống phòng bếp, một lát sau bưng một cái ly đến.

Hạ Đan nằm nghiêng người, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, còn mười phút nữa là mười hai giờ.

Hàn Triệt đi đến phòng bếp rồi mang một cái ly đến.

Hạ Đan mệt mỏi nằm vật trên sofa, gương mặt đỏ bừng.

Hàn Triệt ngồi xuống, nâng người cô dậy, ôm vào trong lòng mình, đưa ly nước đến bên miệng cô, "Uống hết cái này đi em."

Mùi rất khó ngửi, đầu Hạ Đan thụt lại phía sau, lẩm bẩm hỏi: "Đây là cái gì thế?"

Hàn Triệt nói: "Thuốc giải rượu." Nói xong, giờ tay lên sờ vào trán Hạ Đan, "Nếu không là ngày mai em sẽ đau đầu."

Hàn Triệt thường xuyên đi xã giao, những thứ này luôn có sẵn ở trong nhà.

Hạ Đan không muốn uống, cắn chặt miệng.

Hàn Triệt đưa ly nước đến bên miệng cô, nhẹ nhẹ vỗ vỗ sau lưng, giọng nói dịu dàng giống như đang dỗ dành một con thú nhỏ, "Ngoan nào."

Hàn Triệt dỗ dành một câu, Hạ Đan nhăn nhó, nhưng vẫn ngoan ngoãn mở miệng ra.

Hàn Triệt bung ly nước dứt cho cô, nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn uống thuốc của Hạ Đan, đáy lòng cảm thấy buồn cười. Cô nhóc này thật rất dễ dỗ.

Hạ Đan uống xong thuốc giải rượu, Hàn Triệt đặt ly lên bàn trà, lại lấy một ly nước lọc khác, dứt lên miệng cô.

Cả người Hạ Đan mềm nhũn dựa vào trong lòng Hàn Triệt, nhắm mắt lại, không thèm quan tâm là cái gì nữa, chỉ há miệng ra uống.

Lần này rất ngọt là sữa chua.

Bởi vì trời lạnh, Hàn Triệt không cho cô uống nhiều, chỉ uống một ngụm rồi cất cái ly đi, đặt lên bàn trà.

Hạ Đan nắm lấy tay áo của Hàn Triệt, còn muốn uống nữa.

Hàn Triệt ôm ngang người cô lên, "Lạnh lắm, chỉ muốn một hớp là được rồi."

Anh ôm Hạ Đan đi lên lầu.

Hạ Đan say nhưng không còn say mềm như lúc nãy, gương mặt dán vào ngực Hàn Triệt, mơ mơ màng màng nói: "Đã qua 12h chưa anh?"

Hàn Triệt ôm cô lên lầu, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, "Vẫn còn mấy phút nữa."

Hạ Đan à một tiếng, nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

Hàn Triệt ôm cô về phòng, mở cửa ra, giờ tay lên bật công tắc đèn cạnh cửa.

Căn phòng bừng sáng, Hạ Đan mở mắt ra, đôi mắt ẩm ướt. Cô ngẩng người nhìn xung quanh.

Hàn Triệt ôm cô đến bên giường, kéo chăn ra rồi đặt cô nằm xuống.

Hạ Đan nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn một lúc rồi lơ mơ hỏi: "Tuyết rơi rồi đúng không anh?"

Hàn Triệt sững sốt, cũng vô thức mà nhìn thoáng ra bên ngoài cửa sổ.

Từng bông tuyết trắng li ti rơi xuống, vô cùng nổi bật giữa màn đêm.

Đúng là tuyết đã rơi.

Hạ Đan bước xuống giường, hai chân bước xuống sàn, mang dép ở cạnh giường rồi đi ra ngoài ban công.

Cô ghé vào ban công, duỗi tay ra.

Trận tuyết rơi có hơi lớn, từng bông tuyết rơi xuống trên lòng bàn tay Hạ Đan.

Mùa đông năm nay, Hạ Đan 20 tuổi.

Cô ngắm những bông tuyết trong lòng bàn tay mình, mỉm cười thích thú.

Hàn Triệt đứng ở sau lưng cô, tựa người vào cửa, hai tay đặt trong túi quần.

Anh nhìn Hạ Đan, ánh mắt rất dịu dàng, trên khóe môi còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Qua một lát sau, Hạ Đan quay đầu lại, nhìn Hàn Triệt cười, "Mấy giờ rồi anh?"

Hàn Triệt cười, nâng tay lên, cúi đầu xem đồng hồ, "Còn khoảng 30 giây nữa."

Hạ Đan trừng mắt nhìn anh.

Hàn Triệt tựa vào cửa đứng thẳng người, do đến trước mặt Hạ Đan, ôm eo cô, cúi đầu rồi hôn vào môi cô một lúc. Sau đó khẽ ngẩng đầu lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Hạ Đan, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, sau một lúc lâu, khẽ thì thầm, "Sinh nhật vui vẻ, Hạ Đan."

Hạ Đan nhìn anh, đôi mắt dần dần cong lên.

Cô không biết phải nói như thế nào, nhưng mà thật sự rất vui vẻ. Trái tim cô rất ấm áp, giống như sắp tan chảy.

Cô vui vẻ nhào vào lòng ngực Hàn Triệt, ôm chặt lấy anh.

Hàn Triệt ôm cô, một tay xoa xoa tay cô, cười, "Lạnh không em?"

Hạ Đan a một tiếng, "Có chút chút ạ."

"Vào phòng nào."

Hạ Đan đã uống thuốc giải rượu, nên đã thanh tỉnh hơn phân nửa.

Trở về phòng, cô đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm xong, Hàn Triệt tựa lưng ngồi ở cạnh giường, cầm điện thoại, không biết đang xem cái gì.

Hạ Đan bò dộp leo lên giường, bò qua người Hàn Triệt, kéo chăn ra rồi chui vào. Cô nghiêng người qua, dựa vào lòng Hàn Triệt, "Anh đang xem cái gì thế?"

Hàn Triệt cười cười, vòng tay trái ôm bà vai cô, "Chỉ là vài chuyện công việc thôi."

Anh tắt khóa màn hình điện thoại rồi đặt lên tủ đầu giường.

Hạ Đan vừa tắm xong, rất thơm.

Hàn Triệt cúi đầu, hôn Hạ Đan một lúc lâu.

Hạ Đan ngẩng đầu và hôn đáp trả lại Hàn Triệt.

Từ môi đến hôn sâu.

Hạ Đan bị hôn đến mức không hít thở nổi, Hàn Triệt mới hơi buông lỏng cô ra, đôi môi ấm áp dán vào môi Hạ Đan, nhẹ nhàng vuốt ve, "Đêm nay đi ngủ sớm chút, ngày mai anh dẫn em ra ngoài chơi."

Gương mặt Hạ Đan đỏ rực, không biết là do tác dụng của bia, hay là do Hàn Triệt hôn. Cô gật đầu, chui vào trong chăn, đẩy Hàn Triệt ra, "Anh đi tắm đi."

Hàn Triệt ừ rồi bước xuống giường.

Hạ Đan nghĩ đến ngày mai sẽ được ra ngoài chơi, thế là cô đi ngủ rất sớm.

Dù tối ngày hôm qua có tuyết rơi, nhưng sáng hôm nay mặt trời vẫn sáng chói, trời trong xanh vắt, ánh nắng ấm áp, dù là mùa đông nhưng hiếm khi thời tiết lại đẹp như thế này.

Hàn Triệt thức dậy trễ hơn so với Hạ Đan, lúc đi xuống lầu, đã nhìn thấy Hạ Đan ngồi ở bậc thềm, nâng má, ngửa mặt lên phơi nắng.

Anh bước đến, ngồi xuống bên cạnh Hạ Đan.

Hạ Đan nâng má, nghiêng đầu qua mỉm cười nhìn anh, "Chào buổi sáng, anh yêu."

Hàn Triệt nghiêng đầu nhìn cô, cười cười.

Hạ Đan vẫn tiếp tục nhìn anh. Đôi mắt cong cong, hai ngón tay vuốt vuốt mặt cô.

Hàn Triệt nhìn thấy Hạ Đan mỉm cười tươi như thế, cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

Anh kéo tay cô qua, mặt không biến sắc mà đeo một món đồ lên tay cô.

Hạ Đan cảm thấy cổ tay chợt lạnh, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện trên cổ thêm một cái vòng tay.

Chiếc vòng tay lấp lánh dưới ánh mặt trời, màu bạc rất đẹp.

Hàn Triệt đeo cho cô xong, giờ tay khê búng trán cô một cái, cười, "Sinh nhật vui vẻ, em gái Tiểu Hạ."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Quả sinh nhật của Hạ Đan được Hàn Triệt chuẩn bị từ ba tháng trước, anh đặc biệt tìm nhà thiết kế nổi tiếng làm riêng cho cô. Là bản giới hạn chỉ có duy nhất một chiếc trên thế giới.

Vòng tay rất đẹp, Hạ Đan rất thích, giờ cô tay lên dưới ánh nắng mặt trời thì mi mắt nhắm nhìn rất lâu.

Hàn Triệt nghiêng người, nhàn nhã dựa vào cây cột ở dưới bậc thềm. Ánh nắng mùa đông chiếu lên người anh, giống như được một vầng sáng vàng nhạt bao phủ.

Anh nheo mắt, trên khóe môi lên ý cười nhàn nhạt nhìn Hạ Đan.

Hạ Đan cúi đầu, miệng cười toe toét, lòng tràn đầy vui sướng ngắm nhìn vòng tay Hàn Triệt tặng cho mình, lâu lâu còn giờ tay lên mân mê một cái. Vòng tay dưới ánh mặt trời lấp lánh, rực rỡ làm chói cả mắt cô.

Lúc này Hạ Đan ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn về phía Hàn Triệt, "Vì sao anh tặng em vòng tay thế?"

Hàn Triệt chăm chú nhìn cô trong chốc lát, cười cười rồi nhìn đi chỗ khác.

Anh lười biếng dựa vào cây cột ở hành lang, hai tay đặt lên đầu gối, khẽ ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, ánh nắng mặt trời ảm áp chiếu lên gương mặt anh, rất dễ chịu.

Hạ Đan xích lại gần ngồi bên cạnh Hàn Triệt. Nghiêng người qua, nửa người trên dựa vào ngực Hàn Triệt. Cô duỗi tay lên nắm lấy cằm Hàn Triệt, lắc lắc cười: "Nói đi, sao anh tặng em vòng tay thế?"

Cuối cùng Hàn Triệt cũng mở mắt ra, cười khê, kéo tay Hạ Đan xuống rồi đặt vào bàn tay của mình.

Hạ Đan nhìn anh cười tùm tùm

Hàn Triệt nhìn cô cũng cười theo.

Sau một hồi, nâng tay lên, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve lên gương mặt của cô, khoe môi gọn lên ý cười, nói: "Muốn bắt em lại."

Anh hơi cúi đầu, ngón tay vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay của Hạ Đan

Trên vòng tay có khắc chữ cái viết tắt là tên của Hàn Triệt.

Có tên của anh, giam giữ cô cả đời.

Hàn Triệt rất thành thật thừa nhận, anh có một loại dục vọng chiếm hữu không thể khống chế được đối với Hạ Đan.

Cái tên Hạ Đan này, là sự tham luyện mà anh không thể nào buông bỏ được.

Anh yêu tất cả mọi thứ thuộc về cô. Thích cô ở bên cạnh anh, thích cô làm tổ làm nũng trong lòng anh, thích nghe cô liu lo nói chuyện, thích nhìn cô cười. Thậm chí anh cũng thích cả những lúc cô giận dỗi thất thường.

Anh không thể tưởng tượng được nếu một ngày nào đó không có Hạ Đan ở bên cạnh, sẽ buồn tẻ đến nhường nào.

Anh vuốt ve vòng tay trên cổ tay Hạ Đan, sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói: "Trên vòng tay có khắc tên của anh."

Khi nói chuyện, anh từ từ ngẩng đầu lên, bỗng nhiên bắt gặp cái nhìn chăm chú vô cùng nghiêm túc của Hạ Đan, từng chữ từng chữ một, vừa bá vừa cố chấp, "Hạ Đan, đeo nó lên rồi, cả đời này em cũng chỉ thể là người của anh."

Hạ Đan cong mắt mỉm cười thích thú, vui vẻ vùi mình vào trong lòng Hàn Triệt, hai tay đặt lên bả vai của anh, nhìn anh mỉm cười, "Em là của anh, cả đời này em đều là người của anh."

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đen sâu vô tận.

Một lát sau, cuối cùng cười rộ lên. Một tay anh ôm lấy eo cô, cúi đầu, hôn lên môi Hạ Đan.

Ánh nắng buổi sớm mai rơi lên bóng hai người, giống như một bức tranh vô cùng lãng mạn.

Sáng hôm đó, Hàn Triệt làm cho Hạ Đan một chén mì trường thọ.

Lúc mì còn trong nồi, Hạ Đan đã ngồi yên ổn trên chiếc ghế cao ở kệ bếp. Ý vào sự cung chiều của Hạ Đan, ngồi trên ghế vui vẻ xoay qua xoay lại, không ngừng hỏi thúc, "Hàn tổng nhanh lên đi, nhanh lên đi mà, em đói lắm rồi."

Hàn Triệt nói: "Phòng khách có đồ ăn vặt đấy, em đói bụng thì ăn trước đi."

Hạ Đan nhảy xuống khỏi chiếc ghế cao, bước hai bước đến chỗ Hàn Triệt, ôm anh từ phía sau, đầu nghiêng qua khỏi cánh anh nhìn vào trong nồi, "Em không muốn đâu, em muốn ăn mì anh nấu thôi."

Hàn Triệt cúi đầu nhìn cô.

Hạ Đan nhón chân lên, cấp tốc hôn lên môi anh một cái, rồi sau đó cong mắt lên cười hi hi.

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, cười cười.

Hôm nay Hạ Đan là thợ tỉnh, rất oai phòng mà sai bảo Hàn Triệt.

Nếu như lúc bình thường ăn cơm ở nhà, đều là Hàn Triệt nấu cơm, cô rửa chén. Nhưng hôm nay cô không muốn rửa, ăn xong liền để lại một câu, "Hôm nay là sinh nhật em, em không muốn rửa chén đâu." Nói xong, liền nhảy xuống ghế cao, tâm tình hớn hờ đi ra khỏi phòng bếp.

Hàn Triệt vẫn còn ngồi trên ghế. Nàng mắt lên trộm liếc nhìn cô một cái.

Thấy cô hân hoan vui vẻ đi ra khỏi phòng bếp, lắc đầu cười cười.

Hạ đan ra khỏi phòng bếp, đi đến phòng khách, mở TV lên, thoải mái nằm xuống sofa.

Trong TV đang phát lại chương trình tạp kỹ ngày hôm qua, Hạ Đan vui vẻ xem TV. Ánh mặt trời từ cửa sổ sát mặt đất chiếu vào, làm cả căn phòng ở nên sáng ngời rực rỡ.

Một ngày cuối tuần như thế này thật là thoải mái.

Hàn Triệt dọn dẹp phòng bếp xong, lúc đi ra, đã nhìn thấy Hạ Đan nằm trên sofa, vui vẻ xem TV.

Hai tay anh đặt trong túi quần, nghiêng người, rũ mắt nhìn cô cười cười, "Hôm nay thợ tỉnh muốn ở nhà xem TV à?"

Hạ Đan lập tức ngồi dậy, hai mắt sáng rực trong veo nhìn Hàn Triệt, "Chúng ta có đi đâu không anh?"

Hàn Triệt cười thành tiếng, nói: "Lên lầu thay quần áo đi, anh dẫn em đi chơi."

Hai mắt Hạ Đan sáng rực như ánh sao, lập tức đứng dậy khỏi sofa.

Hàn Triệt không nói sẽ dẫn cô đi đâu. Hạ Đan cũng không hỏi, dù sao thì cho dù anh dẫn cô đi đâu, đi chỗ nào cũng đều được cả.

Hai người ra khỏi cửa lúc mười giờ, lái xe suốt ba tiếng đồng hồ, đi qua mấy chục khúc cua quẹo, Hạ Đan nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy toàn là rừng và núi, đừng nói là người, ngay cả xe cũng cực kỳ hiếm thấy.

Hạ Đan nghiêng đầu qua, tò mò hỏi Hàn Triệt: "Chúng ta đi đâu vậy anh?"

Thế nhưng Hàn Triệt nói ít ỷ nhiều, "Lên núi."

Hạ Đan không ngờ, thì ra Hàn Triệt cũng có nhà ở trên núi.

Nói là nhà ở trên núi cũng đúng, thật ra là một căn biệt thự theo kiểu châu Âu ở giữa cánh rừng rậm rạp.

Cực kỳ yên tĩnh.

Hạ Đan bước xuống xe, đứng ở trước sân, nhìn thấy cánh rừng um tùm này, vừa sùng sốt vừa ngạc nhiên.

Nơi này dường như cô lập với thế giới bên ngoài, ẩn dật ở đây.

Hàn Triệt đỗ xe xong, bước xuống.

Thấy Hạ Đan vẫn còn ngây ngốc đứng sững sờ bên ngoài, duỗi tay xoa xoa gáy cô, dẫn cô đi lên phía trước, "Em không lạnh sao, vào nhà nào."

Nhiệt độ trên núi thấp hơn so với trong nội thành. Nhưng vào nhà rất ấm áp. Máy sưởi tỏa ra hơi ấm, Hạ Đan đi đến nơi lạ, đi tham quan khắp nơi, phát hiện căn phòng rất sạch sẽ, và lại trong tủ lạnh có rất nhiều thức ăn, đều là tươi mới.

Hạ Đan bước ra khỏi phòng bếp.

Hàn Triệt cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, nhân nhả dựa lưng trên sofa.

Một tay vắt ngang trên vành ghế, tay còn lại cầm chiếc bật lửa ngắm nhìn nó.

Thấy Hạ Đan đi ra, cười nhìn cô, "Em có hài lòng không?"

Hạ Đan gật đầu, "Nơi này đẹp thật."

Cô nhìn thoáng ra bên ngoài cửa sổ, trong sân, có một chiếc vòng được cột ở giữa hai cây cổ thụ.

Mùa hè nằm ở đó tắm nắng, ban đêm ngẩng đầu ngắm sao, sung sướng biết bao nhiêu.

Hàn Triệt cười cười, "Thích thì sau này sẽ dẫn em đến đây thường xuyên."

Hạ Đan vui vẻ gật đầu, quay đầu lại chỉ vào trong phòng bếp, nói "Phòng này dọn dẹp rất sạch sẽ, trong tủ lạnh còn có thức ăn nữa đó anh."

Hàn Triệt gật gù, "Lúc sáng đã người dọn dẹp rồi. Chúng ta sẽ ở đây hai ngày, thức ăn cũng là do bọn họ chuẩn bị sẵn."

Thế giới hai người.

Đã qua giờ cơm trưa, Hàn Triệt tùy tiện làm chút gì đó cho Hạ Đan ăn, hai người ăn xong. Hàn Triệt dẫn Hạ Đan ra bên ngoài đi dạo.

Lúc này Hạ Đan mới phát hiện, trên núi không phải không có người khác. Nơi này giống như một thôn quê sống ẩn dật với thế giới bên ngoài, trong thôn cũng có người sinh sống. Còn có quầy bán đồ ăn vặt.

Lúc đi ngang quầy hàng, Hạ Đan muốn khoai tây chiên, kéo Hàn Triệt lại, bảo anh mua cho mình.

Hạ Đan luôn thích ăn những món ăn vặt, ngoài miệng Hàn Triệt luôn nói không tốt cho sức khỏe, nhưng mỗi khi cô muốn ăn, vẫn sẽ đi mua cho cô.

Hàn Triệt mua cho Hạ Đan hai gói khoai tây chiên. Hai người nắm tay đi dạo một vòng rồi về nhà.

Hôm nay có ánh nắng, thời tiết rất đẹp. Nhưng dù sao cũng là mùa đông lạnh lẽo, ở bên ngoài lâu rồi nên sẽ cảm thấy rất lạnh.

Hạ Đan và Hàn Triệt chỉ đi dạo ở bên ngoài một lúc thôi, nhưng cả gương mặt đã lạnh đến đỏ bừng.

Trở về nhà, có máy sưởi nên rất ấm áp.

Hạ Đan nhảy nhót, xoa xoa mặt, "Lúc này lạnh chết em rồi."

Hàn Triệt nâng tay chạm vào mặt cô, quả thật rất lạnh.

Anh cũng không nói gì, xoa người đi lên lầu.

Chỉ một lúc sau, trong tay cầm một túi nhiệt, ném cho Hạ Đan, "Đặt lên mặt em đi."

Hạ Đan đang cầm một ly nước ấm, vội đặt cái ly xuống, cầm túi nhiệt lên.

Túi nhiệt vẫn chưa xé giả tiền, là một cái mới.

Hạ Đan cầm túi nhiệt đặt lên mắt, rất ấm, nhìn Hàn Triệt nói: "Anh mua cái này lúc nào vậy?"

"Ngày hôm qua." Thật ra là anh sợ lúc ra ngoài chơi, Hạ Đan bị lạnh, liền mua sẵn một cái. Kết quả là khi ra khỏi cửa rồi lại quên mang theo cho cô.

Hạ Đan nghiêng đầu, dán mặt lên túi nhiệt.

Cô thoải mái nhắm mắt lại, cong khóe môi lên mỉm cười.

Hàn Triệt nhìn cô một lúc, cũng nhẹ nhàng cười theo.

Anh bước đến, ngồi xuống bên cạnh Hạ Đan, cầm ấm trà lên rót một ly nước, "Buổi tối em muốn ăn gì?"

Hạ Đan mở mắt, tư thế vẫn như cũ là dán mặt vào túi nhiệt, cười tủm tỉm nhìn Hàn Triệt, "Anh nấu cái gì thì em ăn cái đó."

Hạ Đan không kén ăn, chỉ cần là do Hàn Triệt nấu, cô đều thích hết.

Buổi tối, Hàn Triệt nấu cho cô vài món mà cô thích ăn.

Hạ Đan vui vẻ ăn sạch bách hết tất cả đồ ăn. Ăn xong, lại tiếp tục cười toe toét nói: "Hôm nay em không rửa chén đâu."

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, cười rộ lên, "Hạ Đan, em là ý sùng mà kiểu đúng không?"

Hạ Đan cười hi hi, bước ra khỏi ghế, vui vẻ đi ra ngoài.

Bữa cơm này, vẫn là do Hàn Triệt rửa chén.

Quả thật là Hạ Đan ý vào sự cưng chiều của Hàn Triệt cho mình, nhưng là do Hàn Triệt cam tâm tình nguyện chiều chuộng cô.

Cơm nước xong, Hạ Đan lại kéo Hàn Triệt ra ngoài đi dạo một vòng để tiêu cơm.

Bên ngoài trời lạnh nên cũng không ở bên ngoài lâu, gần chín giờ đã trở về.

Hạ Đan lên lầu tắm rửa trước, sau đó thay một chiếc váy ngủ màu trắng. Váy hai dây, bằng lụa trơn nhẵn mềm mịn, rất gọi cảm. Váy không dài, vừa đến đùi, lộ ra đôi chân thon dài xinh đẹp.

Hạ Đan tắm rửa thơm tho, mái tóc dài xõa trên vai, chậm rãi bước xuống lầu.

Hàn Triệt ngồi ở trên sô pha, hơi khom lưng đang hút thuốc.

Nghe tiếng động, mới giương mắt lên nhìn về phía cầu thang.

Anh nhìn Hạ Đan, làn khói thuốc lớn vờn ở giữa hai ngón tay, điều thuốc từ từ cháy.

Đôi mắt anh tối đen, nhìn chằm chằm Hạ Đan rất lâu, "Không lạnh sao em?"

Hạ Đan đi xuống cầu thang, "Không lạnh, máy sưởi vừa đủ."

Cô bước đến trước mặt Hàn Triệt, vòng chân qua, ngồi trên đùi Hàn Triệt, hai tay ôm cổ anh.

Hàn Triệt nhìn cô chằm chằm, đôi mắt tối đen sâu thẳm, giống như màn đêm ở bên ngoài cửa sổ.

Hạ Đan cúi đầu, chủ động hôn lên môi anh một cái.

Hàn Triệt bắt lấy tay cô, nhìn cô chăm chú, "Mặc áo ngủ vào."

Hạ Đan sững sốt, bĩu môi, "Không muốn!"

Hàn Triệt nheo nheo mắt, một lúc sau, giọng nói khàn khàn: "Hạ Đan, định lực của anh không tốt như thế."

Hạ Đan nhìn anh, "Váy thì đừng kiểm chế nữa." Sau đó, cô nâng tay lên, cúi đầu, giúp Hàn Triệt cởi từng nút áo của áo sơ mi.

Một nút, hai nút, ba nút...

Đôi mắt Hàn Triệt tối đen, cứ như vậy tựa lưng vào ghế sô pha, để mặc cho Hạ Đan cởi từng nút của mình.

Anh nhìn cô, nhìn ngẩn say sưa, bỗng nhiên không nhìn được mà cười rộ lên.

Hạ Đan nghe thấy tiếng cười ở trên đỉnh đầu, ngược mắt lên, gương mặt đỏ bừng, nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt cười, ôm eo cô, "Tiếp tục, đừng dừng lại."

Khuôn mặt Hạ Đan nóng rực, hơi cúi đầu nhìn xuống lồng ngực của Hàn Triệt.

Tất cả nút áo đều đã được cởi ra.

Cô có hơi **đ**, chuyện như thế này, vậy mà do cô chủ động...

Tên xấu xa này!

Hàn Triệt nắm lấy tay cô, kéo xuống đặt ở lưng quần của anh, "Quần nữa, tiếp tục."

Tay Hạ Đan run run.

Mặt đỏ rực như quả táo, cô ngẩng đầu lên, vừa xấu hổ vừa bực tức, nhìn Hàn Trệt, "Em không làm nữa."

Khóe môi Hàn Triệt gọn lên ý cười, tâm tình rất vui vẻ, "Không phải lúc này rất lợi hại sao?"

Hạ Đan: "..."

Hạ Đan trừng mắt liếc anh, "Anh không muốn thì thôi."

Cô già vờ đứng dậy, vòng eo bị Hàn Triệt giữ chặt, ấn cô vào trong lòng anh.

Đôi môi ẩm áp dán lên tai cô, giọng nói khàn khàn, "Trêu đùa xong còn muốn chạy? Hửm?"

Pass Chương 46:

Tên cây cầu mà Hàn Triệt đứng đợi Hạ Đan khi không gọi được cho cô?

(Gợi ý: Từ chương 40 - 43, có 9 ký tự, viết hoa chữ cái đầu tiên và thứ 6, VD: AbcdeFghi)

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thiếu

Chương bị set pass, sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Ban đầu Hạ Đan còn nghĩ rằng sẽ ở trên núi thêm hai ngày nữa, nhưng không ngờ phải quay trở về sớm như thế.

Cô muốn Hàn Triệt đem đôi người tuyết về cho mình, nhưng đôi người tuyết này quá lớn, không có cách nào vận chuyển về.

Cô đứng ở trước mặt người tuyết, sờ sờ lên đầu nhỏ nhỏ của người tuyết, rất luyến tiếc.

Hàn Triệt từ trong phòng bước ra, đã nhìn thấy Hạ Đan đứng trong sân chờ anh.

Bầu trời đầy tiếng trắng xóa. cô mặc áo khoác màu đen, một tay đặt trong túi áo, tay còn lại vuốt vuốt lên đầu người tuyết, nhìn dáng vẻ rất lưu luyến.

Anh đóng cửa lại, đi xuống bậc thềm, "Không nữa?"

Giọng nói Hàn Triệt từ sau lưng truyền tới, Hạ Đan gật gật đầu.

Khựng lại một giây, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Hàn Triệt nói: "Em muốn đem người tuyết về."

Hàn Triệt nở nụ cười, dặt tay nắm nói: "Nó quá lớn, xe không chở được đâu em."

Đương nhiên Hạ Đan biết chứ. Cô rũ mắt xuống, tiếc nuối mà thờ dãi.

Hàn Triệt nắm tay cô đi về phía xe ở trước mặt, nói: "Đừng buồn, chờ khi nào quay lại, anh sẽ đắp cho em một đôi nữa nhé."

Hạ Đan nghe thế, đôi mắt lập tức sáng ngời, ngẩng đầu lên vui rạo rức nhìn anh, "Anh hứa đó."

Hàn Triệt đáp cười rộ lên, "Ừm, anh hứa."

Cuối cùng Hạ Đan cũng mỉm cười vui vẻ.

Đáng tiếc, lời hứa này của Hàn Triệt vẫn không thể thực hiện được, mãi cho đến khi mùa đông chấm dứt, mùa xuân vừa sang, anh vẫn không thể đắp một đôi người tuyết khác cho cô.

Từ ngày xuống núi hôm đó, Hàn Triệt bề bộn rất nhiều việc. Cho đến bây giờ Hạ Đan chưa từng thấy anh bận rộn đến mức như vậy, mỗi ngày đi sớm về trễ, trời chưa sáng đã ra khỏi cửa, buổi tối thì phải hai ba giờ sáng mới trở về.

Bất luận trễ đến cỡ nào, Hạ Đan đều sẽ chờ anh. Nhưng Hàn Triệt bận rộn cả ngày lúc trở về nhà đã mệt muốn chết, không trò chuyện được câu mấy câu, tắm rửa xong liền ngủ mất.

Tình trạng như thế kéo dài trong một khoảng thời gian rất lâu, thời gian hai người ở chung với nhau rất ít, một ngày cũng không thể nói nhiều thêm vài câu.

Hàn Triệt bận như vậy, ban ngày Hạ Đan cũng không dám như trước đây sẽ thường xuyên gọi điện thoại hay gửi tin nhắn cho anh. Đôi khi sẽ phát một cái tin, hỏi anh đã ăn cơm chưa, dặn dò anh không nên làm việc quá sức.

Ngược lại Hàn Triệt cũng sẽ trả lại cô, nhưng cũng chỉ là vài câu ngắn ngủn như là, ăn rồi, được, em thì sao?

Điều này cảm thấy rất kỳ quái.

Hơn nữa lại còn rất khó chịu.

Hạ Đan cố gắng tự trấn an bản thân, Hàn Triệt là vì bận làm việc, cho nên mới không có thời gian ở bên cạnh mình thôi. Mình phải hiểu lý lẽ, phải thông cảm cho anh.

Nhưng mà ngày nào cũng như thế, dần dần trong lòng cô cũng có chút không yên lòng.

Ngay cả đám bạn cùng phòng cũng phát hiện ra trong khoảng thời gian này không thích hợp, hỏi cô có phải đang cãi nhau với Hàn Triệt hay không, làm sao không thấy gọi điện thoại.

Trước kia Hạ Đan thường xuyên gọi điện thoại hay gửi tin nhắn cho Hàn Triệt.

Khi các cô hỏi, Hạ Đan chỉ cười cười nói: "Không có, dạo gần đây anh bận, và lại tớ cũng bận mà, sắp phải thi cuối kỳ rồi, tớ còn phải ôn bài nữa."

Nói xong, cô còn lắc lắc cuốn sách trên tay.

Gần đây cô đều ở ký túc xá ôn bài, nên cũng hiệu quả hơn trước.

Nói thì nói như thế thôi, nhưng trong lòng Hạ Đan thật ra vẫn có chút mất mát. Nhất là khi nhìn thấy Lý Kỳ và bạn trai cô ấy nói chuyện điện thoại, cô rất hâm mộ.

Trong lòng không thể không nghĩ rằng, cho dù bạn đến cỡ nào đi nữa, cũng không đến mức ngay cả thời gian gọi điện thoại, gửi tin nhắn cũng không có đúng không?

Một khi trong tư tưởng đã có ý niệm này, đáy lòng sẽ sinh ra lòng nghi ngờ không thể dập tắt được.

Từng ngày trôi qua cũng đến ngày Hạ Đan kết thúc cuộc thi cuối kỳ, trường học cho nghỉ.

Môn thi cuối cùng là Hán ngữ hiện đại kết thúc lúc hơn bốn giờ chiều.

Trên đường quay về ký túc xá, Hạ Đan liền gọi điện thoại cho Hàn Triệt.

Điện thoại vang lên vài tiếng, rất nhanh đã được bắt máy.

"Đang bận sao anh?" Hạ Đan hỏi.

Hàn Triệt đáp, "Mới vừa xong thôi."

Hạ Đan nói: "Em vừa thi xong, lát nữa anh có rảnh đến đón em không?"

Cô vẫn còn một vài đồ đạc ở ký túc muốn đem về.

Trong khoảng thời gian này Hàn Triệt đúng là bề bộn nhiều việc. Công ty xảy ra chuyện, có một sự cố tai nạn an toàn ở một tòa nhà mới xây ở khu Tân Lý, phiên giao dịch mới bắt đầu có vài ngày, nhà mầu đột nhiên bị sập ngoài ý muốn, rất mau là không có thương vong. Chuyện này ồn ào rất lớn, danh dự công ty bị hao tổn, giá trị cổ phiếu bị giảm, tổn thất nặng nề.

Trong giai đoạn này Hàn Triệt vẫn luôn bận rộn xử lý chuyện này, chính xác là không thể dành nhiều thời gian cho Hạ Đan.

Anh nói: "Một lát nữa anh còn cuộc họp, anh sẽ bảo Hà Vũ đến đón em nhé."

Hạ Đan nghe những lời này, trong lòng bỗng nhiên thất vọng.

Cô nắm chặt điện thoại, trầm mặc vài giây rồi ừ một tiếng.

Hàn Triệt dỗ cô, "Đêm nay anh sẽ cố gắng về sớm với em."

Hạ Đan đáp, "Em cúp đây."

Nói xong liền cúp máy.

Hàn Triệt nói đêm nay sẽ về sớm một chút, nhưng Hạ Đan phải chờ đến 12 giờ, vẫn không thấy anh trở về.

Hạ Đan không phải không thất vọng, nhưng cô không có cách nào khác. Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, màn đêm tối mịt, trời đang mưa.

Có lẽ anh vẫn còn bận việc.

Cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu, bất chợt xoay người lại, đi đến bức tường để tắt đèn ở phòng khách, lên lầu.

Cô nằm trên giường, nhưng vẫn không ngủ được.

Cô biết công ty Hàn Triệt xảy ra chuyện, chắc hẳn là anh bề bộn rất nhiều việc phải làm. Cô phải nên hiểu chuyện một chút, không nên giận đối với anh.

Thế nhưng đã rất lâu rồi cô không nói chuyện vui vẻ anh vài câu.

Thậm chí cô cũng cảm nhận được, hai người bọn họ cũng không giống người yêu của nhau.

Cô thật sự không hiểu anh đang bận cái gì, chuyện gì anh không nói với cô.

Thi cuối kỳ mấy ngày nay, thật ra cô đã mệt đừ người, nhưng mà vẫn không thể ngủ được.

Gần hai giờ sáng, mới nghe được tiếng mở cửa đóng cửa ở dưới lầu vang lên.

Ngon đèn ở tù đầu giường được mở, ánh sáng mỏng manh mờ nhạt.

Lúc cửa phòng ngủ được mở ra, Hạ Đan vô thức nhắm mắt lại.

Đèn trong phòng bật sáng, Hàn Triệt nhìn về phía chiếc giường, Hạ Đan nằm đưa lưng ra cửa. Đã trễ thế này, đoán chừng là cô đã ngủ.

Anh bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Anh có hơi mệt mỏi, ném áo khoác trên tay lên sô pha ở cuối giường.

Đứng bên ghế sô pha, cời quần áo rồi ném lên đó.

Cửa phòng tắm đóng lại, đèn bên trong được bật sáng, từng tia sáng lọt qua khe cửa, làm phòng ngủ sáng hơn một chút.

Hàn Triệt đi vào, không bao lâu sau vang lên tiếng nước chảy.

Hạ Đan nghe tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra, cuối cùng cũng mở mắt ra.

Cuộn người trong chăn, nhìn cửa phòng tắm, trong lòng có hơi rối loạn.

Hàn Triệt tắm xong bước ra, đi đến giường, kéo chăn nằm xuống.

Theo thói quen anh nằm nghiêng người, ở phía sau lưng ôm Hạ Đan.

Hạ Đan nghĩ đột này Hàn Triệt ít quan tâm đến mình, cho dù biết anh đang bận rộn, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Cô lắc bả vai một cái, muốn đẩy Hàn Triệt ra xa.

Hàn Triệt sững sốt, một lần nữa ôm lấy Hạ Đan, "Không ngủ sao em?"

Hạ Đan mím chặt môi, không nói lời nào.

Hàn Triệt chờ nửa ngày cũng không nghe Hạ Đan nói chuyện, lúc này mới phát hiện có điều gì đó không thích hợp, anh hơi nâng người dậy, cúi đầu nhìn Hạ Đan.

Cô ngậm chặt môi, nương theo ánh đèn yếu ớt ở đầu giường, lại nhìn thấy đôi mắt phỉm hồng của cô.

Hàn Triệt gây người, kéo vai cô lên, để cho cô nằm thẳng trên giường, nhìn cô hỏi, "Sao vậy em?"

Hàn Triệt vừa hỏi, đột nhiên Hạ Đan càng tủi thân hơn, đôi mắt càng đỏ hơn nữa, nhìn Hàn Triệt chằm chằm hỏi, "Anh không còn thích em nữa đúng không?"

"Ai nói với em như vậy?" Hàn Triệt cúi người xuống, hôn lên gương mặt Hạ Đan, "Đừng suy nghĩ linh tinh."

"Trong khoảng thời gian này anh không có đề ý đến em" Hạ Đan nói xong liền khóc.

Hàn Triệt hôn lên môi cô, trấn an nói: "Dạo gần đây đúng là anh bận rộn nhiều việc, không phải không thích em nữa."

Hai tay Hạ Đan ôm anh, nước mắt lưng tròng, nhìn anh nói: "Em biết là anh bận, nhưng mà anh cũng không thể nào dành cho em chút thời gian gọi điện cho em sapa, nói chuyện một chút xíu thôi cũng được mà. Không cần nói lâu đâu, chỉ cần anh cho em biết là anh có nghĩ đến em thôi là được."

Cô nói xong, giọng nghẹn ngào, "Nếu không, em sẽ nghĩ rằng anh đã quên em luôn rồi."

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan, lúc này mới nhận ra bản thân đã làm sai.

Lần này anh gặp áp lực rất lớn, mỗi ngày không chỉ mở họp dài bất tận, chuyện kia vẫn chưa xử lý xong, bận đến sứt đầu mẻ trán, quả thật không xem xét đến cảm thụ của Hạ Đan.

Dù sao Hạ Đan vẫn là con gái, cô sẽ phải suy nghĩ lung tung.

Anh nhủ mày nhìn cô, nghiêm túc xin lỗi cô, "Xin lỗi em, lỗi là anh không nghĩ đến điều đó."

Hạ Đan hít hít mũi, lắc đầu, duỗi hai tay lên ôm cổ anh, chủ động hôn anh.

Hàn Triệt cúi người xuống, một tay đặt lên eo Hạ Đan, nâng người cô hướng lên trên dán vào ngực anh, hôn cô một cái thật sâu.

Trước kia mỗi ngày Hàn Triệt đều đi sớm về trễ, đã rất lâu rồi Hạ Đan chưa hôn môi với anh.

Chỉ mới hôn một lát, thân người mềm nhũn.

Hàn Triệt cắn cắn lỗ tai cô, khàn giọng hỏi: "Muốn sao?"

Hạ Đan đỏ mặt, cắn môi không trả lời.

Hàn Triệt khẽ cười, bàn tay tiến vào trong váy cô.....

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Đêm khuya, ngoài cửa sổ yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có gió lạnh lặng lẽ thổi giữa màn đêm cô quạnh.

Trong phòng cũng rất im lặng, đèn ở đầu giường phát sáng mờ nhạt, không quá sáng nhưng lại vô cùng ấm áp.

Cả người Hạ Đan mềm như bông, không có sức lực, cuộn mình trong vòng tay Hàn Triệt, tay phải ôm eo anh, nhắm mắt lại.

Cô rất gầy và yếu ớt, Hàn Triệt ôm cô, cúi đầu, đôi môi ấm áp dán lên trán cô, hôn một lúc, rồi khẽ giọng hỏi, "Ngủ chưa em?"

Hạ Đan rất muốn nói chuyện với Hàn Triệt, nhưng mà cô rất buồn ngủ, tất cả sức lực trên người đều đã dùng hết, chỉ có thể làm tổ trong lòng Hàn Triệt. Cô khẽ hừ, gắt gao ôm chặt Hàn Triệt, vùi mặt vào ngực anh, yếu ớt nói: "Mệt lắm."

Hàn Triệt nghe nói như thế không nhịn được khẽ cười: "Không phải anh dùng nhiều sức hơn à?"

Hạ Đan nhắm mắt lại, nhỏ giọng làm nũng, "Em cũng mệt mà...eo đau lắm luôn."

Lần này Hàn Triệt bận rộn, từ sau khi từ trên núi trở về, cũng chưa làm với Hạ Đan thêm lần nào, lúc này động tình đúng là ra tay có hơi kịch liệt.

Anh đặt tay lên lưng cô, dịu dàng vuốt ve cô.

Qua một lúc sau, cũng nhắm mắt lại, ôm Hạ Đan ngủ thiếp đi.

Lúc Hạ Đan ngủ là bốn giờ sáng, không ngủ được bao lâu thì sáu giờ thức dậy.

Cô thầm nghĩ, sợ là thức dậy muộn, Hàn Triệt đã đi rồi.

Đạo gần đây anh luôn đi rất sớm, đến khuya mới về nhà, hai người không có thời gian nói chuyện với nhau.

Hôm nay thức giấc sớm, Hàn Triệt còn ở nhà. Ôm cô ngủ ngon giấc.

Trong phòng không bật đèn, tối đen một mảnh.

Hạ Đan nằm trong lòng Hàn Triệt, nâng tay lên, ở trong bóng tối nhẹ nhàng sờ sờ cảm anh.

Cô không nhịn được mà cong môi, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống mặt anh.

Sau đó mới dè dặt đứng dậy, muốn chui ra khỏi vòng tay của Hàn Triệt.

Ai ngờ mới vừa nâng người lên, eo bị người ta ôm lấy, kéo cả người cô lại nằm sấp trên người Hàn Triệt.

Hàn Triệt ôm cô, môi dán bên tai cô, khẽ giọng hỏi: "Em đi đâu đó?"

Vì mới thức giấc, giọng nói có hơi khô khốc.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt thức giấc, dứt khoát nằm thẳng trên người anh, nhỏ giọng nói: "Không có gì hết, chỉ là thức dậy thôi."

Mới Hàn Triệt khẽ cọ cọ bên tai Hạ Đan, anh nhắm mắt lại, nhỏ giọng hỏi: "Em không buồn ngủ à?"

Hạ Đan gật đầu, "Hiện tại em không mệt nữa, lát nữa nếu mệt thì em sẽ ngủ tiếp."

Dù sao trường học đã cho nghỉ, thi cuối kỳ cũng kết thúc, cô có thể nghỉ ngơi ngon lành.

Nói xong, nhẹ nhàng nâng người đứng dậy, hai tay vuốt vuốt mặt Hàn Triệt, hôn lên môi anh một cái, nói: "Anh ngủ tiếp đi, vẫn còn sớm, hôm nay ra cửa trễ chút."

Sau đó, cô chống bả vai Hàn Triệt, bước xuống giường.

Hàn Triệt duỗi tay mở đèn ở đầu giường, căn phòng lập tức sáng lên.

Hạ Đan leo qua người Hàn Triệt, ngồi ở mép giường mang dép vào.

Hai tay Hàn Triệt gói ở sau đầu nhìn cô.

Hạ Đan xuống giường, bước đến cuối giường, đi đến trước tủ quần áo, mở tủ ra, lấy một bộ đồ ra.

Tối hôm qua quá mệt, cũng không có tắm rửa.

Hạ Đan lấy quần áo xong, quay đầu lại, nhìn thấy Hàn Triệt nằm trên giường, hai tay đặt sau đầu, cười như không cười nhìn cô.

Hạ Đan cầm quần áo bước qua, nhìn anh, "Anh không ngủ nữa sao?"

Cô nhìn thoáng ra bên ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối đen.

Cô không khỏi nhú mày, bước đến cạnh giường, cúi người tắt đèn ở đầu giường, "Trời vẫn còn chưa sáng đâu, anh ngủ thêm đi."

Hàn Triệt ở trong bóng tối khẽ cười cười.

Lần này mỗi ngày anh đều ra khỏi cửa khi trời còn chưa sáng, thật ra đã quen giấc rồi.

Nhưng mà nghe Hạ Đan lải nhải như vậy, ngược lại tâm tình rất tốt, dứt khoát tiếp tục nằm thêm lát nữa.

Hạ Đan tắt đèn, nói với Hàn Triệt: "Anh ngủ thêm đi, lát nữa em gọi anh dậy mà."

Sau đó liền xoay người, chuẩn bị ra ngoài.

Vừa mới quay người đi, cổ tay đã bị giữ lại, "Em đi đâu?"

Hạ Đan nghiêng người lại, "Em nấu bữa sáng cho anh thôi mà."

Hạ Đan muốn Hàn Triệt ngủ thêm một chút nữa, cũng không tiếp tục vào phòng tắm để tắm, sợ làm ồn đến anh.

Ra phòng ngủ, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó đi xuống phòng tắm ở dưới lầu, lấy váy ngủ bỏ vào máy giặt, thay một bộ quần áo sạch sẽ ở nhà.

.....

Trong khoảng thời gian này Hàn Triệt thật sự mệt chết đi được, sau khi Hạ Đan đi ra ngoài, anh nhắm mắt lại ngủ thêm một lát.

Vốn dĩ thậm nghĩ chỉ nhắm mắt dưỡng thần một chút thôi, không ngờ ngủ quên mất, một tiếng sau mới thức giấc.

Lúc tỉnh dậy đã là hơn bảy giờ, bên ngoài trời đã dần sáng.

Hiếm khi Hàn Triệt được ngủ thẳng giấc như lúc này, tuy rằng ngủ không được bao lâu, nhưng tinh thần rất tốt.

Anh xuống giường, vào phòng tắm để tắm rửa.

Lúc xuống lầu, chợt nghe âm thanh lách cách lang cang vang lên từ trong phòng bếp truyền ra.

Anh mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần dài màu đen, trên tay khoác một chiếc áo vest. Đi xuống lầu, thuận tay đặt áo vest khoác lên vành ghế sofa, sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, Hạ Đan đeo tạp dề, đang cẩn thận cầm sạn chiên trứng gà.

Sợ dầu bắn, đứng rất xa, cánh tay duỗi thẳng, rất cẩn thận cầm sạn lật trở bề trứng chiên.

Hàn Triệt nhìn dáng vẻ cẩn thận của Hạ Đan, không nhìn được cười, bước qua, "Đề anh."

Anh duỗi tay muốn lấy cây sạn trong tay Hạ Đan, nhưng cô vội vàng né qua một bên, không cho anh bắt được.

"Đề em làm cho, anh ra ngoài ngồi đi, chút nữa có thể ăn rồi." Hạ Đan vừa nói, vừa giơ tay đẩy Hàn Triệt ra.

"Anh sợ em bị bỏng."

"Không đâu, em sẽ cẩn thận mà."

Đạo gần đây Hàn Triệt xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện làm ăn của anh, Hạ Đan không thể giúp được. Anh cũng không muốn kể lể với cô này nọ.

Điều duy nhất cô có thể làm là ở bên cạnh anh, quan tâm chăm sóc anh mà thôi.

Cô cũng cố tình học vài món ăn ở trên mạng, muốn nấu cho Hàn Triệt ăn.

Hy vọng lúc anh mệt mỏi, về đến nhà có thể cảm nhận được một chút ấm áp và thư giãn.

Nhưng anh luôn đi sớm về trễ, cả ngày hai người bọn họ cũng không nói với nhau được vài câu, cũng không có cơ hội nấu cho anh ăn.

Hiếm khi được như hôm nay anh còn ở nhà.

Hạ Đan đẩy Hàn Triệt ra bên ngoài.

Hàn Triệt không còn cách nào khác đành phải đi ra ngoài.

Trước khi ra ngoài, anh vẫn còn lo lắng, tiếp tục dặn dò cô, "Em cẩn thận một chút, đừng để bị bỏng đấy."

"Em biết rồi mà."

Hàn Triệt chăm chú nhìn Hạ Đan một lát, khỏe môi còn vương một nụ cười khê, lúc này mới chịu xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Anh đi đến phòng khách, ngồi xuống ghế sofa.

Trên bàn trà có để sẵn một ly nước, vẫn còn tỏa hơi nóng.

Hàn Triệt nhìn chòng chọc vào cái ly đó, thấy phía trên vẫn còn tỏa khói, trong lúc nhất thời bỗng nhiên có chút thất thần.

Anh chợt nhớ đến mấy bữa tối trước, lúc anh về nhà, đều có một ly nước ấm để sẵn ở đó, độ ấm vừa đủ có thể uống ngay.

Anh lại chợt nhớ đến mấy ngày nay, tất cả quần áo của anh đều được giặt giữ sạch sẽ, áo sơ mi được ủi thẳng không một nếp nhăn.

Bình thường anh rất bận, có rất nhiều chi tiết không để ý đến. Bây giờ ngẫm nghĩ lại, mới nhận ra Hạ Đan đã lặng lẽ làm rất nhiều chuyện vì anh.

Trên bàn trà vẫn còn bình hoa, nhưng trên đó không có đóa hoa nào.

Hạ Đan thích đặt hoa ở nơi đó, nói là để ở trong nhà, cuộc sống mới có không khí vui tươi.

Nhưng mà đặt hoa chỉ có cuối tuần, thế nên cuối tuần nào anh sẽ tặng hoa cho cô. Đầu là hoa hồng. Có khi là hoa hồng đỏ, đôi khi là hoa hồng màu hồng phấn, cũng có khi là hoa hồng trắng.

Trong khoảng thời gian này anh đã quên mất.

Bỗng nhiên Hàn Triệt nhíu mày.

"Bữa sáng xong rồi." Hai tay Hạ Đan bung một tô lớn từ trong phòng bếp đi ra.

Cô nấu cho Hàn Triệt một tô mì, bên trên còn có một quả trứng chiên.

Cô vừa bước đến vừa nói: "Anh cũng biết là em không biết nấu cơm, nhưng mà món này em đã làm vài lần rồi, chắc là có thể ăn được, anh thử nếm chút đi."

Nói xong, đi đến bên cạnh Hàn Triệt, đặt tô trước mặt anh, sau đó ngẩng đầu, mỉm cười đưa đũa cho Hàn Triệt.

Nhưng Hàn Triệt không nhận lấy đũa, chỉ nhìn cô.

Hạ Đan bị Hàn Triệt nhìn chăm chăm thật lâu, chớp chớp mắt, đem đôi đũa lên phía trước, nói đùa: "Không phải là anh ghét bỏ em chứ, ơ ----"

Vừa mới nói xong, bỗng nhiên Hàn Triệt ôm chặt em cô, nâng người cô ngồi lên đùi mình.

Bất ngờ không kịp đề phòng, cô hoảng sợ kêu lên một tiếng, nhưng mà chưa kịp nói gì thêm, Hàn Triệt liền giữ chặt đầu cô, hôn xuống.

Nụ hôn xảy ra quá bất ngờ, Hạ Đan mờ to hai mắt, sùng sốt vài giây, mãi cho đến khi Hàn Triệt cạy mở môi cô, mới kịp phản ứng lại, hai tay cô thức vòng lên cô Hàn Triệt, nhắm mắt lại hôn đáp trả lại anh.

Cô rất thích Hàn Triệt hôn mình, nhanh chóng rơi vào tay giặc.

Nụ hôn kéo dài đến khi hơi thở rối loạn, Hàn Triệt mới buông cô ra.

Anh vẫn nhìn chăm chăm cô như cũ, không nói gì.

Ngược lại Hạ Đan lại cười rộ lên, nhìn anh, ngón tay nhảm chán kéo kéo cổ áo sơ mi của Hàn Triệt, "Hôm nay anh làm sao vậy?"

Hàn Triệt kéo tay cô xuống, đặt trong lòng bàn tay mình.

Đôi mắt sâu hun hút chăm chú nhìn cô hồi lâu, lúc Hạ Đan mỉm cười rồi nháy mắt với anh, cuối cùng không nhịn được mà cười rộ lên, cúi đầu hôn lên môi cô một cách dịu dàng, "Khi nào em về nhà?"

Hạ Đan ôm cổ Hàn Triệt, ngồi trên đùi anh, hai chân lơ lửng, nhảm chán du đưa, ngẫm nghĩ lại nói: "Chờ vài ngày nữa đi, em muốn ở bên cạnh thêm mấy ngày nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Hạ Đan quyết định ở lại thành phố B thêm vài ngày nữa trước khi về nhà. Bằng không thì về nhà rồi thì sẽ rất lâu không thể gặp lại Hàn Triệt, cô sẽ nhớ anh lắm.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ đông, Hàn Triệt đặc biệt không về trễ. Hơn bốn giờ chiều, kết thúc cuộc họp liền gọi điện thoại cho Hạ Đan, dặn cô không cần nấu bữa tối, chờ anh về.

Đã rất lâu Hạ Đan không hẹn hò ăn tối với Hàn Triệt, rất vui về ở nhà gọi đầu, tắm rửa thơm tho chờ Hàn Triệt về đón mình.

Cơn khủng hoảng của công ty đã xử lý gần xong, tiếp theo là quy trách nhiệm.

Là một tập đoàn bất động sản thực lực hùng hậu đã lên sàn giao dịch, nhà mẫu mới xây lại xảy ra vấn đề sập đổ, hiển nhiên chuyện này sẽ khiến cho mọi người nghi ngờ chất lượng công trình và độ an toàn nhà cửa của công ty, đối với công ty là danh tiếng và sự phát triển trong tương lai, ảnh hưởng to lớn như thế nào thì không ai cũng có thể đoán được.

Mặc dù dưới sự lãnh đạo của Hàn Triệt, các biện pháp khắc phục hậu quả đã được đưa ra, nhưng trong khoảng thời gian ngắn này, công ty vẫn còn trong tình thế nước sôi lửa bỏng như cũ.

Mà sự kiện này phát sinh trong lúc Hàn Triệt đang quản lý công ty, muốn hỏi trách, người đầu tiên đứng mũi chịu sào đương nhiên là Hàn Triệt.

"Chuyện này thật sự rất kỳ quái, rõ ràng là có người âm thầm giờ trò quỷ." Lần này, Hà Vũ vẫn luôn chịu đựng im lặng, nhưng mới vừa nghe ban giám đốc muốn hỏi trách, cuối cùng cũng không nhịn được được mà đứng về phía Hàn Triệt.

Ngược lại Hàn Triệt rất bình tĩnh. Anh ngồi ở trên ghế, đánh một từ cuối cùng trên máy tính, bấm gửi mail đi, rồi sau đó đóng máy tính lại. Đứng dậy, lấy áo vest treo trên giá áo ở phía sau bàn làm việc xuống, rất bình tĩnh nói: "Tôi biết."

Tất cả mọi người trong công ty đều biết, Hàn Triệt luôn luôn coi trọng chất lượng và an toàn của ngôi nhà. Đây là điều cơ bản nhất cũng là điều mà anh luôn đặt lên hàng đầu.

Mấy năm nay Hàn Triệt quản lý công ty, cho đến bây giờ chưa từng xảy ra vấn đề gì. Đây là lần đầu tiên, thế nên anh mới phải người đi thăm dò.

Tựa như Hà Vũ nói, chuyện này thật sự rất kỳ hoặc, chính xác là có người âm thầm giờ trò quỷ.

Hiện tại Hà Vũ rất lo lắng, ban giám đốc sẽ xử lý Hàn Triệt như thế nào.

Chuyện đã xảy ra như thế, Hàn Triệt với tư cách là người phụ trách, đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm.

Thậm chí có thể sẽ bị giáng chức.

Hàn Triệt mặc áo vest, lại lấy tiếp áo khoác xuống, vắt lên khuỷu tay, nói với Hà Vũ: "Hai ngày này tôi sẽ không đến công ty, có chuyện gì thì liên hệ tôi."

Nói xong liền ra ra cửa.

Hà Vũ sững sốt, vội vàng đuổi theo anh, bước đến bên người Hàn Triệt, có chút lo lắng hỏi: "Ban giám đốc bên kia...."

Hàn Triệt nói: "Tùy bọn họ muốn xử lý."

Dứt lời, đã đi ra tới cửa. Anh đẩy cửa ra rồi bước ra ngoài.

Ở cửa thang máy, vừa đúng lúc gặp được Hàn Nham đang đi xuống dưới.

Anh ta mặc bộ Âu phục màu xám, trong tay chống một cây gậy.

Hàn Triệt nhìn thấy anh ta, lịch sự gật đầu, "Anh."

Hàn Nham liếc mắt nhìn anh, cười cười, "Hôm nay về sớm à?"

Hàn Triệt đáp, "Có hẹn, bạn gái tôi đang chờ."

Dứt lời, cửa thang máy mở ra.

Hàn Nham chống cây gậy rồi bước vào, Hàn Triệt đi theo ở phía sau.

Trong thang máy rất im lặng, chỉ có hai người là Hàn Nham và Hàn Triệt.

Hơn hai mươi tầng lầu, phải mất một lúc lâu.

Một tay Hàn Triệt đặt trong túi quần, một tay còn lại ngấm ngấm cái bật lửa.

Anh hơi cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Qua lúc sau, mới nhỏ giọng nói: "Thật ra nếu anh muốn tôi rời khỏi công ty, chỉ cần một câu nói, còn muốn ban giám đốc cách chức tôi thì không đáng phải hy sinh danh tiếng công ty."

Bỗng dưng Hàn Nham ngừng đầu, đôi mắt đằng sau mắt kính không che giấu được sự tàn nhẫn.

Hàn Triệt ngừng đầu, nhìn thẳng anh ta, mỉm cười nói, "Năm đó sức khỏe ông nội không tốt, anh lại chữa trị chân ở nước ngoài, không thể trở về chủ trì công việc. Ông nội mới tạm thời giao công ty cho tôi quản lý."

Mấy ngày nay tình huống sức khỏe ông nội không được tốt lắm, có lẽ Hàn Nham sợ anh tranh đoạt tài sản và công ty với anh ta, cho nên cố ý làm cho anh phạm một sai lầm lớn, muốn mượn cớ này để anh rời khỏi công ty.

Anh có thể hiểu được.

"Tôi chỉ là con nuôi của Hàn gia, từ nhỏ đến lớn, cho đến bây giờ tôi chưa từng nghĩ sẽ thay thế anh, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ cướp đoạt bất cứ cái gì thuộc về anh." Hàn Triệt vẫn về cái bật lửa trong tay, hơi cúi đầu, tiếp tục nói: "Lúc trước ông nội đem công ty giao cho tôi, tôi chỉ muốn giúp ông kinh doanh công ty thật tốt. Khi nào ông nội không cần tôi nữa, tôi sẽ rời đi lập tức."

Sau một lúc lâu, Hàn Triệt ngừng đầu, nhìn Hàn Nham, "Chờ lần này kết thúc, tôi sẽ gửi đơn từ chức cho ban giám đốc."

Lúc này cửa thang máy mở ra.

Hàn Triệt bước ra khỏi thang máy, lập tức đi về phía đại sảnh.

Hàn Nham đi ở phía sau, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Hàn Triệt, ấn đường nhíu chặt, ánh mắt phức tạp.

Bỗng nhiên anh ta không biết Hàn Triệt suy nghĩ cái gì.

Lúc Hàn Triệt trở về nhà, khi đi ngang qua cửa hàng bán hoa ở gần nhà, đậu xe ở ven đường, bước xuống rồi đi vào cửa hàng bán hoa.

Bà chủ cửa hàng hoa thấy Hàn Triệt, ôi chao một tiếng, "Hàn tiên sinh, đã lâu không gặp Ngài đấy."

Hàn Triệt cười cười, "Gần đây hơi bận."

Bà chủ cười cười nói đùa, "Bởi thế, tôi còn nghĩ cậu và bạn gái nhỏ của cậu chia tay rồi ấy chứ."

Đôi mắt lạnh lẽo của Hàn Triệt liếc nhìn bà ấy một cái.

Bà chủ lập tức ý thức được mình đã nhiều lời, vội vàng nhiệt tình hỏi: "Hôm nay cậu cũng muốn hoa hồng sao?"

Hàn Triệt ừ rồi chọn hoa ở quầy hàng một lúc, "Đúng vậy hoa hồng đỏ."

"Được rồi, Ngài chờ chút, lập tức gói lại cho Ngài ngay."

Động tác của bà chủ rất lưu loát, nhanh chóng gói một bó hoa cho Hàn Triệt.

Trên bông hoa còn vương vài giọt nước, rất tươi.

Hàn Triệt thanh toán tiền, ôm tay ôm bó ra bước ra khỏi tiệm hoa.

Lúc về đến nhà, đã là sáu giờ rưỡi, trời đã sắp tối.

Trong sân yên tĩnh, đèn phòng khách cũng không bật sáng.

Hàn Triệt đoán chừng Hạ Đan vẫn còn đang ngủ. Đặt bó hoa lên bàn trà trong phòng khác, sau đó mới đi lên lầu.

Quả nhiên, đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy Hạ Đan cuộn mình trong chăn, trong phòng không bật đèn, rèm cửa đóng kín, tối đen như mực, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người cuộn mình trên giường.

Hàn Triệt bước qua, cúi người bật mở đèn ở đầu giường.

Bất thành linh có ánh sáng chiếu vào làm chói mắt Hạ Đan, cô khẽ nhắm mắt, vô thức vùi đầu giấu vào trong chăn.

Hàn Triệt thấy thế không nhịn được cười.

Anh ngồi ở mép giường, kéo Hạ Đan từ trong chăn ra, ôm vào trong lòng.

Hạ Đan biết Hàn Triệt đã về, không mở mắt, mơ mơ màng màng vùi đầu vào trong ngực anh, tay phải vòng qua ôm chặt eo anh.

"Em ngủ đến bây giờ sao?" Hàn Triệt cúi đầu, khẽ giọng hỏi bên tai Hạ Đan.

Hạ Đan lơ mơ mà ừ một tiếng, "Buồn ngủ lắm."

Giai đoạn trước kia phải ôn bài mỗi ngày, tối hôm qua cũng không được ngủ nhiều, hôm nay sau khi Hàn Triệt ra cửa, cô buồn ngủ không chịu được, liền về phòng đánh một giấc, nào biết một giấc này lại ngủ thẳng căng đến bây giờ.

Cô xoa nhẹ mí mắt, cuối cùng ngẩng đầu dậy hỏi, "Mấy giờ rồi anh?"

Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rèm cửa đóng kín, không thể nhìn rõ được tình hình ở bên ngoài.

Hàn Triệt ôm ngang người cô ngồi dậy, "Gần bảy giờ rồi, trời sắp tối rồi."

"Em ngủ lâu vậy à?!" Hàn Đan vừa nghe xong, kinh ngạc mở to cả hai mắt.

Cô biết mình đã ngủ rất lâu, nhưng không ngờ lại ngủ cả ngày như thế.

Hàn Triệt ôm cô vào phòng tắm rửa mặt, đặt cô ngồi trên bồn rửa mặt, trêu đùa, "Không sao đâu, ban ngày ngủ đủ giấc, buổi tối mới có tinh thần."

Hạ Đan: "..."

Hạ Đan ở trên lầu làm vệ sinh xong, vừa ra khỏi phòng, liếc mắt nhìn thoáng bên dưới lầu, chỉ thấy Hàn Triệt ngồi chờ cô ở dưới sô pha.

Cô vô cùng vui vẻ, chạy lạch bạch xuống lầu.

Hạ Đan chạy xuống cầu thang, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bó hoa hồng đặt trên bàn trà.

Cô chạy đến, hai tay ôm bó hoa, cúi đầu ngửi ngửi, đôi mắt cong lên nhìn về phía Hàn Triệt, "Tặng cho em à?"

Hàn Triệt nhướn mày, "Còn cho ai nữa? Chẳng lẽ đưa cho người khác à?"

Hạ Đan trừng mắt, "Anh dám!"

Hàn Triệt buồn cười, "Ừ, anh không dám."

Hạ Đan vui rạo rức, đi đến trước bàn trà, ngồi xổm xuống, lấy bình hoa cổ trên bàn xuống, muốn cắm hoa vào.

Hàn Triệt kéo cô, nói: "Đi ra ngoài ăn cơm trước đã, chút nữa rồi em về cắm."

Hạ Đan ờ một tiếng, đặt bó hoa xuống rồi bước ra ngoài với Hàn Triệt.

Lúc này Hạ Đan cảm nhận đã ngủ đủ giấc, không ăn cơm trưa, bữa tối lại có nhiều món cô thích, không thể kiềm chế được liền ăn nhiều hơn một ít.

Kết quả là ăn quá no, phải đỡ bụng đi ra. Buổi tối về đến nhà, cô nằm trên sô pha không nhúc nhích.

Hàn Triệt lấy cho cô thuốc tiêu thực, cuối cùng mới thoải mái hơn được một chút.

Hàn Triệt trách móc cô, "Ăn no rồi thì dừng lại, bây giờ em biết khó chịu chưa?"

Hạ Đan thờ dãi, "Lúc ăn em không thấy no đến thế."

Trong lúc ăn thì không cảm thấy no, đến khi ăn xong mới nhận ra thì bụng đã căng cứng.

Nói xong, chợt nhớ đến cái gì, cô nghiêng người qua nói với Hàn Triệt đang ngồi ở sô pha đối diện, "Thứ ba tuần sau em sẽ về nhà."

Thứ ba tuần sau, vậy là chỉ còn bốn ngày nữa thôi.

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan chằm chằm, sau một lúc cũng không nói chuyện.

Hạ Đan cười, đứng dậy khỏi sô pha, lướt qua tay vịn của sô pha, đi đến bên cạnh Hàn Triệt, hai tay cô giữ lấy gương mặt anh, cười hỏi: "Sao thế? Luyến tiếc em à?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, nhìn cô hỏi: "Khi em dẫn anh đi gặp cha mẹ vợ đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Hàn Triệt đột nhiên nhả một câu như thế, làm Hạ Đan lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt cô ngạc nhiên không chớp mắt, trần trối nhìn anh, đáng về có chút sững sờ.

Hàn Triệt bị dáng vẻ ngớ ngẩn này của Hạ Đan chọc cười, ngón tay cái và ngón trỏ nắm lấy cằm cô, trêu cô, "Về mặt này của em là sao hả?"

Hạ Đan: "...."

Ngón tay Hàn Triệt nhẹ nhàng vuốt ve cằm Hạ Đan, nhìn cô, "Sao nào? Em không muốn dẫn anh đi gặp cha mẹ vợ hả?"

Cuối cùng Hạ Đan cũng lấy lại bình tĩnh, cô chống bả vai Hàn Triệt, tuột khỏi đùi anh, ngồi xuống ở sô pha bên cạnh. Cô nén cười, vuốt vuốt tóc trên vai, nói: "Ai là cha mẹ vợ của anh hả?"

Hàn Triệt nhìn về phía cô, khóe môi gợn lên ý cười.

Anh hơi khom lưng, duỗi tay lấy một trái nhãn trong giỏ trái cây đặt trên bàn trà, vừa nghiêm túc lột vỏ vừa nói: "Ba mẹ của em không phải là cha mẹ vợ của anh à?"

Hạ Đan không nhận được mà cười thành tiếng, ngẩng đầu lên nhìn anh, "Anh đừng có mà gọi bậy, bát tự còn chưa xem đâu."

Hàn Triệt bóc vỏ nhãn, nâng mắt lên liếc nhìn Hạ Đan, "Bát tự còn chưa xem? Chẳng lẽ em muốn tìm người khác sao?"

Ánh mắt Hàn Triệt lạnh như băng, Hạ Đan không nhận được cười, duỗi tay ra rồi nâng cằm Hàn Triệt lên, "Chắc chắn, Hàn tổng ghen cơ đấy?"

Hàn Triệt không phản ứng với cô, lấy thịt nhãn vừa bóc xong đút vào miệng cô.

Trái nhãn tươi mới mọng nước, ngọt như mật. Đôi mắt Hạ Đan cong lên, "Em muốn ăn nữa."

Hàn Triệt trộm liếc mắt nhìn cô, trêu chọc: "Không phải nói chưa đâu vào đâu với anh mà, làm nũng với anh làm gì?"

Hạ Đan cười hi hi, cầm một trái nhãn lên nhét vào tay Hàn Triệt.

Hàn Triệt liếc nhìn cô, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được cười. Cúi đầu giúp cô bóc nhãn.

Hạ Đan ngồi dán sát bên người Hàn Triệt, kéo kéo cánh tay anh, nói: "Em vẫn chưa nói với ba mẹ nữa."

Hàn Triệt bóc xong lại đưa lên miệng cô, "Em dẫn anh về chung là được."

Hạ Đan sùng sốt, mở to hai mắt.

Hàn Triệt lườm cô, "Sao đây? Anh không được phép gặp mặt người khác à?"

Hạ Đan xém chút nữa bị nghẹn bởi hạt nhãn, lầm bầm nói: "Con rể đẹp trai thế này, em sợ ba mẹ em bị dọa."

"Nói chuyện đàng hoàng." Hàn Triệt duỗi tay qua, bảo cô nhả hạt nhãn vào tay mình.

Hạ Đan cúi đầu, phun hạt nhãn đen bóng vào lòng bàn tay Hàn Triệt.

Hàn Triệt cúi người, ném hạt nhãn vào thùng rác.

Hạ Đan kéo tay anh, rồi nghiêm túc nói: "Trước tiên để em về nhà nói với ba mẹ một tiếng trước, lần sau sẽ dẫn anh về nhà được không?"

Hàn Triệt nhìn cô.

Đôi mắt Hạ Đan cong cong, tiến lại gần, hôn lên môi anh, "Được không anh?"

Hàn Triệt khẽ hừ, không trả lời. Nắm lấy cằm Hạ Đan, cúi đầu hôn xuống.

Hai tay Hạ Đan ôm anh, nụ hôn đầy dứa triển miên.

.....

Hàn Triệt vẫn còn việc phải làm ở bên đây, thật ra anh cũng không thể buông lỏng được.

Ngày Hạ Đan về nhà, anh đang bận, không kịp đưa Hạ Đan ra sân bay, liền sắp xếp Hà Vũ đưa cô đi.

Sau khi Hạ Đan lên máy bay, gửi tin nhắn cho Hàn Triệt báo anh biết mình đã lên máy bay, khi nào hạ cánh sẽ gọi điện thoại cho anh.

Hàn Triệt ở đầu dây bên kia trả lời rất nhanh: Được, ngủ một giấc đi.

Hôm nay phải về nhà, thế nên tối ngày hôm qua Hàn Triệt đã giày vò cô mấy lần.

Hạ Đan nhìn chăm chăm tin nhắn một lúc, sau đó mới tắt máy điện thoại, đặt vào trong túi xách.

Tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại ngủ.

Lúc Hạ Đan về đến nhà, đã gần tám giờ hơn.

Ba Hạ đến đón cô. Ngồi trong xe vẫn chưa cảm giác được gì, sau khi ngồi thêm một lát, gió lạnh thổi vù vù dội thẳng vào người, làm Hạ Đan giật mình lạnh cứng người, vô thức nắm chặt cổ áo khoác lại.

Hạ Đan không về khách sạn mà đi thẳng về nhà.

Mẹ đã ở dưới lầu chờ cô, cô mới vừa xuống xe, mẹ đã đến đón, kích động kéo tay cô, "Ồi, đi đường mệt lắm rồi đúng không, mẹ nấu canh sườn hầm bắp mà con thích ăn nhất đấy, còn có cá hấp, thịt chiên cắt lát nữa."

Hạ Đan gật đầu, kéo cánh tay của mẹ Hạ, cong mắt cười, "Cảm ơn mẹ ạ."

"Cảm ơn mẹ cái gì chứ." Mẹ Hạ cười, quay đầu lại hô lên với ba Hạ đang đỗ xe, "Tôi dẫn Hạ Đan lên trước đây, chốc nữa ông lên sau nhé."

"Được rồi, bà lên trước đi."

Nhà Hạ Đan nằm ở lầu bảy.

Thang máy chạy lên rất nhanh.

Từ nhà đến khách sạn có hơi xa, vào thời điểm khách hàng đông khách thì Hạ Đan ở lại trong khách sạn luôn.

Trong nhà mở máy điều hòa nhiệt độ và độ ẩm, Hạ Đan vào phòng lập tức ấm áp hẳn lên.

"Con đi tắm đi, nghỉ ngơi một lát, rồi ra ăn cơm là được."

"Dạ, con biết rồi." Hạ Đan tháo khăn quàng cổ xuống, đi về phía phòng ngủ của mình.

Đóng cửa lại, gửi tin nhắn cho Hàn Triệt, "Em đi tắm đây."

"Ừm, buổi tối sẽ gọi cho em."

P/s: Phần cuối này có lời nhắn nhủ của tác giả nhưng Ny thấy không liên quan đến mạch truyện không edit nha nha nha...

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Bữa tối đầu tiên sau khi về nhà vô cùng phong phú.

Tất cả đều là món Hạ Đan thích ăn, sườn xào chua ngọt, thịt chiên ớt xanh, cá hấp, khoai tây xào cay...

Đã rất lâu Hạ Đan không được ăn món do mẹ nấu, một bàn ăn thơm phưng phức làm con thèm ăn không kiểm chế được, đôi đũa gấp thức ăn không ngừng hoạt động.

Mẹ Hạ ngồi ở đối diện nhìn dáng vẻ con gái ăn như hổ đói, không nhịn được cười, "Con ăn từ từ, coi chừng bị nghẹn."

Miệng Hạ Đan đang gặm sườn, giờ ngón tay cái lên với mẹ, "Mẹ, trù nghệ của mẹ càng ngày càng tốt đó."

Mẹ Hạ cười, "Vậy con ăn nhiều thêm chút đi, ngày mai muốn ăn gì thì nói với mẹ, mẹ bảo ba con đi chợ mua thức ăn sớm."

Ba Hạ gật đầu, "Đúng đúng, muốn ăn cái gì thì nói với mẹ con đi, sáng mai ba ra chợ mua."

Hạ Đan ngẩng đầu lên, cong cong mắt, "Dạ."

Cả nhà quây quần bên nhau vừa ăn cơm vừa kể chuyện hằng ngày, không khí vô cùng ấm áp.

Chủ yếu là quan tâm đến cuộc sống của Hạ Đan ở trường học, nói đến nói lui, liền hỏi Hạ Đan có bạn trai chưa.

Năm nay Hạ Đan đã hai mươi, lại lên Đại học, kết giao bạn trai cũng hoàn toàn bình thường.

Hôm nay con gái về nhà, cả nhà ăn cơm chung với nhau, tâm tình mẹ Hạ rất tốt, cười tùm tùm hỏi cô, "Ở trường học của con, có bạn nào theo đuổi con không?"

Hạ Đan đang gấp bắp, gật đầu, "Đương nhiên là có ạ."

Mẹ Hạ cười rộ lên, hỏi: "Con nói thật với mẹ đi, con có bạn trai chưa hả?"

Ngược lại Hạ Đan cũng không phủ nhận, dạ một tiếng rồi gật đầu.

Hai vợ chồng già thấy con gái gật đầu, cả hai liếc nhìn nhau một cái.

Mẹ Hạ nghe thấy con gái có bạn trai, sốt ruột hô lên một cái, vội vàng hỏi: "Ai thế? Cùng học chung trường với con à? Có đẹp trai không? Có cao không? Học giỏi không con?"

Mẹ Hạ hỏi liên tiếp như súng bắn, ba Hạ không tán thành lác đác, "Phụ nữ mấy người đứng là tặc mà, người đàn ông đẹp trai có thể mài ra com ăn à? Điều quan trọng là phải xem nhân phẩm cậu ta thế nào, có thật lòng thật dạ với con gái chung ta hay không, đây mới là điều quan trọng."

Hạ Đan nhìn thấy mẹ một câu, ba một câu, ngẫm nghĩ, Hàn Triệt hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của ba mẹ luôn rồi.

Tốt nghiệp trường học danh tiếng, vừa cao vừa đẹp trai, thông minh, nhân phẩm tốt, cũng đối xử với cô rất tốt.

Nghĩ đến như thế, Hạ Đan nhất thời có hơi kiêu ngạo, người đàn ông tốt như vậy, làm bạn trai của cô đó.

Cô cười khúc khích, thả một câu ỡm ờ, "Sau này có cơ hội, con sẽ dẫn anh ấy về hai người gặp mặt."

.....

Trong nhà ăn Tết rất náo nhiệt, sau khi Hạ Đan về nhà tung tăng nhảy nhót vui vẻ như con thỏ điên, vui chơi khắp nơi.

Lúc khách sạn bận rộn, cô cũng vội vàng về nhà phụ giúp việc buôn bán, khi nào rảnh rỗi một chút thì vội ra cửa đi thăm họ hàng.

Nhất là mấy ngày sắp đến Tết âm lịch, về quê ngoại để ăn Tết, ở nông thôn họ hàng rất nhiều, lúc ăn com phải bày mấy bàn ở trong sân, com nước xong thì tụ tập lại thành mấy bàn mạt chược, khắp sân vô cùng náo nhiệt.

Ở nông thôn, không khí mừng năm mới rất đặc sắc. Trước cửa mỗi ngôi nhà đều treo vài dây ớt đỏ rực, pháo nổ đùng đùng, náo nhiệt không thể nào kể xiết.

Mỗi lần gọi điện Hàn Triệt cũng có thể cảm nhận được Hạ Đan vui chơi có bao nhiêu vui vẻ cho dù cách một cái điện thoại, khẽ cười nói: "Xa anh vậy mà ngược lại em cũng vui quá nhỉ."

Hạ Đan cầm điện thoại đứng dưới gốc cây cổ thụ, một tay đặt trong túi áo bông, cúi đầu, nhân nhả dầm dẫm vết bùn trên mặt đất.

Nghe lời nói của Hàn Triệt, khóe môi cong lên, cười nói: "Ồi ôi, sao mà em ngủ được mùi chua lết vậy cà."

Lời nói đùa như thế, làm Hàn Triệt bị chọc cười.

Hạ Đan dầm dẫm bùn, lại hỏi: "Hôm nay anh làm gì thế?"

Đêm nay là đêm giao thừa, ở chỗ Hạ Đan vô cùng náo nhiệt, so với bên này thì bên chỗ Hàn Triệt quanh quẽ hơn nhiều.

Hàn Triệt nói: "Giữa trưa anh ăn com ở chỗ ông nội, buổi tối sẽ về ở bên bà nội."

Hạ Đan gật đầu, nói: "Đêm nay em không ngủ, tối nay chúng ta gọi video call nha."

Hàn Triệt cười cười, đáp: "Được, anh chờ em."

"Tiểu Đan, đánh bài đi!"

"Ồ, biết rồi!" Hạ Đan đáp một tiếng, rồi trả lời với Hàn Triệt: "Em đi đánh bài đây, lát nữa em gọi cho anh nha."

"Ừm, đi đi"

Hàn Triệt đứng ở trong sân nói chuyện điện thoại, cúp máy xong vẫn không vào nhà, xoay người đi đến băng ghế dài dưới gốc cây ngồi xuống.

Anh dựa lưng vào ghế, đặt điện thoại lên đùi rồi buồn chán xoay qua xoay lại.

Gió lạnh thổi từng cơn nhưng anh không biết lạnh là gì, nhìn làn sương mù dày đặc ở phía xa, nghĩ đến Hạ Đan, khóe môi gợn lên ý cười nhạt, biểu cảm trên mặt cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Ông nội đang ở trong nhà nói chuyện với anh trai, cũng không có chuyện liên quan với mình, anh liền dứt khoát ra bên ngoài ngồi một lát.

Ước chừng là Hạ Đan linh nghiệm với câu "Đỏ tình đen bạc", bài của cô xấu còn hơn ma chệ quý hờn, đánh đến khi trời sụp tối, dì Hai gọi dọn bàn ăn com, lúc này mọi người mới từ từ tỉnh tiền lời lỗ.

Hạ Đan không thèm đếm, cô thua gần hết số tiền mừng tuổi rồi.

Vuốt vuốt ví tiền của mình, cô buồn bã thở dài.

Ăn xong com tối, mọi người lại bắt đầu tiếp tục đánh bài. Ở vùng quê nhỏ này không có hoạt động vui chơi gì, ăn Tết thế này thì đánh bài chính là trò tiêu khiển hợp lý nhất.

Hạ Đan muốn gọi video call với Hàn Triệt, không chơi nữa, com nước xong liền chạy lên lầu, đóng cửa phòng lại, không gian lập tức yên tĩnh.

Hạ Đan đi ra ngoài ban công, ghé vào lan can, cầm điện thoại gọi video call cho Hàn Triệt.

Cuộc gọi mới vừa được kết nối lập tức có người bắt máy ngay.

Hàn Triệt mặc áo sơ mi màu trắng, đáng vẻ có phần lười biếng ngồi dựa vào đầu giường.

Hạ Đan đã lâu không gặp Hàn Triệt, vừa nhìn thấy anh thì không nhận được mà cười toe toét.

Hàn Triệt thấy cô cười, cũng cười rộ lên, "Ăn com chưa em?"

"Ăn rồi ạ, anh thì sao."

Hàn Triệt hơi gật đầu, "Ừm, anh ăn rồi."

Phòng ngủ của Hạ Đan đối diện với rừng trúc, dưới lầu cũng là rừng trúc bạt ngàn, rất yên tĩnh.

Cô dựa vào lan can, cười hỏi: "Anh có nhớ em không?"

Hàn Triệt ừ rồi cực kỳ thành thực trả lời, "Nhớ em."

Hạ Đan cao hứng, vui vẻ cười rộ lên, trò chuyện bốn phương tám hướng với Hàn Triệt.

Kể hôm nay cô thức dậy lúc mấy giờ, buổi trưa ăn cái gì, buổi tối ăn cái gì, đều là những việc nhỏ nhặt của những ngày qua, nhưng Hàn Triệt lắng nghe vô cùng nghiêm túc, nụ cười vẫn thủy chung vương trên khóe môi, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra.

"Lần này em đánh bài xui lắm luôn, tiền mừng tuổi thua gần sạch bách nữa chứ." Hạ Đan bĩu môi, than vãn chuyện thua tiền với Hàn Triệt.

Hàn Triệt cười nói: "Về đây anh bù đắp cho em nhé."

Hạ Đan cười tủm tỉm, "Cảm ơn Hàn tổng."

Hàn Triệt cười cười hỏi cô, "Khi nào em về?"

Một tay Hạ Đan chống vào lan can, nâng cằm nói, "Khai giảng em sẽ về."

Hàn Triệt nhìn cô, sau một lúc lâu rồi nghiêm túc nói: "Quay về sớm một chút."

Hạ Đan vui vẻ nghiêng đầu qua một bên, gật đầu cười khúc khích, "Em biết rồi, Hàn tổng."

Tháng hai là Hạ Đan khai giảng, cô cố tình quay về trước đó vài ngày.

Lúc xuống sân bay đã hơn mười giờ tối, Hàn Triệt đến đón cô.

Buổi tối ở sân bay không đông người lắm, kéo hành lý đi ra, Hạ Đan liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hàn Triệt.

Anh đứng đó rất dễ nhìn thấy.

Cô vui vẻ lao về phía anh, bay thẳng vào vòng tay của anh.

Hàn Triệt ôm cô, nén cười nói: "Chậm một chút."

Hạ Đan ôm chặt Hàn Triệt, ngẩng đầu lên ra khỏi lòng anh, vui vẻ nói: "Nhớ em muốn chết đúng không?"

Hàn Triệt gật đầu, hôn xuống môi cô, "Ừm, anh nhớ em sắp chết rồi."

Hạ Đan vui vẻ hôn đáp trả lại anh, "Em cũng nhớ anh muốn chết luôn."

Hai người không quan tâm người khác mà ôm chăm lấy nhau, có người đi ngang còn quay đầu lại nhìn. Ngược lại Hàn Triệt cũng không thêm để ý, cầm hành lý Hạ Đan rồi dắt tay cô đi ra ngoài.

Hạ Đan hoạt bát kéo tay Hàn Triệt, "Hàn tổng, em đói rồi."

Hàn Triệt: "Dẫn em đi ăn cơm."

Hạ Đan: "Em không muốn ăn ở ngoài đâu, muốn ăn đồ anh nấu cơ."

"Muốn ăn cái gì?"

"Cơm chiên trứng."

Hàn Triệt cười rộ lên, nghiêng đầu nhìn cô, "Được, về nhà anh chiên cho em."

Hạ Đan đặc biệt vui vẻ, nâng tay lên ôm cổ Hàn Triệt, ngửa đầu hôn môi anh một cái, "Vắt vắ cho Hàn tổng rồi."

Hàn Triệt cười, "Không vắt vắ, là vinh hạnh của anh."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Hàn Triệt nắm tay Hạ Đan đi ra khỏi sân bay.

Trời đông giá rét như cũ, gió lạnh thổi thẳng vào mặt, Hạ Đan mới từ nơi ấm áp đi ra, bị gió thổi trúng rùng mình một cái, vô thức rụt cổ lại.

"Lạnh à?"

Hạ Đan gật đầu, thuận thế ôm chặt Hàn Triệt, vùi đầu vào lòng anh.

Hàn Triệt mở áo khoác ra, bao bọc Hàn Triệt trong vòng tay mình.

Vóc dáng Hạ Đan không tính là cao, vừa vặn đến ngang ngực Hàn Triệt, anh mở áo khoác quần cô, cả người Hạ Đan hoàn toàn được bao bọc bên trong. Gương mặt cô vùi trong ngực Hàn Triệt, có thể cảm nhận rõ rệt nhiệt độ thân thể anh. Trên người anh có mùi sữa tắm, thơm mát sạch sẽ, rất dễ chịu.

Hạ Đan ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra khỏi áo khoác, mỉm cười rất vui vẻ.

Xe đỗ ở đối diện, Hàn Triệt ôm cô băng qua đường lớn.

Hai đầu đường đều không có xe, anh cúi đầu nhìn cô, "Cười ngốc cái gì đó hả?"

Hai mắt Hạ Đan cong cong, cũng chỉ cười không nói gì.

Cô vô cùng cao hứng rồi lại cúi đầu, vùi vào trong lòng anh, hai tay ôm eo anh.

Áo khoác của Hàn Triệt vây kín người cô lại, đầu chôn trong ngực anh, không nhìn thấy gì. Thế nhưng cô hoàn toàn không sợ hãi, mặc cho Hàn Triệt dẫn cô đi về phía trước.

Hàn Triệt ôm Hạ Đan, cô cảm thấy rất an toàn. Anh sẽ không để cô bị va đập, lại càng không để cô bị té ngã.

Đi đến bên kia lề đường, Hàn Triệt đặt hành lý để sang một bên, ôm Hạ Đan đến gần ghế phó lái, mở cửa xe ra rồi mới thả Hạ Đan ra.

Hạ Đan hơi khom lưng, thuận thế chui vào trong xe, ngửa mặt lên nhìn Hàn Triệt cười.

Hàn Triệt không ngờ động tác của cô lại nhanh như thế, giống như thỏ con, không nhìn được cười lên, đóng cửa xe lại.

Hàn Triệt đặt hành lý vào cốp sau xe.

"Em có muốn ngủ thêm chút nữa không?" Hàn Triệt lái xe đi, giờ tay điều chỉnh nhiệt độ của máy sưởi.

Hạ Đan lắc đầu, "Em ngủ trên máy bay đủ rồi."

Hiện tại tinh thần cô rất sảng khoái.

Hàn Triệt cười cười, "Có cần báo bình an cho ba mẹ em không?"

Hạ Đan gật đầu, "Em báo rồi, lúc này vừa xuống máy luôn là em gọi điện thoại luôn rồi."

"Nói như thế nào hửm?"

Hạ Đan cười hi hi, "Nói là bạn trai em đến đón em rồi, ba em còn muốn nói chuyện với anh nữa cơ."

Hàn Triệt gật gù, "Lát nữa về nhà anh sẽ gọi lại."

Hạ Đan: "..."

Hạ Đan chỉ nghĩ là Hàn Triệt nói đùa, không ngờ sau khi về đến nhà lại nghiêm túc hỏi số điện thoại của ba cô.

Anh đi ra ngoài nói chuyện điện thoại, cô cũng không biết rốt cuộc anh nói cái gì với ba cô.

Tóm lại là anh ở bên ngoài hàn huyên với ba cô gần nửa tiếng đồng hồ mới vào.

Lúc Hàn Triệt đi vào phòng, Hạ Đan đã tắm rửa xong, đang ngồi sấy tóc.

Hàn Triệt đo vào phòng tắm, Hạ Đan vừa sấy tóc vừa hỏi: "Anh nói chuyện xong rồi à?"

Hàn Triệt ừ rồi đoạt máy sấy tóc trong tay Hạ Đan, đứng ở sau lưng rồi giúp cô thổi tóc.

Hạ Đan nhìn vào trong gương, tò mò hỏi: "Hai người nói cái gì thế, sao mà nói lâu quá vậy?"

Hàn Triệt cười cười, "Giới thiệu bản thân với chú và dì, rồi nói chuyện thêm một lúc."

Hàn Đàng xoay người lại, duỗi tay ôm cổ Hàn Triệt, "Ba mẹ em có thích anh không?"

Hàn Triệt đáp, "Chắc là thích."

Hạ Đan nghi ngờ liếc nhìn anh, "Sao mà anh biết được chứ?"

Hàn Triệt mỉm cười, "Đoán thế."

Hạ Đan nhìn về phía anh cũng cười rộ lên. Cô nhón chân, kéo cổ Hàn Triệt xuống rồi ngẩng đầu hôn anh.

Hàn Triệt thả máy sấy tóc xuống, hai tay vòng qua eo cô, đặt cô lên bồn rửa mặt, cúi đầu hôn lại cô.

Anh nắm quyền chủ động rất nhanh, Hạ Đan bị hôn đến nghẹn thở, mặt đỏ bừng đẩy anh ra, "Tóc em chưa có sấy xong mà."

Hàn Triệt cúi đầu, nắm cằm cô rồi hôn xuống mắt cô, cô vừa mới hơi ngẩng đầu lên khe mí mắt thì anh hôn hờn hển, anh không nhìn được cười, ánh mắt tràn đầy cưng chiều, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Hạ Đan.

Sau đó mới hơi buông thả ra, lại cầm máy sấy tóc trên bồn rửa mặt tiếp tục thổi tóc cho Hạ Đan.

Tóc Hạ Đan dài, phải sấy thêm hơn mười phút mới khô hoàn toàn.

Sấy tóc xong, Hàn Triệt buông máy ra, khẽ xoa xoa đầu Hạ Đan, "Nghỉ ngơi một lát, anh đi làm cơm chiên trứng cho em."

Hạ Đan gật đầu ừ, "Phải hai cái trứng đó."

Hàn Triệt cười cười, "Biết rồi."

Hàn Triệt xuống lầu nấu bữa khuya cho Hạ Đan, cô lau khô mặt rồi chải đầu. Về phòng ngủ, sắp xếp lại hành lý.

Treo vài bộ quần áo vào tủ quần áo của Hàn Triệt, số còn lại thì giữ nguyên khi nào về ký túc xá sẽ dọn tiếp.

Không phải lúc nào cô cũng sẽ ở lại nhà Hàn Triệt, cũng có khi cô học ở trường bạn đến mức chân không chạm đất.

Sắp xếp xong rồi đi xuống lầu.

Hàn Triệt đã làm xong cơm chiên trứng, đang bung từ phòng bếp ra.

Hạ Đan vui vẻ chạy đến trước sô pha, ngồi trên cái ghế đặc biệt của riêng mình, trên bàn đã thu dọn đồ đạc hợp lý, chừa ra một khoảng trống, quay đầu lại nhìn Hàn Triệt, cười toe toét chờ anh đến.

Hàn Triệt thất Hạ Đan ngoan ngoãn ngồi đó chờ đồ ăn của mình. Không nhịn được mà bật cười, bước đến, cúi người đặt đĩa com ở trước mặt Hạ Đan, xoa xoa đầu cô, "Ăn đi."

Đứng dậy rồi ngồi trên ghế sô pha ở đối diện Hạ Đan.

Hạ Đan vui vẻ cầm thìa lên, ngẩng đầu hỏi Hàn Triệt, "Anh muốn ăn thêm không?"

Hàn Triệt lắc đầu, "Anh không đói bụng, em ăn đi."

Hàn Triệt có khả năng kiểm soát rất tốt, chưa bao giờ ăn khuya. Trừ khi cô bắt buộc anh phải ăn chung với cô thì anh mới có thể phá lệ.

Hạ Đan không ép anh, tự cầm thìa lên vui vẻ ăn.

Hàn Triệt ngồi trên sô pha, không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn Hạ Đan.

Hạ Đan tập trung ăn com chiên, "Sao anh nhìn em dữ vậy."

Hàn Triệt cười thành tiếng, "Anh không thể nhìn bạn gái mình à?"

Hạ Đan ngẩng đầu nhìn lại anh, cười khúc khích.

Nhưng cô không biết miệng mình bị dính một hạt com ở khóe môi.

Hàn Triệt nín cười, cúi người xuống, vuốt tay gỡ hạt com kia cho cô, cười, "Ăn nhanh đi, ăn xong sớm rồi đi ngủ sớm."

Hạ Đan gật đầu, cúi đầu tiếp tục ăn com.

Hàn Triệt lại nhìn Hạ Đan như cũ.

Chỉ cần nhìn thấy cô, anh cũng không phát hiện trong mắt mình luôn có ý cười.

Hạ Đan quả thật rất đói bụng, một đĩa com chiên trứng ăn sạch bóng.

Ăn xong còn oán trách Hàn Triệt, "Sao anh không cho em ăn thêm miếng nữa."

Hàn Triệt rót cho ly nước đưa cho cô, cười nói: "Buổi tối ăn nhiều sẽ không ngủ được, ăn thế này đủ rồi."

Hạ Đan ôm ly nước ấm trong tay, uống vào một ngụm, bụng cũng ấm hơn nhiều.

"Đỡ hơn chưa?" Hàn Triệt đứng trước bàn trà, rũ mắt xuống nhìn cô.

Hạ Đan gật gật đầu, đặt ký xuống.

Hàn Triệt cúi người kéo tay cô lên, "Đi thôi."

Hạ Đan đứng dậy, bước qua bàn trà, nhảy thẳng lên người Hàn Triệt, hai tay ôm cổ anh, hai chân vòng qua giữ chặt eo anh, cười hi hi: "Ôm em đi."

Hàn Triệt đỡ hông cô, liếc nhìn cô một cái, mỉm cười nuông chiều, "Em tắt đèn đi."

Nói xong, liền ôm Hạ Đan đi lên cầu thang, đến hành lang lầu hai, Hạ Đan vuốt ta ấn công tắc đèn, phòng khách lập tức chìm vào trong bóng tối.

Hàn Triệt ôm Hạ Đan đi về phía phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ mở ra, Hàn Triệt dùng chân đá cửa rồi đặt ôm Hạ Đan đến trước giường, thả cô xuống.

Hạ Đan chui vào trong chăn mềm, lăn một vòng trên giường, "Thoải mái quá đi."

Mái tóc dài đen nhánh rũ trên ga giường màu trắng, giống như tơ lụa.

Lăn một vòng, bỗng nhiên cô chợt nhớ ra, nhảy xuống giường chạy vào phòng tắm.

Hàn Triệt nhìn cô, "Làm gì vậy em?"

"Đánh răng!"

Hạ Đan đánh răng xong bước ra, nhưng Hàn Triệt đang nói chuyện điện thoại ở ban công.

Cô trèo lên giường nhưng không buồn ngủ, dựa lưng vào đầu giường, cầm một quyển sách ở trên tủ đầu giường lật qua lật lại.

Cuộc điện thoại này của Hàn Triệt rất ngắn, không đến hai phút đã kết thúc đã bước vào.

Anh ngồi ở mép giường, giữa chặt tay phải Hạ Đan, cúi người hôn xuống.

Là một nụ hôn ngắn ngủi.

Hàn Triệt nghiêng đầu, đôi môi còn mang theo hơi lạnh dán lên vàng tai cô, nhỏ giọng nói: "Anh đi tắm."

Hạ Đan gật gật đầu, ừ một tiếng.

Không hiểu vì sao mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Đôi tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, lâu ngày gặp lại, dây dưa bên nhau đến tận nửa đêm là chuyện bình thường.

Hạ Đan cảm thấy bản thân có lẽ rất thích Hàn Triệt, cùng nhau làm bất cứ điều gì với anh cũng tràn đầy hạnh phúc.

Đền ngủ ở đầu giường tỏa ra ánh sáng êm dịu, làm cho màn đêm yên tĩnh vô cùng ấm áp.

Hạ Đan nghiêng người, chui vào lòng Hàn Triệt ôm anh.

Tâm trạng cô có niềm vui sướng khó diễn tả, vui vẻ cong khóe môi lên.

Hàn Triệt choàng tay ra ôm cô, cúi đầu nhìn, chỉ thấy cô đang trộm cười, không nhìn được mà cười rộ lên, nâng cằm cô lên, "Đang vui chuyện gì vậy em?"

Hạ Đan cong mắt, chỉ mỉm cười.

Hàn Triệt cũng cười cười nhìn Hạ Đan, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô, khóe môi gợn lên ý cười, nhỏ giọng hỏi, "Mệt không em?"

Hạ Đan cười lắc đầu, "Em rất vui."

Hàn Triệt nhướn mày, cười, "À? Vậy thêm lần nữa nhé?"

Hạ Đan cười khúc khích, chui vào ngực Hàn Triệt, ôm anh rồi nhắm mắt lại, "Ngủ ngon."

Hàn Triệt siết chặt vòng tay ôm cô vào lòng. Cúi đầu hôn xuống trán cô, "Ủm, ngủ ngon."

Ngày đầu tiên quay về hơi trễ, Hạ Đan nằm trong lòng Hàn Triệt ngủ vô cùng ngon.

Ngủ thẳng giấc đến giữa trưa hôm sau mới tỉnh lại.

Lúc vừa thức giấc, mơ mơ màng màng, cô nhìn chăm chăm chỗ trống ở bên cạnh cả buổi trời.

Mãi cho đến khi Hàn Triệt từ bên ngoài bước vào, mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

"Tỉnh rồi?" Hàn Triệt đi tới ngồi xuống bên mép giường, kéo Hạ Đan ra khỏi chăn.

Hạ Đan nhắm mắt lại, Hàn Triệt ôm cô vào lòng.

Hàn Triệt thấy cô nhắm mắt lại, khẽ cười, "Chưa tỉnh à?"

Hạ Đan ngẩng đầu dụi dụi vào ngực anh, lẩm bẩm một hồi, sau đó mới chịu mở mắt ra, ngửa mặt nhìn anh, hỏi, "Hôm nay anh không đi làm sao?"

Hàn Triệt gật đầu, "Hôm nay thứ bảy mà."

Mắt Hạ Đan sáng rực lên, "Đúng ha."

Hàn Triệt cười rồi bóp cằm cô, "Đi rửa mặt nào, chuẩn bị ăn cơm."

Hạ Đan ừ một tiếng, ngẩng đầu hôn lên mặt Hàn Triệt, lúc này mới chịu rời khỏi ngực anh, bước xuống giường, mang dép đi vào phòng tắm.

Hàn Triệt ngồi bên mép giường, thấy Hạ Đan đi vào phòng tắm, trong mắt ngập tràn ý cười.

Hạ Đan nhanh chóng rửa mặt bước ra.

Hàn Triệt vẫn còn ngồi trên giường. Cô vui vẻ nhào về phía anh, giang tay ôm cổ anh rồi ngồi lên đùi Hàn Triệt.

Anh đỡ eo cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Hạ Đan vui vẻ hôn đáp trả lại.

Tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn là đây.

Hai ngày cuối tuần, Hạ Đan và Hàn Triệt đều không ra khỏi cửa.

Thời tiết trong hai ngày này vô cùng đẹp, ban ngày tràn ngập ánh nắng, cảnh tượng như đã vào Xuân.

Hạ Đan kéo Hàn Triệt ngồi trước cửa sổ sát mặt đất trong phòng khách, cùng phơi nắng với mình.

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào trong nhà, làm người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hàn Triệt ngồi xếp bằng trên sàn nhà, Hạ Đan gối đầu trên đùi anh, nhắm mắt để cảm nhận ánh nắng chiếu lên mặt mình, rất thoải mái.

Hàn Triệt nắm tay Hạ Đan, cúi đầu lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Ánh dương đầu xuân lan tỏa khắp nơi, một ngày bình thản như thế, nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

Anh nhìn Hạ Đan, chợt nhận ra bản thân không có gì cả, chỉ cần có Hạ Đan, như vậy đã đủ rồi.

Hạ Đan đối với anh, không đơn giản là yêu thích.

Là trầm luân, là mê luyến.

Hạ Đan nhắm mắt lại, thoải mái nằm phơi nắng một lúc.

Mở mắt ra, phát hiện Hàn Triệt đang nhìn mình.

Cô cười rộ lên, bật dậy rồi ngồi lên đùi anh.

Hàn Triệt mặc áo sơ mi, không cài hai nút trên cổ áo.

Cô nắm lấy cổ áo của Hàn Triệt, nhìn anh, "Hàn Triệt, anh có thấy hạnh phúc không?"

Hàn Triệt đẩy câu hỏi trả về lại cho cô, "Em thì sao?"

Hạ Đan gật đầu, "Đương nhiên rồi. Em cực kỳ hạnh phúc."

Hàn Triệt nhìn cô, cười rộ lên, nắm cằm cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Sau một lúc lâu, mới buông tay ra, nhìn Hạ Đan im lặng một hồi, bỗng nhiên vô cùng nghiêm túc nói: "Hạ Đan, anh là người đàn ông rất ích kỷ."

Hạ Đan sững sốt, nhất thời không hiểu được ý tứ của anh.

Hàn Triệt nhìn cô chăm chú, lại nói tiếp: "Em đã lấy đi trái tim của anh, cả đời này em sẽ không được phép rời khỏi anh. Cho dù sau này em không còn thích anh nữa, anh sẽ không buông tay."

Giọng điệu anh kiên định, vô cùng nghiêm túc.

Hạ Đan cười, bắt lấy cằm anh, "Anh thật hư quá đi."

Cô đè anh nằm trên sàn nhà, nằm sấp trên ngực anh, cũng đặc biệt nghiêm chỉnh nói: "Em sẽ không có không thích anh đâu, cả đời này em chỉ thích anh thôi."

Hàn Triệt vòng tay ôm chặt eo cô, cuối cùng cũng nở nụ cười.

.....

Đạo gần đây tâm tình Hàn Triệt rất tốt, lúc rảnh rỗi sẽ ra ngoài uống rượu với Chu Tề.

Quán rượu yên tĩnh, không đông khách, bật nhạc du dương.

Chu Tề lắc lắc ly rượu, cảm khái nói: "Đúng là bạn gái trở về thì không giống trước nha, tớ thấy tâm tình cậu tốt hơn trước kỳ nghỉ Tết nữa đấy."

Hàn Triệt cười cười.

"Cậu thật sự không muốn tranh đua một chút nào à?" Chu Tề bỗng nhiên nghiêm mặt lại, nói chuyện chính sự.

Hàn Triệt ừ rồi cảm ly rượu lên uống một ngụm.

Chu Tề cảm thấy bất bình cho anh: "Dù công ty của ông nội cậu, nhưng do một tay cậu làm cho nó phát triển lớn như thế cho đến hôm nay, cậu cũng đã chịu cực khổ nhiều năm như vậy, mới đưa công ty phát triển với địa vị như hôm nay, cứ như thế mà chấp tay dâng cho người khác sao?"

Hàn Triệt đáp, "Đó vốn dĩ không phải là của tớ."

Hàn Triệt bình tĩnh nói: "Ông nội có ơn dưỡng dục với tớ, lúc trước ông nội giao công ty cho tớ, thật ra thì tớ cũng chỉ nghĩ làm sao để có thể phát triển công ty, để không phụ bạc sự tín

nhệm của ông. Về chuyện khác với tớ mà nói, không quan trọng."

Chu Tề nhủ mảy. Muốn nói thêm gì đó nhưng lại không phải biết nói như thế nào.

Anh đã quen biết Hàn Triệt nhiều năm như vậy, anh rất hiểu tính tình của Hàn Triệt. Danh lợi tiền tài không trọng yếu, Hàn Triệt không hề để ý tới.

Dứt khoát không khuyên gì nữa, cầm ly rượu lên uống.

Hàn Đan uống được hai ly, lấy điện thoại ra nhìn thời gian, đã hơn chín giờ.

Anh đứng dậy, cầm áo vest trên chiếc ghế bên cạnh, nói với Chu Tề: "Tớ có việc, đi trước đây."

Chu Tề sững sốt, hỏi: "Đi đâu vậy?"

Hàn Triệt vừa đi ra ngoài vừa trả lời: "Đi đón tiểu Đan."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Tối nay Hạ Đan có tiết, mười giờ mới tan lớp. Bây giờ Hàn Triệt đi qua, vừa đúng lúc dẫn cô đi ăn khuya.

Anh uống chút rượu nên không lái xe. Từ quán rượu anh uống lúc này cũng gần với trường Hạ Đan, không xa liền dứt khoát đi bộ qua.

Cuối mùa xuân sắp vào hè, gió đêm mát mẻ hài hòa, rất thoải mái.

Hàn Triệt vắt áo vest lên khuỷu tay, cổ áo sơ mi cởi bỏ hai nút, không hề nghiêm túc giống như lúc đi làm, có sức quyến rũ của người đàn ông thành thực, lại có phần phóng khoáng không theo khuôn khổ.

Lớp Hạ Đan ở lầu bảy, lúc Hàn Triệt đến với vừa đúng 9h40.

Dưới lầu bảy có một chỗ vắng, Hàn Triệt đứng ở dưới góc cầu thang đợi Hạ Đan.

Anh đứng ở chỗ tối, nhưng khi Hạ Đan vừa bước xuống, liền mất nhìn thoáng qua thôi vẫn có thể nhìn thấy anh.

Hạ Đan chào tạm biệt với đám bạn cùng phòng, vui vẻ chạy về phía Hàn Triệt.

Hàn Triệt đứng ở chỗ cũ, mặt đầy ý cười, nhìn Hạ Đan chạy về phía mình.

Hạ Đan chạy nhanh lại, bỏ nhào vào trong lòng Hàn Triệt.

Hàn Triệt giang tay ôm cô, Hạ Đan ngẩng đầu lên, vui vẻ hỏi: "Anh đến lâu chưa?"

Anh khẽ cười nhìn cô, "Chỉ mới vừa đến thôi.

Trên người anh có mùi rượu nhàn nhạt, Hạ Đan nhón chân lên ngửi ngửi, "Uống rượu hả anh?"

Hàn Triệt cười đáp, "Đi gặp Chu Tề nên uống một chút."

Anh véo mặt cô, "Em đói không?"

Hạ Đan vội gật đầu, bẹp miệng, ra vẻ đáng thương nhìn Hàn Triệt, "Đói muốn chết luôn, em đói lâu rồi."

Hàn Triệt cười, nắm tay cô đi xuống cầu thang, "Dẫn em đi ăn khuya nhé, muốn ăn cái gì?"

Hạ Đan đã rất đói, vội nói: "Em muốn ăn thịt nướng!"

Hàn Triệt nghe thế, không tán thành, "Đã trễ rồi đừng ăn thịt nướng, không tốt cho tiêu hóa đâu."

Hai người nắm tay nhau đi về phía trước.

Hạ Đan gói đầu lên vai Hàn Triệt, làm nũng lắc lắc tay anh, "Em muốn ăn thịt nướng cơ."

Hàn Triệt không thể từ chối Hạ Đan, nhất là lúc cô làm nũng.

Anh rũ mắt nhìn cô, sau một lúc mới cười lên, "Đi thôi."

Hạ Đan lập tức vui vẻ. Hai người đi chỗ này rất tối không gặp được người khác, lập tức tiến lên hôn Hàn Triệt một cái, "Yêu anh nhất."

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái rồi cười rộ lên.

Hạ Đan nắm tay Hàn Triệt, vô cùng cao hứng đi ra trường học.

Tài xế Trương đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Trong lúc chờ Hạ Đan, Hàn Triệt đã gọi điện thoại cho tài xế lái xe đến đây.

Lão Trương đứng chờ ở ngoài xe, thấy Hàn Triệt và Hạ Đan bước đến, vội vàng mở cửa sau xe ra, cười chào đón, "Chào Hàn tổng, chào Hạ tiểu thư."

Hạ Đan cười tủm tỉm, "Chào buổi tối chú Trương."

"Lên xe thôi." Hàn Triệt nâng tay chắn mũi xe, để Hạ Đan lên xe.

Hạ Đan cúi người chui vào trong xe.

Hàn Triệt nói địa chỉ cho chú Trương rồi mới ngồi vào xe.

Nhà hàng thịt nướng kia vừa mới khai trương, nằm ở khu quảng trường trước tiểu khu, Hạ Đan đã nhớ mong lâu rồi, muốn đi ăn thử.

Xe chạy đến công quảng trường, phía trước công là nhà hàng thịt nướng.

"Chú Trương, dừng ở đây được rồi." Hàn Triệt nói.

"Ồ, được." Chú Trương trả lời rồi từ từ lái xe đến ngã tư, điều khiển xe dừng hẳn.

Chú Trương vội còi dây đeo an toàn ra, bước xuống xe, chuẩn bị hỗ trợ mở cửa xe.

Hàn Triệt đã tự xuống xe trước, quay người lại ôm Hạ Đan ra.

Hai tay Hạ Đan ôm cổ anh, nhảy thẳng lên người Hàn Triệt, anh giữ tay đỡ móng cô, giữ cô treo trên người em, quay đầu lại nói với chú Trương, "Chú mệt rồi, chú lái xe về nhà đi, lát nữa chúng tôi sẽ đi bộ về."

Chú Trương gật đầu, "Được, Hàn tổng."

Chú Trương đi rồi, Hàn Triệt bắt gặp Hạ Đan đang cười, "Em muốn ôm à?"

Hạ Đan cười, chống vào bả vai Hàn Triệt nhảy xuống, vững vàng đứng trên mặt đất. Xoay người đi về phía nhà hàng thịt nướng.

Nhà hàng thịt nướng vẫn còn mở cửa, nhưng bởi vì đã trễ, nên chỉ có hai bàn có người, rất yên tĩnh.

Hạ Đan vừa bước đến, nhân viên phục vụ nhiệt tình ra cửa chào đón cô, "Tiểu thư, mấy người ạ?"

Hạ Đan quay đầu lại, chỉ chỉ vào Hàn Triệt ở phía sau lưng mình, giờ hai ngón tay lên, "Hai người."

"Vâng, mời ngài vào trong ngồi."

Không gian bên trong nhà hàng thịt nướng cũng rất tốt.

Hạ Đan bước vào, chọn vị trí ở gần cửa sổ, có thể ngắm cảnh đêm ở bên ngoài quảng trường, tầm nhìn rất đẹp.

Hàn Triệt đi vào sau, Hạ Đan cười vẫy tay với anh, "Hàn tổng, ở đây nè."

Hàn Triệt cười bước đến.

Anh kéo một ghế dựa ở đối diện Hạ Đan ra, ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ lấy máy tính bảng gọi món đưa cho Hàn Triệt.

Hàn Triệt đối với các món ăn Hạ Đan thích rõ như lòng bàn tay, anh mở máy gọi món ra, bấm chọn rất nhiều món nướng yêu thích cho cô.

Hạ Đan ngồi ở đối diện, hai tay chống cằm, nhìn Hàn Triệt cười toe toét.

Anh biết cô thích ăn thịt ba rọi nướng, biết cô thích ăn sườn cừu nướng, nạm bò cắt lát mỏng... Còn biết cô thích uống nước chanh.

Hàn Triệt gọi món xong, đưa máy gọi món cho nhân viên phục vụ, "Tạm thời gọi nhiều đây."

"Vâng, hai vị chờ chút."

Nhân viên phục vụ cầm máy gọi món đặt đồ ăn, Hàn Triệt quay lại thấy Hạ Đan đang chống má, nhìn anh cười.

Anh liếc nhìn cô một cái, cười, "Đừng cười ngốc vậy nữa."

Hai mắt Hạ Đan cong lên, "Em vui mà."

Hàn Triệt chuẩn bị nói tiếp thì bỗng nhiên điện thoại reo lên.

Anh bắt máy, vừa đúng lúc nhân viên phục vụ mang món lên.

Đặt từng đĩa thịt nướng lên bàn, sau đó quét một lớp dầu lên vì nướng.

Nhân viên phục vụ vừa dọn đồ xong liền rời đi, không quấy rầy khách dùng bữa.

Hạ Đan tự cầm cây kẹp nướng thịt.

Hàn Triệt sợ cô bị bỏng, đoạt lấy cây kẹp trong tay Hạ Đan.

Anh vẫn còn nói chuyện công việc qua điện thoại, Hạ Đan không quấy rầy anh. Vì Hàn Triệt đang nướng thịt cho cô.

Thịt nướng chín lại đặt vào trong chén cô.

Hạ Đan vui vẻ ăn. Hàn Triệt vẫn tiếp tục nướng thêm cho cô.

Hàn Triệt nói chuyện không bao lâu liền cúp máy, đặt điện thoại qua một bên, sau đó tập trung nướng thịt cho Hạ Đan.

Hạ Đan chỉ cần ăn, không cần động tay. Cô cảm thấy như vậy rất hạnh phúc.

Cô gấp một miếng thịt, cuộn thêm một ít xà lách, đút cho Hàn Triệt.

Hàn Triệt lắc đầu, "Anh không đói."

Hạ Đan mất hứng, "Em đút anh ăn mà."

Hàn Triệt giương mắt lên nhìn cô.

Hạ Đan há hốc miệng, "Ăn với em đi mà."

Hàn Triệt nhìn cô cười cười, cuối cùng phải ăn.

Hạ Đan lại cầm ly nước chanh lên, đút cho anh, "Uống tí đi anh."

Hàn Triệt không từ chối đành ngậm ống hút của Hạ Đan.

Ngẩng đầu lên rồi gấp thịt đặt vào chén Hạ Đan.

Hàn Triệt ăn không nhiều, cả buổi tối đều lo nướng thịt cho Hạ Đan.

Hai người ăn đến gần 12h, cuối cùng Hạ Đan mới chịu buông đũa xuống.

Hàn Triệt nhìn cô cười, "Đã no chưa?"

Hạ Đan gật đầu, "No rồi."

Hàn Triệt rút một tờ khăn giấy, lau miệng cho Hạ Đan, "Về nhà nhé em?"

Hạ Đan gật gật đầu.

Thanh toán tiền xong rồi đi ra khỏi nhà hàng.

Bên trong hơi nóng, sau khi bước ra ngoài, gió đêm nhẹ nhàng thổi rất dễ chịu.

Hạ Đan đã ăn no bụng, nắm tay Hàn Triệt, chậm rãi đi về nhà.

Đã gần mười hai giờ, trên đường rất yên tĩnh, không có người đi bộ.

Tâm trạng Hạ Đan rất tốt, nắm tay Hàn Triệt đi về ngược lại, nói với anh: "Anh biết không, lúc em mới vừa quen anh, bạn bè em đều không tán thành."

Hàn Triệt hơi nhướn mày, "Vì sao?"

Hạ Đan nói: "Các cậu ấy nghĩ anh lớn hơn em mấy tuổi, điều kiện lại tốt như vậy, nhất định là bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, lo sợ rằng anh chẳng qua là chơi đùa em mà thôi."

Hàn Triệt nhìn cô, "Em cũng nghĩ vậy sao?"

Hạ Đan rất thành thật gật đầu, "Đã từng có suy nghĩ đó."

"Hiện tại thì sao?"

Hạ Đan cười rộ lên, bỏ nhào vào lòng anh, ôm anh rồi ngửa mặt lên hôn vào môi anh một cái, cười nói, "Em biết, anh yêu chết em rồi."

Hàn Triệt ôm cô, "Ừm, em nói đúng rồi."

Anh cúi đầu hôn cô.

Đêm khuya thanh vắng, trên đường không có một bóng người.

Chung quanh tối đen như mực, Hàn Triệt ẵm Hạ Đan dựa vào thân cây, hôn cô mãnh liệt.

Hạ Đan cực kỳ vui vẻ, hai tay ôm cổ anh.

Dưới vòm lá rậm rạp, màn đêm yên tĩnh, hôn môi dưới gốc cây, đúng là một sự lãng mạn rất khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Đầu tháng tư, Hàn Triệt đưa đơn xin từ chức với ban giám đốc.

Tháng năm sẽ chính thức rời cương vị công tác, Hàn Nham sẽ thay thế chức vụ của anh.

Hàn Nham không ngờ, Hàn Triệt sẽ từ bỏ quyền lợi của mình một cách dễ dàng như vậy.

Điều này làm cho anh ta cảm thấy thất bại không thể nói nên lời.

Từ nhỏ đến lớn, bất kể cái gì Hàn Triệt luôn giỏi hơn anh ta.

Học tập tốt hơn anh ta, nhân duyên cũng tốt hơn. Hầu hết cô gái đều thích Hàn Triệt, ngay cả cô gái anh ta thích, cũng thích anh. Thậm chí ông nội anh ta, cũng thường xuyên khen ngợi anh.

Anh ta không muốn thừa nhận. Bản thân mình thật sự ghen tị với anh.

Gần như cho đến bây giờ anh luôn vân đạm kinh phong như vậy, không hề quan tâm đến bất cứ cái gì, thế nhưng việc gì anh luôn có thể làm tốt mọi việc.

Lúc còn đi học, anh luôn luôn đứng hạng nhất.

Sau này khi đi làm, chỉ vài năm ngắn ngủi, anh đã phát triển công ty lên một quy mô chưa từng có.

Mọi người trong công ty từ cao đến thấp, không ai là không phục anh.

Anh ta ghen tị vì sao anh anh có thể có được mọi thứ mà không cần phải nỗ lực gì cả.

Loại ganh ghét này làm anh ta phát điên, thậm chí muốn hủy hoại bản thân.

Anh ta nghĩ rằng, tất cả mọi thứ mà Hàn Triệt có được là do Hàn gia ban tặng.

Nếu không có Hàn gia, cho đến bây giờ Hàn Triệt vẫn chỉ là một tên tạp chủng mồ côi cha mẹ. Không có thân phận mà Hàn gia ban tặng, sẽ không có ai tôn trọng anh, người con gái anh ta thích sẽ không thích Hàn Triệt.

Anh ta cố tình hãm hại anh, muốn anh bị đuổi ra khỏi công ty, muốn biến Hàn Triệt thành một con chó chết chủ không ai để ý tới.

Nhưng không ngờ rằng, ngay cả khi anh đã rời công ty, vẫn giữ phong thái vân đạm kinh phong như vậy, giống như chuyện này không hề ảnh hưởng xấu nào với anh.

Anh ta cảm thấy cực kỳ thất bại.

Bỗng nhiên anh ta ý thức được, Hàn Triệt chưa từng đặt anh vào mắt. Thậm chí anh còn khinh thường tranh đoạt với anh ta.

Đối với Hàn Triệt mà nói, chuyện rời khỏi công ty chính xác không phải là chuyện lớn lao gì.

Anh đã sớm biết sẽ có ngày này.

Hàn Nham không cam lòng dưới trướng của anh, ông nội yêu thương Hàn Nham có thừa, đương nhiên sẽ đứng về phía Hàn Nham.

Buổi tối ngày hôm ấy, ông nội gọi Hàn Triệt về nhà ăn cơm. Đoán chừng cảm thấy bất công với anh, nên muốn bù đắp cho anh ở phương diện khác.

Hàn Triệt ăn cơm xong, rồi ngồi chơi với ông nội một lát. Lúc về đến nhà có hơi trễ.

Xe còn chưa chạy vào sân, đã nhìn thấy Hạ Đan chống cằm ngồi ở bậc thềm ở phía đằng xa.

Đêm hè, ve kêu rả rích, lúc này rất có không khí sinh hoạt gia đình.

Hàn Triệt lái xe vào trong sân, đèn xe chiếu lên người Hạ Đan, khiến cho chung quanh cô nhìn thấy rất rõ ràng.

Cô đứng dậy khỏi bậc thềm, bước xuống, đi đến trước xe Hàn Triệt. Hai tay ghé vào cửa kính xe, cười, "Anh về rồi."

Hàn Triệt cười ừ một tiếng, tắt máy rồi rút chìa khóa ra.

"Hàn Triệt, em xem tin tức rồi." Hạ Đan nằm sấp bên cửa kính xe không nhúc nhích, nhìn anh.

Hàn Triệt vẫn còn ngồi trong xe, nghe Hạ Đan nói như thế hơi sững lại.

Đôi mắt Hạ Đan sáng ngời trong bóng tối, rực rỡ như những vì sao trên bầu trời, cô nhìn Hàn Triệt, khẽ hỏi: "Anh có sao không?"

Hàn Triệt nhìn dáng vẻ thật sự khản trương của Hạ Đan như vậy, bỗng nhiên nở nụ cười, sờ sờ mặt cô, "Anh không sao."

Hạ Đan xem được tin tức trên mạng chuyện Hàn Triệt từ chức, làm cô lo lắng cho anh cả một đêm.

Giờ phút này thìn thấy được anh, trái tim mới được buông xuống được một chút.

Cô thò đầu vào cửa kính xe, hôn lên môi Hàn Triệt, "Bất kể anh xảy ra chuyện gì, em đều sẽ ở bên cạnh anh."

Hàn Triệt nở nụ cười, véo cằm cô, hôn lên môi cô một hồi lâu, mới hài lòng buông ra.

Môi Hạ Đan bị hôn đến tê rần, đôi mắt cô cong lên, đứng thẳng người dậy.

Lúc này Hàn Triệt mới mở cửa bước xuống xe.

Hạ Đan nắm tay anh, kéo anh đi vào nhà, "Anh đói bụng chưa, em đi nấu mì cho anh nha."

Hàn Triệt vốn không đói bụng, cũng không có thói quen ăn khuya.

Nhưng bỗng nhiên lúc này rất muốn mì do Hạ Đan nấu.

Anh gật đầu, "Có hơi đói."

Hạ Đan vội nói: "Vậy em đi nấu mì cho anh nhé, anh lên lầu tắm rửa nghỉ ngơi một trước đi."

Hai người đi vào nhà, Hạ Đan vội lên lầu chuẩn bị quần áo đặt vào phòng tắm cho Hàn Triệt trước.

Hàn Triệt đi ở phía sau, cởi áo vest, mặc áo sơ mi, đứng tựa vào cạnh cửa phòng tắm, nhìn Hạ Đan đặt quần áo sạch của anh lên kệ, không nhịn được cười, "Sao hôm nay lại chu đáo thế này?"

Hạ Đan khẽ hừ, "Nói thế giống như bình thường em không chăm sóc anh vậy."

Treo quần áo cho Hàn Triệt xong, đi ra cửa, "Anh tắm nhanh đi."

Cô vừa định bước ra ngoài đã bị Hàn Triệt ôm lại, giữ cô trên cửa phòng tắm, anh cúi đầu, hơi thở nóng rực lướt qua vành tai ô,nhỏ giọng nói, "Cùng nhau tắm?"

Tại Hạ Đan nóng lên, cúi đầu, "Em đi nấu mì cho anh."

Hàn Triệt khẽ cười, cắn cắn lỗ tai cô, giọng nói khàn đặc, "Tắm xong rồi đi."

Anh ôm cô, dùng chân đá cửa phòng tắm đóng lại.

Hạ Đan và Hàn Triệt lẫn lộn hơn một tiếng đồng hồ trong phòng tắm.

Lúc cô được Hàn Triệt ôm ra, cả người đều không còn sức lực nào, rất buồn ngủ.

Hàn Triệt đặt cô lên giường, chống tay bên cạnh người cô, hôn lên mũi cô, "Không phải nói sẽ nấu mì cho anh ăn khuya à?"

Hạ Đan quần chân lại, nhắm mắt lắc lắc đầu, thì thào nói: "Không còn sức nữa..."

Hàn Triệt cười, xoa xoa đầu cô, "Ngủ."

Anh đứng dậy tắt đèn, nằm xuống bên cạnh Hạ Đan, ôm cô vào trong lòng mình, nhắm mắt ngủ.

Hạ Đan nằm trong ngực Hàn Triệt ngủ vô cùng ngon, sáng ngày hôm sau thức dậy rất sớm.

Lúc tỉnh giấc, Hàn Triệt vẫn còn đang ngủ.

Cô nhòm người dậy, trộm nhìn Hàn Triệt một lúc lâu, khỏe môi cong cong, tiển lại gần hôn lên mặt Hàn Triệt.

Lúc cô vừa chuẩn bị đứng dậy, liền bị Hàn Triệt ôm người cô lại không thể động dậy.

Cô cúi đầu nhìn không biết Hàn Triệt đã thức giấc vào lúc nào, chỉ nhìn cô cười, "Đi đâu hả?"

Hạ Đan nói: "Rời giường thôi."

Cô đẩy bả vai Hàn Triệt rồi đứng lên, chỉnh lại váy ngủ trên người, vừa mang dép vừa nói: "Em đi nấu bữa sáng cho anh, anh ngủ thêm đi."

Vừa nói xong liền mang dép đi vào phòng tắm.

Hàn Triệt nhìn bóng lưng Hạ Đan, không nhịn được mà nở nụ cười.

Hạ Đan đang đánh răng trong phòng tắm, Hàn Triệt bước vào, ôm cô từ phía sau.

Cô quay đầu lại nhìn anh, Hàn Triệt cười, hôn lên trán cô một cái.

Hạ Đan chớp chớp mắt, quay lại nhổ bọt kem, lấy nước súc miệng rồi xoay người chủ động hôn Hàn Triệt.

Anh cười rồi hôn đáp trả lại cô, lúc này mới chịu thả cô ra, cầm lấy ly và bàn chải lên đánh răng.

Hạ Đan rửa mặt qua loa rồi bỏ chạy ra ngoài.

Cô còn nhớ tối ngày hôm qua Hàn Triệt muốn ăn mì mình nấu, chạy xuống lầu, đi vào phòng bếp nấu nước.

Thời điểm Hàn Triệt đi xuống lầu, bỗng nghe âm thanh leng keng leng keng từ phòng bếp vọng ra.

Anh bước đến, nhìn thấy Hạ Đan mang tạp dề, đang bận rộn trước kệ bếp.

Anh tựa vào cửa, cười, "Cần anh giúp gì không?"

Hạ Đan lắc đầu, "Không cần đâu, gần xong rồi."

Hàn Triệt đứng ở cửa một lúc, cười nói: "Cẩn thận một chút, coi chừng bỏng."

"Biết ạ."

Hàn Triệt cúi đầu khẽ cười.

Tựa vai vào cửa, đứng thẳng người rồi quay ngược lại đi về phía phòng khách.

Rót một ly nước, chậm rãi uống.

Anh ngồi lên sô pha, đặt ly nước lên trên bàn trà.

Lúc Hạ Đan nấu xong mì, Hàn Triệt đang ngồi trên sô pha ở phòng khách.

Anh kê máy tính trên đùi, tay trái kẹp điều thuốc, tay phải lướt lướt trên bàn phím, giống như đang xem tài liệu gì đó.

Hạ Đan bước qua, rút điều thuốc trong tay anh ra, ấn vào gạt tàn, "Anh đang xem gì vậy?"

Hàn Triệt không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn màn hình, "Một hạng mục."

Hạ Đan treo lên ngồi lên sô pha Hàn Triệt, nằm bò trên lưng anh, tò mò nhìn vào màn hình máy tính của anh.

Chữ viết dày đặc, nhìn thôi cô cũng thấy đau đầu.

"Không phải anh đã từ chức rồi sao?"

Hàn Triệt cười, "Cho nên anh muốn tìm hạng mục mới."

Anh khép máy tính lại, mỉm cười véo cằm Hạ Đan, "Nếu không thì sao nuôi em được đây?"

Hạ Đan cười rộ lên, kéo tay anh xuống, "Em không cần anh nuôi, em có thể tìm việc làm mà."

Cô cúi người xuống, cầm tờ mì trên bàn trà lên đưa cho Hàn Triệt, "Ăn sáng trước đi anh."

Hàn Triệt nhận lấy, "Em thì sao?"

"Của em còn trong bếp ấy, em đi lấy giờ liền." Nói xong, cô nhảy xuống sô pha, chạy vào phòng bếp.

Hạ Đan cầm tờ mì đi ra, ngồi lên ghế của mình. Cô ngẩng đầu lên hỏi Hàn Triệt, "Thế nào? Có ngon hơn trước không anh?"

Hàn Triệt gạt đầu, "Ừm, ngon lắm."

Thành thật nói.

Hạ Đan không muốn món khác, những khi cô muốn xuống bếp nấu gì đó cho Hàn Triệt ăn, cũng chỉ nấu mì. Nấu nhiều lần thế, đương nhiên sẽ lên tay thôi.

Cô mỉm cười vui vẻ, cúi đầu ăn.

Dùng bữa xong, Hàn Triệt đi rửa chén.

Hạ Đan cũng đi theo, vào bếp phụ anh.

Thật ra cô vẫn còn rất lo cho Hàn Triệt.

Cô biết, anh rất thương ông nội của anh.

Lúc trước ông nội giao công ty cho anh, anh nỗ lực cố gắng làm công ty ngày càng phát triển.

Mà bây giờ đây, anh trai của anh muốn đuổi anh ra khỏi Hàn gia, ông nội anh đau lòng cho cháu trai ruột thịt của mình, đương nhiên sẽ đứng về phía Hàn Nham.

Cô biết, Hàn Triệt có thể không cần tài sản.

Nhưng chắc chắn một điều là anh rất đề ý đến thái độ của ông nội với mình.

Cô không nhận được mà ôm anh từ đằng sau lưng.

Hàn Triệt cười, "Sao vậy em?"

Hạ Đan lắc đầu, "Không có gì ạ."

Cô rất thương anh.

Nhưng không biết phải an ủi anh như thế nào, chỉ có thể ôm anh một cái. Có lẽ anh sẽ cảm thấy tốt hơn.

Những ngày tiếp theo, trừ lúc Hạ Đan đi học, thời gian còn lại gần như dính chặt Hàn Triệt.

Tuy Hàn Triệt tạm thời rời khỏi chức vụ, nhưng vẫn không có nhiều thời gian rảnh, anh vẫn còn bận rộn nhiều việc làm phải.

So với Hàn Triệt, Hạ Đan cực kỳ rảnh rỗi.

Cô đã thi đậu tiếng Anh cấp 6, gần đây cũng không còn chuyện gì để làm. Ngoài trừ đi học, không có việc gì cũng chỉ đọc sách, nếu không thì xem phim giải trí.

Một ngày kia cô đọc một cuốn sách làm vườn trong thư viện, đột nhiên cảm thấy hứng thú với việc trồng hoa.

Trong lúc nghỉ hè, cô mua một ít giống hoa trên mạng, bắt đầu sự nghiệp trồng hoa cây cảnh trong sân Hàn Triệt, chăm chỉ cắt lá tỉa cành.

Ban đầu sân rất trống trải, nhưng hiện giờ đã thành một vườn hoa xinh đẹp.

Hàn Triệt chống tay vào lan can ban công ở lầu hai, nhìn Hạ Đan đội mũ rom, ngồi xõm trên mặt đất nhỏ cỏ, không nhìn được cười, "Em làm nhanh đi, coi chừng bị cảm nắng đó."

Hạ Đan không thèm ngẩng đầu, trả lời anh, "Em nhỏ hết đám cỏ này rồi vào ngay."

Hàn Triệt lắc đầu, xoay người bước vào phòng.

Không bao lâu sau liền đi xuống lầu, anh bước ra sân kéo Hạ Đan vào nhà, "Chờ hết nắng rồi làm, em không sợ bị bệnh sao."

Hạ Đan ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười bên dưới mũ rom, "Không sợ."

Hàn Triệt cười cô, giúp cô cởi mũ ra, dẫn cô đi vào phòng, "Anh sợ được chưa, để vợ anh bị cảm nắng, anh đau lòng lắm."

Hạ Đan vui vẻ, lập tức nở nụ cười.

Trong phòng mở máy lạnh, mát mẻ hơn nhiều.

Hàn Triệt điều chỉnh nhiệt độ lên cao một chút, sợ Hạ Đan đột nhiên ở bên ngoài vào, bị chênh lệch nhiệt độ mà bị cảm.

Hạ Đan ngồi lên sofa, lấy ly nước ép đưa hấu lên uống một hơi dài.

Cô mới vừa bị muỗi đốt ở bắp chân, rất ngứa. Cô vừa uống nước ép đưa hấu vừa gãi gãi chân.

Hàn Triệt bước đến, vỗ vào tay cô, "Đừng gãi."

Hạ Đan đặt ly nước xuống, lẩm bẩm, "Ngứa lắm."

Hàn Triệt ngồi xuống bên cạnh, kéo chân cô gác lên đùi anh.

Nhìn hai vết to tướng muỗi đốt trên bắp chân Hạ Đan.

Anh nhú mày, "Muỗi nhiều như vậy, mà em không biết vào nhà à."

Anh cúi người xuống, kéo ngăn tủ dưới bàn trà ra, lấy một chai dầu, nghiêm túc xoa xoa lên vết muỗi đốt trên bắp chân Hạ Đan, ngẩng đầu lên hỏi cô, "Còn ngứa không?"

Hạ Đan nhìn anh lắc đầu, "Không ngứa nữa."

Cô ôm cổ Hàn Triệt, nghiêng người qua hôn anh.

Hàn Triệt nâng mắt lên liếc nhìn cô một cái.

Sau một lúc lâu, cười cười.

Đặt chai dầu về chỗ cũ, sau đó ôm Hạ Đan lên đùi anh, cúi đầu hôn cô.

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa thủy tinh chiếu vào nhà, bên ngoài rộn vang tiếng ve sầu, làm cho buổi chiều hôm nay càng thêm yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Trước kia Hàn Triệt ngoại trừ giúp ông nội quản lý công ty, bản thân anh cũng đầu tư một số khoản khác. Thế nên cho dù hiện tại không còn làm ở công ty, anh vẫn có nhiều chuyện phải làm như xưa.

Nghỉ hè đã hơn nửa tháng, Hạ Đan phải về nhà.

Hàn Triệt từ thư phòng đi về, thấy Hạ Đan đang nằm sấp trên giường, dán mắt nhìn di động.

Anh bước qua, "Đang làm gì vậy?"

Hạ Đan không ngẩng đầu, ngón tay lướt lướt trên màn hình, "Em xem vé máy bay."

Cô đang suy nghĩ là sáng mai đi hay là buổi chiều mới đi.

Hàn Triệt ngồi ở mép giường, đoạt lấy điện thoại di động của Hạ Đan.

Hạ Đan nhồm đậy, nằm bò trên đùi Hàn Triệt, ngẩng đầu nhìn anh, "Nếu không thì chiều mai em mới về, em sẽ ở với anh thêm được nửa ngày."

Hàn Triệt không đáp lời cô, nhìn màn hình, ngón tay bấm vào thao tác.

Hạ Đan không anh đang làm gì, tò mò nhìn qua, "Anh đang làm gì vậy?"

Lúc này phát hiện ra Hàn Triệt đã mua xong vé máy bay, là hai vé.

Hạ Đan có chút kinh ngạc nhìn anh.

Hàn Triệt mua xong vé máy bay, trả điện thoại lại cho Hạ Đan, liền hỏi: "Buổi chiều ngày mai đi. Sáng mai anh còn bận một chút, xong việc anh sẽ về đón em, chờ anh nhé."

Hạ Đan kéo tay anh, "Anh muốn về nhà với em sao?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, véo cằm cô, "Sao? Không bằng lòng đất anh về gặp cha vợ à?"

Hạ Đan cười rộ lên, hai tay ôm cổ anh, ngửa mặt hôn anh.

Sau đó trở mình lại, nhảy xuống giường.

Hàn Triệt nhìn cô, "Em làm gì vậy?"

Hạ Đan đi chân trần ra ngoài, "Lấy vali, em xếp quần áo cho anh."

Hạ Đan nhanh chóng đi lấy vali trong kho về phòng.

Hàn Triệt đang lấy áo thun trong tủ quần áo ra, chuẩn bị đi tắm.

Hạ Đan đẩy anh ra, "Anh né qua một bên đi."

Hàn Triệt mỉm cười bất đắc dĩ, đành phải tránh qua một bên, nhường tủ quần áo lại cho Hạ Đan.

Hạ Đan đứng trước tủ quần áo, lấy vài bộ quần áo trong tủ gỡ xuống, sau đó ngồi bệt trên thảm, mở vali ra, xếp từng cái đặt vào bên trong.

Cô vén tóc ra phía sau tai, bỏ hết móc treo, tập trung xếp đồ cho Hàn Triệt.

Hàn Triệt tắm xong đi ra, thấy Hạ Đan vẫn còn ngồi trên thảm, thu dọn hành lý.

Anh bước đến, ngồi ở mép giường, cúi người xuống, nâng cằm cô lên, hôn vào môi cô, "Đi ngủ sớm đi em, ngày mai dọn tiếp."

Nói xong liền ôm người lên.

Hạ Đan thuận thế ôm anh, mỉm cười vui vẻ.

Hàn Triệt ôm cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô.

Xoay người lại tắt đèn bàn, cũng nằm xuống bên cạnh.

Hạ Đan chui vào trong ngực Hàn Triệt.

Hàn Triệt ôm cô, cúi đầu hôn lên trán cô, "Ngủ ngon."

Hạ Đan nhắm mắt lại, khoe môi cong cong, "Ngủ ngon."

Mua vé máy bay khởi hành lúc bốn giờ chiều.

Sáng ngày hôm sau khi Hạ Đan thức giấc đã hơn chín giờ, Hàn Triệt đã đi rồi.

Cô nằm nường trên giường một lát, sau đó kéo chăn ra bước xuống, đi vào phòng tắm làm vệ sinh rồi đi xuống lầu.

Trong phòng bếp đã có làm sẵn bữa sáng, là món chè hạt sen đường đỏ mà cô thích nhất. Được giữ ấm trong cặp lồng, vừa mở ra, vẫn còn nóng, hương thơm phưng phức ngọt lịm.

Hạ Đan vui vẻ cười rộ lên, cầm lấy thìa, cầm cặp lồng vào nhà ăn dùng bữa.

Dùng xong bữa sáng, dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, sau đó đi ra ngoài sân, mở vòi nước, cầm lấy ống nước tưới hoa của cô.

Bên ngoài trời nắng nóng, đứng không bao lâu mà cô đã không chịu nổi.

Tưới nước xong, Hạ Đan đóng vòi lại, đặt ống nước ở cặp mé tường, sau đó mới đi vào nhà.

Trong nhà mát mẻ, nhiệt độ vừa phải vô cùng thoải mái.

Hạ Đan lên lầu gội đầu tắm rửa, thay một chiếc váy sạch sẽ.

Sấy tóc xong, ngồi bệt trên thảm, tiếp tục xếp hành lý.

Giữa trưa Hàn Triệt gọi điện về, báo cho cô biết anh sẽ không về nhà ăn cơm trưa, dặn cô ăn chút gì đó trước, chiều nay anh về sẽ dẫn cô đi ra ngoài ăn.

Hạ Đan không đói lắm, rửa một trái táo.

Nằm dựa lưng trên sofa, vừa đọc sách vừa ăn táo.

Trong nhà rất im lặng, cô đang chờ người yêu về nhà.

Lúc Hàn Triệt về đến cũng đã gần hai giờ chiều.

Hạ Đan nằm ngủ quên trên sô pha, sách úp trên mặt, hai tay đặt trên bụng, ngủ rất ngon.

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, soi rọi lên người cô.

Hàn Triệt tiến tới đứng trước sô pha, khom lưng cầm lấy quyển sách trên mặt cô ra.

Hạ Đan lập tức tỉnh giấc, mở tròn đôi mắt nhìn anh, "Anh về rồi."

Vì mới vừa tỉnh ngủ, giọng nói có hơi dờ dẩn.

Hàn Triệt đặt quyển sách lên bàn trà, cúi người ôm cô đi lên lầu.

Hai tay Hạ Đan câu cổ anh, "Anh hết bận rồi à?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, "Hết bận rồi. Em đã xếp đồ xong hết chưa?"

Hạ Đan gật đầu, "Xong hết rồi."

Máy bay khởi hành lúc bốn giờ chiều, hai người lên lầu thay quần áo rồi xách hành ký ra khỏi cửa.

Lên xe, Hạ Đan mới phát hiện có rất nhiều hộp quà ở trên xe.

"Tất cả đều là thuốc bổ, không biết cha mẹ vợ có thích hay không nữa."

Hạ Đan cười, "Chắc chắn là thích rồi. Anh mua lúc nào vậy?"

"Lúc về nhà."

Thật ra Hạ Đan không hề có chút nào lo lắng về việc ba mẹ mình thích Hàn Triệt hay không. Lúc trước ba Hạ đã từng nói chuyện điện thoại với Hàn Triệt, mỗi lần hai người trò chuyện với nhau đều rất lâu.

Mỗi khi nhắc đến Hàn Triệt, ba cô luôn khen hai ba câu, bảo anh ăn nói tài giỏi, rất có tu dưỡng.

Và lại, người như Hàn Triệt, chắc chắn khiến cho người lớn yêu thích.

Sự thật chứng minh, sau khi ba mẹ cô gặp được Hàn Triệt, quả nhiên vô lòng hải lòng với Hàn Triệt.

Lúc ăn cơm chiều, liên tục dặn dò Hàn Triệt ăn nhiều thêm một chút.

Ba cô còn lấy bình rượu lâu năm mà ông quý hơn vàng ra tiếp đãi anh.

Ba Hạ chỉ cần uống rượu, sẽ nói liên thanh.

Hạ Đan và mẹ ăn cơm xong, rồi bàn cũng đã nửa tiếng đồng hồ, nhưng ba cô vẫn còn nói chuyện với Hàn Triệt trên bàn ăn.

Hạ Đan ngồi trên sô pha, thấy Hàn Triệt cùng uống rượu nói chuyện với ba mình, trong lòng vô cùng ấm áp.

Bữa cơm kết thúc cũng đã gần mười giờ tối.

Hạ Đan phụ mẹ dọn dẹp rửa chén.

Mẹ Hạ không cho cô phụ, bảo cô ra ngoài ngồi chơi với Hàn Triệt.

Hạ Đan nhìn thoáng ra ngoài phòng khách, cười ha hả nói: "Ba con đang kéo anh ấy chơi cờ rồi."

Mẹ Hạ cũng rất vui, nhìn liếc ra bên ngoài một cái, quả nhiên lão già nhà mình đang kéo con rể chơi cờ với ông.

Mẹ Hạ liếc nhìn Hàn Triệt một lát, nhớ lúc ăn cơm lúc nãy, Hạ Đan mãi ăn, tóc rớt xuống dán vào má cô. Hàn Triệt rất tự nhiên vén ra đằng sau vành tai cho cô, đáy mắt có ý cười.

Mẹ Hạ cười cười, quay đầu hỏi cô, "Nó đối xử tốt với con không?"

Hạ Đan vội gật đầu, "Đương nhiên ạ."

Nói xong, không nhịn được mà mỉm cười vui vẻ, "Vô cùng tốt luôn ạ."

Mẹ Hạ thấy con gái cười vui vẻ, thậm chí là vui mừng.

Một người đàn ông có thể làm con gái bà khi nhắc đến liền kim lòng không đậu mà tươi cười như thế, hiển nhiên là không tệ.

Bà sờ đầu con gái, cười nói: "Nhóc con trưởng thành rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Suốt kỳ nghỉ hè, Hàn Triệt mỗi ngày nếu như không phải chơi cờ với ba cô, thì cũng là đi câu cá với ông.

Nhìn hai người thân thiết như cha con ruột.

Cũng vì thế, bấy giờ thái độ của ba mẹ cô đối với Hàn Triệt cực kỳ cực kỳ hài lòng, đến mức đã hoàn toàn xem anh như là con rể trong nhà.

Hạ Đan không nhịn được mà trêu Hàn Triệt, "Sao anh tốt với ba mẹ em quá vậy?"

Lúc đó Hàn Triệt đang lấy chai nước trong tủ lạnh ra, không đồng ý nói: "Cha mẹ vợ tương lai của anh, đương nhiên là phải làm cho tốt rồi."

Hạ Đan không thể hài lòng hơn, "Tại sao mà trước kia em không phát hiện anh là vua nịnh hót thế hả."

Mỗi lần chơi cờ, anh đều cố ý thua ba cô, dỗ ba cô vui đến mức cười tít mắt.

Mặc dù Hạ Đan châm chọc như vậy, nhưng trong lòng cũng rất hạnh phúc.

Hàn Triệt đối xử với ba mẹ cô tốt như vậy, điều đó chứng tỏ anh cũng rất quan tâm cô.

Đến giữa tháng 8, bởi vì Hàn Triệt có một vài công việc cần làm xử lý, nên anh quay về trước.

Hạ Đan vẫn ở lại nhà cho đến đầu tháng 9, mới trở lại thành phố B.

Ngày đó, vừa đúng lúc Hàn Triệt đi công tác ở nước ngoài, bảo tài xe đến đón cô.

Lúc về đến nhà là gần bảy giờ, đi vào phòng bếp tìm đại món gì đó trong tủ lạnh để lấp bụng, sau đó lên lầu tắm rửa đi ngủ.

Ngồi máy bay mất tiếng đồng hồ, cô hơi mệt nên tắt đèn, nằm lên giường, rất nhanh sau đó đã say giấc.

Một giấc này cô ngủ thẳng đến hừng đông.

Sáng ngày hôm sau, cô tỉnh dậy lúc 7 giờ.

Lúc mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn sang, phát hiện có một chiếc áo sơ mi màu trắng trên tủ đầu giường, bên cạnh là đồng hồ đeo tay của Hàn Triệt.

Cô sững sờ trong một lúc, lập tức ngồi dậy khỏi giường.

Chỉnh lại váy ngủ, ra khỏi giường rồi đi xuống lầu.

Đi xuống cầu thang, cô phát hiện có một bó hoa hồng đỏ rực đặt trên bàn trà trong phòng khách.

Hoa hồng tươi tắn còn đọng vài giọt sương mai trên cánh hoa.

Hạ Đan ôm bó hoa, cúi đầu ngửi ngửi, không nhịn được mà cong khóe môi lên, trái tim chứa đầy mật ngọt.

Cô đặt hoa xuống, đi về phía phòng bếp.

Hàn Triệt mặc áo thun, quần đen dài, đứng trước kệ bếp làm bữa sáng.

Hạ Đan bước đến, ôm anh từ phía sau, "Anh về lúc nào vậy?"

Một tay Hàn Triệt cầm thìa khuấy nồi cháo khoai lang tím, một tay nắm tay Hạ Đan đang ôm eo anh, nói: "Giữa khuya, khoảng hơn hai giờ."

Hạ Đan có chút kinh ngạc, ngẩng đầu hỏi: "Sao anh không gọi em?"

"Thấy em đang ngủ, nên không làm ồn em."

Hạ Đan oh một tiếng.

Hàn Triệt nắm tay cô, nói: "Đi uống nước trước đi, lát nữa sẽ ăn."

Hạ Đan nhìn vào trong nồi, cháo khoai lang tím đã gần nấu xong.

Cô vô cùng vui vẻ chạy ra khỏi phòng bếp, đi lên lầu rửa mặt, một lát sau mới bước xuống.

Cô đi đến trước bàn trà, ngồi bệt xuống thảm cạnh sofa.

Cầm ly nước của mình, uống gần nửa ly.

Nước còn ấm, không lạnh cũng không nóng.

Lúc Hàn Triệt gọi cô đi ăn sáng, cô đang tía lại hoa hồng của mình.

Nghe tiếng hô của Hàn Triệt, trả lời một tiếng rồi buông kéo ra, đi vào phòng ăn dùng bữa.

Tối hôm qua Hàn Triệt trở về rất khuya, không ngủ được nhiều, ăn xong bữa sáng, nằm trên sofa phòng khách, ban đầu còn định ngắm Hạ Đan ngồi trên thảm tía hoa, nhìn một lúc, con buồn ngủ kéo đến, sau đó ngủ thiếp đi.

Hạ Đan câu không câu có trò chuyện với Hàn Triệt, lúc đầu anh còn trả lời cô, dần dần không còn lên tiếng.

Cô quay đầu lại nhìn, phát hiện Hàn Triệt đã ngủ.

Cô không nhìn được mà nghiêng người qua, ghé vào sổ pha, nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhắm mắt, ngủ thật sự yên tĩnh.

Cô chống má, vẫn tiếp tục nhìn Hàn Triệt, say sưa ngắm một hồi, khóe môi hiện lên nụ cười rức rờ.

Ngay cả khi Hàn Triệt ngủ, cũng đẹp đến như vậy.

Cô tiến tới, nhẹ nhàng hôn lên mặt anh.

Sau đó gối đầu lên ngực anh, nghiêng mặt sang rồi nhắm mắt lại.

Ánh nắng mùa thu từ ngoài cửa sổ chiếu vào nhà, ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ lên hai người, yên bình, giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

Xuân đi thu đến.

Một năm đã trôi qua, đến mùa xuân thứ năm, vốn dĩ là một cái sân trống trải, nhờ Hạ Đan tỉ mỉ chăm sóc, đã hoàn toàn biến thành một khu vườn xinh đẹp.

Trong vườn ngập tràn sắc hoa, cỏ cây tươi tốt.

Hạ Đan cực kỳ thích ngồi trong sân, hương hoa thoang thoảng khắp nơi, nằm trên xích đu, nhắm mắt ngủ một giấc, cực kỳ thoải mái.

Đêm hè, nếu không rảnh rỗi có thể nằm trong sân ngắm sao trời.

Cô rất muốn Hàn Triệt ở bên cạnh mình, nhưng mà khoảng thời gian này anh luôn bận rộn hạng mục xây dựng khách sạn, công việc mỗi ngày đều không thể làm hết, hội họp liên miên.

Cô nằm dựa trên xích đu, khẽ đu đưa, hát vu vơ rồi ngắm sao.

Hài lòng không kể xiết.

Cần tốt nghiệp, cô vẫn luôn tự hỏi là nên đi làm hay là thi lên nghiên cứu sinh.

Nếu như thi nghiên cứu sinh, phải bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ.

Cô từng hỏi ý kiến Hàn Triệt, anh nói tùy ý cô, cho dù là đi làm, hay tiếp tục đi học, chỉ cần cô vui vẻ là được.

Hạ Đan vẫn mãi nghĩ đến chuyện này, ngay cả quả nho trong tay cũng quên mất.

Nho rất ngọt, lại không có hạt, cô ăn liên tục hết trái này đến trái khác, ăn hết một tô lớn chỉ trong một buổi tối.

Cô liếc nhìn cái tô trống không, là lưỡi. Nếu để Hàn Triệt biết, chắc chắn anh sẽ mắng cô mất.

Anh không cho cô đồ ăn lạnh.

Cô cầm tô vào phòng bếp rửa sạch, rồi nhanh chóng giấu trong tủ chén đĩa.

Dường như làm như vậy, có thể chứng tỏ cô không có ăn vụng nhiều nho lạnh.

Làm xong hết thấy, cô vô cùng cao hứng chạy lên lầu.

Cô đến thư phòng, lặng lẽ đẩy cửa, thò đầu qua khe cửa.

Hàn Triệt ngược đầu qua khỏi máy tính, nhìn về phía cô.

Hạ Đan nhỏ giọng hỏi: "Em có thể vào không?"

Hàn Triệt vừa kết thúc cuộc họp, không nhìn được cười, "Vào đi."

Hạ Đan mặc váy trắng, đi chân trần bước vào phòng.

Hàn Triệt kéo Hạ Đan ngồi lên đùi anh, "Sao lại đi chân trần hửm?"

Hai tay Hạ Đan ôm cổ Hàn Triệt, giờ chân lên, "Mát mà."

Cô liếc mắt nhìn vào màn hình máy tính của Hàn Triệt, "Hết bạn chưa anh?"

Hàn Triệt ừ một tiếng, khép máy tính lại, vòng tay ôm eo cô, hôn môi cô.

Lúc bắt đầu anh còn nhẹ nhàng ôn nhu, dần dần nụ hôn càng thêm mãnh liệt.

Hạ Đan bị đặt lên bàn làm việc, anh đứng dậy, cúi người xuống hôn cô.

Hai hai ở thư phòng đến nửa đêm, đến hai ba giờ sáng mới ôm Hạ Đan về phòng ngủ.

Hàn Triệt ôm cô vào phòng tắm tắm rửa, cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Tỉnh dậy vào ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao.

Hàn Triệt từ phòng tắm bước ra, thấy Hạ Đan chôn đầu trong chăn, một chân để bên ngoài chăn.

Chân dài thon thả, trắng nõn như ngọc.

Hàn Triệt bước lại, ngồi ở mép giường, đặt chân cô vào lại trong chăn, nói: "Buổi tối anh dẫn em đi gặp ông nội nhé."

Hạ Đàn chui ra khỏi chăn, "Tối nay à?"

Hàn Triệt ừ.

Hạ Đàn gật gật đầu.

Mặc kệ như thế nào đi nữa, chung quy ông nội vẫn là người thân của Hàn Triệt, chắc chắn là phải đi gặp ông.

Bà nội bên kia thì không cần phải nói, hai người thường xuyên gặp nhau.

Hạ Đàn duỗi đầu nằm trên đùi Hàn Triệt, nhắm mắt lại.

Hàn Triệt sờ sờ đầu cô, "Sao vậy em?"

Giọng nói Hạ Đàn hơi run run, "Bụng em hơi đau."

Hàn Triệt nhủ mảy, theo bản năng đặt tay lên bụng cô, "Làm sao bị đau bụng?"

Hạ Đàn lẩm bẩm, "Chắc là cái kia sắp tới."

Khuôn mặt Hàn Triệt nghiêm lại, hơi nhăn mảy, kéo chăn lên đắp cho Hạ Đàn, "Chú ý giữ ấm."

Hạ Đàn vâng một tiếng.

Hàn Triệt đỡ bà vai cô, nhẹ nhàng để cô nằm lại trên giường. Đắp kín chăn cho cô, đặt lòng bàn tay ấm áp lên bụng Hạ Đàn, "Lát nữa anh sẽ nấu chè hạt sen đường đỏ cho em."

Hạ Đàn cười tủm tỉm, gật đầu đồng ý.

Tác giả có lời nhắn nhủ:

Hmm, câu truyện này đúng là rất bình thường, có thể có người thích thể loại cuộc sống hằng ngày như thế này, cũng có người cảm thấy cốt truyện dài dòng, không sao cả, nếu ai không thích thì có thể xem lại các truyện trước của tôi. Nếu như có duyên, chúng ta hẹn gặp lại sau nha ~

Lời của Editor: Lúc đầu đọc truyện này cảm thấy hay, ngọt chết mị. Nhưng ngẫm lại, à cuộc sống này đủ ngược rồi, mị phải tìm đường để an ủi trái tim iu đuối này thôi. Nên là, cố gắng cố gắng hoàn truyện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Sau khi Hàn Triệt xuống lầu, Hạ Đàn tiếp tục nằm trên giường thêm một lát nữa. Cô ngơ ngẩn nhìn chăm chăm lên trần ngủ, không thể ngủ được, dứt khoát chui ra khỏi chăn xuống giường.

Hàn Triệt đang ở phòng bếp nấu chè hạt sen đường đỏ cho cô, vừa bước đến cửa bếp đã nghe mùi thơm.

Hạ Đàn bước đến, thò đầu nhìn vào trong nồi, cháo đường đỏ, bên trong bỏ thêm táo đỏ và kỷ tử, các mùi thơm ngọt ngào hòa vào nhau, bất chợt cô cảm thấy đói bụng.

"Ăn được chưa anh?"

"Nấu thêm chút nữa thôi."

Hạ Đàn thờ dài, quay lại nhìn quầy bếp ở phía sau.

Trên quầy có một giỏ trái cây, quả nho đang được xả lạnh.

Hạ Đàn sợ bị anh chú ý ở bên này, nhưng lại không nhìn được mà giơ tay ra lấy một trái.

Còn chưa kịp bỏ vào miệng, đã bị Hàn Triệt lấy đi, "Lạnh lắm."

Anh thả trái nho xuống, sau đó ôm ngang người Hạ Đàn lên, đi về phía phòng khách, "Sao không chịu mang dếp hùm?"

Hai bàn chân Hạ Đàn trống không, vất trên cánh tay Hàn Triệt.

Cô thích đi chân trần trên sàn nhà vào mùa hè, lạnh lạnh, rất dễ chịu.

Hàn Triệt ôm cô đi ra phòng khách, đặt lên sofa, "Trên mặt đất lạnh, cẩn thận hàn khí làm đau bụng em đó."

Hạ Đàn bĩu môi, hai chân khoác lên đùi Hàn Triệt.

Hàn Triệt nắm chân cô, "Lát nữa anh có việc phải ra ngoài, em ở nhà nhé, không được ăn vụng đồ lạnh."

Hạ Đàn nhớ đến chuyện ngày hôm qua ăn nhiều nho lạnh, chột dạ, ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Triệt cười, sờ sờ đầu cô, "Ngoa."

Hàn Triệt nấu xong chè hạt sen đường đỏ, ban đầu dự tính sẽ cùng ăn sáng với cô, đến khi nhận được điện thoại, có chuyện gấp cần phải xử lý, anh nói với Hạ Đan một tiếng rồi lên lầu thay đồ ra ngoài.

Hạ Đan tiễn Hàn Triệt đến ngoài sân.

Nằm sắp trên cửa kính xe, hôn anh một cái rồi dặn dò: "Anh phải lái xe cẩn thận đó, phải chú ý an toàn nữa."

Hàn Triệt cúi tay giữ đầu Hạ Đan, nghiêng đầu ra hôn cô một lúc, sau đó mới thả ra, nói: "Vào nhà đi em, không được ăn đồ lạnh, uống thêm nước ấm nữa."

Hạ Đan cười gật đầu, "Vâng ạ."

Hàn Triệt đi khỏi, Hạ Đan vào nhà, ăn hết một chén lớn chè hạt sen đường đỏ mà Hàn Triệt nấu cho cô.

Cô ngắm nghĩ, tối nay đi gặp ông nội Hàn Triệt, hẳn là phải mang theo chút quà cáp.

Hàn Triệt bận rộn đến gần bảy giờ tối mới về đón Hạ Đan, cô đã thay quần áo sẵn chờ anh.

Thấy xe Hàn Triệt đang chạy đến từ phía xa, vội cầm túi xách, tắt đèn phòng khách, đi ra khỏi nhà rồi đóng cửa lại, chạy mấy bước đến trước xe.

Cô vòng qua đầu xe, kéo cửa ghế phụ, ngồi vào bên trong.

Hàn Triệt thấy Hạ Đan ôm hai túi quà, sững sờ, "Đây là?"

Hạ Đan nghiêm túc nói: "Quà đó, là quà tặng cho ông nội anh đó."

Hàn Triệt nhìn cô, nhướn mày, chợt cười rộ lên, "Em mua lúc nào thế?"

Hạ Đan: "Chiều nay ạ." Cô có chút khấn trương, cảm giác như lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng, cẩn thận hỏi Hàn Triệt: "Thuốc bỏ, được không anh?"

Hàn Triệt cười, "Đương nhiên được rồi."

Nghe được câu trả lời chắc chắn của Hàn Triệt, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thực tế thì, ông nội của Hàn Triệt rất dễ ở chung hơn so với tưởng tượng của cô.

Là ông lão rất hòa ái, thái độ thân thiện.

"Lúc trước ông có nghe A Triệt nhắc đến con, quả nhiên là một cô gái xinh đẹp."

Hạ Đan ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Triệt đang ngồi ở sofa đối diện, lập tức cong mắt lên.

Hạ Đan và Hàn Triệt cùng ăn bữa tối với ông nội, rồi cùng trò chuyện với ông thêm một lúc lâu.

Trước khi đi, ông nội Hàn Triệt đưa cho cô một bao lì xì màu đỏ.

Hạ Đan ngây ngốc.

Ông nội Hàn mỉm cười thân thiết, nói: "Là ông nội cho, nhận lấy."

Hạ Đan ngồi yên tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì lúc này.

Hàn Triệt ngồi ở bên cạnh ông nội, giơ tay nhận lấy giúp cô, ngẩng đầu lên rồi khẽ gật đầu, "Tiểu Đan, gọi ông nội đi em."

Hạ Đan mới kịp phản ứng, vội vàng ngoan ngoãn gọi một tiếng, "Ông nội."

Ông nội Hàn cười, đáp lời.

Hạ Đan và Hàn Triệt ở lại nhà ông chơi cho đến mười giờ tối.

Hàn Triệt đi lấy xe, Hạ Đan chào tạm biệt ông.

Ông cụ Hàn gật đầu, dặn dò, "Con nhắc A Triệt lái xe chậm một chút."

Hạ Đan gật đầu, "Vâng ạ, con sẽ nhắc ạ."

Ông cụ ngồi ở sofa giữa phòng khách, vừa vận có thể nhìn thấy được bóng đèn dây đặc ngoài sân.

Hàn Triệt lấy xe ra khỏi ga ra.

Sau một lúc lâu, Hạ Đan nghe được tiếng ông nội gọi mình, "Tiểu Đan."

Hạ Đan nghe vậy, vội trả lời ông, "Ông nội."

Ông cụ chuyển tầm mắt qua, nhìn thẳng Hạ Đan nói: "Con nhớ chăm sóc tốt cho A Triệt, đứa nhỏ đó mãi mê làm việc quên ngày đêm, không tốt cho sức khỏe. Nó thích con, sẽ nghe lời con nói, nhớ phải chăm sóc nó tốt."

Hạ Đan sững sờ. Cô chăm chú nhìn ông nội, một lát sau, mới lấy lại tinh thần, gật đầu, "Con biết ạ, con sẽ chăm sóc anh thật tốt, Ngài yên tâm."

Buổi tối về nhà.

Hạ Đan nằm trong lòng Hàn Triệt, "Lúc anh rời đi, anh biết ông nội nói với em gì không?"

Hàn Triệt ôm eo cô, rũ mắt nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: "Nói cái gì?"

Hạ Đan ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh, cong khóe môi lên, "Ông nội nói, bảo em phải chăm sóc anh thật tốt."

Hàn Triệt sững sờ. Trong mắt hơi có phản không tin được.

"Thật mà, ông cụ nói, anh luôn làm việc ngày đêm không nghỉ, sẽ không tốt cho sức khỏe."

Hàn Triệt nhìn Hạ Đan, một lúc lâu không nói gì.

Hạ Đan giờ tay lên ôm mặt anh, nghiêm túc nói: "Hàn Triệt, anh xem, ông nội vẫn còn rất yêu anh, đừng không anh?"

Hàn Triệt vẫn còn nhìn cô.

Qua thật lâu sau, mới nhẹ nhàng gật đầu.

Rốt cuộc Hạ Đan mới nở nụ cười, ôm mặt Hàn Triệt, ngửa mặt lên hôn môi anh, "Cho nên sau này anh phải vui vẻ hơn nha."

Hàn Triệt không nhịn được cười, anh ôm Hạ Đan siết chặt vào lòng mình, cúi đầu hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói: "Hạ Đan, mỗi một ngày ở bên em, đều rất hạnh phúc."

Hạ Đan ngẩng đầu, cười toe toét làm lộ ra hàm răng trắng bóng, "Em cũng vậy đó."

Hàn Triệt cười thành tiếng, xoa xoa đầu cô, "Ngủ nào em gái tiểu Hạ."

Hàn Đan vâng một tiếng, ôm Hàn Triệt, khóe môi cong lên rồi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Mùa đông của đại học năm thứ tư, Hạ Đan hai mươi hai tuổi.

Ngày sinh nhật hôm đó, Hạ Đan thức dậy hơi trễ.

Lúc tỉnh giấc, bên cạnh trống không, cô nghĩ là Hàn Triệt đã ra khỏi cửa rồi.

Thực tế thì, cô đã quên bưng đi mất hôm nay là sinh nhật của mình.

Thế là như thường lệ, đi vào phòng tắm rửa mặt, chuẩn bị xuống lầu ăn sáng, sau đó vào thư phòng tiếp tục viết luận văn tốt nghiệp của cô.

Không ngờ lúc đi vào phòng bếp, thấy Hàn Triệt đang làm bữa sáng.

Cô kinh hi, chạy tới, "Sao còn chưa đi vậy?"

Đã gần mười giờ, như bình thường thì bây giờ anh đã ra khỏi nhà rồi.

Cô nhìn thoáng vào trong nồi, đang nấu mì.

Hàn Triệt nói: "Hôm nay ở với em."

Hàn Đan cùng vui sướng, vui vẻ ôm Hàn Triệt, ngửa đầu nhìn anh, "Sao hôm nay anh rảnh vậy?"

Mấy ngày nay Hàn Triệt vẫn luôn bận rộn nhiều việc, thường xuyên đi sớm về trễ.

Hàn Triệt khẽ nhướn mày, nhìn Hạ Đan vui hơn hờ cười ngây ngô, cũng không nén được cười, "Hôm nay là sinh nhật em, quên à?"

"..."

Hạ Đan nhớ lại, đúng là quên luôn rồi!

Cô mở to hai mắt, hậu tri hậu giác mới hô lên một tiếng, "Đúng ha."

Hàn Triệt: "..."

Bữa sáng hôm nay, là tự tay Hàn Triệt nấu mì trường thọ cho cô.

Hạ Đan ăn vô cùng vui vẻ.

Lúc ăn sáng, liền hỏi Hàn Triệt, "Hôm nay chúng ta sẽ làm gì ạ?"

Hàn Triệt rót một ly nước cho cô, đẩy đến trước mặt cô, "Em muốn làm gì?"

Vị trí Hạ Đan ngồi đối diện cửa sổ.

Cô nhìn thoáng ra bên ngoài cửa sổ, từng đợt gió lạnh thổi ào ào làm cây nghiêng ngả.

"Ở ngoài lạnh lắm luôn, ở nhà thôi anh nha."

Hàn Triệt gật đầu, "Được."

Hạ Đan nói: "Chúng ta ở nhà ăn lẩu đi, lát nữa chúng ta đi siêu thị mua thức ăn."

Hàn Triệt cười, nhìn cô, "Được, em nói là được."

Lúc này đang là mùa đông rét lạnh, rất thích hợp cho việc ở nhà ăn lẩu nóng, uống chút rượu, trò chuyện trên trời dưới đất, xe phim, không còn gì hạnh phúc hơn.

Ăn xong bữa sáng, Hạ Đan và Hàn Triệt lập tức đi ra siêu thị mua thức ăn.

Hạ Đan mua rất nhiều đồ ăn cô thích, từ quầy hàng tươi sống ra, Hạ Đan kéo Hàn Triệt đến khu thực phẩm, lấy hai chai bia trong tủ ra.

Hàn Triệt cười cô, "Không phải em thích uống rượu hơn à?"

Hạ Đan nói: "Hôm nay vui vẻ, em muốn uống thêm một chút."

Hàn Triệt cười rộ lên, duỗi tay nhận lấy rồi đặt vào xe đẩy, "Em muốn mua thêm đồ ăn vặt không?"

Nói xong, liền liếc lên trên kệ, giơ tay lên, cầm một gói chocolate đóng gói trong một hộp sắt tinh xảo xuống, phía trên hộp có quán một dải ruy băng màu hồng nhạt.

Đưa cho Hạ Đan, "Thích không?"

Hạ Đan cười, ôm cái hộp, "Thích ạ."

Hàn Triệt cười thành tiếng, vòng tay ôm cổ Hạ Đan, kéo cô vào ngực mình, "Về nhà nào."

Mua xong đồ, từ trong siêu thị đi ra là đã gần mười hai giờ.

Hai người dùng cơm trưa ở một nhà hàng tư nhân cách đó không xa, dùng bữa xong mới lái xe về nhà.

Sau khi về nhà, Hàn Triệt xách túi thức ăn vào bếp.

Thời điểm trở về phòng, Hạ Đan đang từ trong phòng tắm bước ra.

Cô đã thay váy ngủ, chân ngâm nước ấm được một lúc.

Vừa bước ra, liền cởi dép leo lên giường, chui vào trong chăn.

Cô nằm trong ổ chăn, vỗ vỗ ở bên cạnh, "Hàn Triệt, ngủ trưa thôi."

Hàn Triệt cười, vừa đi vừa cởi áo khoác ngoài, thuận tay vút lên sờ pha.

Anh bước đến ngồi ở mép giường, chống tay bên người Hạ Đan, tay chế véo cầm cô, cúi người hôn xuống môi cô, nhẹ nhẹ lướt qua cánh mũi, cười nói: "Ngay thôi."

Nói xong, liền đi đẩy đi vào phòng tắm.

Từ trong phòng tắm bước ra, anh đã thay một chiếc áo thun thoải mái.

Ngồi ở cạnh giường, kéo một góc chăn, tháo dép.

Khi Hàn Triệt vừa nằm xuống, Hạ Đan liền tiến vào trong lòng anh.

Hàn Triệt xoay người lại, để cô ở người thân người, nụ hôn rơi xuống môi Hạ Đan.

Hai tay Hạ Đan vòng qua cổ anh, nhiệt tình hôn trả.

Hai người kẻ sát bên nhau trong chăn, nụ hôn kéo dài triền miên vô tận.

Lúc Hạ Đan thức giấc, mới phát hiện đã hơn sáu giờ.

Mùa đông, trời cũng nhanh tối hơn bình thường.

Cô kéo chăn ra rồi giường, đi xuống lầu, ánh sáng từ chùm đèn pha lê trong phòng khách chiếu sáng vô cùng rực rỡ.

Đèn trong phòng bếp cũng sáng, cô bước qua, Hàn Triệt đang nấu bữa tối.

Nước trong nồi đã sôi ừng ực, mùi thơm thoai mà đã thêm ăn không chịu nổi.

Hàn Đan đứng bên cạnh Hàn Triệt, nhìn nồi nước, "Sắp được ăn chưa anh?"

Hàn Triệt nói: "Sắp rồi, em vào kho lấy bếp điện từ ra đi."

"Vâng!" Hạ Đan tuân mệnh, vui vẻ chạy ra ngoài.

Lấy bếp điện từ trong kho ra, đặt lên bàn trà.

Bật TV lên, tùy tiện chuyển vài kênh.

Sau đó chạy vào phòng bếp phụ Hàn Triệt, các nguyên liệu nấu đã được Hàn Triệt chuẩn bị xong xuôi, từng đĩa từng đĩa lần lượt được bung ra ngoài.

Bận rộn đến bảy giờ ba mươi, trên bàn trà đầy ắp nguyên liệu nấu lẩu, nồi nước lẩu trên bếp điện từ sôi bùng tỏa mùi thơm nức mũi.

Hàn Triệt khui một chai bia và rót ra hai cái ly đưa cho Hạ Đan.

Hạ Đan không biết uống, nên anh chỉ rót một ly nhỏ đưa cho cô.

Anh cầm ly bia lên, nhìn Hạ Đan bằng ánh mắt tràn đầy cưng chiều, "Sinh nhật vui vẻ, em gái tiểu Hạ."

Hạ Đan vui vẻ, cầm bia lên cùng ly với Hàn Triệt, "Cảm ơn anh."

Hai người ngồi đối diện nhau, sau một lúc, cùng nở nụ cười.

"Muốn ăn cái gì?"

"Thịt viên, bò viên nữa."

Màn đêm bên ngoài tối mịt, giá lạnh thời không ngừng.

Phòng khách sáng rực, trong TV đang chiếu một chương trình náo nhiệt.

Nồi lẩu bốc lên từng đợt khói trắng nghi ngút.

Không biết Hàn Triệt nói cái gì, chọc Hạ Đan cười không ngừng được.

Cuộc sống như thế, bình thản lại hạnh phúc, ngập tràn khói lửa nhân gian.

Hai người ăn từ từ đến mười giờ, cùng nhau vào phòng bếp rửa chén.

Dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, đã hơn mười giờ ba mươi.

Trở lại phòng khách, không biết Hạ Đan tìm ở đâu ra bộ bài, cùng chơi bài với Hàn Triệt.

Chơi hơn mười ván, đều là Hạ Đan thắng cuộc, vui chết đi được.

Hàn Triệt thấy cô vui vẻ như thế, đáy mắt không giấu được ý cười.

Cắt bộ bài, rồi ôm Hạ Đan lên lầu.

Đã gần mười hai giờ, về phòng ngủ liền đi tắm trước.

Được tắm nước ấm giữa mùa đông, dễ chịu đến mức không muốn bước ra.

Hạ Đan ngâm mình trong phòng tắm gần nửa tiếng mới chịu ra ngoài.

Cô mặc áo choàng tắm màu trắng, vì không muốn bị ướt tóc nên búi gọn lên, cuộn lại như củ tỏi.

Từ trong phòng tắm đi ra, đèn phòng ngủ vẫn còn sáng.

Cô vừa ngược đầu lên liền ngăn cả người.

Trên chiếc giường lớn màu trắng, có một bó hoa hồng đỏ rực.

Bên cạnh hoa hồng, là một hộp đựng nhẫn tinh xảo.

Hàn Triệt từ ban công bước vào, liền thấy Hạ Đan đứng ngây ngốc tại chỗ.

Anh không nhịn được cười, "Thất thần cái gì đó?"

Bước đến, nắm tay Hạ Đan, dẫn cô đến cạnh giường.

Cầm chiếc hộp lên, mở ra trước mặt Hạ Đan.

Là một chiếc nhẫn kim cương.

Kim cương rất sáng, không phải rất to, nhưng rất đẹp, rất hợp với bàn tay của Hạ Đan.

Hạ Đan nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kia, trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Hàn Triệt cầm nhẫn, nắm tay Hạ Đan, giúp cô đeo nhẫn lên.

Chiếc nhẫn lạnh lẽo, được đeo trên ngón tay xinh đẹp của Hạ Đan, như thể có linh tính, đẹp đến chói mắt.

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhìn cô, cả gương mặt đều tươi cười, "Đề anh cưới em được không?"

Tất cả đều thuận lý thành chương như vậy.

Hạ Đàn cười cong mắt thành hình trăng non, gật đầu, "Vâng, cho anh cưới đó."

Hàn Triệt cười, ngón tay khẽ nắm cằm cô, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Hai tay Hạ Đàn ôm Hàn Triệt, đáp lại anh.

Ngoài cửa sổ chợt có bông tuyết nhẹ nhàng rơi.

Tuyết rất nhiều, trong đêm tối không ngừng bay xuống.

Có người nói, khi tuyết đầu mùa rơi, được ở bên cạnh người yêu, hai người sẽ bạc đầu giai lão, hạnh phúc cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Sáng hôm sau, khi Hàn Triệt thức dậy, vô thức duỗi tay sờ sờ vị trí bên cạnh, trống không.

Anh hơi nheo mắt, mới phát hiện Hạ Đàn đã đi đâu mất.

Rèm cửa sổ kéo kín, ánh đèn ngủ đầu giường mờ mờ.

Với tay lấy đồng hồ trên tủ đầu giường, theo ánh sáng lơ mơ, nhìn xuống mặt kính cũng chỉ mới hơn năm giờ sáng.

Hạ Đàn không ở trong phòng, Hàn Triệt rời giường, lấy áo choàng tắm trên giá áo xuống, mặc vài, vừa đi ra ngoài vừa cột dây lưng.

Từ trong phòng bước ra, đúng lúc bắt gặp Hạ Đàn đi từ bên ngoài vào.

Vì mùa đông rất lạnh, cô co vai lại, run rẩy chà chà hai lòng bàn tay.

Hàn Triệt đi xuống lầu, "Trời còn chưa sáng, em ra ngoài làm gì vậy?"

Hạ Đàn đang mặc áo khoác dài màu đen, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì bị gió lạnh thổi, nhìn xuống chân cô chỉ mặc một chiếc quần bông, cô mang dép bông, cũng không mang tất, mắt cá chân bị lộ ra bên ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, lập tức nhú mày, "Lại còn không mang tất thế này?"

Bước đến trước mặt Hạ Đàn, nắm bàn tay cô, lạnh cứng giống như nước đá, anh không hỏi tức giận, "Hạ Đàn, em bao nhiêu tuổi rồi hả? Em không biết tự chăm sóc bản thân sao?"

Hạ Đàn cười hi hi, chui vào trong ngực Hàn Triệt, hai tay vòng lên ôm eo anh, ngửa mặt nhìn anh, làm nũng nói: "Em không ngủ được, nên xuống lầu định tìm gì đó ăn, nhưng mà ở bên ngoài tuyết lớn quá, vì vậy em đi ra chơi có chút thôi à."

Nói xong, lại cười tiếp, nhón chân lên hôn mặt Hàn Triệt một cái.

Môi cũng lạnh ngắt.

Hàn Triệt nhú chát mày, tức giận nhìn cô chăm chăm.

Hạ Đàn thấy vậy là biết không xong rồi, tiếp tục diễn tuồng giống như rất đáng thương.

Sau đó nắm bàn Hàn Triệt, đôi mắt tha thiết mong chờ nhìn anh, khẽ nói: "Lạnh quá à."

Hàn Triệt hừ cười, "Giờ mới biết lạnh?"

Hạ Đàn bĩu môi.

Dù Hàn Triệt tức giận như thế nào đi nữa, nhưng anh vẫn nắm tay Hạ Đàn, dắt cô lên lầu.

Về phòng, Hạ Đàn cởi áo khoác, nhanh chóng chui vào trong ổ chăn.

Hàn Triệt lấy túi giữ nhiệt của Hạ Đàn ra, sạc điện.

Ngồi ở mép giường, bàn tay thò vào trong chăn, nắm lấy bàn tay Hạ Đàn.

Lòng bàn tay của anh rất ấm, cực kỳ ấm áp.

Hạ Đàn nhìn anh, chột nói: "Đây là tuyết đầu mùa đó anh."

Hàn Triệt nhìn cô một lát, rồi qua đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết rơi rất nhiều, không ngừng rơi xuống tung bay giữa không trung giống như nhảy múa.

Hàn Triệt quay đầu lại nhìn Hạ Đàn, nói: "Rất đẹp."

Hạ Đàn nở nụ cười, gật gật đầu.

Hàn Triệt làm nóng tay Hạ Đàn rồi thả ra, đi lấy túi giữ nhiệt đã sạc đầy, nhét vào trong chăn, đặt dưới chân Hạ Đàn.

Đôi chân lạnh lẽo được bao bọc trong túi giữ nhiệt, ngay lập tức ấm áp hẳn.

Hạ Đàn cười khúc khích nhìn Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhìn cô, trên khóe môi cũng tràn ra ý cười, "Cười cái gì đó hả?"

Ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve hai má Hạ Đàn.

Hạ Đàn chỉ cười.

Hàn Triệt cúi người, hôn môi cô.

Hạ Đàn vươn tay ra khỏi chăn, ôm chặt cổ Hàn Triệt, chủ động đáp lại anh.

Hai người triền miên rất lâu, Hàn Triệt muốn dừng lại, Hạ Đàn lập tức ôm chặt anh hơn nữa.

Bàn tay mềm mại vui vào áo ngủ Hàn Triệt.

Đôi tay nhỏ bé sờ loạn bên trong, cả người Hàn Triệt bị đốt cháy, máu nóng lan cả khắp cơ thể anh.

Nụ hôn càng cuồng nhiệt hơn nữa, đem Hạ Đàn đè ở dưới thân mình.

Quần áo bị cởi hết, trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ triền miên.

Bảy giờ sáng.

Hạ Đàn tắm xong, mặc áo ngủ, đi ra ban công ngắm tuyết.

Tuyết rơi cả đêm hôm qua, lúc này ở bên ngoài đã được phủ một lớp trắng xóa như bạc, vô cùng đẹp đẽ.

Tuyết đã ngừng rơi, nhưng vẫn còn nhiều bông tuyết li ti phát phơ trong không khí.

Hạ Đàn vươn tay, vài bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay cô.

Hàn Triệt bước ra, ôm Hạ Đàn từ phía sau, áo khoác trên người anh được mở rộng ra, khóa chặt Hạ Đàn vào bên trong.

Hạ Đàn quay đầu lại, "Anh phải ra ngoài sao?"

Hàn Triệt đáp, "Tối anh sẽ về."

Hạ Đàn ngửa mặt lên hôn anh, "Về sớm chút nha anh."

Hàn Triệt cười cười, đặt một nụ hôn lên mắt cô, "Được."

Sau khi Hàn Triệt ra khỏi cửa, không bao lâu sau, anh nhận được một tin nhắn.

Trong nền tuyết trắng xóa, Hạ Đàn giơ tay viết lên ba từ, tám chữ cái.

Hàn Triệt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết khi nào tuyết sẽ lại rơi tiếp.

Trận tuyết đầu năm nay, vô cùng đẹp.

Dòng người đi bộ giữa trời tuyết.

Xe anh đậu ở bên đường.

Hàn Triệt gọi điện thoại cho Hạ Đàn.

Cuộc gọi nhanh chóng được nối thông.

Anh nhìn ra trời tuyết ở bên ngoài, cười, "Hạ Đàn."

"Sao ạ?"

"Anh yêu em."

Cuộc gọi bị tạm dừng vài giây, không có tiếng động.

Lại mở miệng, Hạ Đàn nói: "Em lại nhớ anh rồi."

Hàn Triệt cười, "Anh cũng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Kỳ nghỉ đông năm nay, vô cùng lạnh rét.

Hạ Đan giống như động vật ngủ đông, mỗi ngày đều nằm tử tử trong nhà không ra khỏi cửa.

Cạnh cửa sổ sát mặt đất trong mặt đất có đặt một chiếc giường xếp, Hạ Đan rảnh rỗi sẽ nằm lười trên đó, ngắm nhìn khung cảnh mùa đông ở bên ngoài cửa sổ.

Tuyết phủ đầy cây, cả sân chìm trong màu trắng xóa, thật sự rất đẹp.

Trong phòng ấm áp, cô chỉ mặc một chiếc áo mỏng là đủ.

Hạ Đan mặc một chiếc váy màu xanh nhạt được cột dây ở eo, trên đùi đắp một chiếc chăn mỏng.

Nằm trên giường xếp, máy sưởi phả ra từng đợt khí nóng ấm, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Một quyển sách được xem một nửa đặt bên cạnh gối đầu.

Hàn Triệt vừa họp xong, lúc bước xuống dưới lầu đã hơn ba giờ chiều.

Anh bước đến trước cửa sổ sát mặt đất, ngồi xuống bên cạnh Hạ Đan.

Cô nhắm mắt lại, giấc ngủ thật sự an ổn.

Anh chăm chú nhìn cô một lúc lâu, bỗng nhiên không đành lòng đánh thức cô.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

Trong giấc ngủ Hạ Đan mơ màng cảm giác như có gì đó cọ cọ mặt mình, hơi ngứa.

Cô nhăn mặt nhíu mày, lảo đảo rồi giơ tay gãi gãi mặt mình.

Hàn Triệt không nén được cười, cúi người xuống hôn cô.

Hạ Đan mơ mơ màng màng cảm giác có gì đó cắn môi mình, cô lẩm bẩm rồi trở mình lại, cả người liền bị ôm chặt, lực đạo trên môi càng mạnh hơn. Đầu lưỡi cũng bị nuốt hết.

Cuối cùng cô cũng bị thức giấc, mở to hai mắt. Cả người cô nằm dưới thân Hàn Triệt, tay anh đặt dưới đầu cô, hôn thật sâu.

Hạ Đan nâng tay, vòng tay lên ôm cổ anh, ngây ngốc hỏi: "Anh hết bận rồi sao?"

Hàn Triệt hôn môi cô, ừ.

Bàn tay anh chui vào váy cô, Hạ Đan bị trêu chọc nên vô thức vặn vẹo thân mình, rụt về phía sau.

Hàn Triệt giữ chặt chân cô, cắn môi cô, khàn giọng nói: "Trốn cái gì?"

Hạ Đan thì thào, "Sáng nay anh mới....."

Nói xong, mặt đỏ bừng liếc mắt nhìn anh.

Hạ Triệt cười rộ lên, sờ sờ đuôi lông mày của cô, "Hiếm khi cuối tuần mà rảnh thế này."

Bàn tay Hạ Đan đặt lên ngực anh, ngược nhìn anh, "Anh không mệt à?"

Hàn Triệt cong môi cười, cúi người cắn vành tai cô, nhỏ giọng nói: "Em còn không biết thể lực của anh sao?"

"....."

Hạ Đan cảm thấy thời gian gần đây Hàn Triệt thật sự là không biết xấu hổ.

Cô đá chân anh, "Em muốn uống nước."

Thật ra Hàn Triệt cũng không thật sự muốn làm, chẳng qua là muốn trêu bé ngốc này mà thôi.

Anh nở nụ cười, xoa xoa đầu cô, "Chờ."

Đứng dậy, cầm ly trên bàn trà lên, rót nước cho Hạ Đan.

Hạ Đan ngồi dậy trên giường xếp, thả mái tóc đã dài đến lưng ra, lấy dây cột tóc màu trên trên cổ tay buộc lại.

Đạo gần đây cô rất lười, nằm lâu một chút là cả người mềm nhũn.

Hàn Triệt bụng bước đến cho cô, Hạ Đan duỗi tay nhận lấy, cười tủm tỉm, "Cảm ơn Hàn tổng."

Hàn Triệt nói: "Uống thì rồi lên lầu thay đồ, anh dẫn em ra ngoài."

Hạ Đan ôm ly nước ấm, cô uống hai ngụm, trong lòng cũng ấm áp hẳn.

Đưa ly nước trà lại cho Hàn Triệt, nhìn anh hỏi: "Đi đâu vậy anh?"

Hàn Triệt cầm lại ly, xoay người lại đặt lên bàn trà, sau đó nói: "Hôm nay có nắng, anh dẫn em ra ngoài chơi."

Anh còn trêu cô, "Nếu không ra khỏi cửa, anh còn sợ em sắp ngủ đông luôn rồi."

Hạ Đan bị chọc cười.

Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào mặt kính cửa sổ sát đất, dường như phản chiếu ra nhiều màu sắc sặc sỡ.

Cô ngửa đầu, đón ánh nắng, vô thức cong khóe môi lên mỉm cười ngọt ngào.

Ánh nắng mùa đông, thật sự rất tốt.

Cô về phòng thay quần áo, Hàn Triệt gọi với theo, "Mặc nhiều một chút, ở ngoài lạnh lắm đấy."

Hạ Đan ừ gật đầu, lấy hai chiếc áo khoác ra khỏi tủ.

Áo màu đen dài, là đồ tình nhân do Hàn Triệt mua.

Cô đưa cho Hàn Triệt, "Của anh nè."

Hàn Triệt qua đầu lại liếc nhìn cô, cười rộ lên.

Anh giờ tay nhận lấy mặc vào.

Hàn Triệt thay xong quần áo, Hạ Đan vẫn còn ngồi trang điểm trước gương, Hàn Triệt đi ngang qua, sờ sờ tóc cô, "Anh chờ em trong sân nhé."

"Được ạ."

Hạ Đan ở trong phòng kì kèo thêm vài phút, xách chiếc túi nhỏ, lạch bạch lạch bạch chạy xuống dưới lầu.

Ra đến sân, chỉ thấy Hàn Triệt ngồi trên một chiếc xe đạp, một chân chống dưới đất, hai tay đặt trong túi áo khoác.

Thấy Hạ Đan đi ra, giương mắt lên nhìn cô, khóe môi cười rộ lên.

Hạ Đan đóng cửa lại, chạy mấy bước xuống bậc thềm, "Chúng ra đi xe đạp sao anh?"

Hàn Triệt cười, gật đầu, "Ừm, dẫn em đi hóng gió."

Một chân anh đặt lên bàn đạp, hơi hất cằm, "Lên xe nào."

Đại học năm nhất Hạ Đan bị té xe đạp rất nặng, cho đến bây giờ vẫn còn bị ám ảnh.

Cô vòng chân qua, ngồi ở yên sau xe, ôm Hàn Triệt, "Em sẽ không té nữa đúng không anh?"

Hàn Triệt trêu cô, "Ngã thì anh dẫn em đi bệnh viện thôi."

Hạ Đan hừ một tiếng, "Em mà té thì anh sẽ mất vợ đấy."

Hàn Triệt cười, đạp xe ra khỏi sân.

Đạp xe ra khỏi tiểu khu, nhân viên bảo vệ nhìn thấy, hô lên: "Hàn tiên sinh, ra ngoài chơi à."

Hàn Triệt mỉm cười, xem như là đã trả lời.

Ra đến bên ngoài, Hàn Triệt chờ Hạ Đan đi dọc theo bờ sông Nguyệt Dương hóng gió.

Hạ Đan ngồi ở phía sau, ôm Hàn Triệt, mặt dán lên lưng anh.

Ngửi mùi hương bạc hà trên người Hàn Triệt, gió thổi bay tóc cô.

Ánh nắng mùa đông chiếu lên người, gió sông thổi lồng lộng, Hạ Đan nhìn mặt sông trước mặt.

Mặt sông phản chiếu lấp lánh, muôn màu muôn sắc.

Có rất nhiều người đi hóng gió.

Rất nhiều xe đạp đậu bên bờ sông.

Hàn Triệt cũng đậu xe lại, Hạ Đan bước xuống xe, chạy ra bờ sông.

Cô nằm sấp lên hàng rào đá, phơi mình dưới nắng, gió thổi, nhìn mặt sông lấp lánh ở trước mặt, tâm trạng cô bình yên không thể diễn tả được.

Một chân Hàn Triệt chống dưới đất, vẫn còn ngồi trên xe, không bước đến.

Nhìn Hạ Đan đứng bên bờ sông ở phía xa.

Ánh mặt trời chiếu lên người anh, anh nhìn Hạ Đan, đáy mắt mỉm cười vui vẻ.

Hạ Đan đứng ở bờ sông một lúc, chạy về, bỏ nhào vào người Hàn Triệt.

Hàn Triệt giang tay ôm cô, "Không ngấm nữa à?"

Hạ Đan cười tủm tỉm, hôn lên môi anh.

Hàn Triệt nhướn mày nhìn cô.

Hạ Đan không nói gì, chỉ mỉm cười.

Hàn Triệt chăm chú nhìn Hạ Đan một lúc, nâng tay giữ đầu cô, cúi đầu hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Hàn Triệt chờ Hạ Đan đi dạo một vòng bên bờ sông, cho đến khi chạng vạng, mặt trời ngả về Tây.

Trên đường có không ít tuyết, không khí chợt lạnh hơn vài phần.

Hạ Đan ngồi ở yên sau, gió thổi phả vào mặt, cô phải lấy nón áo khoác trùm lên đầu, hai tay đút vào trong túi áo Hàn Triệt, hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu vậy anh?"

Hàn Triệt nói: "Về nhà."

Hạ Đan à một tiếng, rồi cười ngọt ngào.

Hoàng hôn buông xuống phía sau lưng, từng cơn gió thổi qua kẽ tóc.

Hạ Đan ngồi ở yên sau xe, ôm Hàn Triệt, mặt cô dán sát vào lưng anh.

Ánh chiều tà màu đỏ cam soi rọi lên bóng dáng hai người, tựa như sự lãng mạn dịu dàng của năm tháng.

- ---

Đến dịp năm mới, ngày hôm đó Hạ Đan ở nhà thu dọn hành lý, chuẩn bị để ngày mai về quê.

Khoảng hơn ba giờ chiều, trợ lý Hà đến đón cô.

Cậu ta dẫn theo nhiều người, chuyển vài hộp đồ vào nhà.

Hạ Đan hơi ngấy ngốc, chỉ vào mấy cái hộp, "Đây là gì vậy?"

Hà Vũ cười, nói: "Là Hàn Triệt chuẩn bị, hình như là quà tặng năm mới cho ba mẹ cô."

Hạ Đan sững sờ một chớp mắt một sau, sau đó cười tươi.

Cô vỗ nhẹ vào cái hộp. Việc này Hàn Triệt lại suy nghĩ chu đáo hơn cô nhiều.

Lúc Hàn Triệt trở về đã là buổi tối, Hạ Đan đang buồn chán làm tổ trên sofa xem TV, ôm một gói kẹo trong ngực.

"Anh về rồi."

Hàn Triệt ừ một tiếng rồi đóng cửa lại, thay dép đi vào nhà.

"Xếp hành lý xong chưa em?" Hàn Triệt vừa hỏi vừa bước đến ngồi cạnh Hạ Đan, cầm cái ly nước trên bàn lên uống.

Hạ Đan gật gật đầu, "Em xếp xong rồi. Nhưng mà quà tặng anh mua cho ba mẹ em ấy, làm sao xách hết được?"

"Gửi vận chuyển thôi." Hàn Triệt đặt ly nước xuống, nghiêng người qua, ôm Hạ Đan lên đùi mình.

Hạ Đan đang ngậm kẹo trong miệng, thế là tiến tới móm vào miệng Hàn Triệt.

Hàn Triệt ngậm viên kẹo rồi sẵn đó cắn lên môi Hạ Đan.

Hạ Đan cười, vòng tay qua cổ anh, hai người hôn nhau một lúc lâu.

sau khi kết thúc, lúc này Hàn Triệt mới nói chuyện chính, "Anh có tìm người xem lịch, ngày 16 tháng 10 cuối năm nay là ngày tốt đó."

Hạ Đan ơ lên rồi nghiêng đầu nhìn anh.

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm, sau đó mới nói: "Ý anh là chuyện hôn lễ."

Ngón tay Hạ Đan vân vê nút áo sơ mi của anh, giương mắt lên nhìn anh cười, "Có sớm quá không? Em vẫn còn nhỏ mà."

Hàn Triệt cười lên, véo cằm cô, "Không muốn gà cho anh? Hửm?"

Hạ Đan cười khúc khích, nhúc nhích cái mông gần anh hơn, ôm cổ Hàn Triệt, làm bộ làm tịch thờ dài, "Em đâu có gấp đâu, nhưng mà nghỉ lại thì tuổi anh cũng không còn nhỏ nữa, thôi thì em cố mà gà cho anh sớm chút vậy."

Hàn Triệt liếc nhìn cô một cái, cười như không cười, "À, thế thì phải cảm ơn em gái Tiểu Hạ rồi."

Hạ Đan ha ha cười, khoe miệng nhếch lên cao, "Không có gì Hàn tổng."

- - -

Hàn Triệt và Hạ Đan về quê lần này, đã chuẩn bị rất nhiều quà tặng, tất cả họ hàng đều có một phần.

Không thể không nói, con người của Hàn Triệt, rất biết cách lấy lòng người khác.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủn, ông bà nội ngoại hai bên từ trên xuống dưới, cho đến các cô di chú thím, ai nấy cũng đều rất hài lòng với Hàn Triệt.

Ông nội lớn tuổi nên rất thích chơi mạt chược. Theo như cách nói của ông cụ, có tuổi rồi, chơi mạt chược sẽ mình mẫn đầu óc hơn.

Làm sao Hàn Triệt có thể đánh thật chứ, toàn bộ quá trình đều là đưa bài cho ông nội cô ăn. Ông cụ thắng được mấy ván, cao hứng chết đi được.

Hạ Đan lên lúc nhìn anh, kéo cánh tay anh, đề giọng nói nhỏ: "Anh vỗ mông ngựa như thế có làm quá không vậy?"

Hàn Triệt khẽ cười, không biết xấu hổ trả lời, "Đâu có."

Hạ Đan cười hừ thành tiếng.

Hàn Triệt chỉ cười cười, nắm tay Hạ Đan rồi giữ ấm cho cô.

Lần này Hàn Triệt và Hạ Đan về đây, ngoại trừ chúc Tết, cũng là muốn chuẩn bị xin phép kết hôn với ba mẹ Hạ Đan.

Chuyện hôn lễ, Hạ Đan không am hiểu lắm, tất cả đều do Hàn Triệt chuẩn bị.

Hạ Đan sợ mấy chuyện rườm rà thế này, thậm chí còn muốn bỏ bớt vài thủ tục, hai người chọn ngày tốt rồi đi đăng ký kết hôn là được rồi.

Nhưng đàn ông sẽ có suy nghĩ của đàn ông, Hàn Triệt không muốn Hạ Đan ủy khuất bất cứ chuyện gì.

Ngày cưới được ấn định vào ngày 16 tháng 10 cuối năm nay, từ bây giờ đến lúc đó cũng còn gần hơn nửa năm nữa.

Tháng 6, Hạ Đan tốt nghiệp, ghi danh phỏng vấn, cuối tháng có thể báo danh, cô có thể hưởng thụ kỳ nghỉ hè cuối cùng trước khi đi làm.

Lần nghỉ hè này của Hạ Đan trôi qua vô vùng thoải mái, những cây hoa kiểng trong sân được cô chăm sóc vô cùng tươi tốt.

Trong nhà lại có thêm một thành viên mới, mùa đông năm trước, vào một đêm tuyết rơi, trên đường Hạ Đan và Hàn Triệt về nhà, đã cứu được một con chó đi lạc.

Thời điểm nhặt được Tiểu Bạch, lông trên người đều bị cạo trọc, người gầy như que củi, cuộn mình run rẩy ở góc tường.

Lúc mới mang nó về nhà, nó rất sợ người, luôn cụp đuôi trốn ở một góc không dám động dậy.

Hạ Đan rảnh rỗi sẽ ôm nó vào lòng, thời gian dần lâu, Tiểu Bạch trở nên vô cùng dính Hạ Đan, tính tình cũng hoạt bát hơn.

Hạ Đan nằm sấp trên ban công của thư phòng, nhìn Tiểu Bạch vui sướng chạy nhảy trong sân.

Cô chống đầu nhìn cười.

Đứng ở ban công một lúc, xoay người đi vào thư phòng, nằm sấp trên lưng Hàn Triệt, ôm anh từ phía sau, "Anh còn bận bao lâu nữa vậy?"

Hàn Triệt nói: "Sắp xong rồi, lát nữa anh dẫn em ra ngoài nhé."

"Đi đâu ạ?"

Hàn Triệt nói: "Đi thử áo cưới, sẵn đó đi xem nhẫn cưới luôn."

"Được ạ." Hạ Đan vui vẻ, nghiêng đầu qua hôn lên mặt Hàn Triệt, "Nhanh nha."

Khóe môi Hàn Triệt nhếch lên, đáp, "Đã biết, anh xong ngay đây."

.....

Váy cưới của Hạ Đan là được thiết kế riêng độc nhất vô nhị, cả thế giới cũng chỉ có duy nhất một bộ này.

Ban đầu dự định là sẽ đưa đến nhà, nhưng Hàn Triệt muốn đi mua nhẫn cưới, cho nên sẵn dịp đến xem luôn.

Hạ Đan đi vào phòng thử áo cưới, Hàn Triệt ngồi sofa chờ ở bên ngoài.

Áo cưới thiết kế có hơi phức tạp, cần phải có người giúp cô mặc một lúc lâu.

Hàn Triệt ngồi trên sofa, nhàm chán mà chơi điện thoại.

Trong nháy mắt cửa phòng mở ra, ánh mắt Hàn Triệt như bị đứng hình.

Hạ Đan hơi nể nang vạy vạy cười, bước lên phía trước nhìn Hàn Triệt, "Đẹp không anh?"

Không hiểu vì sao, cô cảm thấy có hơi xấu hổ.

Đôi mắt Hàn Triệt tối đen lại, nhìn cô, một hồi lâu không hề nói gì.

Hạ Đan thấy Hàn Triệt cả nửa ngày không trả lời mình, lại hỏi tiếp một câu, "Không đẹp hả anh?"

Nói xong, không biết vì sao mặt đỏ bừng lên.

Hàn Triệt thấy Hạ Đan bối vì thẹn thùng mà đỏ mặt, cuối cùng không nhịn được cười, anh đứng dậy, bước đến trước mặt Hạ Đan, xoay người cô lại, nhìn thẳng vào gương, rồi ôm eo cô từ phía sau, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Rất đẹp."

Tại Hạ Đan nóng lên, quay đầu lại nhìn anh, "Thật ả?"

Hàn Triệt cười, cúi xuống hôn môi cô, "Thật, trái tim của anh cũng bị em cướp mất rồi."

Người đàn ông xuất chúng như vậy, khi nói lời âu yếm cô cũng quyến rũ.

Mấy nhân viên cửa hàng áo cưới đứng ở bên cạnh cũng toàn là cô gái nhỏ nghe thế cũng cúi đầu xấu hổ.

Hạ Đan nín cười, ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói với Hàn Triệt: "Vây em đi thay đồ nhé, chúng ta còn đi mua nhẫn nữa."

Hàn Triệt rũ mắt nhìn cô, gật đầu, "Được, anh chờ em."

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Khi hôn lễ sắp bắt đầu, nhưng lại không tìm thấy được chú rể ở đâu.

Bạn bè trong giới của Hàn Triệt ngồi ở phía bên trái của người chủ hôn, Chu Tề tìm kiếm xung quanh cũng không thấy bóng dáng Hàn Triệt ở đâu, quay đầu lại hỏi, "Hàn Triệt đâu rồi?"

Đường Kiên ngồi ở phía đối diện đang rót rượu, nghe vậy cũng quay đầu lại nhìn về phía cửa, "Lúc này còn đứng ở cửa nhà."

Một người đàn ông thờ ơ bóc một gói kẹo cưới bỏ vào miệng, nói: "Lúc này tôi thấy cậu ấy nghe điện thoại ở bên ngoài, chắc là đi tìm vợ rồi."

Lúc trước khi Hàn Triệt và Hạ Đan hẹn hò, mọi người đều nhàm chán lên lút bàn tán, nghĩ là Hàn Triệt chẳng qua là vui chơi mà thôi. Không ngờ hai người lại bên nhau nhiều năm như thế, nói kết hôn liền kết hôn.

Bọn họ cũng đã gặp Hạ Đan, chỉ thấy đó là một cô bé thông minh ngoan ngoãn, tuyệt đối không phải là người xinh đẹp gì.

Dạng mỹ nữ gì mà Hàn Triệt chưa từng thấy qua chứ? Không nói cái khác, chỉ riêng những tiểu thư con nhà quyền quý trong giới này thôi, theo đuổi anh cũng không ít, nhưng chưa hề thấy anh động tâm với bất kỳ ai.

Thế mà lại bại trong tay một cô nhóc con.

Bất quá, cũng coi như vô quyết dày có móng tay nhọn đi.

Về phần Hàn Triệt, giờ phút này anh đang ở trong phòng Hạ Đan.

Lúc này dưới lầu, Hạ Đan gọi điện thoại cho anh, vô cùng tủi thân nói cô đói bụng.

Hàn Triệt liền đem cho cô một cái bánh bao nhỏ vừa mới hấp xong.

Hạ Đan ngồi trên sofa, không mang giày, hai bàn chân trắng nõn gác lên ghế nhỏ, lác qua lác lại.

Tay trái cầm cái đĩa, tay phải bóc từng miếng bánh bao nóng hổi, vui vẻ ăn.

Hàn Triệt kéo ghế lại, ngồi đối diện cô, nhìn cô cười, "Còn đói nữa không?"

Hạ Đan đã ăn vài miếng, lác đầu, lác bầu nói: "Đỡ rồi ả."

Cô tiếp tục bóc một miếng bánh bao lên, đưa đĩa lại cho Hàn Triệt, "Nếu biết sớm kết hôn mà mệt như vậy, em không gả cho anh đâu."

Hàn Triệt nhìn cô chăm chăm, không vui vẻ lắm, "Em dám."

"Sao em không dám chứ."

Về mặt Hàn Triệt không chút biểu tình liếc nhìn cô một cái, xoay người rút một tờ khăn giấy, lau miệng cho cô, "Buổi tối sẽ tính sổ với em."

Hạ Đan cười hi hi, duỗi chân gác lên người Hàn Triệt, "Giúp em mang giày với."

Hàn Triệt cầm chân cô, khom lưng lấy đôi giày cao gót trên sàn nhà mang vào cho cô, "Sắp xong rồi."

Hạ Đan à một tiếng rồi mỉm cười vui vẻ.

Hôn lễ của Hàn Triệt và Hạ Đan không mời nhiều người, ngoại trừ người nhà, cũng chỉ có vài người bạn.

Kết hôn là chuyện của hai người, hạnh phúc và niềm vui chỉ cần chia sẻ với người thân là đủ.

Trình tự hôn lễ cũng không phức tạp, thế nhưng vẫn phải bận rộn cho đến tận hơn mười giờ tối.

Hàn Triệt xử lý mọi việc xong xuôi, sắp xếp ổn thỏa chỗ ở cho họ hàng, sau đó mới về phòng khách sạn tìm Hạ Đan.

Hạ Đan đã mệt đừ người nằm sấp ngủ quên trên giường.

Hàn Triệt bước đến, cúi người nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cô, "Hạ Đan."

Hạ Đan mơ màng lâu bầu vài tiếng, từ từ mở mắt ra.

Thấy Hàn Triệt, cô dụi dụi mắt, "Xong việc rồi à anh?"

Hàn Triệt cười cười, "Ừm. Về nhà nào."

Anh cúi người xuống, ôm Hạ Đan ngồi dậy.

Hai tay Hạ Đan vòng qua cổ anh, một bên mặt của cô chôn trong ngực anh, nhắm mắt.

Hàn Triệt ôm Hạ Đan đi ra ngoài, rũ mắt nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: "Mệt lắm sao em?"

Hạ Đan mở mắt ra nhìn anh, "Một chút thôi ạ."

Hàn Triệt cười cười, "Ngủ đi."

Từ khách sạn về đến nhà khoảng chừng một tiếng đồng hồ, lúc về đến nói, đã gần mười một giờ.

Hàn Triệt ôm Hạ Đan về phòng, đặt cô lên giường.

Hạ Đan đã tỉnh ngủ, đôi mắt sáng ngời nhìn Hạ Đan.

Hàn Triệt nhìn vào mắt cô, đôi mắt anh càng ngày càng tối, anh nhìn cô chăm chăm rất lâu, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Hai tay Hạ Đan ôm chặt cổ Hàn Triệt, hôn đáp lại.

Dây dưa triền miên một lúc lâu, Hạ Đan bị hôn đến mức ngộp thở, rốt cuộc Hàn Triệt mới buông cô ra.

Đôi mắt anh tràn đầy tình dục sắp không thể kìm chế được, khàn giọng nói: "Anh đi mở nước."

Hạ Đan đỏ mặt, gật gật đầu.

Hàn Triệt đi vào phòng tắm mở nước, sau đó bước ra, kéo Hạ Đan vào ngực mình, cời quần áo cô.

Phòng ngủ không mở đèn, nhưng mặt Hạ Đan đã nóng như lửa đốt.

Hàn Triệt ở trên giường rất bá đạo, mỗi lần như vậy đều làm cô xấu hổ không chịu được.

Cô cúi đầu, chôn mặt mình trên vai anh. Dứt khoát nhắm mắt lại, để mặc cho Hàn Triệt cời sạch quần áo mình.

Anh ôm cô đi vào phòng tắm, đèn bên trong đã mở sáng bừng.

Hạ Đan ôm Hàn Triệt, vô thức ngẩng đầu lên nhìn anh.

Gương mặt trắng nõn bị xấu hổ đỏ bừng lên, Hàn Triệt nhìn cô, cười thành tiếng, "Tĩnh rồi?"

Hạ Đan vui mặt mình vào ngực Hàn Triệt, nhỏ giọng lầu bầu, "Không có mà."

Hàn Triệt cười, "Vậy thì tỉnh ngay đây."

Hạ Đan: "..."

Ngày hôm sau.

Lúc Hạ Đan thức giấc, cô nằm sấp trên giường, đôi mắt còn ngáy ngủ mở ra, nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, đã là hơn một giờ chiều.

Cả người đều nhũn ra, thậm chí cô không có chút sức lực nào để động dậy.

Cô liền tiếp tục nằm sấp, nhắm mắt lại.

Khi Hàn Triệt đi lên, thấy Hạ Đan vẫn còn ngủ, bước đến ngồi ở mép giường, vỗ vào mông Hạ Đan, "Hạ Đan, rời giường thôi em."

Hạ Đan không trả lời, chôn mặt vào gối.

Hàn Triệt không nhịn được cười, kéo cô dậy, ôm cô vào lòng, hôn xuống mắt cô, "Ngoan nào, bây giờ xuống lầu ăn cơm, sau đó lên máy bay cho em ngủ tiếp."

Chuyến bay của hai người khởi hành lúc sáu giờ tối, chuẩn bị cho tuần trăng mật.

Cuối cùng Hạ Đan cũng chịu mở mắt ra, không nhận được mà trừng mắt với anh.

Khỏe mới Hàn Triệt nhếch lên, còn cố ý hỏi, "Sao vậy em?"

Hạ Đan không muốn để ý tới anh, đẩy anh ra, tự mình bước xuống giường.

Mang giày đi vào phòng tắm, nhưng khi vừa bước xuống, chân mềm nhũn, xem tí là té ngã.

Hàn Triệt vọt đến đỡ cô, cười vui vẻ, "Từ từ thôi em."

Mặt Hạ Đan đỏ bừng, lại vô cùng tức giận, không nhận được mà đá anh một cước. Sau đó xoay người chạy vào phòng tắm.

Vào phòng tắm, cô đứng trước gương, nhìn đến cổ, trước ngực, xương quai xanh, tất cả đều có dấu tích do Hàn Triệt để lại.

Cô sờ sờ cổ, khẽ cắn môi, tên khốn này.

Hạ Đan rửa mặt xong, lúc bước ra thì Hàn Triệt đã không còn ở trong phòng.

Cô đi xuống lầu, Tiểu Bạch đang đang chơi bóng ở trong phòng khách.

Cô bước qua, ngồi xổm trước mặt Tiểu Bạch, vui vẻ đùa với nó, "Tiểu Bạch ngoan, bắt tay nào."

Tiểu Bạch đứng dậy, lắc lắc cái đuôi, hưng phấn đưa chân trái cho cô.

Hạ Đan cười vui vẻ, bắt tay với Tiểu Bạch, cầm quả bóng lên, ném ra ra, Tiểu Bạch lập tức chạy tới, nhặt lại quả bóng.

Hạ Đan dứt khoát ngồi bẹp xuống sàn nhà, tiếp tục vui đùa với Tiểu Bạch.

Hàn Triệt từ phòng bếp bước ra, đi đến trước mặt Hạ Đan, ngồi xổm xuống, ôm ngang người cô, "Ngồi dưới đất không lạnh sao?"

Hạ Đan cười, ném quả bóng trong tay cho Tiểu Bạch.

Cô cởi nút áo sơ mi Hàn Triệt, kéo ra, nhìn vào bên trong.

Hàn Triệt nhìn cô, "Em làm gì thế?"

Hạ Đan cười, "Em định nhìn xem, tối hôm qua em có cắn anh không thôi."

Cô thò đầu vào, nhìn thấy một vết cắn có dấu răng rì máu trên vai Hàn Triệt.

Hàn Triệt nhìn cô, "Em cũng biết à?"

Hạ Đan cười, cúi đầu hôn lên vai anh, "Đau không anh?"

"Không đau." Hàn Triệt ôm Hạ Đan vào phòng ăn, đặt cô ngồi lên ghế.

Đi đến phía đối diện, kéo ghế ra ngồi.

Trên bàn ăn đều là các món Hạ Đan thích.

Cô cầm đôi đũa lên, gấp một khối đậu hũ.

Hàn Triệt múc cho cô một chén canh cá, "Đừng ăn, uống canh trước đi em."

Hạ Đan dạ một tiếng rồi buông đũa xuống, nhận lấy chén canh.

Cô cầm thìa lên, cúi đầu húp canh.

Hạ Đan đói bụng, thế là ăn sạch hai chén cơm.

Dùng bữa xong, Hàn Triệt dọn dẹp chén đĩa đi vào phòng bếp, nói với Hạ Đan: "Em lên lầu thay quần áo và xếp hành lý đi."

Hạ Đan vâng rồi mỉm cười ngọt ngào, chạy lên lầu.

Hàn Triệt dọn dẹp dưới lầu xong, lúc vào phòng, Hạ Đan đã gần xếp đồ xong.

Anh đi vào phòng tắm tắm rửa, khi bước ra, cầm một cái dao cạo râu rồi đưa cho Hạ Đan.

Hạ Đan cầm lấy rồi bỏ vào vali.

Hàn Triệt lấy một chiếc áo sơ mi từ trong tủ quần áo ra rồi mặc vào.

Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi lên người Hàn Triệt phản chiếu ra màu trắng sáng.

Anh hơi cúi đầu, mười ngón tay thon dài, cài nút từ dưới lên trên.

Hạ Đan ngồi dưới sàn nhà, mỉm cười cong mắt nhìn Hàn Triệt.

Bất chợt Hàn Triệt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Hạ Đan, hỏi: "Nhìn cái gì?"

Hạ Đan cười nói: "Nhìn soái ca đó."

Hàn Triệt khẽ cười, cài xong nút cuối cùng, xoay người lại, lấy áo vest từ giá treo đồ xuống.

Khoác áo vest lên cánh tay, bước đến, xoa xoa đầu Hạ Đan, "Đi thôi."

Anh kéo vali hành lý, bước ra ngoài.

Hạ Đan đứng dậy, vui vẻ chạy theo, "Chờ em chút."

Trước khi đến sân bay, Hạ Đan và Hàn Triệt đem Tiểu Bạch gửi qua chỗ bà nội.

Bà nội ôm Tiểu Bạch, đưa hai người ra tận cửa, "Hai con đi đường cẩn thận đấy, chơi vui vẻ nhé."

Hạ Đan cong mắt lên, "Dạ, bà nội."

Hàn Triệt gật đầu, "Vâng, bà nội, bà đừng tiễn nữa ạ."

Bà nội cười, dặn dò Hàn Triệt, "Con phải chăm sóc tốt Tiểu Đan đó."

Hàn Triệt gật đầu, "Con biết ạ, bà nội, bà đừng tiễn nữa."

"Ày, được rồi, các con đi đi."

Sau khi tạm biệt bà nội, Hàn Triệt dắt tay Hạ Đan, bước ra ngoài sân.

Hôm nay thời tiết vô cùng đẹp, bầu trời trong xanh, mặt trời ấm áp.

Trên đường xuống nói, Hạ Đan nằm sấp trên cửa sổ, nhìn ra phong cảnh ở bên ngoài, tâm tình cực kỳ tốt.

Ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt cô, vô cùng dễ chịu.

Bỗng nhiên cô nhớ về chuyện cũ, quay đầu lại hỏi Hàn Triệt, "Anh còn nhớ lúc chúng ta vừa quen nhau không?"

Hàn Triệt cười cười, "Nhớ chứ, có một cô nhóc lừa đảo, giả vờ chân mình bị đau, muốn anh phải đỡ cô ấy nữa."

Hạ Đan: "...Anh nhìn ra à?"

Hàn Triệt cười, "Nói thừa."

Hạ Đan hơi bĩu môi, lại hỏi anh, "Lúc ấy anh có chê em phiền hay không hả?"

Hàn Triệt lườm cô một cái.

Hạ Đan chớp chớp mắt, ánh mắt chờ mong nhìn anh.

Hàn Triệt nhìn con đường trước mặt, sau một lúc lâu, mới cười rộ lên, "Hạ Đan, nếu anh chê em phiền, em sẽ không có khả năng tiếp cận anh."

Hạ Đan sùng sốt, lập tức ngốc luôn.

Hàn Triệt liếc nhìn cô, cười, "Bình thường không phải thông minh lắm sao."

Hạ Đan: "...."

"Anh thích em, mới cho phép em tiến vào thế giới anh của, đã hiểu chưa?"

Hạ Đan sùng sốt vài giây, mới kịp phản ứng lại.

Cô dựa người qua, nhẹ nhàng giữ chặt cánh tay Hàn Triệt, cười, "Cái người này sao mà xấu quá vậy. Rõ ràng thích em, vậy mà không thèm nói."

Hàn Triệt cong môi cười.

Hạ Đan cũng cười, xoay người lại, tiếp tục nằm sấp trên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Cô nhìn đám mây xanh trên bầu trời, cả người giống như đang ngâm trong hồ mát.

Thật tốt.

Cảm ơn ông trời, đã cho chúng ta yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: (Hoàn)

Chiều đông đầy nắng.

Sau hai tháng kể từ ngày kết hôn của Hàn Triệt và Hạ Đan.

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa kính chiếu vào thư phòng, mang theo ánh nắng, làm buổi chiều đông này càng com ấm áp dễ chịu hơn.

Hàn Triệt đang làm việc, Hạ Đan rảnh rỗi dựa vào tay vịn sofa, duỗi thẳng hai chân đặt trên sofa.

Cô cầm quyển sách, không biết đọc được cái gì, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hàn Triệt, hỏi, "Anh nói đi, có phải đàn ông đều có mối nói cũ hay không hả?"

Nói xong, còn thờ dài một cái, "Đàn ông đều xấu như nhau, lúc không chiếm được thì xem là bảo bối, chờ đến khi đoạt được rồi thì không quý trọng."

Hàn Triệt trả lời email xong, ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô nhóc kia đang cầm quyển sách ở đằng kia lắc đầu thờ dài, nhìn có chút buồn cười.

Anh đứng dậy, bước ra rồi rút quyển sách trong ra Hạ Đan ra.

Hạ Đan ơ một tiếng, "Anh làm gì vậy, em vẫn còn chưa xem xong mà."

Hàn Triệt đóng quyển sách lại, rồi nhìn bìa, cười rộ lên, "Lại đọc sách tầm phào ở đâu đấy."

Hạ Đan giật sách lại, "Tầm phào gì chứ."

Hàn Triệt đi vào phòng tắm rửa tay, trở lại ngồi xuống bên cạnh Hạ Đan, duỗi tay cầm quả nhỏ trên bàn trà lên, lột vỏ, đút cho Hạ Đan.

Quả nho ngọt lịm, Hạ Đan một ngụm ăn hết, Hàn Triệt cầm cái tô đưa qua, để cho cô nhả hạt nho ra tô.

Đặt tô xuống, rồi bóc tiếp một quả khác, đút vào miệng Hạ Đan.

Miệng Hạ Đan ngậm quả nho, ậm ờ hỏi: "Anh nói đi, có phải đàn ông đều sẽ thật sự như vậy hay không?"

Hàn Triệt vẫn nghiêm túc lột vỏ nho, nói: "Anh không phủ nhận, đúng là có đàn ông như vậy."

Hạ Đan ngồi ngay ngắn, hai tay chống lên vai Hàn Triệt, cười khúc khích nhìn anh, "Sau này anh sẽ như vậy à?"

"Anh từ chối trả lời câu hỏi nhảm chán này." Hàn Triệt lười phải trả lời câu hỏi ngu ngốc này của cô, thả quả nho đã được lột vỏ xong qua một cái tô khác. Rồi lấy một quả nho khác, tiếp tục lột vỏ.

Mấy năm nay Hạ Đan càng ngày càng ý lại, trái cây bắt buộc phải gọt vỏ, nếu không lột vỏ thì cô sẽ không ăn.

Vỏ đã lột xong, đút đến miệng cô thì cô càng vui hơn nữa.

Hàn Triệt biết, cô nhóc này là ý sùng mà kiêu. Nhưng anh cam tâm tình nguyện sùng cô.

Nho đã ướp lạnh trong tủ lạnh, mặc dù đã rã lạnh một lúc, nhưng vẫn không nên ăn nhiều.

Hàn Triệt lột nho cho Hạ Đan gần nửa tô, đưa cho cô, "Còn hơi lạnh, không được ăn nhiều đâu, buổi tối anh sẽ làm nước ép nho cho em."

Hạ Đan cong mắt cười, quỳ gối trên sofa, bấu môi, hôn lên môi Hàn Triệt.

Đàn ông có phải đều sẽ có mối nói cũ hay không thì cô biết, nhưng cô biết Hàn Triệt không như thế. Cô và anh đã bên nhau nhiều năm, dường như càng ngày anh càng cưng chiều cô hơn trước.

Hạ Đan quỳ gối trên sofa, trề môi hôn Hàn Triệt mấy cái.

Hàn Triệt không nhịn được cười, dứt khoát duỗi tay đặt tô lên bàn trà, ôm Hạ Đan lên đùi mình.

Anh ôm Hạ Đan vào lòng, cúi đầu hôn cô.

Nụ hôn này rất lâu, Hạ Đan thở hổn hển thì Hàn Triệt mới thả cô ra.

Anh nhìn cô, ánh mắt dừng ở đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của cô, trong đáy mắt tràn đầy ý cười sùng nịnh. Nâng tay lên, lau nước bọt dính trên môi Hạ Đan.

Hạ Đan cười hi hi, ôm Hàn Triệt nói: "Buổi tối chúng ta ra ngoài chơi được không anh? Hôm nay là Giáng Sinh rồi."

Hàn Triệt gật đầu, sờ sờ mặt cô, "Em muốn đi chơi ở đâu?"

Hạ Đan nói: "Đi dạo trên phố mua sắm đi anh, chắc chắn tối nay sẽ náo nhiệt lắm đó."

Lại hỏi tiếp: "Tối nay anh có bận không?"

Hàn Triệt cười, "Không bận, ở với em."

Hạ Đan cười vui vẻ, lại cúi đầu hôn lên môi Hàn Triệt một cái.

Buổi tối, Hàn Triệt đặt một nhà hàng, hai người dùng bữa xong đã là hơn chín giờ.

Từ nhà hàng bước ra, mới phát hiện bên ngoài đã có tuyết rơi.

Đường phố được chiếu sáng bằng nhiều ánh đèn nhiều màu sắc sỡ, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Hạ Đan ở phương Bắc nhiều năm, nhưng khi thấy tuyết vẫn cực kỳ hưng phấn như trước đây.

Cô chạy xuống bậc thềm, từng bông tuyết rơi xuống người cô.

Cô quay đầu lại, nhìn Hàn Triệt cười, "Chồng ơi, tuyết rơi này."

Hàn Triệt thấy vẻ mặt tươi cười sáng lạn của Hạ Đan, không thể không mỉm cười, anh bước xuống bậc thềm, đi đến trước mặt Hạ Đan, nắm tay cô.

Hạ Đan mang bao tay, cách một lớp bao tay, Hàn Triệt vẫn có thể nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Anh nắm tay Hạ Đan, hai người đi dọc theo đường dành riêng cho người đi bộ, chậm rãi đi về phía trước.

Hai người nắm tay nhau, kề vai thân mật, tuyết trắng đọng lại trên người.

Không biết Hạ Đan nói gì đó, trên Hàn Triệt không nhìn được cười.

Một cô bé cầm một chùm bóng bay màu hồng phấn, "Anh trai, mua bóng bay cho chị gái xinh đẹp đi."

Hàn Triệt lập tức mua hết tất cả bóng bay của cô bé.

Hạ Đan cầm một chùm bong bóng bay, đi trên đường phố, vô cùng nổi bật.

Hai người đi dạo trên con đường dành riêng cho người đi bộ, rồi lại dạo qua công viên một vòng nữa.

Hàn Triệt bước vào một cửa hàng hoa trên đường, mua một bó hoa hồng đỏ rực.

Lúc về đến nhà, đã gần mười một giờ.

Nhà hai người không xa, có thể đi bộ về.

Hàn Triệt cổng Hạ Đan, cô bận rộn dùng tay trái ôm hoa hồng, tay phải cầm một chùm bong bóng bay.

Cô nằm sấp trên vai anh, nói: "Về nhà em muốn nước ép nho."

Hàn Triệt gật đầu, "Ừm, về nhà sẽ làm cho em."

Hạ Đan mỉm cười vui vẻ, cúi đầu, hôn lên mặt Hàn Triệt một cái.

Cô ôm chặt anh thêm chút nữa.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều.

Hạ Đan nhìn những bông tuyết bay trên không trung, trầm nghĩ, chờ đến sáng mai, chắc chắn có thể đắp được người tuyết rồi.

Hạ Đan ôm hy vọng như vậy cho đến ngày hôm sau, sáng sớm đã tỉnh dậy.

Cô nhảy xuống giường, chạy ra ban công, rồi nhìn ra bên ngoài.

Khắp nơi được phủ một màu trắng xóa, ranh giới giữa trời và đất, dường như bị xóa sạch chỉ trong một đêm.

Cô mặc áo khoác bông, chạy xuống lầu.

Đi đến cửa, thấy Hàn Triệt đang ngồi xổm trong sân, đắp người tuyết.

Tiểu Bạch mặc chiếc áo khoác dành cho chó con màu đỏ, ngồi ở bên cạnh Hàn Triệt.

Người tuyết là hình cô gái, đang mỉm cười rất vui vẻ.

Hạ Đan bước đến, ngồi xuống bên cạnh Hàn Triệt, cười hỏi: "Ai thế này, nhìn cũng xinh đẹp ghê."

Hàn Triệt nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn cô, "Đẹp thật, vợ anh đó."

Hạ Đan cong mắt cười, không nói gì.

Hàn Triệt dùng ngón tay vuốt ve mặt cô, cười, "Thích không?"

Hạ Đan cười vui vẻ, "Rất thích ạ."

Cô nắm chặt tay Hàn Triệt, cười nói: "Sau này hằng năm anh phải đắp cho em một cái đó,"

Hàn Triệt gật đầu, "Được, mỗi năm đều có."

Hạ Đan nhìn Hàn Triệt, không hiểu vì sao, có chút muốn khóc.

Hàn Triệt nhìn cô, sau đó nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô, cúi đầu hôn xuống mắt cô.

Hạ Đan không kiềm được nước mắt, liền rơi xuống.

Hàn Triệt nâng tay lên, khẽ lau nước mắt cho cô.

Anh nhìn cô, véo véo cằm cô, cười trên, "Bao nhiêu tuổi rồi hửm?"

Lập tức Hạ Đan bị chọc cười, giơ tay lên lau nước mắt.

Hàn Triệt dắt cô đứng dậy, đi vào trong nhà, "Bữa sáng em muốn ăn gì?"

"Em muốn ăn bánh chèo."

"Bữa trưa thì sao đây?"

"Muốn ăn cá cơ."

"Vậy lát nữa sẽ đi mua đồ ăn nhé."

"Vâng ạ."

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Lời chúc Giáng Sinh muộn màng, chúc mọi người luôn luôn hạnh phúc vui vẻ.

Câu chuyện về em gái tiểu Hạ và Hàn tổng đã kết thúc, bọn họ rất hạnh phúc, cảm ơn mọi người đã cùng theo dõi~

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và đồng hành cùng Ni và Na, cũng xin lỗi các bạn vì đã không Hoàn sớm như đã hứa. Hy vọng các bạn sẽ tiếp tục theo dõi tụi mình ở những dự án sau. <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Tham Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.